Numărul 1 în topurile NEW YORK TIMES
și PUBLISHERS WEEKLY

NORA ROBERTS

CRINUL ROȘU

Continuare a romanelor DALIA ALBASTRĂ
și TRANDAFIRUL NEGRU

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

În ultimul roman din **Trilogia Grădinii** (***Dalia albastră***, ***Trandafirul negru*** şi ***Crinul roşu***), **NORA ROBERTS** urmăreşte destinul lui Hayley, fără a face uitată prezența misterioasei fantome „Mireasa Harper", alias Amelia.

Deşi simt o atracție reciprocă, Hayley şi Harper, fiul lui Roz, continuă să fie rezervați din motive diferite. În timp ce el consideră că nu are parte decît de o „afecțiune fraternă", ea încearcă să-şi înfrîneze pasiunea, stînjenită fiind de ideea unei legături cu băiatul patroanei sale. Numai că episodica apariție a unei foste amante a acestuia, îi provoacă lui Hayley un acces de gelozie, făcînd să iasă la iveală faptul că-l iubeşte. Pînă la urmă, cei doi ajung să trăiască o frumoasă poveste de dragoste.

Dar, din nefericire, în scenă reapare Amelia, care se manifestă cu o violență excesivă, încercînd din răsputeri să se opună relației dintre ei. Drept răspuns, Hayley hotărăşte să-şi asume orice risc, spre a rezolva definitiv misterul fantomei, ajutînd-o astfel să-şi găsească liniştea.

Va reuşi oare în această misiune imposibilă?

O poveste fascinantă despre trei femei, trei prietene care se întîlnesc la o răscruce a vieții şi găsesc una în cealaltă curajul de a-şi asuma riscuri, luînd totul de la început.

EDITURA LIDER

ISBN (10) 973-629-108-1
ISBN (13) 978-973-629-108-1

5 948390 003858

Lei 349000 (313906 + 28816 TVA + 6278 T.L.)
Lei noi 34,9 (31,4 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)

NORA ROBERTS

CRINUL ROȘU

NORA ROBERTS

CRINUL ROȘU

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Crinul roşu / Nora Roberts ; trad.: Mihnea Columbeanu.-
Bucureşti: Lider, 2006
ISBN (10) 973-629-108-1 ; ISBN (13) 978-973-629-108-1

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **EUGENIA VIŞINOIU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **ADRIANA FLEANCU**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

RED LILY
Copyright © 2005 by Nora Roberts.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la Tipografia Editurii Paralela 45
Tel.: 0248-21.45.33, e-mail: productie@edituraparalela45.ro

Dragă cititorule,

Spre sfîrşitul verii, cu zilele sale caniculare şi sufocante, îmi place să-mi aduc în casă o parte din grădină. Margarete şi garoafe, cale, petunii, crini supli şi eleganţi. Întotdeauna ezit – mi se pare că e păcat să le tai. Dar în cîte o zi lungă cu ploaie sau cînd, dimpotrivă, arşiţa mă alungă înapoi în casă, e minunat să-mi ţină companie florile pe care le-am ajutat să crească.

Dacă sînt afară şi am terminat plivitul şi săpatul pentru ziua în curs, pot să mă aşez la umbră, pe o bancă, un tobogan sau un gărduleţ al grădinii, savurîndu-le pur şi simplu. Sau pot să-mi scot nepoata la plimbare, să-i arăt florile şi să-i spun cum se numesc, aşa cum m-au învăţat şi pe mine părinţii mei. Îmi place să cred că o ajut la cultivarea acestei plăceri de a creşte vietăţi – şi la fel voi face în curînd şi cu nepotul meu, aşa cum au făcut mama şi tatăl meu cu mine, şi după cum şi eu le-am transmis băieţilor mei această pasiune. O altă pasiune a mea este familia – o altă gădină plină de flori, culori şi posibilităţi nelimitate.

În fiecare an, de la plantatul din primăvară, pe parcursul înfloririlor din timpul verii, de-a lungul toamnei, cînd înfloresc crizantemele şi copacii încep să se învăpăieze, capăt darurile anotimpurilor. Cît e iarna de lungă şi rece, cînd grădinile mele dorm, mă gîndesc la ceea ce-mi vor dărui la deşteptare, în primăvară, şi la ceea ce-am să le ofer eu lor. Cînd primul ghiocel

scoate cu curaj capul din pământul înghețat, știu că, în curînd, voi dezgropa pietre, voi alunga cerbi, voi smulge buruieni, voi umbla prin grădină să văd de la ce nu mă voi putea abține în acest an. Și voi privi cum se reînnoiește viața și cum înflorește speranța, chiar în timp ce sădesc.

În grădină, găsesc bucurie și frumusețe, muncă și răsplată. Sper să le găsiți și dumneavoastră.

NORA ROBERTS

Pentru Kayla, copilul copilului meu,
și pentru toate acele luminițe
care se pregătesc să strălucească
în timp ce scriu aceste rînduri.

Prolog

Memphis
Ianuarie, 1893

Era deznădăjduită, săracă şi dementă.

Cîndva, fusese o femeie frumoasă, o femeie inteligentă, cu o singură ambiţie predominantă: luxul. Şi-o împlinise, folosindu-şi trupul ca să seducă şi mintea ca să calculeze. Devenise amanta unuia dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din Tennessee.

Casa ei arătase ca o expoziţie, decorată după cum avea chef, cu banii lui Reginald. Avusese servitori care să-i îndeplinească toate poruncile, o garderobă pe măsura celor mai rîvnite curtezane din Paris. Bijuterii, prieteni amuzanţi, propria ei trăsură...

Dăduse petreceri vesele. Fusese invidiată şi dorită.

Ea, fiica unei slujnice sărace, căpătase tot ceea ce-şi dorea inima ei lacomă.

Avusese un fiu.

Acest lucru o schimbase, această viaţă pe care n-o dorise, dar acum o purta în pîntecul ei. Devenise centrul lumii ei, singurul lucru pe care-l iubea mai mult decît pe sine însăşi. Făcuse planuri pentru fiul ei, visase la el. Îi cîntase în timp ce dormea în corpul ei.

Îl adusese pe lume cu mare chin şi durere, atîta durere, dar şi cu bucurie. Bucuria de a şti că, după ce durerea trecea, avea să-şi strîngă scumpul fiu în braţe.

I-au spus că născuse o fetiță. I-au spus că se născuse moartă. Minteau.

O știuse chiar de atunci, chiar și cînd era înnebunită de jale, chiar și cînd se cufunda în abisul deznădejdii. Chiar și cînd înnebunise de-a binelea, știuse că era o minciună. Fiul ei trăia.

Îi furaseră copilul. Îl făcuseră ostatic, pentru o răscumpărare. Cum s-ar fi putut altfel, cînd putea să-i *simtă* inima bătînd, la fel de limpede, ca și cum ar fi fost a ei?

Dar nu moașa și medicul îi luaseră copilul. Reginald luase ceea ce-i aparținea ei, folosindu-se de bani pentru a cumpăra tăcerea celor care-l slujeau.

Cît de bine își amintea cum stătuse în salonul ei, venind la ea numai după luni întregi de durere și îngrijorare. Terminase cu ea, își spuse în timp ce-și încheia cu degete tremurătoare rochia cenușie. Isprăvise, acum că avea ceea ce-și dorise. Un fiu, un moștenitor. Singurul lucru pe care nu i-l putuse dărui soția lui, cu sîngele ei rece ca gheața.

Se folosise de ea, îi luase singura comoară, ca și cum ar fi avut *dreptul* s-o facă. Oferindu-i în schimb bani și o călătorie în Anglia.

Avea să plătească, avea să plătească, avea să plătească, își repeta în minte la nesfîrșit, în timp ce se aranja. Dar nu cu bani. A, nu! Nu cu bani.

Rămăsese fără un sfanț, dar avea să găsească ea o cale. Sigur c-avea să găsească o cale, odată ce-l ținea iar în brațe pe scumpul ei James.

Servitorii – niște șobolani care părăsiseră corabia care se scufundă – îi furaseră o parte din bijuterii. *Știa.* Pe aproape toate celelalte fusese nevoită să le vîndă, și o înșelaseră la preț. Dar la ce se putea aștepta de la un bijutier care arăta ca o sperietoare de ciori, cu buzele lui subțiri? Era bărbat, la urma urmei.

Niște mincinoși, niște pungași și niște hoți. Pînă la ultimul. Cu *toții* aveau să plătească, pînă să termine cu ei!

Nu găsea rubinele – brățara cu rubine și diamante, pietre în formă de inimă, sînge și gheață, pe care i-o dăruise Reginald ca un simbol, cînd aflase că era însărcinată.

Nu era decît un flecușteț, de fapt. Prea delicată, prea *mică* pentru gusturile ei. Dar o *dorea* și începu s-o caute, scormonind prin tot haosul din dormitor și camera de toaletă.

Cînd găsi, în schimb, o broșă cu safire, izbucni în plîns. În timp ce i se uscau lacrimile, degetele i se strînseră pe acul broșei, uitînd de brățară și de dorința disperată de a o găsi. Uită că o căutase. Acum zîmbea la vederea scînteierii pietrelor albastre. Aveau să-i ajungă pentru început, ei și lui James. Urma să-l ia cu ea, să-l ducă la țară, poate. Pînă se simțea bine din nou, pînă-i reveneau puterile.

Totul era foarte simplu, de fapt, conchise ea, cu un zîmbet ca un rictus, în timp ce se studia în oglindă. Rochia cenușie era discretă, demnă – nuanța potrivită pentru o mamă. Dacă-i atîrna pe ea, cu corsajul înmuiat, n-avea ce face. Acum nu mai avea slujnice și croitorese, să se ocupe de ajustări. Urma să-și refacă silueta, după ce ea și James își găseau casa cea frumoasă de la țară.

Își strînse în creștet buclele părului blond și, cu mult regret, renunțase la fardul pentru obraji. O înfățișare sobră era mai de efect, își spunea ea. Avea să fie mai liniștitoare pentru copil.

Iar acum, urma să se ducă pur și simplu la el. Să se ducă la Harper House ca să ia înapoi ceea ce era al ei.

Drumul din oraș pînă la impunătoarea Casă Harper era lung, rece și scump. Nu mai avea trăsură, curînd, foarte curînd, agenții lui Reginald urmau să vină s-o dea afară din casă, așa cum o amenințaseră deja.

Dar merita să închirieze o trăsură privată. Altfel, cum să-l

aducă pe James înapoi la Memphis, unde avea să urce cu el în braţe scările pînă în camera de la etaj, să-l pună cu drag în leagăn şi să-i cînte pînă adormea?

– *Lavender's blue, dilly dilly,* îngînă ea încet, frîngîndu-şi degetele subţiri, în timp ce se uita la copacii desfrunziţi de pe marginea drumului.

Adusese păturica pe care o comandase pentru el de la Paris, şi bonetica albastră, şi botoşeii. În mintea ei, încă mai era un nou-născut. În mintea ei şubrezită, cele şase luni trecute de la naşterea lui nu existau.

Trăsura intră pe aleea cea lungă, iar Harper House apăru în depărtare, cît era de maiestuoasă, dominînd priveliştea.

Piatra galbenă, brîul alb erau calde şi elegante, contrastînd cu plumburiul aspru al cerului. Cele trei niveluri se înălţau mîndre şi solide, accentuate de copacii şi arbuştii care împestriţau peluza vălurită.

Auzise că, odinioară, pe moşie se plimbaseră păuni, fălindu-se cu cozile lor împodobite ca nişte giuvaieruri. Dar lui Reginald nu-i plăcuseră ţipetele lor şi se descotorosise de ei, cînd devenise stăpînul casei.

Domnea ca un rege. Iar ea îi dăruise şi un prinţ. Într-o zi, într-o bună zi, fiul avea să-şi uzurpe tatăl. Iar ea urma să domnească la Harper House, împreună cu James. Cu James al ei cel dulce, dulce de tot.

Deşi ferestrele casei erau oarbe şi străluceau sticlos în soare – privind-o ca nişte ochi tainici – îşi imagină cum ar fi fost să locuiască acolo împreună cu James. Se văzu pe sine însăşi crescîndu-l acolo, ducîndu-l la plimbare în grădină, auzindu-i rîsul care răsuna prin săli.

Într-o zi, desigur, aşa avea să fie. Casa era a lui, prin urmare era şi a ei. Aveau să trăiască acolo, fericiţi, numai ei doi. Aşa cum era scris să se întîmple.

Coborî din trăsură, palidă şi slabă, în rochia ei gri, care nu-i venea bine, şi porni încet spre intrarea din faţă.

Inima îi bubuia la baza gîtului. James o aştepta.

Ciocăni şi, pentru că mîinile refuzau să-i stea nemişcate, şi le împreună strîns pe mijloc.

Omul care-i deschise era îmbrăcat auster, în negru, şi, deşi o măsură cu privirea de sus pînă jos, pe chipul lui nu se citi nicio expresie.

– Doamnă, vă pot ajuta cu ceva?

– Am venit după James.

Sprînceana stîngă a valetului se înălţă cu o cîtime.

– Îmi pare rău, doamnă, aici nu locuieşte niciun James. Dacă vă interesaţi de vreun servitor, intrarea lor e prin spate.

– James nu e servitor. Cum *îndrăznea...?* E fiul meu. Şi stăpînul dumitale. Am venit după el. Intră pe uşă, cu o atitudine sfidătoare. Aduceţi-mi-l imediat!.

– Cred că aţi greşit adresa, doamnă. Poate că...

– N-o să-l puteţi ţine departe de mine! James! James! A venit mămica!

Şi se repezi spre scară, începînd să-l zgîrie şi să-l muşte pe valet, cînd acesta o prinse de braţ.

– Danby, ce s-a întîmplat? întrebă o femeie, îmbrăcată tot în negru, o servitoare, probabil, apropiindu-se grăbită pe culoarul larg.

– Această... femeie... E nebună!

– Ba bine că nu, se şi vede. Domnişoară? Vă rog, domnişoară, eu sînt Havers, menajera. Trebuie să vă liniştiţi şi să-mi spuneţi ce s-a întîmplat.

– Am venit după James...

Îşi ridică mîinile tremurătoare, pentru a-şi aranja la loc buclele.

– Trebuie să mi-l aduceţi în clipa asta. E vremea să se culce.

Havers avea o faţă blîndă şi-i zîmbi cu bunătate:

– Am înţeles... Poate dacă staţi puţin jos, ca să vă mai liniştiţi...

– Şi atunci, o să mi-l aduceţi pe James? O să-mi daţi fiul?

– În salon? Am făcut focul, e cald şi bine. Azi e foarte frig afară, nu-i aşa? Privirea pe care i-o aruncă lui Danby îl făcu să-i elibereze braţul. Haideţi, să vă conduc...

– E un vicleşug... Alt vicleşug!

Amelia se repezi spre scară, ţipînd după James. Ajunse la primul etaj, cînd picioarele slăbite n-o mai ţinură, şi se prăbuşi.

În acel moment, se deschise o uşă şi ieşi stăpîna Casei Harper. Ştia că era nevasta lui Reginald. Beatrice. O văzuse la teatru, o dată, şi în magazine.

Era frumoasă, de o frumuseţe severă, cu ochi ca două cioburi de gheaţă albastră, nasul, mai îngust decît o lamă, şi buze cărnoase, răsfrînte acum a silă. Purta o rochie de dimineaţă din mătase roz-închis, cu guler înalt şi foarte strînsă în talie.

– Cine e creatura asta?

– Să mă iertaţi, coniţă...

Havers, mai iute de picior decît valetul, ajunse prima la uşa salonului.

– N-a spus cum o cheamă.

Instinctiv, îngenunche s-o cuprindă pe Amelia cu un braţ pe după umeri.

– Pare să fie tulburată şi îngheţată tun.

– James...

Amelia întinse braţele, iar Beatrice îşi feri fusta, cu un gest ostentativ.

– Am venit după James... Fiul meu...

Pe faţa lui Beatrice se zări o tresărire, înainte ca buzele să i se subţieze, crispate.

– Ad-o aici. Se răsuci pe călcîie şi intră înapoi în salon. Şi aşteaptă.

– Domnişoară... spuse încet Havers, ajutînd-o să se ridice pe femeia care tremura. Gata acu', nu-ţi fie frică, n-o să-ţi facă nimeni nimic.

– Vă rog, aduceţi-mi copilaşul..., o strînse Amelia de mînă, privind-o cu ochi rugători. Vă rog să mi-l aduceţi...

– Gata acuma, ia haideţi, intraţi aici şi vorbiţi cu doamna Harper. Coniţă, să servesc ceaiul?

– Nici să nu te gîndeşti! se răsti Beatrice. Şi închide uşa!

Se îndreptă spre un şemineu frumos de granit în faţa căruia se întoarse, astfel încît focul o lumina din spate. În timp ce uşa se închidea fără zgomot, o privi pe Amelia cu ochi reci ca gheaţa.

– Eşti... ai fost, se corectă ea, cu buzele arcuite dispreţuitor, una dintre tîrfele bărbatului meu.

– Sînt Amelia Connor. Am venit...

– Nu te-am întrebat cum te numeşti. Nu mă interesează, cum nu mă interesează nici persoana dumitale. Crezusem că femeile de teapa dumitale, cele care se consideră ţiitoare, nu boarfe de rînd, au destulă minte şi stil ca să nu pună piciorul în casa celui pe care le place să-l numească „protector".

– Reginald... Reginald e aici?

Privi în jur, observînd aiurită camera elegantă, cu lămpi pictate şi perne de catifea. Nu-şi amintea prea bine cum ajunsese acolo. Toată frenezia şi furia o părăsiseră, lăsînd-o înfrigurată şi zăpăcită.

– Nu e acasă, şi ar trebui să te consideri norocoasă. Ştiu totul

despre... relația voastră, și la fel de bine știu că i-a pus capăt, iar dumneata ai primit o recompensă grasă.

– Reginald...?

Îl văzu, în mintea ei rătăcită, stînd în fața unui cămin – nu acesta, nu, nu era acesta... Căminul ei, din salonul ei...

Crezi că aș îngădui ca o creatură ca tine să-mi crească fiul?

Fiul. Fiul ei. James.

– James. Fiul meu. Am venit după James. I-am adus păturica, e în trăsură. Acum o să-l duc acasă.

– Dacă-ți închipui c-am să-ți dau bani ca să-ți cumpăr tăcerea în legătură cu afacerea asta murdară, te înșeli amarnic.

– Am... am venit după James... Pe buze îi tremură un zîmbet, în timp ce păși înainte, cu brațele întinse. Are nevoie de mămica lui...

– Bastardul, pe care l-ai zămislit și care mi-a fost vîrît pe gît cu forța, se numește Reginald, după tatăl lui.

– Nu, eu i-am pus numele James. Ziceau că a murit, dar l-am auzit plîngînd. Pe față i se așternu îngrijorarea, în timp ce se uita în jur. Nu-l auziți cum plînge? Trebuie să-l găsesc, să-i cînt pînă adoarme...

– Locul dumitale e într-un azil. Mai-mai că mi se face milă de dumneata.

Beatrice stătea dreaptă, cu focul trosnind în spatele ei.

– N-ai nici un cuvînt de spus în problema asta, cum nu prea am nici eu. Dar eu, cel puțin, sînt nevinovată. Eu sînt *soția* lui. I-am născut copiii, copii născuți în sînul căsniciei. Am suferit după pierderea unor copii, iar comportamentul meu a fost ireproșabil. Am închis ochii, m-am prefăcut că nu vedeam și nu auzeam nimic despre aventurile soțului meu și nu i-am dat nici un motiv să se plîngă. Însă nu i-am dăruit un fiu, *ăsta* a fost păcatul meu de moarte.

Obrajii i se înroșiră ca focul, de furie.

– Crezi c-am nevoie de plodul dumitale în casă? Copilul din flori al unei curve, să-mi zică mie mamă? Cine va moșteni toate astea? întrebă ea, aruncîndu-și mîinile în jur. Toate astea! Mai bine murea-n burta dumitale și te trăgea și pe dumneata după el.

– Dați-mi-l, dați-mi-l înapoi... Am în trăsură păturica... repetă Amelia, privindu-și mîinile goale. Am păturica... O să-l duc de-aici...

– Prea tîrziu. Amîndouă am căzut în aceeași cursă, dar dumneata măcar îți meriți pedeapsa. Eu n-am făcut nimic.

– Nu-l puteți ține... nu-l vreți. Nu-l puteți avea!

Se repezi înainte, cu ochii holbați și buzele răsfrînte. Lovitura o nimeri drept în obraz, doborîndu-o pe spate, la podea.

– Ai să părăsești casa asta, spuse calmă Beatrice, ca și cum i-ar fi dat unei slugi o dispoziție neînsemnată. N-ai să scoți o vorbă despre cele întîmplate, altfel voi avea grijă să fii închisă la balamuc. Reputația mea nu va fi întinată de trăncănelile dumitale, poți să fii sigură! Niciodată n-ai să te mai întorci aici, n-o să mai pui piciorul în Casa Harper, nici pe proprietatea Harper. Și n-o să-ți vezi niciodată copilul – asta să fie pedeapsa dumitale, deși n-aș putea socoti nici moartă că poate fi de ajuns.

– James... am să locuiesc aici, cu James...

– Ești smintită de legat, replică Beatrice, cu o undă vagă de amuzament. Du-te înapoi la curvăsăritul dumitale. Sînt sigură c-ai să găsești vreun bărbat care să-ți planteze bucuros alt bastard în burtă.

Se duse la ușă și o deschise.

– Havers!

Așteptă, fără să ia în seamă suspinele tînguitoare din spatele ei.

– Pune-l pe Danby s-o arunce pe asta afară din casă.

*

Dar s-a întors. Au scos-o pe sus din casă, i-au poruncit birjarului s-o ducă de-acolo. Dar s-a întors, noaptea, pe frig. Avea mintea făcută ţăndări, dar a reuşit să mai facă o dată drumul, cu o căruţă de furat, cu părul leoarcă de ploaie, cu capotul alb lipit de trup.

Voia să-i omoare. Să-i omoare pe toţi. Să-i sfîrtece fîşii-fîşii, să-i ciopîrţească în bucăţi. Iar apoi, putea să-l ia de-acolo pe James al ei, cu mîinile pline de sînge.

N-ar fi lăsat-o însă. Niciodată n-avea să-şi mai ţină copilul în braţe. Niciodată n-avea să-i mai vadă feţişoara drăgălaşă.

Doar dacă... doar dacă...

Coborî din căruţă, în timp ce peste Harper House lunecau razele lunii şi umbrele nopţii, în timp ce ferestrele întunecate luceau palid şi toţi cei din casă dormeau.

Ploaia încetase; cerul era din nou senin. Pe jos se încolăceau fuioare de ceaţă, ca nişte şerpi, mistuindu-i picioarele desculţe, îngheţate. Poala halatului i se tîra prin noroiul ud, umblînd aiurea. Murmurînd, cîntînd...

Aveau să plătească. Aveau să plătească scump.

Fusese la vrăjitoarea voodoo şi ştia ce avea de făcut. Ştia ce trebuia să facă pentru a obţine tot ceea ce-şi dorea pe vecie. În vecii vecilor.

Umbla prin grădină, călcînd peste plantele îngheţate şi sfărîmicioase, spre casa caleştilor, să ia lucrul de care avea nevoie.

Continuă să cînte şi în timp ce-l ducea cu ea, mergînd prin noaptea umedă spre casa cea mare, cu zidăria galbenă luminată de lună.

– *Lavender's blue...* cînta ea. *Lavender's green...* Levănţică-albastră, levănţică verde...

1

Harper House
Iulie, 2005

Frîntă de oboseală, Hayley căscă de-i trosniră fălcile. Capul lui Lily o apăsa greu pe umăr, dar de fiecare dată cînd se oprea din legănat, fetiţa începea iar să se foiască scîncind, iar degeţelele ei strîngeau cu înverşunare tricoul de bumbac în care dormea Hayley.

În care *încerca* să doarmă, se corectă ea, scoţînd nişte murmure liniştitoare, în timp ce începea iar să legene balansoarul care scîrţîia.

Ştia că era cam patru dimineaţa şi se mai trezise de două ori pînă acum ca să-şi legene şi să-şi liniştească fetiţa agitată.

Pe la vreo două, încercase s-o culce în pat cu ea, ca să doarmă amîndouă cît de cît. Dar Lily nu voia decît în balansoar.

Aşa că Hayley se legăna cu ea în braţe, moţăind şi căscînd, întrebîndu-se dacă avea să mai doarmă vreodată opt ore neîntrerupt, în răstimpul acestei vieţi.

Nu ştia cum erau în stare oamenii să reziste. Mai ales mamele necăsătorite. Cum făceau faţă? Cum suportau toate asalturile asupra sufletului, minţii, trupului – şi portofelului?

Cum s-ar fi descurcat şi ea, dacă ar fi fost complet singură cu Lily? Ce fel de viaţă ar fi dus amîndouă, dacă nu avea pe nimeni s-o ajute cu grijile, cu canoneala, cu distracţiile şi cu toate nebunelile? O apuca spaima numai gîndindu-se.

Fusese atît de ridicol de optimistă şi încrezătoare şi *proastă,* îşi spunea ea acum.

Ţinea bine minte cum, gravidă în luna a şasea, aproape, îşi părăsise slujba, vînduse aproape toate lucrurile, pe cele rămase le îngrămădise în rabla aia de maşină, şi – la drum cu ea!

Dumnezeule, dac-ar fi ştiut atunci tot ce ştia acum, nici moartă n-ar fi făcut-o!

Aşa că poate era mai bine că nu ştiuse, iar acum nu mai era singură. Închizînd ochii, îşi rezemă obrazul de părul moale şi negru al lui Lily. Avea prieteni – ba nu, avea o familie –, oameni care ţineau la ea şi la Lily şi erau gata să facă orice ca să le ajute.

N-aveau doar un acoperiş deasupra capului, aveau acoperişul impunător al Casei Harper. O avea pe Roz, verişoară îndepărtată şi numai prin căsătorie, care-i oferise un cămin, o slujbă, o şansă. O avea pe Stella, cea mai bună prietenă din lume, căreia să-i vorbească, pe care s-o bată la cap, de la care să înveţe.

Atît Roz, cît şi Stella fuseseră mame necăsătorite şi făcuseră faţă, îşi reaminti ea. Mai mult decît atît, Stella avea doi băieţi mărişori de-acum, pe care-i crescuse singură. Roz crescuse *trei.*

Şi poftim, se întreba cum putea să se descurce cu un singur copil, cînd era înconjurată numai de persoane dornice s-o ajute.

Mai era şi David, care administra casa şi făcea de mîncare. Şi era pur şi simplu el însuşi, minunatul David. Dacă ar fi trebuit să gătească ea, în fiecare seară după serviciu? Dacă ar fi trebuit să facă toate cumpărăturile, să spele, să care, să se ocupe de *toate,* pe lîngă obligaţiile de la slujbă şi îngrijirea unei fetiţe de un an şi două luni?

Slavă Domnului că nu trebuia să afle!

Şi mai era şi Logan, extraordinarul soţ al Stellei, care se grăbea oricînd să-i umble la maşină cînd făcea nazuri. Şi puştii Stellei, Gavin şi Luke, cărora nu numai că le plăcea să se joace cu Lily,

dar o şi ajutau pe Hayley să-şi dea seama la ce să se aştepte, în următorii cîţiva ani.

Era Mitch, atît de deştept şi delicat, căruia îi plăcea s-o ia pe Lily în braţe şi s-o plimbe pe umeri, făcînd-o să rîdă. De-acum avea să locuiască tot timpul acolo, oficial, după ce el şi Roz se întorceau din luna de miere.

Fusese atît de frumos, atît de distractiv, să le urmărească pe Stella şi pe Roz cum se îndrăgosteau! Simţise că era şi ea implicată, în toate – în emoţii, în schimbări, în lărgirea noului ei cerc familial.

Desigur, căsătoria lui Roz însemna că Hayley trebuia să nu se mai lase pe tînjală şi să-şi caute o locuinţă proprie. Proaspeţii căsătoriţi aveau dreptul la intimitate.

Îşi dorea să găsească o casă cît mai aproape. Eventual, chiar pe proprietatea Harper. Cum ar fi de exemplu, fosta casă a trăsurilor. Casa lui Harper. Oftă uşor, în timp ce-şi trecea o mînă peste spatele lui Lily.

Harper Ashby. Întîiul născut al lui Rosalind Harper Ashby, şi o persoană încîntătoare. Desigur, nu se gîndea la el în sensul acela... Nu *prea* se gîndea. Îi era prieten, coleg şi prima mare dragoste a fetiţei ei. După cîte se putea vedea, sentimentele erau împărtăşite.

Căscă din nou, cîntîndu-i lui Lily în ritmul legănatului şi în tăcerea dinaintea zorilor.

Harper era, ei bine, pur şi simplu uluitor cu Lily. Răbdător şi amuzant, relaxat şi afectuos. În secret, se gîndea la el ca la un înlocuitor de tată, fără beneficiile mozolelilor cu mama în cauză.

Uneori, se juca de-a „ce-ar fi dacă" – şi ce era rău în asta? –, iar partea cu tatăl suplinitor nu se mai aplica. Mozolelile, da. În fond, care fată americană cu sînge în vene – şi actualmente complet privată de orice viaţă sexuală – nu ar fi avut din cînd în

cînd fantezii cu tipul acela înalt, brunet, ridicol de chipeş, mai ales cînd mai avea şi un zîmbet de să moară lumea, nişte ochi căprui de să se topească inima şi cel mai ciupibil fund de pe planetă?

Nu că i l-ar fi ciupit vreodată, da' aşa, teoretic...

În plus, mai era şi extrem de inteligent. Ştia tot ce era de ştiut despre plante şi flori. Lui Hayley îi plăcea să se uite la el cînd lucra în sera de altoiri a firmei *În Grădină*. Îi plăcea să vadă cum mîinile lui ţineau cuţitul sau cum legau rafia.

O învăţa şi pe ea, lucru pentru care îi era recunoscătoare. Prea recunoscătoare ca să-şi facă hatîrul şi să muşte cu poftă o bucăţică bună din el.

Dar nu făcea rău nimănui imaginîndu-şi.

Opri balansoarul, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Spatele lui Lily continua să se ridice şi să coboare regulat sub mîna ei.

Slavă Domnului!

Se ridică încet, pornind spre leagăn cu mişcările pe cît de prudente, pe atît de hotărîte, ale unei femei care se pregăteşte să evadeze din închisoare. Cu braţele îndurerate şi capul buimac de oboseală, se aplecă peste leagăn şi, încet, centimetru cu centimetru, o potrivi pe Lily pe salteluţă.

Chiar în timp ce o acoperea cu pătura, Lily începu să se mişte. Capul i se ridică brusc – şi, dă-i cu văicăreala!

– Of, Lily, te rog, haide, puişor...! începu Hayley să-i mîngîie, să-i frece, să-i maseze spatele, clătinîndu-se pe picioare. Şşş, hai, gata acum... Scuteşte-o puţin şi pe mămica.

Masajul păru să dea rezultate – atîta vreme cît îşi ţinea mîna pe spatele lui Lily, căpşorul fetiţei rămînea pe pernă. Aşa că Hayley se lăsă pe podea, cu braţul strecurat printre zăbrelele leagănului, şi continuă s-o maseze. Şi continuă.

Şi adormi.

*

Cîntecul fu acela care o trezi. Îi amorţise braţul şi rămase în aceeaşi poziţie şi după ce deschise ochii. În cameră se făcuse frig; porţiunea din podea pe care adormise, lîngă leagăn, era rece ca gheaţa. Braţul îi fu străbătut de furnicături de la umăr pînă-n vîrfurile degetelor, cînd şi-l ridică pentru a pune protector mîna pe spatele lui Lily.

Silueta în rochie gri stătea aşezată în balansoar, îngînînd încetişor vechiul cîntec de leagăn. O privea pe Hayley în ochi şi continua să se legene şi să cînte.

Şocul o făcu să se dezmeticească, iar inima îi sări violent pînă în gît.

„Ce-i spui unei fantome pe care n-ai mai văzut-o de cîteva săptămîni?" se întrebă ea. „Bună, ce mai faci? Bine ai venit acasă? Cum să reacţionezi, mai ales cînd stafia respectivă mai e şi complet sonată?"

Cu pielea scăldată într-o sudoare rece, Hayley se ridică încet în picioare, rămînînd între leagăn şi balansoar. Pentru orice eventualitate. Pentru că simţea o mie de ace înfipte în braţ, şi-l strînse pe lîngă corp, masîndu-şi-l cu vioiciune.

„Observă toate detaliile", îşi reaminti ea. Mitch va dori să afle cele mai mici amănunte."

Arăta destul de calmă pentru o fantomă psihopată, conchise Hayley. Liniştită şi tristă, la fel ca prima dată cînd o văzuse. Dar o mai văzuse şi cu ochii demenţi, ieşiţi din orbite.

– Ăă... Azi a trebuit să-i fac nişte injecţii. Vaccinuri. Mereu e agitată, noaptea, după injecţii. Dar cred că acum s-a liniştit. Tocmai la timp ca să se trezească din nou peste vreo două ore, aşa că, probabil, va plînge după guvernantă, pînă-şi face siesta. Dar... dar acum ar trebui să doarmă, aşa că poţi să te duci.

Silueta dispăru cu cîteva secunde înainte de terminarea cîntecului.

David îi pregătea clătite cu afine pentru micul dejun. Hayley îi spusese să nu gătească pentru ea sau Lily cînd Roz şi Mitch erau plecaţi, dar el o făcea mereu. Şi, pentru că arăta foarte drăguţ cum se agita prin bucătărie, nu se străduia prea mult să-l descurajeze.

Şi-n plus, clătitele erau delicioase.

– Pari cam obosită, remarcă David, ciupind-o de obraz, după care repetă gestul şi cu Lily, ca s-o facă să chicotească.

– N-am prea dormit în ultima vreme. Şi, azi-noapte, am avut o vizită.

Cînd îl văzu înălţînd din sprîncene, cu gura arcuită într-un zîmbet complice, Hayley clătină din cap.

– N-a fost un bărbat – spre eternul meu ghinion. Amelia.

Amuzamentul dispăru imediat de pe chipul lui David, fiind înlocuit de îngrijorare, în timp ce se aşeza în colţul destinat micului dejun, în faţa ei.

– S-a-ntîmplat ceva? E totul în regulă?

– Stătea doar în balansoar şi cînta. Iar cînd i-am spus că Lily era bine şi putea să plece, a dispărut. Totul a decurs absolut normal.

– Poate că s-a liniştit din nou. Nu ne rămîne decît să sperăm. Ai fost îngrijorată din cauza asta? întrebă el, în timp ce-i studia atent faţa, observîndu-i cearcănele de la ochii de un albastru blînd şi paloarea din obraji, pe sub fondul de ten aplicat cu grijă. De-asta n-ai dormit?

– În parte, cred că da. De cîteva luni, a fost destul de

multă agitaţie pe-aici. Numai sperieturi, unele după altele. Iar acum, atîta linişte... E aproape sinistru.

– Las'că-l ai aici, jos, pe Tata David, o bătu el pe mînă, masînd-o apoi uşor cu degetele lui lungi, de pianist. Iar Roz şi Mitch se întorc azi. Casa n-o să mai pară aşa de mare şi de pustie.

Hayley oftă prelung, mai uşurată.

– Şi tu ai avut aceeaşi senzaţie. N-am vrut să-ţi spun, nu voiam să ai impresia că nu mi-e de ajuns compania ta sau aşa ceva... Fiindcă n-ar fi fost adevărat.

– E valabil şi pentru tine, comoara mea. Dar am devenit cam răsfăţaţi, nu-i aşa? De-un an, sîntem cu casa plină.

Aruncă o privire spre locurile libere de la masă.

– Mi-e dor de puştii ăia.

– Oof, sentimentalule! Încă-i mai vedem tot timpul, şi pe ei, şi pe ceilalţi, dar e ciudat cînd domneşte atîta linişte.

Ca şi cum ar fi înţeles, Lily îşi azvîrli din răsputeri ceaşca pînă pe masa de lucru din mijlocul bucătăriei, de unde se rostogoli pe jos cu zgomot.

– Bravo, fetiţo! o felicită David.

– Şi mai ştii ceva? continuă Hayley, în timp ce se ridica să ia ceaşca; era înaltă şi slabă, iar sînii, spre marea ei dezamăgire, îi reveniseră la dimensiunile dinainte de sarcină, cam pe la măsura A-minus. Cred că am o dispoziţie cam ciudată. Nu e tocmai plictiseală, pentru că-mi place să lucrez la florărie, iar azi-noapte – cînd Lily s-a trezit pentru a suta oară – îmi spuneam ce noroc am că mă aflu aici, că pot trăi alături de toţi oamenii ăştia...

Îşi desfăcu braţele, apoi le lăsă să-i cadă pe lîngă corp.

– Dar, nu ştiu, David, mă simt aşa, cum... Uff...

– Ai nevoie de-o terapie cu cumpărături.

Zîmbind, Hayley luă un prosop de bucătărie s-o şteargă pe Lily de sirop pe faţă.

– E remediul numărul unu, aproape pentru toate. Dar cred că-mi doresc o schimbare. Ceva mai important decît o simplă pereche de pantofi noi.

Demonstrativ, David făcu ochii mari, privind-o cu gura căscată.

– Există şi ceva mai important de-atît?

– Cred c-am să mă tund. Nu crezi că mi-ar sta bine cu părul scurt?

– Hmm... înclină el capul, studiind-o cu frumoşii lui ochi albaştri. Ai un păr superb, acest acaju lucios... Dar îmi plăcea la nebunie cum îl purtai cînd ai venit prima oară aici.

– Serios?

– Toate şuviţele alea de lungimi diferite... Ciufulit, natural, ca o claie veselă... Sexy.

– Mă rog...

Îşi trecu o mînă prin păr. Şi-l lăsase să crească aproape pînă la umeri. O lungime comodă ca să şi-l strîngă la spate cînd lucra sau se ocupa de Lily. Şi poate că tocmai asta era problema. Începuse să aleagă soluţiile cele mai simple, fiindcă nu mai era nevoie să-şi găsească timp sau să facă eforturi pentru a arăta cît mai bine.

O şterse pe Lily de sirop, apoi o coborî de pe scăunelul înalt, lăsînd-o de capul ei prin bucătărie.

– Atunci, poate c-am să mi-l tai la fel. Poate.

– Şi adaugă şi pantofii ăia noi, dulceaţă! Nu dau greş niciodată.

În mijlocul verii, afacerile stagnau la centrul de grădinărit. *În Grădină* nu ducea niciodată lipsă de clienţi, dar în iulie, iureşul ameţitor care începea la sfîrşitul iernii şi continua pe tot parcursul

primăverii se terminase de mult. O zăpuşeală umedă sufoca vestul statului Tennessee şi numai cei mai pasionaţi dintre grădinari o înfruntau ca să insufle o nouă viaţă în rondurile lor de flori.

Profitînd de acest lucru şi de starea care o apucase, Hayley îşi programă o vizită la salonul cosmetic şi o convinse pe Stella să lucreze o oră peste program.

Cînd reveni la serviciu, după pauza de masă prelungită, avea o nouă tunsoare, *două* perechi noi de pantofi şi o atitudine mult mai optimistă.

În sfaturile lui David putea avea întotdeauna încredere, conchisese ea.

Îi plăcea firma *În Grădină*. De cele mai multe ori, nici nu avea senzaţia că muncea. După părerea ei, nu putea exista o mai mare calitate a unei slujbe.

Îi plăcea să se uite la clădirea albă şi frumoasă care arăta mai mult ca locuinţa bine îngrijită a cuiva decît ca sediul unei companii, cu straturile de flori sezoniere în faţa terasei şi jardinierele de lîngă uşă, pline cu flori multicolore.

Îi plăceau semnele de activitate din cealaltă parte a parcării spaţioase, cu pietriş – grămezile de turbă şi umplutură, dalele de piatră şi cheresteaua pentru amenajări exterioare. Serele care erau pline de plante şi promisiuni, magaziile şi depozitele.

Cînd locul forfotea de clienţi, care mergeau pe cărările şerpuitoare, împingînd cărucioare sau platforme pline de plante şi ghivece şi toţi vorbeau numai despre noutăţi sau planuri, atunci acesta semăna mai mult cu un mic sat decît cu un spaţiu comercial.

Iar ea participa la toate.

Intră şi făcu o piruetă în faţa lui Ruby, vînzătoarea cu părul alb care lucra la tejghea.

– Da' ştiu că te-ai aranjat..., comentă Ruby.

– Mă şi simt aranjată, răspunse Hayley, trecîndu-şi degetele

prin părul tăiat scurt, după care şi-l lăsă să cadă la loc. De aproape un *an* nu mi-am mai făcut părul. Mai mult, chiar. Aproape că şi uitasem cum e să stau pe scaun la coafor şi să las pe cineva să mi-l aranjeze.

– Cînd ai un copil mic, unele lucruri încep să-ţi scape printre degete. Ce mai face regina noastră?

– Azi-noapte a fost cam agitată, după vaccinuri, dar de dimineaţă şi-a revenit. Abia mă mai ţineam pe picioare. Totuşi, acum mă simt înviorată.

Şi, ca s-o dovedească, îşi flexă braţele, arătîndu-şi bicepşii mici.

– Bravo! Stella vrea ca toate plantele să fie stropite şi cînd zice toate, înseamnă *toate*. Şi mai aşteptăm şi un transport mare de jardiniere noi. Va trebui să fie etichetate şi puse pe rafturi, imediat ce vin.

– Abia aştept.

Ieşi din nou în canicula densă şi apăsătoare, începînd să ude plantele din ronduri, anualele şi perenele care încă nu-şi găsiseră o nouă locuinţă. O duceau cu gîndul la copiii aceia stîngaci de la şcoală care niciodată nu sînt aleşi în nici o echipă. Ca rezultat, avea o anume slăbiciune pentru ele şi-şi dorea să fi găsit un loc unde să le poată răsădi, ca să înflorească şi să-şi fructifice potenţialul.

Într-o bună zi, avea să aibă o casă a ei. Avea să-şi facă o grădină, să se ducă acolo cu ce învăţase şi să le pună pe toate în aplicare. Să facă ceva frumos, ceva deosebit. Evident, trebuia să aibă şi crini. Crini roşii, ca aceia pe care i-i adusese Harper cînd se pregătea s-o nască pe Lily. Un rond mare şi ţipător de crini roşii, vii şi înmiresmaţi, care să înflorească în fiecare an şi să-i aducă aminte cît de norocoasă era.

Sudoarea îi şiroia pe ceafă, iar apa îi îmbiba espadrilele din pînză. Jetul rece supără albinele care roiau printre flori. „Mai

treceţi după ce termin", spuse Hayley în sinea ei, cînd le văzu cum se îndepărtau cu zumzete nervoase. „Toate dorim acelaşi lucru."

Se mişca încet, furată de vise, în lungul meselor cu plante.

Iar dacă într-o zi urma să aibă o grădină, Lily avea să se joace pe iarbă. Cu un căţel, hotărî ea. Trebuia să aibă şi un căţel, gras, şi moale, şi pufos. Iar dacă le avea pe toate astea, nu putea să adauge şi un bărbat? Cineva care să le iubească, pe ea şi pe Lily, un tip isteţ şi nostim, care să-i facă inima să bată doar puţin mai repede, cînd se uita la ea?

Putea fi chipeş. Ce rost ar fi avut fantezia, dacă tipul nu arăta bine? Înalt, urma să fie înalt, cu umeri laţi şi picioare lungi. Ochi căprui, de un cafeniu închis, şi o claie de păr negru şi bogat în care să-şi poată afunda mîinile. Pomeţi masivi, din aceia pe care-ţi vine să-i muşti mărunt-mărunt pînă ajungi la gura puternică şi sexy. Şi atunci...

– Iisuse, Hayley, ai înecat de tot lipscănoaica!

Hayley tresări, răsucindu-se în loc cu furtunul, şi imediat îl smuci înapoi, cu un mic ţipăt deznădăjduit – dar nu înainte ca apa să-l fi nimerit pe Harper în plin.

Drept în burtă, îşi spuse ea, prinsă între stînjeneală şi un şir de chicoteli complet nepotrivite. Harper îşi privi cămaşa şi blugii uzi, cu un soi de resemnare posomorîtă.

– Ai şi diplomă pentru chestia asta?

– Iartă-mă! Îmi pare-aşa de rău... Da' şi tu, nu trebuia să te apropii aşa, pe furiş...

– Nu m-am apropiat pe niciun furiş, am venit ca oamenii.

Vorbea pe un ton nemulţumit, dar cu un accent tipic din Memphis, îşi spuse Hayley, ştiind că al ei devenea foarte provincial, cînd era emoţionată sau nervoasă.

– Ei, data viitoare să faci şi zgomot cînd mergi. Totuşi, îmi pare într-adevăr foarte rău. Cred că eram cu mintea aiurea.

– Pe căldura asta nici nu-i greu să fii cu mintea aiurea, iar cînd oboseşte, să mai tragă şi cîte un pui de somn, răspunse Harper, dezlipindu-şi de abdomen cămaşa udă; ochii i se încreţiră la colţuri, îngustaţi. Ce ţi-ai făcut la păr?

– Poftim...?

Instinctiv, Hayley ridică o mînă, răsfirîndu-şi părul cu degetele.

– M-am tuns. Nu-ţi place?

– A, da, sigur... Se putea şi mai rău.

Simţi că o mînca degetul, pe trăgaciul furtunului.

– Te rog, de-ajuns! Complimentele astea pot să mi se urce la cap.

Harper îi zîmbi. Avea un zîmbet atît de fermecător, care apărea încet, modificîndu-i treptat unghiurile feţei şi făcînd să se aprindă două luminiţe în adîncurile acelor ochi căprui, încît aproape că-l iertă.

– Mă duc spre casă, pentru un timp, în orice caz. S-a întors mama.

– S-au întors? Ce fac? S-au simţit bine? Of, n-ai de unde să ştii, că încă n-ai ajuns acasă. Spune-le că abia aştept să-i văd şi că aici totul e-n regulă, iar Roz nu trebuie să-şi facă griji şi să vină şi să se şi apuce de lucru, cînd nici n-a intrat bine pe uşă, şi...

Harper îşi agăţă un deget în buzunarul din faţă al blugilor vechi, împingîndu-şi şoldul într-o parte.

– N-ar fi mai bine să le scriu pe-o hîrtie?

– Of, hai, du-te, rîse Hayley, expediindu-l cu un gest. O să le spun personal.

– Ne vedem mai încolo.

Şi plecă – bărbatul visurilor ei, încă şiroind puţin de apă.

Trebuia neapărat să şi-l alunge din minte pe Harper, se dojeni ea. Să-l alunge şi să-l ţină cît mai departe. Nu era de nasul ei şi o ştia, îşi spuse Hayley, în timp ce se ducea să stropească jardinierele cu arbuşti şi plante agăţătoare.

Nici măcar nu era sigură dacă voia ca vreun bărbat să fie de nasul ei, pe moment, cel puţin. Prioritatea numărul unu era Lily, iar după Lily venea slujba. Voia ca fetiţa ei să fie fericită, sănătoasă şi în siguranţă. Şi voia să înveţe mai mult, să lucreze mai mult în sera de flori. Cu cît ştia mai multe, cu atît îi era mai uşoară munca, şi era mai aproape de o carieră.

Era bine că se străduia, dar voia să facă şi mai mult.

După îngrijirea lui Lily, după serviciu şi după familia pe care şi-o crease acolo, urma sarcina fascinantă şi uşor înspăimîntătoare de a o identifica pe Amelia, Mireasa Harper – şi de a o ajuta să-şi găsească odihna.

Cea mai mare parte a acestei misiuni cădea în seama lui Mitch. El era genealogul şi, împreună cu Stella, creierul cel mai organizat din toată gaşca. Şi nu era minunat că Mitch şi Roz se găsiseră unul pe altul şi se îndrăgostiseră, după ce Roz îl angajase ca să investigheze arborele genealogic şi să încerce să afle unde-şi avea Amelia locul? Nu că pe Amelia ar fi încîntat-o prea mult partea cu îndrăgostitul. Măi nene, amarnic se mai burzuluise!

Şi era posibil s-o apuce iar, îşi spuse Hayley, acum, că erau căsătoriţi, iar Mitch se mutase la Harper House. Stătuse cuminte o vreme, dar acest lucru nu-nsemna că avea să rămînă liniştită la nesfîrşit.

Dacă şi cînd se pornea iar nebunia, Hayley avea de gînd să fie pregătită.

2

Hayley intră în Harper House – o, ce *răcoare* binecuvîntată! – cu Lily rezemată pe şold. Lăsă fetiţa jos, apoi îşi aruncă poşeta şi punga cu scutece pe treapta de jos, ca să le aibă la îndemînă cînd urma să le ia cu ea la etaj. La etaj, unde abia aştepta să ajungă. Voia să stea sub duş, ăă... două, trei zile ar fi trebuit să-i fie de ajuns, apoi să bea o bere rece ca gheaţa, dintr-o suflare.

Dar înainte de orice altceva, voia s-o vadă pe Roz.

Chiar în timp ce se gîndea la asta, Roz ieşi din salon. Şi ea şi Lily scoaseră exclamaţii de încîntare. Lily coti din mers şi, în timp ce se îndrepta spre Roz, aceasta se aplecă şi o ridică în braţe.

– Uite-l pe cartofiorul meu dulce!

O îmbrăţişă strîns, frecîndu-şi nasul de gîtul ei, apoi îi zîmbi lui Hayley şi se uită din nou la fetiţă, ascultîndu-i cu uimire gîngurelile emoţionate şi de neînţeles.

– Ei, nu-mi vine să cred că s-au întîmplat atîtea, doar într-o săptămînă! Nu ştiu ce m-aş face dacă n-ai fi tu aici să mă ţii la curent cu toate bîrfele locale.

Îi zîmbi lui Hayley din nou.

– Şi mămica ta ce mai face?

– Bine face. Minunat face! răspunse Hayley, repezindu-se să le cuprindă pe amîndouă în braţe. Bine ai venit acasă. Şi nouă ne-a fost dor de tine.

– Bine. Îmi place să ştiu că mi se duce dorul. Şi ia uite la tine! remarcă ea, trecîndu-şi degetele prin părul lui Hayley.

– Abia m-am tuns. Chiar azi. M-am trezit din somn cu un pitic pe creier. O, ce bine arăţi!

– Auzi la ea! Cine vorbeşte!

Dar era adevărat, întotdeauna era adevărat. Iar acum, săptămîna petrecută pe post de lună de miere în Caraibe adăugase un luciu de bronz frumuseţii înnăscute. Soarele îi aurise pielea albă ca laptele, astfel încît ochii prelungi şi întunecoşi ai lui Roz păreau şi mai adînci. Părul scurt şi drept îi încadra faţa într-un soi de frumuseţe clasică, atemporală, pe care Hayley ştia că nu putea decît s-o invidieze.

– Îmi place tunsoarea asta, comentă Roz. Are un aer aşa de tineresc şi dezinvolt...

– Şi mi-a ridicat şi moralul. Eu şi Lily am avut o noapte cam agitată. Ieri i-am făcut vaccinurile.

– Hmm, murmură Roz, strîngînd-o pe Lily din nou în braţe. Cam neplăcut. Ia să vedem dacă reuşim să compensăm. Vino aici, fetiţo, o chemă ea, întorcîndu-se în salon cu Lily în braţe. Să vedem ce-avem noi pentru tine.

Primul lucru pe care-l văzu Hayley fu o păpuşă în carne şi oase, cu o claie de păr roşu şi un zîmbet dulce şi nătîng.

– O, ce drăgălaşă e! Şi-i aproape la fel de mare ca Lily!

– Tocmai asta a fost ideea. Mitch a văzut-o înaintea mea şi n-am mai avut ce face decît s-o aducem acasă, pentru Lily. Ce părere ai, dulceaţă?

Lily împunse păpuşa cu degetul în ochi de vreo două ori, o trase de păr, apoi se resemnă să se aşeze pe jos pentru a face cunoştinţă cu ea.

– E genul de păpuşă pe care peste un an-doi, o s-o boteze, apoi o va ţine în camera ei pînă intră la colegiu. Îţi mulţumesc, Roz!

– N-am terminat. Am mai găsit şi un butic în care aveau cele mai adorabile rochiţe din lume.

Începu să le scoată din valiză, în timp ce Hayley căsca ochii. Bumbac moale pensat, volănaşe de dantelă, denim cu broderii...

– Şi ia uită-te şi la salopeţica asta! Cine-ar fi putut să-i reziste?

– Sînt foarte frumoase. O minunăţie. Ai s-o răsfeţi.

– Păi, sigur că da!

– Nici nu ştiu ce să... N-are nicio buni... pe nimeni care s-o răsfeţe aşa.

Roz îşi arcui o sprînceană, în timp ce împăturea salopeta.

– Poţi să pronunţi cuvîntul cu „B", Hayley. N-am să leşin oripilată. Îmi place să mă consider o bunică onorifică.

– Ce noroc am! Toţi avem noroc.

– Şi-atunci, de ce plîngi?

– Nu ştiu... Toate astea au început să mi se urce la cap, în ultima vreme...

Îşi trase nasul, ştergîndu-şi cu podul palmei umezeala de sub ochi.

– Unde mă aflu, şi cum am ajuns aici, şi ce s-ar fi întîmplat dacă eram singură cu Lily, aşa cum mă aşteptasem...

– Cu „ce-ar fi fost dacă" nu ajungi foarte departe.

– Ştiu. Doar că mă bucur aşa de mult c-am venit la tine! Azi-noapte mă gîndeam că ar trebui să-ncep să-mi caut o casă.

– O „casă"? „Ca să..." ce?

– Ca să... locuiesc în ea.

– Da' ce, cu asta e ceva în neregulă?

– E cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o în viaţa mea.

Iar ea, Hayley Phillips din Little Rock, locuia înăuntru, stătea într-o casă care avea un living mobilat cu antichităţi scumpe şi perne moi, cu ferestre generoase care se deschideau spre alte şi alte frumuseţi, întinse pe pogoane întregi.

– Mă gîndeam că ar trebui să-mi caut o locuinţă proprie, deşi n-aş prea vrea. Sau, mă rog, nu tocmai acum.

Coborî privirea, uitîndu-se la Lily cum se chinuia să-şi care păpuşa prin cameră.

– Dar vreau să-mi spui, şi ştiu că sîntem prietene destul de bune ca să mi-o spui, cînd vei vrea să-ncep să caut.

– Bine. Deci, cu asta ne-am înţeles?

– Sigur.

– Nu vrei să vezi ce ţi-am adus?

– Am primit şi eu ceva? întrebă Hayley, cu ochii ei albaştri ca două lacuri, începînd să strălucească de nerăbdare. *Mor* după cadouri. Şi nu mi-e ruşine să recunosc.

– Sper ca ăsta să-ţi placă.

Luă o cutie din valiză şi i-o oferi.

Fără să piardă timpul, Hayley îi şi scoase capacul.

– O, o...! Sînt superbi!

– M-am gîndit că roşul-corai o să-ţi vină cel mai bine.

– *Mor* după ei!

Scoase cerceii din cutie şi, ţinîndu-şi-i la urechi, se repezi la una dintre oglinzile antice de pe perete, ca să vadă cum îi stăteau. Sub fiecare triunghi de argint se legănau cîte trei bile roşii, delicate şi exotice.

– Sînt senzaţionali! Dumnezeule, am primit ceva din Aruba...! Nu-mi vine să cred...

Alergă înapoi s-o îmbrăţişeze pe Roz.

– O frumuseţe! Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc... Abia aştept să-i port.

– Poţi să le faci proba diseară, dacă vrei. Vin la noi Stella, Luke şi băieţii. David mi-a spus că dăm o cină de bun-venit acasă.

– O, da' ai să fii obosită...!

– Obosită? Da' ce, am optzeci de ani? Abia m-am întors din vacanță!

– Din luna de miere, o corectă Hayley, cu un zîmbet strengăresc. Pariez că nici acolo nu te-ai prea odihnit.

– Am dormit în fiecare dimineață, deșteapto!

– În cazul ăsta, putem să petrecem. Eu și Lily ne ducem sus, să ne spălăm și să ne facem frumoase.

– Te-ajut și eu să duci toate astea.

– Mulțumesc. Roz? Totul, în sufletul ei, era învăluit într-o lumină caldă. Mă bucur foarte mult că te-ai întors acasă.

Se distra atît de bine, punîndu-și cerceii cei noi, îmbrăcînd-o pe Lily într-una din ținutele primite, agitîndu-se să se aranjeze cît mai bine, atît pe ea însăși, cît și pe fetiță... Scutura din cap doar pentru plăcerea de a simți cum i se mișca părul și se legănau cerceii.

„Gata!" își spuse ea, simțind că-i trecuse toată deprimarea și amărăciunea. Dacă tot avea chef să sărbătorească, își luă și încălțările cele noi. Sandalele negre, cu toc îngust și barete subțiri, erau nepractice și nefolositoare – ceea ce le făcea să fie perfecte.

– Și mai aveau și reducere de preț, îi spuse ea lui Lily. Trebuie să spun că vor fi mult mai amuzante decît Prozac sau mai știu eu ce.

Se simțea nemaipomenit în rochie – o rochie scurtă – și sandalele astea sexy. Și cu o tunsoare nouă. Și cu buzele rujate.

Făcu o piruetă în fața oglinzii, apoi luă o poză. O fi fost ea cam slabă, dar cu asta nu avea ce să facă. Totuși, hainele îi stăteau destul de bine, dacă ea însăși o spunea! Aproape ca

pe un cuier. Plus tunsoarea nouă, cerceii noi, sandalele noi și tot era ceva.

– Doamnelor și domnilor, cred că m-am întors.

La parter, Harper stătea tolănit într-un fotoliu, sorbindu-și berea și uitîndu-se la Mitch cum îi atingea mama – pe braț, pe păr – în timp ce le povesteau cîteva dintre cele mai interesante momente ale călătoriei, lui Logan, Stellei și băieților.

Pe unele le auzise deja după-amiază, cînd dăduse o fugă pînă acasă, pentru vreo oră. Nu asculta foarte atent. Privea doar, și-și spunea că era bine, că era timpul ca mama lui să aibă pe cineva care să-și fi pierdut capul după ea atît de vizibil.

Se bucura pentru ea – și mai era și ușurat. Oricît de bine știa Roz să-și poarte de grijă –, dar Dumnezeu îi era martor că o putea face de minune – se simțea mai liniștit știind că avea alături un bărbat inteligent și capabil.

După cele întîmplate în primăvara trecută, dacă Mitch nu s-ar fi mutat în Harper House, ar fi făcut-o chiar el. Iar asta ar fi putut da naștere unor situații cam delicate, dacă și Hayley locuia acolo.

Era mai... comod, conchise Harper, pentru toată lumea, dacă rămînea în casa trăsurilor. Poate că distanța în spațiu nu era prea mare, dar din punct de vedere psihologic era suficientă.

– ...I-am spus că era nebun, continuă Roz, gesticulînd cu paharul de vin într-o mînă și bătîndu-l pe Mitch pe coapsă cu cealaltă. Windsurfing? De ce Dumnezeu să ne-apucăm să ne clătinăm pe-o scîndurică de care e prinsă o pînză? Dar el, nu, trebuia să încerce!

– Am încercat și eu o dată, spuse Stella, cu cascada ei de bucle roșii revărsîndu-i-se peste umeri. Într-o vacanță de

primăvară, în colegiu. După ce-am prins figura, a fost destul de distractiv.

– Aşa am auzit şi eu, mormăi Mitch, făcînd-o pe Roz să zîmbească.

– Şi se urcă pe chestia aia, şi nu trec două secunde şi – pleosc! Se ridică, iar se urcă, îmi zic: „Hai că s-a dumirit..." – pleosc!

– Am avut o scîndură defectă, declară Mitch, dîndu-i un ghiont în coaste.

– Sigur că da, îşi dădu Roz ochii peste cap. Un lucru de care puteţi fi siguri e că Mitchell al nostru nu se lasă cu una, cu două. Nici nu ştiu de cîte ori a ieşit din apă şi s-a urcat iar pe lemnul ăla.

– De şase sute cincizeci şi două de ori.

– Şi tu? gesticulă Logan spre Roz cu berea, de lîngă Stella.

– A, păi eu... Mie nu-mi place să mă laud... se codi Roz, examinîndu-şi unghiile.

– Ba-i place! declară Mitch, în timp ce sorbea din paharul cu sifon, întinzîndu-şi picioarele lungi, interminabile. Îi place de nu mai poate!

– Oricum, a fost o experienţă destul de interesantă.

– Pur şi simplu... începu Mitch, plimbîndu-şi palma demonstrativ prin aer, a luat-o din loc de parcă s-ar fi născut pe-o drăcovenie din alea.

– Noi, cei din neamul Harper, tindem să avem excelente aptitudini sportive şi un simţ superior al echilibrului.

– Da, da' nu-i place să se laude, sublinie Mitch, după care ridică privirea, la auzul ţăcănitului de tocuri pe podelele de esenţă tare.

Harper se uită şi el – şi simţi cum celebrul lui simţ superior al echilibrului începea să se clatine.

Arăta de-a dreptul incredibil. Rochia roşie, scurtă şi sumară, sandalele înalte de-o milă – toate se combinau pentru a-i face

picioarele să pară nesfîrşite. Genul de picioare pe care un bărbat îşi putea imagina că le-ar fi explorat mile şi mile de-a rîndul. Părul îi stătea atît de-al dracului de sexy, iar gura-i era roşie şi senzuală.

Avea un copil pe şold, îşi reaminti el. Nu se cădea să se gîndească la ce-ar fi făcut cu gura aia, cînd o ducea pe Lily în braţe. Era necuviincios.

În cealaltă parte a camerei, Logan scoase un fluierat scăzut şi prelung de admiraţie, care-o făcu pe Hayley să se lumineze la faţă.

– Salut, frumoaso! Arăţi aşa de dulce, că-mi vine să te mănînc!... Şi tu arăţi destul de bine, Hayley.

La asta, Hayley izbucni în rîsul ei senzual, aruncînd din şold, pentru ca Lily să aterizeze pe genunchii lui Logan.

– Atunci, serveşte-te!

– Bei un vin? o invită Roz.

– Ca să ţi-o spun pe-a dreaptă, visez la o bere rece.

– Îţi aduc eu.

Harper aproape că sări din fotoliu, pornind spre uşă înainte ca Hayley să-i poată răspunde. Spera ca drumul pînă la bucătărie şi înapoi să-i readucă tensiunea la normal.

Îi era verişoară, într-un fel, îşi reaminti el. Şi angajată. Şi invitată în casa mamei lui. Şi era şi mamă pe deasupra. Şi toate acestea la un loc însemnau că nu se putea atinge de ea. Una peste alta, Hayley era inaccesibilă. Şi-n plus, nici măcar nu se gîndea la el în acel sens – nici pe departe.

Dacă îi făcea cel mai mic avans în asemenea împrejurări, n-ar fi reuşit decît să strice pentru totdeauna, în stil mare, o foarte frumoasă prietenie.

Scoase o bere şi o halbă. În timp ce turna, auzi un chiot, urmat de un ţăcănit rapid de tocuri pe podea. Ridică privirea şi o văzu pe Lily alergînd, cu Hayley după ea s-o prindă.

– Vrea şi ea o bere?

Rîzînd, Hayley dădu s-o ia în braţe, dar fetiţa se înroşi la faţă şi-i scăpă iar.

– Pe tine te vrea. Ca de obicei.

– Aşa, fetiţo!

Harper o ridică în braţe, aruncînd-o o dată în sus. Feţişoara rebelă deveni dulce ca mierea, numai zîmbete. Chipurile bosumflată, Hayley termină de turnat berea.

– Asta arată clar care mi-e locul pe aici!

– Tu cu berea, eu cu fata.

Lily îl cuprinse cu braţul pe după gît, rezemîndu-şi capul de obrazul lui. Dînd din cap, Hayley ridică halba.

– Aşa se pare.

Era minunat să-i aibă din nou pe toţi în jurul mesei, întreaga familie din Harper House, cum îi considera Hayley, aşezaţi împreună şi înfruptîndu-se din şunca preparată de David cu glazură de miere.

Îi lipsise o familie numeroasă. În copilărie, îl avusese doar pe tatăl ei. Nu c-ar fi simţit vreo lipsă, îşi spuse ea, în niciun fel. Formaseră o echipă, o unitate, iar el era – fusese – cel mai bun, mai amuzant, mai cald om din cîţi cunoscuse vreodată.

Dar îi lipsiseră şi mesele ca aceasta, cu toate locurile ocupate, cu o mulţime de voci – pînă şi certurile şi dramele care mergeau mînă-n mînă cu familiile numeroase.

Aşa avea să crească Lily, fiindcă Roz le primise în casa ei. Prin urmare, Lily urma să aibă parte toată viaţa de asemenea mese, pline de mătuşi, de unchi şi de veri. Şi de bunici, îşi spuse ea, aruncînd o privire pe furiş spre Roz şi Mitch. Iar cînd ceilalţi

fii ai lui Roz sau fiul lui Mitch veneau în vizită, ciorba de familie avea să fie şi mai bogată.

Într-o bună zi, fiii lui Roz şi Josh al lui Mitch aveau să se însoare. Poate urmau să facă şi o turmă întreagă de copii, toţi la un loc.

Îşi mută privirea spre Harper, impunîndu-şi să ignore micul junghi pe care-l simţi cînd şi-l imagină căsătorit, făcînd copii cu o femeie căreia ea nu putea să-i vadă faţa.

Desigur, avea să fie frumoasă, nu încăpea nici cea mai mică îndoială. Probabil, blondă, bine făcută şi cu sînge albastru. Javra!

Oricine-ar fi fost şi oricum ar fi arătat, Hayley era hotărîtă să-i devină prietenă. Chiar dacă asta avea s-o coste viaţa.

– Nu-ţi plac cartofii? murmură David, alături.

– Hmm? Ba da... Sînt delicioşi.

– Mă întrebam doar de ce arăţi de parcă ai înghiţi un medicament amar, dulceaţă!

– A, mă gîndeam doar la un lucru pe care l-am de făcut, care n-o să-mi placă. Viaţa e plină de mizerii din astea. Dar cartofii tăi se exclud. De fapt, chiar mă întrebam dacă m-ai putea învăţa să gătesc unele mîncăruri. Ştiu să gătesc destul de bine. Tăticul şi cu mine ne împărţeam sarcinile şi amîndoi stăpîneam noţiunile de bază – ba chiar, din cînd în cînd, puteam şi să improvizez. Dar Lily se obişnuieşte cu gătitul tău, aşa c-ar trebui să-i pot prepara şi eu aceleaşi lucruri, cînd va veni vremea.

– Mm, o ucenică de bucătar. Pe care s-o pot modela după chipul şi asemănarea mea. Mi-ar face mare plăcere!

Cînd Lily începu să arunce delicat pe podea bucăţelele de mîncare pe care le mai avea în farfurie, Hayley se şi repezi:

– Ghici cine-a terminat!

– Gavin, ce-ar fi ca tu şi Luke s-o duceţi pe Lily afară şi să vă jucaţi cu ea puţin?

– A, clătină Hayley din cap, auzind sugestia Stellei, nu vreau să se ocupe de ea dacă nu vor.

– Ba putem! anunță Gavin. Îi place să fugă după minge și după Frisbee.

– Păi, atunci...

La aproape zece ani, Gavin era înalt pentru vîrsta lui. Iar Luke, care tocmai împlinise opt, îl urma îndeaproape. O puteau supraveghea ușor pe Lily la joacă, pe iarba din spatele casei, și o făcuseră de mai multe ori.

– Dacă voi n-aveți nimic împotrivă, nici eu n-am, iar ei o să-i placă. Dar s-o aduceți înapoi în casă, cînd vă plictisiți.

– Și, ca răsplată, înghețată de fructe, mai tîrziu.

Anunțul lui David fu salutat cu urale.

După ce joaca se sfîrși, iar înghețatele fură consumate, Hayley o duse pe Lily sus s-o pregătească pentru culcare, iar Stella îi conduse pe băieți în livingul apartamentului unde locuiseră cîndva, ca să se uite la televizor.

– Roz și Mitch vor să vorbim despre Amelia, îi spuse Stella lui Hayley. Nu știam dacă ai aflat.

– Nu, dar e-n regulă. Vin și eu jos, imediat ce adoarme.

– Ai nevoie de ajutor?

– De data asta nu, dar îți mulțumesc. I se închid deja ochii.

Era plăcut, își spuse ea, să audă în surdină bubuiturile și trosnetele unui război spațial de la televizorul din living, și comentariile vesele ale băieților. Dusese dorul acestor sunete, de cînd se căsătorise Stella.

O culcă pe Lily, sperînd să doarmă liniștită, apoi verifică monitorul și veioza. În sfîrșit, lăsînd ușa deschisă, se întoarse la parter.

Îi găsi pe ceilalți în bibliotecă, locul cel mai obișnuit pentru discuțiile despre stafii. Soarele încă nu apusese, așa că încăperea era luminată în nuanțe portocalii și roz. Prin geam, grădinile se

vedeau pline de bogăția verii, cu tulpinile somptuoase de degetariță în culoarea lavandei, dansînd peste ronduri de impatiens albe, înveselite de jerbele elegante ale cercelușilor de un roz-aprins.

Zări verdele blînd, cețos, al creților oarelor, farmecul ca de ceară al begoniilor, ceșcuțele răsturnate ale rujilor purpurii, cu căpșoarele lor cafenii, țepoase.

Își aminti că nu făcuse plimbarea de seară cu Lily, și-și făgădui să-și scoată fiica afară la o promenadă prin grădini, a doua zi.

Din obișnuință, se duse la masa unde un monitor pentru copii stătea lîngă o vază cu crini roșii ca macul.

După ce se asigură că era pus în funcțiune, întoarse privirea spre ceilalți din cameră.

– Ei, și acum, că sîntem cu toții aici, începu Mitch, mă gîndeam să vă pun la curent.

– Nu cumva ai să-mi frîngi inima, anunțîndu-ne că ai făcut cercetări și în timpul lunii de miere, interveni David.

– Inima ta e în siguranță, dar am reușit totuși să ne găsim puțin timp pentru a discuta despre unele teorii, pe ici, pe colo. Problema e că am primit vreo două e-mailuri de la omul nostru din Boston. Descendenta menajerei Casei Harper din perioada cînd au domnit aici Reginald și Beatrice.

– A găsit ceva? întrebă Harper, care preferase să se întindă pe covor, iar acum se ridică în fund.

– I-am furnizat toate datele pe care le aveam și i-am spus ce-am aflat din jurnalul lui Beatrice Harper, în legătură cu străbunicul tău, Harper. Faptul că n-a fost fiul ei, ci fiul lui Reginald și al amantei sale – despre care nu ne rămîne decît să presupunem că era Amelia. Însă n-a avut cine știe ce noroc, răscolind după scrisori sau jurnale de la Mary Havers, menajera. A găsit doar niște fotografi, și-o să ne trimită și două cópii după ele.

Hayley ridică privirea spre al doilea nivel al bibliotecii, unde se afla masa plină cu cărți și laptopul lui Mitch. Panoul de alături era plin de fotografii și fotocopii ale scrisorilor și paginilor de jurnal.

– Cum o să ne ajute astea?

– Cu cît avem mai multe elemente vizuale, cu atît mai bine, răspunse Mitch. A vorbit și cu bunica ei, care n-o duce prea bine cu sănătatea, deși are unele momente de luciditate. Bunica susține că-și amintește cum mama ei și o verișoară, care a lucrat și ea tot aici în acea perioadă, vorbeau despre slujbele lor în Harper House. Povesteau mult despre petreceri și despre munca lor. Își mai amintește și că verișoara ei vorbea despre tînărul stăpîn, cum îl numea ea pe Reginald junior, spunînd că barza s-a îmbogățit cînd l-a adus. Că mama ei i-a spus să-și țină gura, fiindcă, lăsînd la o parte banii pătați de sînge și toate blestemele, copilul era nevinovat. Cînd a întrebat-o ce înțelegea prin asta, mama ei n-a vrut să răspundă, spunînd doar că-și făcuse datoria față de familia Harper și nu-i mai rămînea decît să trăiască mai departe cu lucrul ăsta pe conștiință. Dar cea mai fericită zi din viața ei a fost cînd a ieșit pentru ultima oară din casa asta.

– Știa că bunicul meu fusese luat de la mama lui, spuse Roz, aplecîndu-se să atingă umărul lui Harper cu mîna. Iar dacă femeia asta își amintește bine, reiese că Amelia n-a vrut să-l dea.

– Bani pătați de sînge și blesteme, repetă Stella. Cine a primit bani și despre ce blesteme era vorba?

– Trebuie ca în timp ce Amelia năștea să fi asistat un medic sau o moașă, poate amîndoi, spuse Mitch, desfăcîndu-și mîinile. E aproape sigur că au fost plătiți ca să-și țină gura. S-ar putea și ca unii dintre servitori să fi fost mituiți.

– Știu că e îngrozitor, interveni Hayley, dar despre asemenea bani nu s-ar putea spune că au fost pătați de sînge, nu? Mai degrabă tăcere cumpărată cu bani.

– Chiar așa, confirmă Mitch. Dacă niște bani au fost pătați cu sînge, unde-i sîngele?

– Moartea Ameliei...

Logan își schimbă poziția în fotoliu, aplecîndu-se înainte.

– Bîntuie locurile astea, ceea ce înseamnă că aici a murit. N-ați putut găsi nimic scris, deci nu putem decît să deducem că totul a fost mușamalizat. Și cel mai simplu mod de a acoperi ceva e cu ajutorul banilor.

– Sînt de aceeași părere, dădu din cap Stella. Dar cum a ajuns aici? În niciunul dintre jurnalele lui Beatrice nu scrie nimic despre Amelia. Metresa lui Reginald nu e numită, nici vreo venire a ei la Harper House. A scris despre copil și despre ceea ce a simțit cînd Reginald l-a adus aici, pretinzîndu-i să se poarte ca și cum ea l-ar fi născut. N-ar fi fost la fel de scandalizată și n-ar fi scris, dacă Reginald o instala pe Amelia în casă?

– Reginald n-ar fi făcut asta, spuse încet Hayley. Din tot ce-am aflat despre el, n-ar fi adus o femeie de categoria ei, una pe care n-o considera decît o unealtă, în casa de care era atît de mîndru. N-ar fi lăsat-o nici să se apropie de fiul lui – cel pe care acum îl făcea să treacă drept legitim. I-ar fi reamintit încontinuu realitatea.

– Că bine zici, își întinse Harper picioarele, încrucișîndu-și gleznele. Dar dacă presupunem că a murit aici, atunci trebuie să considerăm că a și *fost* aici.

– Poate a trecut drept servitoare, sugeră Stella, gesticulînd, astfel încît verigheta îi lucea ușor în lumina tot mai slabă a înserării. Dacă Beatrice n-o cunoștea, dacă nu știa cum arăta, Amelia ar fi putut obține o slujbă în casă, pentru a fi aproape de fiul ei. Le cîntă copiilor din casă, e obsedată, în felul ei, de copiii de-aici. N-ar fi fost cu atît mai obsedată să se apropie de propriul ei fiu?

– E o posibilitate, acceptă Mitch. N-am găsit-o prin documentele casei, dar posibilitatea nu e exclusă.

– Sau a venit aici pentru a încerca să-l ia cu ea, interveni Roz, privind-o pe Stella, apoi pe Hayley. O mamă disperată, înnebunită şi cu mintea nu tocmai întreagă. Mai mult ca sigur, n-a înnebunit după moarte. N-aş vrea să forţez atît de mult credibilitatea. Nu vi se pare mai logic să fi venit aici şi să se fi întîmplat ceva îngrozitor? Trebuie să considerăm că, dacă a ajuns pînă aici, s-ar putea să fi fost omorîtă. Banii mînjiţi cu sînge sînt cei cu ajutorul cărora s-a acoperit crima.

– Aşadar, casa este blestemată, ridică din umeri Harper. Iar ea o bîntuie pînă... cînd? Cînd va fi răzbunată? Cum?

– Sau poate doar recunoscută, preciză Hayley. Poate pînă cînd i se va da ceea ce i se cuvine. Eşti sînge din sîngele ei, îi spuse ea lui Harper. Poate că e nevoie de sîngele familiei Harper, ca să-şi găsească odihna.

– Trebuie să spun că mie mi se pare logic, confirmă David, cu un mic fior. Şi sinistru.

– Sîntem un grup de adulţi raţionali, care stau de vorbă despre o fantomă, îi reaminti Stella. Ce vrei mai sinistru de-atît?

– Am văzut-o azi-noapte.

La auzul afirmaţiei lui Hayley, toate privirile se întoarseră spre ea.

– Şi nu ne-ai spus? întrebă revoltat Harper.

– I-am spus lui David, azi-dimineaţă, replică Hayley. Iar acum vă spun tuturor. N-am vrut să menţionez nimic despre asta de faţă cu copiii.

– Să înregistrăm, propuse Mitch, ridicîndu-se să-şi ia reportofonul de pe masă.

– N-a fost cine ştie ce.

– În primăvara trecută, după ultimele două manifestări violente, ne-am înţeles să înregistrăm tot ce se întîmplă, spuse

el, revenind să se aşeze la loc, cu reportofonul pregătit. Povesteşte-ne!

Hayley se cam jena să vorbească, ştiind că era înregistrată pe bandă, dar le relată totul.

– O aud uneori cîntînd, dar, de obicei, cînd mă duc să mă uit, n-o mai găsesc. Ştiu că a fost acolo. Uneori, o aud în camera băieţilor... în fosta cameră a lui Gavin şi a lui Luke. Cîteodată, plînge. Şi, o dată, mi s-a părut...

– Ce ţi s-a părut? o încurajă Mitch.

– Mi s-a părut c-o vedeam mergînd pe-afară. În seara cînd voi aţi plecat în luna de miere, după petrecerea de nuntă, de-aici. M-am trezit – băusem mai mult vin decît trebuia, cred, şi mă cam durea capul. Aşa că am luat o aspirină şi m-am dus să văd ce face Lily. Şi mi s-a părut c-am văzut pe cineva, pe fereastră. Luna lumina destul de puternic ca să disting părul blond şi rochia albă. Părea să meargă spre casa trăsurilor. Dar, cînd am deschis uşile, ca să ies pe terasă şi să mă uit mai bine, dispăruse.

– Nu ne-am înţeles, după ce mama s-a hotărît în sfîrşit să ne spună că fusese cît pe ce să fie înecată în cada de la baie, să înregistrăm totul? îi reproşă furios Harper. Nu stăm s-aşteptăm o afurisită de săptămînă, ca să anunţăm ceva.

– Harper, interveni sec Roz. Asta a trecut de mult. Nu-ncepe iar.

– Am avut o înţelegere!

– Nu eram sigură, ridică Hayley capul, privindu-l încruntată pe Harper. Şi nici acum nu sînt. Doar fiindcă mi s-a părut c-am văzut o femeie care mergea spre casa ta, nu înseamnă că era o fantomă. Putea la fel de bine – ba chiar mai bine – să fie vie, în carne şi oase. Ce voiai să fac, Harper, să mă duc la casa trăsurilor şi să te întreb dacă aveai o vizită nocturnă?

– Iisuse Hristoase!

– Ei, vezi? dădu ea cu hotărîre din cap, mulțumită. Doar mai primești și tu femei acolo, din cînd în cînd.

– Bine, bine. Află doar, pentru informarea ta generală, că-n noaptea aia nu m-a vizitat nicio femeie – din categoria în carne și oase. Data viitoare, să mergi pînă la capăt.

– Liniște în clasă, îi admonestă blajin Mitch, bătînd cu creionul în caiet, ca un profesor la catedră. Hayley, ne poți spune mai multe despre ceea ce-ai văzut atunci?

– Sincer, n-a durat decît cîteva secunde. Stăteam doar acolo, sperînd ca aspirina să-și facă efectul înainte de venirea zorilor, și am văzut o mișcare. Am văzut o femeie – păr bogat, blond sau deschis la culoare, și îmbrăcăminte albă. Primul meu gînd a fost că Harper avea noroc.

– Of, iar începe...! mormăi Harper.

– Pe urmă, m-am gîndit la Amelia, dar cînd am ieșit să văd mai bine, dispăruse. N-o menționez decît fiindcă, dacă era ea – și cred că ea a fost – înseamnă că am văzut-o de două ori într-o săptămînă. Iar pentru mine, este cam mult.

– Ai fost singura femeie din casă, în săptămîna respectivă, sublinie Logan. Tinde să se arate mai degrabă femeilor.

– Are sens, confirmă Hayley, simțindu-se mai liniștită.

– Pe lîngă asta, era în noaptea de după nunta mea cu Mitch, adăugă Roz. S-ar putea să fi fost iritată.

– Și e pentru a doua oară cînd aflăm de la un martor ocular că mergea spre casa trăsurilor, îi spuse Mitch lui Harper. Acolo e ceva.

– Mie nu mi-a dat nici un semn despre asta. Pînă acum.

– Între timp, continuăm să căutăm. Credem că a locuit în zona asta, așa că ne putem aștepta ca Reginald s-o fi ținut pe una dintre proprietățile lui, spuse Mitch, ridicînd mîinile. Urmăresc în continuare pista asta.

– Dacă-i aflăm numele, tot numele, îl întrebă Hayley, ai putea să faci cercetări despre ea, așa cum ai făcut cu familia Harper?

– Cel puțin, aș avea de unde să încep.

– Poate ni-l spune, dacă găsim modul cel mai potrivit de a o întreba. Poate...

Se întrerupse, cînd din monitor se auzi cîntecul.

– E la Lily, și-n seara asta a venit mai devreme. Mă duc să verific.

– Vin și eu cu tine, se ridică Harper în picioare.

Nu-l putea contrazice. Chiar și după un an și ceva, sunetul acelei voci triste făcea s-o treacă fiori pe șira spinării. Conform obiceiului ei, aprinsese luminile în aripa unde locuia, ca să nu trebuiască să se întoarcă în cameră prin întuneric. Acum, după apusul soarelui, o mai liniștea, ca și sunetele lui Luke și Gavin, care se jucau în living.

– Știi, dacă ți-e teamă să stai aici singură, ai putea să te muți în cealaltă aripă, mai aproape de mama și de Mitch.

– Da, exact asta le-ar mai lipsi unor oameni proaspăt căsătoriți: compania mea și a lui Lily. Oricum, m-am obișnuit, în cea mai mare parte. Auzi că nu se oprește, șopti Hayley. Aproape întotdeauna se oprește înainte să ajung la ușă.

Instinctiv, îl luă pe Harper de mînă, în timp ce deschidea ușa pe care o lăsa întotdeauna descuiată.

În cameră era frig, dar se așteptase la asta. Chiar și după dispariția Ameliei, răceala stăruia. Totuși, pe Lily n-o deranja niciodată. Gîfîi scurt, surprinsă, suflînd un mic nor de aburi, cînd auzi scîrțîitul distinctiv al balansoarului.

Asta era o noutate, își spuse ea. O, Doamne!

Ședea în balansoar, îmbrăcată în rochia gri. Își ținea mîinile în poală, calmă, și cînta. Vocea îi era frumoasă, necultivată, dar melodioasă și cu un timbru plăcut. Liniștitoare, așa cum era firesc pentru o voce care intona cîntece de leagăn.

Dar cînd întoarse capul, cînd privi spre uşă, sîngele lui Hayley îngheţă la fel ca aerul din cameră.

Pe faţă nu avea un zîmbet, ci o grimasă. Ochii-i erau ieşiţi din orbite şi mărginiţi cu un roşu sîngeriu.

Asta-ţi fac. Cu asta te-alegi de la ei.

Pe cînd vorbea – în gînd – silueta începu să se dezintegreze. Carnea se mistui de pe oase, pînă cînd în balansoar nu mai rămase decît un schelet în zdrenţe care se legăna.

Apoi, dispăru şi acela.

– Te rog, spune-mi că ai văzut şi tu...

Lui Hayley îi tremura vocea.

– Că ai auzit...

– Mda...

Ţinîndu-i strîns mîna într-a lui, Harper o trase după el spre leagăn.

– Aici e mai cald. Simţi? E mai cald, în jurul leagănului...

– Niciodată n-a făcut nimic ca s-o sperie pe Lily. Totuşi, nu vreau să mai plec, să cobor iar. Am să mă simt mai liniştită dacă-n noaptea asta stau lîngă ea. Le spui tu celorlalţi ce s-a întîmplat?

– Pot să mă culc şi eu aici în noaptea asta. Într-una din camerele de oaspeţi.

– E-n regulă, răspunse Hayley, aranjînd mai bine păturica lui Lily. N-o să păţim nimic.

Harper o trase de mînă, făcîndu-i semn să-l urmeze pînă pe coridor.

– A fost prima dată, da?

– Pentru mine, da, mai mult ca sigur. O să am coşmaruri.

– Eşti sigură că o să fie totul în regulă?

Îi atinse obrazul cu mîna, iar lui Harper îi trecu prin minte că şi asta se întîmpla pentru prima dată. Stăteau unul lîngă altul, ea cu mîna în mîna lui, el cu degetele pe obrazul ei.

Şi nu trebuia să spună decît atît: nu; stai cu mine.

Da, şi pe urmă? Putea să înceapă o relaţie cu el şi să strice totul.

– Mda. Nu se poate spune c-ar fi furioasă pe mine sau aşa ceva. N-are nici un motiv să fie. O ducem bine, nu ne lipseşte nimic... Mai bine du-te jos şi povesteşte-le şi celorlalţi.

– Dacă te sperii la noapte, cheamă-mă! Am să vin.

– Mă bucur să aud asta. Îţi mulţumesc.

Îşi retrase mîna dintr-a lui, făcu un pas înapoi şi se strecură în camera ei.

Nu, Amelia nu avea nici un motiv să se supere pe ea, reflectă Hayley. Nu avea nici un iubit, nici un soţ, nici un amant. Singurul bărbat pe care-l dorea îi era inaccesibil.

– Aşa că, poţi să te linişteşti, murmură ea. Se pare c-am să mai rămîn singură o vreme.

3

găsi a doua zi, pe la jumătatea dimineții, dar trebuia să recurgă la un șiretlic. O cunoștea destul de bine ca să fie sigur că, dacă-și dădea seama că încerca s-o ajute, să-i alunge problemele din minte, să-i dea posibilitatea să se liniștească, l-ar fi respins.

Hayley Phillips era arhetipul fetei totul-e-minunat-nu-ți-face-griji-pentru-mine.

Nu era nimic rău în asta, își spunea Hayley. În locul ei, multe femei ar fi profitat bucuros de generozitatea mamei lui sau cel puțin ar fi privit-o ca pe un lucru de la sine înțeles. Hayley nu făcea nici una, nici alta, iar Harper o respecta pentru asta. Îi putea admira atitudinea – pînă la un punct. Dar, după părerea lui, punctul acela era depășit de nenumărate ori, prin încăpățînarea ei de catîr.

Așa că se purta în continuare firesc, chiar și cînd trebuia să scormonească prin două sere, croindu-și drum spre clădirea principală, înainte de a o găsi aranjînd un nou exponat cu plante de interior.

Purta unul dintre șorțurile cu pieptar și bretele ale companiei peste șortul negru și tricoul decoltat. Șorțul era mînjit cu pămînt umed și avea o dîră și pe antebraț. Numai pofta refulată îl putea face să găsească acest lucru atît de absurd de sexy.

– Salut, cum merge?

– Nu prea rău. Sîntem cam grăbite cu platourile de grădină. A venit o clientă și a cumpărat cinci, pentru mesele de la reuniunea societății feminine pentru care lucrează. Și am convins-o să ia și palmierul sago, pentru propriul solar.

– Văd că merge bine. Atunci, înțeleg că ai multă treabă...

Hayley îi aruncă o privire peste umăr.

– Nu foarte. Stella vrea să mai facă niște platouri de grădină, dar e ocupată cu Logan, și nu în sensul la care ne-ar plăcea să ne gîndim. A primit o comandă importantă, iar ea l-a încuiat în birou pînă află toate detaliile pentru contract. Ultima dată cînd am trecut pe-acolo, nu părea deloc mulțumit.

– Atunci, ar trebui să mai dureze o vreme. Voiam să lucrez la niște tăieturi pentru înmuguriri. Mi-ar prinde bine o mînă de ajutor, dar...

– Serios? Pot să te-ajut eu? O să iau cu mine un walkie-talkie, în caz că mă cheamă Ruby sau Stella.

– O pereche de mîini în plus nu mi-ar strica.

– Le ai pe ale mele! Așteaptă-mă, vin imediat!

Și se repezi prin ușa dublă cu geam, pentru a reveni în treizeci de secunde, fără șorț, cu un aparat de emisie-recepție prins la centură – și lăsînd la vedere o porțiune de abdomen cu piele netedă.

– Am citit și eu cîte ceva, dar de tăieturile pentru înmuguriri nu-mi amintesc.

– E o metodă veche, îi spuse Harper, în timp ce porneau. Acum se folosește mai des decît în trecut. Ceea ce avem de făcut e să luăm niște plante din stocul de cîmp și cîteva ornamentale. Acum, în mijlocul verii, e vremea pentru înmuguriri prin tăiere.

Canicula o izbi ca un zid umed.

– Da' știu că-i mijlocul verii!

– Vom începe cu magnoliile, continuă Hayley, luînd găleata

cu apă pe care o lăsase lîngă uşă. Astea nu-şi pierd niciodată popularitatea.

Porniră peste zona cu pietriş dintre sere, îndreptîndu-se spre loturi.

– Azi-noapte a fost linişte?

– Nici un piuit măcar, după mica reprezentaţie la care am avut onoarea să asistăm. Sper să nu aibă în plan şi vreun bis. O oroare, ai văzut doar.

– Oricum, e clar că ştie cum să-ţi atragă atenţia. OK, uite ce facem mai întîi, spuse Harper, oprindu-se în faţa unei magnolii înalte, cu frunziş bogat. O să aleg cîţiva lăstari maturi, din lemnul de anotimpul ăsta. Trebuie să nu fie mult mai groşi decît un creion şi să aibă muguri bine dezvoltaţi. Îl vezi pe ăsta?

Şi, ridicînd mîna neînmănuşată, trase uşor în jos un lăstar.

– OK, şi pe urmă...

– Îl tai, răspunse el, scoţînd din lada cu scule foarfecele de grădină. Uite, vezi, aici, unde baza începe să devină lemnoasă? Punctul ăsta ne interesează. Cu lăstarii verzi n-avem ce face, sînt încă prea firavi.

După ce-l tăie, Harper puse lăstarul în găleata cu apă.

– Îl ţinem în apă. Dacă se usucă, n-o să se mai prindă. Acum, alege tu unul.

Hayley porni în jurul copacului, dar Harper o prinse de mînă.

– Nu, e mai bine să-i iei din partea însorită.

– OK, îşi muşcă ea buza de jos, concentrată, în timp ce începea să caute. Ce zici de ăsta?

– E bun. Poftim, fă tăietura.

Hayley luă foarfecele, apropiindu-se atît de mult de Harper, încît acesta îi putu simţi mirosul parfumului – întotdeauna discret, dar surprinzător de savuros – pe lîngă cel de grădină.

– Cîţi ai să faci?

– Cam o duzină, răspunse el, vîrîndu-şi mîinile în buzunare, pe cînd se apleca s-o urmărească – şi s-o miroasă – mai bine; îşi spunea că suferea pentru o cauză nobilă. Haide, acum alege altul!

– Eu nu prea ies pe teren, spuse Hayley, trăgînd în jos alt lăstar; se uită la Harper şi văzu că dădea din cap aprobator. Aici e altfel, nu-i totuna cu vîndutul, expusul şi vorbitul cu clienţii.

– Şi la alea te pricepi.

– Da, într-adevăr, dar aici intru în contact direct cu problema. Stella ştie toate lucrurile astea, iar Roz, ea le ştie pe toate. Şi-mi place să învăţ. Cu cît ştii mai multe, cu atît vinzi mai bine.

– Decît să fiu obligat să vînd în fiecare zi, mai bine mi-aş băga lăstarul ăsta în ochi.

Zîmbind, Hayley continuă să aleagă şi să taie.

– Dar în sufletul tău eşti un singuratic, nu? Eu aş înnebuni să stau închisă în fiecare zi în sera de altoiri, ca tine. Îmi place să văd oameni şi să-i ascult cum îmi vorbesc despre ceea ce caută, şi de ce. Şi să vînd îmi place. „Poftiţi, luaţi frumuseţea asta, şi daţi-mi banii."

Rîzînd, puse încă un lăstar în găleată.

– De-asta tu şi Roz aveţi nevoie de cineva ca mine, ca s-o tuliţi înapoi în peşterile voastre şi să lucraţi cu plantele ore întregi, iar eu să le pot vinde.

– Şi se pare că merge bine aşa.

– Gata, avem o duzină, în cap. Ce urmează?

– Mergem acolo unde avem lăstari cu rădăcini, pe care i-am luat de la plantele portaltoi.

– A, ştiu ce-i aia înscăunare! declară Hayley, privind spre stratul de creştere de-a lungul căruia de aliniau lăstarii subţiri şi drepţi. Ăă... aduni pămîntul în movilite, ca să prindă mai bine rădăcini, şi pe urmă, iarna, îi tai şi iei rădăcinile de la, cum îi zice... planta-mamă, şi le răsădeşti afară.

– Da' ştiu că ai citit.

– Îmi place să învăţ.

– Se vede.

Încă un punct de interes pentru el. Niciodată nu găsise o femeie care să-l intereseze pe plan fizic şi emoţional şi-n acelaşi timp să-i împărtăşească iubirea pentru grădinărit.

– OK. Folosim un cuţit curat şi bine ascuţit. O să curăţăm mlădiţele pentru muguri de toate frunzele – lăstarii pe care tocmai i-am tăiat. Dar vom lăsa doar cîte un noduleţ, cam o optime de deget, din peţiol – codiţa frunzei.

– Ştiu ce-i ăla peţiol, murmură Hayley, privindu-l pe Harper cum îi făcea o demonstraţie, înainte de a încerca şi ea.

„Are mîini îndemînatice", îşi spuse ea. „Repezi, abile, sigure." În ciuda bătăturilor şi a ciupiturilor – sau poate tocmai datorită lor – erau de o masculinitate elegantă.

După părerea ei, îi reflectau de minune personalitatea, acea combinaţie de mediu familial, privilegiat şi de clasă muncitoare.

– Tăiem capătul moale, începînd din vîrf, vezi? Şi acum, uită-te.

Se întoarse într-o parte, făcîndu-i loc să vadă, şi capetele li se aplecară unul lîngă altul.

– Avem nevoie ca primul mugur să fie la bază, acolo unde vom tăia în tulpină, doar puţin mai jos. Uite sub ce unghi trebuie să faci tăietura, coborînd, apoi încă una deasupra, în spatele mugurelui, spre prima tăietură. Şi...

Luă delicat aşchia de coada frunzei şi i-o întinse.

– Pot şi eu să fac asta!

– Hai! o îndemnă el, în timp ce punea aşchia mugurelui într-o pungă de plastic, privind-o cum lucra.

Spre uşurarea lui, Hayley era atentă, şi repeta în şoaptă instrucţiunile la fiecare manevră.

– Am făcut-o!

– Bravo! Hai să le facem şi pe celelalte.

Harper termină şapte, în timp ce ea reuşi să facă trei, dar n-o deranja. Apoi, Harper îi arătă cum să stea cu picioarele de-o parte şi de alta a rădăcinii de portaltoi, pentru a desprinde mlădiţele laterale şi frunzele de pe primii treizeci de centimetri ai tulpinii.

Hayley ştia că era o stratagemă şi că, probabil, mai tîrziu, avea să-i pară rău, dar ratã intenţionat prima încercare.

– Nu, trebuie s-o poziţionezi între picioare, mai aşa...

Întocmai cum sperase, Harper veni în spatele ei, potrivindu-se ca două linguri, cu braţele împrejur pentru a o lua de încheieturile mîinilor. Hayley simţi o tresărire în abdomen.

– Apleacă-te puţin şi lasă genunchii mai moi... Asta e. Iar acum...

Îi dirijă mîna să facă tăietura.

– Doar o aşchie din coajă, murmură el, suflîndu-i uşor peste ureche. Vezi, ăsta-i cambiul. Trebuie să laşi o buză la bază, unde se va suprapune mlădiţa.

Mirosea a copaci, a pămînt umed şi fierbinte. Îi simţea atît de solid corpul, lipit de al ei... Ar fi vrut să se poată întoarce, să se întoarcă şi atît, ca să stea faţă-n faţă. N-ar fi fost nevoie decît să se înalţe pe vîrfuri, pentru ca gurile să li se atingă.

Era o stratagemă şi, *ruşine* să-i fie, dar se uită peste umăr, drept în ochii lui. Şi zîmbi.

– Aşa e mai bine?

– Mda. E mai bine. Mult mai bine.

Aşa cum sperase, privirea lui coborî, stăruind asupra gurii ei. O mişcare clasică, îşi spuse ea. Cu rezultatele clasice.

– Am să... am să-ţi arăt cum să le faci şi pe celelalte.

O clipă, de pe chipul lui se şterse orice expresie, ca şi cum ar fi uitat ce avea de făcut, în mijlocul unei activităţi. Hayley nici n-ar fi putut să fie mai încîntată.

Apoi, Harper făcu un pas înapoi şi scoase din lădiţa de scule banda adezivă.

Fusese atît de plăcut, reflectă Hayley. Corp lîngă corp, căldură lîngă căldură, doar pentru cîteva secunde. Desigur, acum era complet înfierbîntată, dar se simţea bine, se simţea foarte bine cînd toate se învolburau înlăuntrul ei.

Dar, ca să-şi ispăşească vina stratagemei, se cuminţi, făcînd pe eleva silitoare, în timp ce poziţiona mlădiţa pe tulpină, pentru ca straturile de cambiu să se suprapună la fel de intim cum se atinsese corpul ei de al lui Harper.

Înfăşură de mai multe ori banda în jurul mlădiţei, conform instrucţiunilor.

– Bun. Perfect.

Harper încă mai avea glasul destul de sufocat şi palmele suficient de umede ca să şi le şteargă de genunchii blugilor.

– În şase săptămîni, poate două luni, mlădiţa se va uni cu trunchiul şi vom scoate banda. Spre sfîrşitul iernii viitoare, o să tăiem capătul tulpinii, chiar deasupra lăstarului, iar în primăvară, lăstarul aplicat va încolţi şi vom avea un mugur nou.

– E distractiv, nu-i aşa? Să iei puţin de la unul, puţin de la altul, să le pui la un loc şi să-ţi iasă ceva nou.

– Asta-i ideea.

– Ai să-mi arăţi şi altele dintre metodele tale? De pildă, ce faci în sera de altoiri?

Îşi ţinea corpul înclinat şi capul aplecat peste următoarea tulpină.

– Roz şi Stella mi-au arătat unele tehnici de propagare. Am făcut şi eu cîteva tăvi. Mi-ar plăcea să încerc ceva şi cu altoaiele.

Singur cu ea acolo, în căldura aceea umedă... Probabil, mai avea puţin şi se îneca în propria-i poftă, ca într-un lac.

– Sigur, sigur... Nici o problemă...

– Harper? continuă Hayley, îngenunchind ca să aplice o

mlădiţă pe un trunchi. Te-ai aşteptat vreodată, cînd mama ta a creat forma asta, c-o să ajungă aşa cum e acum?

Fu nevoit să se concentreze – asupra cuvintelor ei, asupra muncii, ignorînd – sau măcar îndurînd – felul cum îi reacţiona propriul corp.

Era mama lui Lily, îşi reaminti el. O musafiră în casa lui. O angajată. Ce putea fi mai complicat decît atît?

Iisuse, Dumnezeule... Ajutor!

– Harper?

– Scuză-mă!

Începu să înfăşoare banda.

– Da, m-am gîndit.

Cînd ridică privirea, uitîndu-se în jur, peste loturile şi straturile crescătoriei, spre sere şi magazii, se mai calmă.

– Cred că-mi puteam imagina, fiindcă aşa ceva îmi doream şi eu. Şi ştiu că, atunci cînd mama îşi pune ceva în minte şi se străduieşte, îi reuşeşte aproape întotdeauna.

– Şi dacă n-o dorea sau nu se străduia? Atunci, ce-ai fi făcut?

– Ceea ce fac şi acum. Dacă nu se hotăra să înfiinţeze pepiniera asta, aş fi început singur. Şi pentru că o doream, aş fi luat-o şi pe ea alături de mine, aşa că am fi ajuns cam tot aici, cred.

– E cea mai tare, nu? Mă bucur că ştii asta, că înţelegi ce noroc ai. O văd limpede, între voi doi. Nu că priviţi cu superficialitate. Sper ca şi între mine şi Lily să fie la fel, într-o bună zi.

– Se pare că aţi şi început.

La asta, Hayley zîmbi şi se ridică să treacă la rădăcina următoare.

– Crezi că între tine şi Roz există relaţia asta – şi între voi şi fraţii tăi – fiindcă în cea mai mare parte a vieţii voastre n-aţi avut un tată alături? Vreau să zic, cred că eu am fost mai apropiată

de tatăl meu, fiindcă eram numai noi doi. Mă întrebam dacă asta e o explicație...

– S-ar putea...

Părul lui, negru și des, îi cădea pe frunte în timp ce lucra. Și-l scutură înapoi, iritat o clipă că uitase să-și ia o șapcă.

– Țin minte cum era cînd îl avea pe tata alături. Aveau o relație deosebită. Cam la fel e și cu Mitch, deși nu-i tocmai același lucru. Cred că niciodată nu poate fi același lucru și nici n-ar trebui să fie. Dar și între ei e o relație strînsă și specială. Așa cum și merită.

– Te-ai gîndit vreodată să-ți găsești pe cineva? O femeie bună și deosebită?

– Eu? ridică el brusc capul, și fu cît pe ce să-și cresteze degetul cu cuțitul. Nu... Nu. Sau, mă rog, odată și-odată... De ce? Tu te-ai gîndit?

O auzi oftînd, în timp ce trecea mai încolo, în lungul șirului de tulpini.

– Odată și-odată...

După ce terminară, iar Hayley plecă, Harper se întoarse la heleșteu. Își goli buzunarele și-și aruncă ochelarii de soare pe iarbă. Apoi sări în apă.

Era un lucru pe care obișnuia să-l facă încă din copilărie. Nimic nu se compara cu o baie scurtă în iaz, ca să se răcorească într-o zi înăbușitoare de vară.

Fusese cît pe ce s-o sărute. Ba chiar mai mult decît atît, recunoscu el, scufundîndu-se sub apă, lîngă frunzele de nuferi și stînjeneii galbeni. Avusese în minte mai mult decît un sărut – chiar și unul torid și lacom – cînd își pusese mîinile pe ea.

Trebuia să împingă cît mai departe – departe de-a binelea – asemenea gînduri, așa cum făcea de peste un an. Hayley nu aștepta de la el decît prietenie. Așa să-l ajute Dumnezeu, probabil, îl considera un fel de frate.

Așa că nu-i mai rămînea decît să-și reprime orice alte sentimente, pînă reușea să înăbușe și ultimele scîntei. Sau pînă se consumau de la sine.

Cel mai bine ar fi fost să reintre în circulație. Își petrecea prea mult timp acasă și prea mult din acest timp, singur. Poate că avea să se ducă în oraș, seara, să dea cîteva telefoane, să întîlnească niște prieteni. Sau, și mai bine, să-și dea o întîlnire. Să ia cina cu o femeie, să asculte muzică... Să-și croiască drum, folosindu-și farmecul, pînă în patul ei.

Problema era că nu se putea gîndi la nicio femeie anume pe care s-o dorească, nici la cină, nici pentru ascultat muzică, și nici în pat. Tocmai acest lucru, i se părea, demonstra starea jalnică a legăturilor lui amoroase. Sau, mai bine zis, starea inexistentă.

Pur și simplu nu avea chef de dansul finalizat în așternut. Nu se putea îndura să caute altă femeie, să-și facă numărul, să-și joace rolul, cînd femeia pe care o dorea dormea în propria lui casă.

Și era la fel de inaccesibilă ca luna de pe cer.

Ieși din apă, scuturîndu-se ca un cîine. Poate că totuși avea să se ducă în oraș. Își adună lucrurile de pe iarbă, vîrîndu-și-le în buzunarele care șiroiau de apă. Să vadă dacă vreuna dintre prietenele lui fără alte obligații avea chef de-un film, de-o fripturică, de-un club. Ceva, orice, numai să se gîndească la altceva măcar o noapte.

Dar cînd ajunse acasă, constată că n-avea chef să plece. Își tot găsea scuze: ba că era prea cald, ba că era prea obosit, ba că

nu-i ardea de condus maşina. Nu voia, de fapt, decît un duş rece şi o bere şi mai rece. Era destul de sigur că-i mai rămăsese o pizza congelată, printre resturile de mîncare pe care i le dădea mereu David. Iar la televizor se transmitea un meci.

De ce altceva ar mai fi putut avea nevoie?

De un corp suplu şi cald, cu picioare interminabile şi piele netedă. De două buze senzuale şi de doi ochi mari albaştri.

Deoarece toate astea nu figurau pe lista de bucate, se hotărî să facă duş numai cu apă rece.

În sfîrşit, cu părul încă ud şi doar cu un şort vechi de blugi tăiaţi pe el, intră în bucătărie să-şi ia berea.

La fel ca restul casei, şi bucătăria era redusă la scară. Harper n-avea nevoie de lucruri mari, toată copilăria şi-o petrecuse într-o casă cît toate zilele. Îi plăceau farmecul şi comoditatea cămăruţelor lui. Se gîndea la casa trăsurilor transformată în casă de locuit, cu cele două niveluri ale ei, ca la un fel de reşedinţă de la ţară. Aşa cum era, departe ce clădirea principală, înconjurată de grădini cu cărări şerpuitoare, la umbra copacilor, îi oferea un gen de intimitate şi un fel solitudine care i se potriveau de minune. Şi-i dădea posibilitatea să fie destul de aproape de casa cea mare pentru a se putea duce imediat acolo, dacă mama lui avea nevoie de el.

Dacă voia companie, nu trebuia decît să facă o scurtă plimbare pînă acolo. Dacă nu, putea să stea pe loc. Cel mai adesea, recunoscu el, stătea pe loc.

Îşi aminti cînd se hotărîse să se mute acolo, iar cel mai măreţ dintre planurile lui de decoraţiuni interioare fusese acela de a zugrăvi toţi pereţii în alb, şi gata. Pentru asta, atît mama lui, cît şi David îi făcuseră capul mare cît o baniţă.

Avuseseră dreptate, trebuia să recunoască. Îi plăceau pereţii verzi-argintii ca salvia, din bucătărie, şi bufetul gri-

stîncă, şi lemnăria maronie a dulapurilor. Probabil, culoarea îl inspirase să mai înveselească puţin încăperea cu vasele vechi de ceramică sau porţelan, plasate strategic prin diverse locuri, şi plantele medicinale care creşteau pe pervazul ferestrei.

Era un spaţiu plăcut, chiar şi dacă nu făcea mai mult decît să mănînce un sandviş lîngă chiuvetă. Îi plăcea să stea acolo, privindu-şi mica seră de-afară şi explozia verde a grădinilor, vara.

În anul acela, hortensiile se făcuseră mari cît mingile de fotbal, iar infuzia de fier pe care le-o administrase le conferise un albastru intens, nepămîntean. Poate avea să taie cîteva şi să le pună într-o vază.

Fluturii forfoteau prin grădina pe care el şi mama lui o plantaseră ca să-i atragă. Un iureş de aripi multicolore sclipea peste violetul primitor al florilor de ruji, printre lipscănoaicele galbene ca soarele, printre verbinele înmiresmate şi printre rezistentele flori de ochiul-boului. În spatele lor dansau elegant în vînt crinii.

Poate urma să taie şi cîţiva crini şi să-i ducă în casa cea mare, ca să fie puşi în camera lui Lily. Îi plăceau florile, cînd Harper o scotea la plimbare în grădină, nu mai ştia cum să le atingă pe toate.

Şi ochii ei, albaştri ca ai mamei sale, se făceau atît de mari şi de serioşi, cînd Harper îi înşira denumirile florilor... Ca şi cum ar fi absorbit toate informaţiile, ca să nu le uite niciodată.

Hristoase, cine s-ar fi aşteptat să-l vadă îndrăgostindu-se aşa de un copil?

Dar îi plăcea atît de mult să se plimbe cu mînuţa ei într-a lui, apoi să se oprească şi s-o vadă cum întindea braţele spre el, privindu-l luminată toată la faţă, fiindcă ştia c-avea s-o

ridice şi s-o legene... Şi pe urmă, felul cum îl lua cu braţul pe după gît sau îl mîngîia pe păr... Îl omora, de-a dreptul!

Era uluitor, să iubească şi să fie iubit în felul acela deschis şi lipsit de complicaţii.

Luă o gură de bere, apoi deschise congelatorul să se uite după pizza. Auzi ciocănitul scurt în uşa din faţă cu cîteva secunde înainte ca aceasta să se deschidă.

– Sper că întrerup o orgie! anunţă David.

Intră agale, privindu-l pe Harper cu capul înclinat.

– Şi fetele din trupa de dans unde sînt?

– Tocmai au plecat.

– Văd că ţi-au luat şi hainele cu ele.

– Parcă n-ai şti cum e cu dansatoarele astea... Vrei o bere?

– M-ar tenta, dar nu. Mă păstrez pentru un martini Grey Goose de excepţie. Diseară sînt liber şi mă duc la Memphis, să mă-ntîlnesc cu nişte prieteni. Ce-ar fi să-ţi acoperi pieptul ăsta macho şi să vii şi tu?

– E prea cald.

– Conduc eu. Haide, şi ia-ţi şi nişte pantofi de dans. O să dăm o raită prin cluburi.

Harper îndreptă berea spre prietenul lui.

– De fiecare dată cînd merg cu tine prin cluburi, se dă cineva la mine. Şi nu întotdeauna sînt femei.

– Ce să-ţi fac, dacă le frîngi inimile la toţi? Am să te protejez, dau de pereţi cu oricine încearcă să te mîngîie pe fund. Şi ce-ai de gînd să faci, Harp, să te coci aici cu o bere şi-un Mac cu brînză de la Kraft's?

– Mac-ul cu brînză de la Kraft's e cina la pachet a campionilor. Dar în seara asta am ales pizza congelată. Şi-n plus, se mai dă şi un meci.

– Acuma *chiar* că-mi frîngi inima. Harper, eşti tînăr, sîntem în călduri... Tu eşti hetero, eu sînt gay, ceea ce

înseamnă că împreună acoperim toate zonele libere şi ne dublăm şansele s-o plesnim. Amîndoi la un loc, putem să tăiem ditamai brazda pe Beale Street. Nu mai ţii minte, Harp? îl luă el de umeri, zgîlţîindu-l dramatic. Nu mai ştii ce tari eram cîndva?

Harper fu nevoit să zîmbească.

– Ce vremuri...!

– Atunci, ca şi acum.

– Mai ţii minte cum ne-am borît maţele-n şanţ?

– Amintiri de neuitat...

David se săltă pe marginea bufetului, luînd berea lui Harper să ia şi el o gură.

– Am motive să-mi fac griji pentru tine?

– Nu, de ce?

– Cînd ţi-ai curăţat ultima oară ţevile?

– Iisuse, David, protestă Harper, luînd şi el un gît de bere.

– Era o vreme cînd fecioarele nubile stăteau la coadă pe trei rînduri, la uşa ta. Iar acum, nu te frigi decît cu gustările de la Kraft's, cînd le scoţi din microunde!

Era prea aproape de adevăr ca să-l facă să se simtă bine.

– Atîta mi-am făcut de cap într-o vreme, încît cred că am obosit, replică el, ridicînd din umeri. Şi-n plus, de-un timp încoace, viaţa a fost cam agitată şi intensă pe-aici. Toată treaba cu Mireasa, mai ales de cînd am descoperit că mi-a fost, cum ar veni, stră-străbunică. Cineva i-a făcut o figură şi şi-a pierdut minţile. Din neglijenţă, înţelegi, sau din nepăsare, după cum reiese. Şi nu vreau să mai fiu nepăsător cu nimeni.

– N-ai fost niciodată.

Redevenind serios, David sări jos de pe bufet.

– De cît timp sîntem noi prieteni? De-o veşnicie, în mă-sa, aproape. Niciodată nu te-am văzut să fii nesimţitor cu cineva.

Dacă-i vorba de sex, eşti singurul om pe care-l ştiu să rămînă prieten cu-o amantă, după ce le trece. Nu eşti nepăsător cu oamenii, Harper. Şi simplul fapt că Reginald a fost o canalie, după cîte se pare, nu înseamnă că trebuie neapărat să fii şi tu.

– Da, ştiu. Nu sînt obsedat de chestia asta sau aşa ceva... Doar că am stat şi m-am gîndit mai bine. Mă ţin o vreme deoparte, pînă decid ce vreau în faza următoare.

– Dacă vrei companie, primesc berea pe care mi-ai oferit-o şi-ţi încropesc ceva de mîncare mult mai puţin revoltător decît o pizza congelată.

– Îmi place pizza congelată.

„Ar fi în stare", îşi spuse Harper. „Şi-ar contramanda planurile, doar ca să stea cu mine, ca între amici." Îl bătu pe umăr, conducîndu-l spre uşa din faţă.

– Hai, du-te, mănîncă, bea, fă-ţi de cap!

– Dacă te răzgîndeşti, ai numărul meu de mobil.

– Mersi.

Deschise uşa şi se rezemă de toc.

– Dar în timp ce tu te duci să transpiri pe Beale, eu am să stau aici, la răcoare, să mă uit cum le dau clasă Braves celor de la Mariners.

– O jale, fiule, jalea lumii!

– Şi-am să beau bere, doar în chiloţi, chestie pe care n-o bate aproape nimic.

Se întrerupse, simţind un pumn drept în burtă, cînd la cotul pe care îl făcea cărarea din grădină apărură Hayley şi Lily.

– Ei, frumoasă imagine!

– Mda, arată bine.

Fetiţa purta un fel de salopetă albă cu dungi roz şi o fundă mică roz în păr – în părul ei negru, ca al mamei sale. Era dulce ca o acadea.

Iar mama... Un şort minuscul albastru, picioare de-o milă, desculţe. Un maiouţ alb mai mult lipsă şi ochelari de soare care-i înconjurau tot capul. Alt soi de acadea. O fi fost ea dulce, dar mai era şi fierbinte ca focul, mai mult ca sigur.

Harper ridică berea la gură ca să-şi răcorească beregata, iar Lily îl văzu. Scoase o combinaţie de zbieret şi chiţăit – numai plăcere – şi, smulgîndu-şi mîna dintr-a lui Hayley, începu să alerge drept spre casa trăsurilor, cît o ţineau picioruşele.

– Mai încet, cartofior dulce!

David se aplecă s-o ia în braţe şi s-o arunce o dată în sus. Lily îl bătu pe obraji cu ambele mîini, gînguri ceva, apoi întinse braţele spre Hayley.

– Ca de obicei, eu sînt pateu rămas de ieri, cînd eşti tu prin preajmă.

– Dă-o-ncoa'!

Hayley şi-o rezemă pe şold, unde Lily începu să dea din picioare, zîmbindu-i radios.

– Ce faci, frumuşico?

Drept răspuns, fetiţa se repezi să-şi rezeme capul de pieptul lui.

– Ce le mai flirtează! comentă Hayley, apropiindu-se. Făceam şi noi o plimbare civilizată, conversînd ca între fete, şi cum vede doi bărbaţi arătoşi, cum mă lasă cu ochii-n soare!

– Ce-ar fi s-o laşi cu Harper, să-ţi pui o rochie de seară şi să vii cu mine la Memphis?

– A, păi eu...

– Sigur, interveni Harper, pe un ton neutru, în timp ce o legăna pe Lily. Poate să stea cu mine. Aduci aici leagănul ăla portabil, şi, cînd oboseşte, o culc.

– Eşti foarte drăguţ, îţi mulţumesc. Dar am avut o zi grea. Nu cred că mă ţin puterile să fac un drum pîn-la Memphis.

– Niște pămpălăi, Lily, declară David, sărutînd-o pe obraz. Sînt înconjurat numai de pămpălăi și pămpăloaice. Bine, atunci îmi iau zborul de unul singur și ar cam fi cazul să decolez. Pe mai tîrziu.

– Nu mă deranjează să am grijă de ea, dacă vrei să te distrezi puțin.

– Nu, lasă, tot am s-o culc destul de curînd și pe urmă trag și eu pe dreapta. Tu de ce nu te duci?

– E prea cald, răspunse Harper, convins că era cea mai credibilă scuză.

– Nu-i așa? Și uite că din cauza noastră ții ușa deschisă, și-ți iese răcoarea din casă. Hai, Lily, să mergem.

Dar, cînd încercă s-o ia înapoi, fetița se feri, agățîndu-se de Harper ca iedera de un copac. Scoase un sunet care nu putea însemna decît „Ta-ta."

Obrajii lui Hayley se înroșiră ca focul, în timp ce rîdea fără vlagă.

– Nu înseamnă nimic... Sunetele astea cu „T" sînt cel mai ușor de articulat, atîta tot. În ultima vreme, o mulțime de lucruri se numesc „ta-ta". Haide, Lily!

De data aceasta, brațele lui Lily încercuiră gîtul lui Harper ca un laț și începu să se vaiete.

– Vrei să intrați puțin?

– Nu, nu, se repezi Hayley să refuze, aproape încălecînd cuvintele. Ieșiserăm doar la o mică plimbare, aproape c-o și terminaserăm, și trebuie să facă și baie înainte de culcare.

– Vin și eu cu voi.

Harper întoarse capul, o sărută pe Lily pe obraz și-i șopti la ureche ceva care-o făcu să rîdă, cuibărindu-se la pieptul lui.

– Nu poate obține tot ce vrea.

– Va trebui să învețe asta cît mai repede, spuse Harper, întinzînd mîna înapoi ca să închidă ușa.

Reuși să-i facă baia și s-o culce la timp, păstrîndu-și mintea ocupată cu problemele fetiței pînă cînd aceasta adormi.

Încercă să citească, încercă să se uite la televizor. Era prea nervoasă pentru oricare dintre ele, așa că puse o casetă yoga pe care și-o cumpărase de la mall și încercă s-o urmărească. Se duse la bucătărie, după fursecuri. Dădu drumul la muzică, apoi o închise.

Pe la miezul nopții, era încă agitată și nervoasă, așa că renunță și ieși pe terasă, pentru a încerca să se calmeze în liniștea nopții calde.

În casa trăsurilor, luminile erau aprinse. La ferestrele dormitorului, probabil. Hayley nu fusese niciodată la etaj sau la mansardă, cum numea Harper nivelul al doilea. Acolo unde dormea. Unde, probabil, era chiar acum întins în pat, citind o carte. Gol.

N-ar fi trebuit să se plimbe cu Lily într-acolo. Erau atîtea alei și poteci pe unde ar fi putut s-o ia, iar ea pornise drept spre casa trăsurilor. Era la fel de înnebunită după el ca și fiica ei.

Dumnezeule, mai-mai că i se topiseră genunchii, cînd dăduse colțul și-l văzuse.

Rezemat de tocul ușii, doar cu blugii ăia tăiați și roși pe el. Piept dur, piele bronzată, aurie, părul umed tot și cîrlionțat. Și zîmbetul ăla leneș pe față, în timp ce lua o gură din sticla de bere.

Arătase așa de sexy – ca un afurisit de panou publicitar la ce-nseamă sexy, rămas în ușa casei, înconjurat de flori,

transpirat de căldură. Fusese uimită că reuşise să scoată cîteva vorbe cu şir, cînd tot timpul cît stătuse acolo o trecuseră furnicături, şi pe dinăuntru, şi pe din afară.

Şi cu ce drept o treceau pe ea furnicăturile în prezenţa lui Harper? Serios, trebuia să înceteze. De ce nu puteau fi lucrurile din nou ca înainte? Pe vremea cînd era însărcinată, se simţise foarte bine în preajma lui. Chiar şi în primele luni de după naşterea lui Lily, compania lui îi plăcuse. Cînd începuse să se schimbe?

Nu ştia, nu putea identifica momentul. Se schimbase, şi gata.

Şi nu se putea aşa ceva. Lily nu era singura care nu putea primi tot ce voia.

4

La lucru, se simţea ciudat şi parcă nu în apele ei. Ca şi cum i-ar fi fost pielea prea strîmtă pe trup şi capul prea greu... Făcuse prea multă yoga pentru o începătoare, hotărî ea. Prea multă muncă şi somn insuficient. Poate ar fi fost timpul să-şi ia o mică vacanţă. Putea cere cîteva zile libere, şi-apoi şi le putea permite. Ar fi mers cu maşina înapoi la Little Rock, să-şi viziteze cîţiva vechi prieteni şi colegi. Să le-o arate şi pe Lily...

Dar pentru asta ar fi trebuit să intre în banii de vacanţă pe care începuse să-i economisească pentru a o duce pe fetiţă la DisneyWorld, cînd împlinea trei ani. Totuşi, cît de mult avea s-o coste, de fapt? Cîteva sute de dolari, iar schimbarea de decor i-ar fi făcut bine.

Îşi şterse fruntea cu dosul mîinii. Aerul din seră era prea dens, prea apăsător. În timp ce încerca să aranjeze platourile de grădină, îşi simţea degetele prea groase şi neîndemînatice. Nu înţelegea de ce se împotmolea la o muncă atît de simplă. Ar fi putut s-o facă şi Stella sau Ruby... Iar ea ar fi putut lucra la tejgha – pînă şi o maimuţă ar fi fost în stare să lucreze cu clienţii, în perioada asta a anului, îşi spuse Hayley iritată.

Ar fi trebuit să-şi ia ziua asta liberă. Nici nu aveau prea mare nevoie de ea. Mai bine să fi stat acasă, la răcoare, să se mai relaxeze şi ea puţin, ce mama dracu'! Şi cînd colo, îndesa

plante în containere, plină de transpirație și de pământ, fiindcă așa-i spusese Stella. Ordine, ordine, ordine. Cînd avea să poată face și ea ce voia, și cînd voia?

O priveau de sus, fiindcă nu avea pedigree, nu avea studii, n-avea trecutul distins care-i făcea pe toți să fie așa de *importanți*. Dar și ea era la fel de grozavă ca ei. Ba chiar și mai și! Era mai grozavă, fiindcă răzbise singură în viață. Urcase cu ghearele și cu dinții, pornind de la zero, pentru că...

– Ei, ei! Vezi că-i rupi rădăcinile la floarea aia!

– Poftim...?

Privi planta și degetele i se înmuiară, în timp ce Stella i-o smulgea din mîini.

– Îmi pare rău... Am omorît-o? Nu știu la ce mă gîndeam...

– N-are nimic. Pari tulburată. Ce s-a întîmplat?

– Nimic... Nu știu...

Scutură din cap, înroșindu-se rușinată de lucrurile pe care le gîndise.

– Cred că sînt iritată din cauza căldurii... Mă cam doare și capul... Îmi pare rău că n-am reușit să le termin. Parcă nu mă pot concentra.

– E-n regulă! Oricum, venisem să-ți dau o mînă de ajutor.

– Pot și singură. Nu e nevoie să-ți consumi timpul pentru mine.

– Hayley, știi bine ce mult îmi place să mă joc în țărînă, cînd pot. Stai...

Deschise sub bancul de lucru și scoase două sticle cu apă.

– Ia și tu.

„Ce-oi fi avut în cap?" se întrebă Hayley, în timp ce lua o gură prelungă din sticlă. Niște meschinării răutăcioase. Nu înțelegea cum de-i putuseră trece prin minte asemenea răutăți.

Doar nu simțea așa. Dar, un minut-două, le gîndise, iar acum o făceau să se simtă îngrozitor.

– Nu știu ce-i cu mine, Stella.

Încruntată, Stella îi puse o mînă pe frunte, cu un gest matern clasic.

– Oi fi avînd o răceală de vară...

– Nu, cred ce-i mai degrabă un moft. Nici măcar depresie, doar simple mofturi. Mă tot iau prin surprindere, și nu înțeleg de ce. Am cea mai frumoasă fetiță din lume. Îmi iubesc slujba. Am prieteni buni.

– Le poți avea pe toate astea și tot te-ai simți melancolică din cînd în cînd, încercă s-o liniștească Stella, în timp ce-și lua un șorț din cui și se încingea cu el, privind-o atentă. Nu te-ai mai întîlnit cu un bărbat de peste un an.

– Ba de aproape doi.

Iar asta impunea încă o gură de apă.

– Am stat și m-am gîndit. De vreo cîteva ori, am fost invitată. Îl știi pe fiul doamnei Bentley, Wyatt? Acum cîteva săptămîni, a fost aici să-i cumpere un coș de agățat pentru ziua ei și a flirtat cu mine destul de insistent. M-a întrebat dacă n-aș vrea să luăm cina împreună, într-o seară.

– E un băiat destul de drăguț.

– Mda, are stilul ăla glumeț și sexy, și m-am gîndit, dar pe urmă n-am avut chef de-atîta bătaie de cap și m-am eschivat.

– Parcă-mi amintesc că mă împingeai cu forța pe ușă afară, cînd spuneam că nu voiam să-mi bat capul cu Logan, prima dată cînd m-a invitat în oraș.

– Chiar așa am făcut, nu? zîmbi ușor Hayley. Numai gura e de mine!

Înainte de a începe să aleagă plantele, Stella își legă într-o coadă claia de păr roșcovan și buclat.

– Poate ai doar puţin trac înainte de intrarea în scenă? Ştii, apropo de revenirea în lume...

– N-am avut niciodată emoţii cînd era vorba de întîlniri. E unul dintre principalele mele talente. Îmi place să ies în lume. Şi ştiu că, dacă aş vrea s-o fac, tu sau Roz, sau David, aţi avea grijă de Lily.

Acest gînd o făcu să simtă încă un junghi de vinovăţie pentru ideile duşmănoase care-i trecuseră prin minte.

– Ştiu că i-ar fi bine cu voi, aşa că asta nu-i o scuză. Numai că nu reuşesc să intru în viteză.

– Poate că încă n-ai întîlnit un bărbat care să-ţi trezească cheful de a unge cutia de viteze, ca să porneşti din nou.

– Mai ştiu şi eu...? Poate...

Bău din nou, adunîndu-şi curajul.

– Ştii, Stella, toată chestia e...

Cînd tăcerea se prelungi, Stella ridică privirea dinspre ghiveciul la care lucra.

– Care-i chestia?

– Mai întîi, tre' să-mi promiţi, să-mi *juri,* că n-ai să spui la nimeni. Nici chiar lui Logan. O vorbă să nu scoţi!

– În regulă.

– Juri pe ce-ai mai scump?

– N-am să-mi scuip în palmă, Hayley. Trebuie să mă crezi pe cuvînt.

– Bine, bine...

Porni pe culoarul dintre mese, apoi se întoarse.

– Chestia e că-mi place Harper.

Stella dădu din cap, încurajator.

– Sigur. Şi mie-mi place.

– Nu!

Frustrată, oripilată că-şi auzise propria voce mărturisind, Hayley puse sticla cu apă jos, făcînd ochii mari.

– Dumnezeule...!

Fu nevoie de un minut ca să i se aprindă beculeţul.

– A, exclamă Stella, făcînd ochii mari. Aha... Aaa! repetă ea, prelungind sunetul; apoi îşi boţi buzele. Aha.

– Dacă numai de-atîta eşti în stare, cred c-am să-ţi dau una.

– Ăă... încerc să asimilez. Să absorb vestea.

– E o nebunie. Ştiu că-i o nebunie, recunoscu Hayley, lăsîndu-şi mîinile să cadă pe lîngă corp. Ştiu că nu e-n regulă, că nici măcar nu se poate pune problema. Dar... Lasă, uită ce-am spus! Selectează şi dă *delete.*

– N-am spus că e o nebunie, m-a luat doar pe neaşteptate. Şi nu înţeleg de ce zici că nu-i în regulă.

– E fiul lui Roz. Al lui Roz, femeia care m-a adunat de pe străzi.

– A, vrei să spui, atunci cînd erai fără un ban în buzunar, curgeau zdrenţele de pe tine şi sufereai de o boală rară şi gravă, nu? A fost o sfîntă că te-a luat în casă, te-a îmbrăcat şi ţi-a dat borş cu linguriţa, seară de seară.

– Am şi eu voie să exagerez, cînd sînt o proastă! se răsti Hayley. M-a primit în casa ei, mi-a dat o slujbă... Ne-a oferit un cămin, mie şi lui Lily, iar eu îmi imaginez cum m-aş hîrjoni goală cu întîiul ei născut.

– Dacă te simţi atrasă de Harper...

– Îmi vine să-l muşc de fund! Îmi vine să-i torn miere pe tot corpul şi pe urmă să-l ling, centimetru cu centimetru. Îmi vine să...

– OK, OK, ridică Stella o mînă, apăsîndu-şi-o pe cealaltă peste inimă. Te rog, nu-mi mai băga în cap imagini din astea. Să acceptăm că ţi s-au aprins călcîiele după el.

– Mi s-au aprins în stil mare! Şi nu pot face nimic, pentru

că sîntem prieteni. Uită-te în ce încurcătură a intrat Ross, cu Rachel. Sigur, cu Monica şi Chandler e altă poveste, dar...

– Hayley...

– Şi ştiu că nu-i un show de televiziune, mormăi Hayley, peste hohotul de rîs al Stellei. Da' ştii şi tu cum imită viaţa arta, nu? Şi-n plus, el nu se gîndeşte la mine în felul ăla.

– Care fel, ăla cu linsul mierii?

Ochii lui Hayley se îngheţoşară.

– O, Doamne, acum că mi-a intrat imaginea aia-n cap, nu mai scap de ea.

– Aşa-ţi trebuie. Oricum, eşti sigură că nu se gîndeşte aşa la tine?

– N-a făcut nici o mişcare, nu? Şi doar nu poţi spune că n-a avut destule ocazii. Şi dacă eu îi fac vreun avans, iar el o să fie doar, cum ar fi, îngrozit, sau ceva?

– Şi dacă n-o să fie?

– Atunci ar putea să iasă şi mai rău. Ne-am trage o partidă de sex sălbatic şi torid ca-n junglă şi pe urmă amîndoi am... Îşi ridică mîinile lîngă cap, agitîndu-şi-le înnebunită. O, Doamne, ce-am făcut, şi n-am mai putea să ne privim în ochi. Iar eu ar trebui s-o iau pe Lily şi să ne mutăm în Georgia sau mai ştiu eu unde. Şi Roz n-ar vrea să-mi mai vorbească niciodată.

– Hayley, o bătu Stella pe umăr. E doar impresia mea, doar o opinie a mea proprie, dar sînt destul de sigură că Roz ştie că Harper şi-a început viaţa sexuală.

– Las-că-nţelegi tu ce-am vrut să spun. Altceva e cînd face sex cu femei pe care ea nu le cunoaşte.

– A, da, nu mă îndoiesc că e-n culmea fericirii cînd fiul ei face sex cu nişte necunoscute. Necunoscute de ea, cel puţin, adăugă Stella, rîzînd. Şi, evident, ar fi oripilată să afle că s-ar putea să aibă relaţii intime cu o femeie pe care ea o cunoaşte şi o iubeşte. Da, ăsta ar fi un adevărat pumnal înfipt în inimă.

– Ar fi un fel de trădare.

– N-ar fi nici un fel de trădare. E un bărbat în toată firea, Hayley, şi-l priveşte cum îşi alege partenerele. Roz ar fi prima care s-o spună şi prima – fără nici cea mai mică îndoială care să-ţi spună că nu vrea să fie colţul nici unui triunghi format între voi.

– Mă rog, poate, dar...

– Poate, poate, dar, dar! expedie Stella toate obiecţiile cu atîta entuziasm, încît Hayley fu nevoită să se ferească de mîinile ei, clipind din ochi. Dacă te interesează Harper, n-ar strica să-i dai de ştire. Şi vezi de ce întîmplă. Şi-n plus, cred că de la început a avut o slăbiciune pentru tine – şi încă o mai are.

– N-are nici o slăbiciune.

Stella ridică din umeri.

– E doar părerea mea, doar o impresie...

– Serios?

Ideea îi făcea inima să-i bată mai repede – dureros şi deloc neplăcut.

– Nu ştiu ce să zic... Cred că dacă are o slăbiciune pentru cineva, aia-i Lily. Dar m-aş putea gîndi să-ncerc un mic brînci, să văd ce se întîmplă...

– Gîndire pozitivă. Şi acum, hai să ne ocupăm şi de platourile astea.

– Stella... continuă Hayley, înfigîndu-şi un deget în pămînt. Jură-mi că n-ai să-i spui nimic lui Roz.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Stella ridică mîna şi, imitînd ritualul sacru pe care-l văzuse la fiii ei, îşi scuipă în palmă.

Cînd îi întinse mîna, Hayley o privi lung şi spuse doar atît:

– Îîîhhhhh...!

*

O făcuse să se simtă mai bine. Faptul că mai ştia cineva ce gîndea şi simţea îi lua o piatră de pe inimă. Mai ales cînd acel cineva era Stella, care nu fusese şocată, îşi reaminti Hayley. Surprinsă, desigur, dar nu şocată, aşa că tot era bine.

La fel de bine ca ideea de a-şi rezerva vreo două zile ca să se gîndească. De fapt, începu să reflecteze, visătoare, imediat după ce o culcase pe Lily şi se întinse pe canapeaua din salon, să se uite puţin la televizor.

O vreme, se plimbă alene pe canale, savurînd plăcerea de a nu avea nimic de făcut timp de o oră. Totuşi, conchise că reluările, repetările şi celelalte nimicuri de vară nu erau tocmai ceea ce-şi dorea pentru o oră de distracţie uşoară.

Se opri la un film alb-negru vechi, pe care nu-l recunoştea. Părea un soi de dramă romantică, în care toţi erau îmbrăcaţi extraordinar de elegant şi se duceau în fiecare seară să danseze la cluburi pretenţioase, unde cîntau orchestre şi soliste tinere şi voluptuoase.

Şi toţi beau din ţapi.

De ce se numeau ţapi? se întrebă ea, căscînd, în timp ce se cuibărea mai bine pe canapea. Fiindcă erau nişte pahare foarte înalte, OK, dar de ce „ţapi" şi nu „capre", de pildă? Trebuia să caute într-un dicţionar explicativ, cînd va avea timp.

Cum ar fi fost să poarte nişte rochii incredibile ca acelea şi să lunece împrejurul unui ring de dans, printre sclipiciuri şi Art Deco-uri? El ar fi purtat smoching, desigur. Paria că Harper arăta senzaţional în smoching.

Şi dacă veneau fiecare cu altcineva, dar se vedeau unul pe altul? Printre toate acele mătăsuri şi luciri, li se întîlneau privirile. Şi, dintr-odată, ştiau.

Ar fi dansat, şi toate celelalte aveau să dispară din jurul lor. De aceea era turnat filmul în alb-negru. Nu trebuia să fie complicat: tot ceea ce-i despărţea pe cei doi parteneri putea fi înlăturat sau învins. Apoi, toate se mistuiau, în afară de ei doi, pe cînd muzica se termina într-un crescendo apoteotic.

Iar atunci, erau unul în braţele celuilalt, ea cu faţa ridicată spre el, în timp ce buzele li se întîlneau într-un sărut perfect, ca-n filme. Un sărut care se simte pînă-n vîrful degetelor, genul care înseamnă că el şi ea îşi sînt hărăziţi pentru veşnicie.

Un sărut uşor, uşor de tot, atît de tandru, în timp ce mîna lui trece prin părul ei, pentru a deveni apoi mai pasional, doar puţin mai pătimaş, cînd braţele ei îl cuprind pe după gît, şi se înalţă pe vîrfuri, înclinîndu-şi trupul spre el.

Linie, unghi, curbă – toate, potrivite de minune.

Apoi, ecranul se întunecă, şi mîinile lui o străbat, atingînd-o în locuri unde o furnică şi îi freamătă dorinţa. Mîngîind peste mătase şi piele, în timp ce gurile li se întîlnesc, cu mici gemete şi gîfîieli de voluptate.

Gustul sărutului este atît de intens, atît de puternic, încît aroma lui îi străbate tot corpul, deşteptîndu-i toate simţurile şi făcînd toate senzaţiile să crească irezistibil.

Şi peste tot pe unde se simţise înfrigurată şi obosită, se încălzea din nou, fiindcă dorea şi era dorită.

Flăcările lumînărilor pîlpîiau. Fum şi umbre. Prin sală pluteau miresmele florilor. Crini, trebuia să fie crini. Florile pe care i le adusese el, roşii, pasionale şi pline de viaţă. Ochii lui, de un căprui intens, adînc, fără fund, îi spuneau tot ce voia să afle. Că era frumoasă şi nepreţuită pentru el!

În timp ce se dezbrăcau unul pe altul, rochia ei se topea într-un lac de o albeaţă sclipitoare, pe fondul negru al sacoului lui de smoching.

În sfîrşit, piele pe piele. Netezime şi moliciune. Bronz auriu şi lapte. Umerii lui sub mîinile ei, spatele lui prelung, pe care i se simţeau muşchii încordîndu-se, în timp ce ea îl excita.

Felul cum o atingea, cu atîta dorinţă, o umplea de emoţie, astfel încît în momentul cînd o cuprinse în braţe – oooh! – tremura de poftă. O culcă pe pat, pe patul cel mare şi alb cu cearşafuri ca de zăpadă, şi se întinse alături.

Buzele lui îi cutreierară gîtul, îi capturară sînul, astfel încît poftele se iuţiră, iar tracţiunea, acea forţă prelungă şi fluidă din pîntec, o făcu să-i rostească numele într-un geamăt.

Lumină de lumînări. Văpăile focului. Florile. Nu crini, ci trandafiri. Mîinile lui erau fine – mîini de gentleman. Mîini bogate. Se întinse sub ele, se arcui, torcînd din gîtlej. Bărbaţilor le plăcea ca tîrfele lor să fie zgomotoase. Îl mîngîie cu mîna cît era de lung. Pregătit, mai mult decît pregătit, îşi spuse ea. Dar avea să-l mai aţîţe un timp. Nevestele erau cele care zăceau pasive, care-i lăsau pe bărbaţi să facă ce voiau, să termine cît mai repede.

De-asta veneau la ea, de-asta aveau nevoie de ea. Pentru asta o plăteau.

Îşi ridică umerii de pe movila de perne, astfel încît coama buclată de păr auriu i se revărsă pe spate. Şi se rostogoli odată cu el, întărîtîndu-l cu sînii planturoşi şi şoldurile arcuite, întorcîndu-l pe pat ca să se lase să alunece în jos, parcurgîndu-i trupul cu dinţii şi limba, pentru a face ceea ce nevasta aia a lui, cu sîngele ei rece ca gheaţa şi gura înţepată, n-ar fi făcut nicicînd.

Mormăielile şi gîfîielile lui erau satisfacţia ei.

Acum îi simţea mîinile în păr, apucînd, răsucind, în timp ce ea îi dăruia plăcerea. Trupul lui era zvelt, aşa că se putea

bucura la rîndul ei, dar şi gras ca un porc să fi fost, tot l-ar fi convins că pentru ea era ca un zeu. Era atît de simplu...

Cînd îl încălecă, privindu-i chipul atrăgător, văzîndu-i disperarea lacomă din ochi, zîmbi. Îl luă în ea, repede şi adînc, spunîndu-şi că nimic nu se potrivea mai bine în corpul ei decît penisul unui bogătaş.

Hayley sări de pe canapea, ca o ghiulea de tun. Inima-i bubuia în piept ca un ciocan pe o nicovală. Îşi simţea sînii grei de parcă, o, Doamne, de parcă ar fi fost frămîntaţi de mîinile cuiva. Buzele o furnicau. În panică, se apucă de păr şi aproape că lăcrimă de uşurare cînd simţi că era al ei.

Cineva rîse, iar sunetul o făcu să se împleticească înapoi, împiedicîndu-se de canapea, cît pe ce să cadă la loc. Televizorul, îşi spuse ea, încrucişîndu-şi protector braţele peste sîni. Nu era decît televizorul, o dramă alb-negru sofisticată.

Şi, o, Doamne, ce i se întîmplase?

Nu fusese un vis sau nu fusese numai un vis. N-avea cum să fi fost.

Se repezi afară din cameră să vadă ce făcea Lily. Fetiţa ei dormea, cu căţelul de pluş în braţe.

Impunîndu-şi să-şi păstreze calmul, coborî la parter, dar, cînd ajunse la uşa bibliotecii, ezită. Mitch şedea la masă, scriind pe tastatura laptopului. Nu voia să-l deranjeze, dar trebuia să verifice. Trebuia să fie sigură. Nici nu putea fi vorba să aştepte pînă dimineaţa.

Intră în bibliotecă.

– Mitch?

– Hmm...? Ce? Unde?... ridică el privirea, clipind spre ea prin ochelarii cu rame de baga. Bună.

– Iartă-mă! Lucrai.

– Scriam doar un e-mail. Ai nevoie de ceva?

– Voiam numai să...

Nu era timidă, nici pudibondă, dar nu prea ştia cum să-i relateze ceea ce i se întîmplase, pe un ton firesc, soţului şefei sale.

– Ăă, crezi că Roz o fi ocupată?

– Stai s-o sun şi să întreb.

– Nu vreau s-o deranjez, dacă... Ba da, ba da, trebuie. Poţi s-o chemi pînă aici?

– În regulă, răspunse Mitch, întinzînd mîna spre telefon să formeze numărul aparatului din dormitor. S-a întîmplat ceva?

– Mda... Într-un fel... Aşa cred.

Şi, neavînd răbdare să mai aştepte, urcă pînă la al doilea nivel al bibliotecii, în spatele mesei, unde începu să studieze fotografiile de pe panoul de lucru al lui Mitch.

Privi copia fotografiei unui bărbat în costum de gală – trăsături puternice, păr negru, ochi reci.

– Ăsta-i Reginald Harper, nu-i aşa? Primul.

– Întocmai. Roz, poţi să vii pînă în bibliotecă? E aici Hayley. Trebuie să-ţi vorbească... Da.

Închise.

– Vine acum. Vrei ceva... apă, o cafea?

Hayley clătină din cap.

– Nu, mulţumesc. Mă simt bine, numai că sînt cam şocată. Ăă, cînd a venit Stella prima oară aici... cînd locuia aici... a avut nişte vise. Atunci a început de fapt, nu? Vreau să zic, înainte de asta, fuseseră doar... incidente. Aparţii. Dar nu se întîmplase – cel puţin, din cîte ştie Roz – ceva cu adevărat periculos. În legătură cu Mireasa, vreau să zic.

– Aşa se pare. A avut loc un soi de escaladare, care pare să fi început cînd s-au mutat aici Stella şi băieţii ei.

– Iar eu am venit peste cîteva săptămîni. Deci, eram toate trei aici şi locuiam în Harper House...

Încă îşi mai simţea pielea înfrigurată. Îşi frecă braţele goale, dorindu-şi să-şi fi luat o bluză mai groasă.

– Eu eram însărcinată, Stella îi avea pe Gavin şi Luke, iar Roz... ei bine, Roz îi e rudă de sînge.

Mitch dădu din cap.

– Continuă.

– Stella a avut unele vise. Vise intense, despre care credem că i-au fost cumva împinse în subconştient de Amelia. Nu e o formulare foarte ştiinţifică, dar...

– E destul de potrivită.

– Iar cînd Stella şi Logan...

Se întrerupse, pentru că tocmai intrase Roz.

– Îmi pare rău că te-am chemat aici...

– Nu face nimic. Ce s-a întîmplat?

– Termină-ţi ideea mai întîi, îi propuse Mitch. Du-o pînă la capăt.

– OK, bine, deci Stella şi Logan s-au încurcat unul cu altul, iar Ameliei nu i-a convenit. Visele Stellei au devenit tot mai tulburătoare, mai insinuante şi s-au produs şi incidente violente, culminînd cu noaptea aceea cînd ne-a blocat afară din camera băieţilor – prima oară cînd ai venit tu aici, Mitch.

– N-am s-o uit niciodată.

– În noaptea aia, ne-a spus cum o cheamă, comentă Roz. Stella a reuşit să comunice cu ea şi ne-a spus numele ei de botez.

– Mda. Şi nu ţi se pare că de atunci a cam lăsat-o pe Stella în pace? Ne-ar fi spus dacă mai avea vise sau dacă i s-ar fi întîmplat ceva în mod direct.

– Şi-a îndreptat atenţia asupra lui Roz, comentă Mitch.

– Mda...

Mulţumită că gîndeau la fel, Hayley dădu din cap.

– Şi totul a devenit şi mai intens, nu? Cum ar fi, vise în stare de veghe, nu-i aşa, Roz?

– Da, şi o escaladare a comportamentului violent.

– Cu cît te apropiai mai mult de Mitch, cu atît îşi ieşea mai mult din minţi. Ăsta-i genul de treabă care o înfurie. Era cît pe ce să te omoare. A sărit să te salveze, s-ar putea spune, cînd ai fost în pericol, cînd a fost o situaţie pe viaţă şi pe moarte, dar înainte de asta, te-a atacat. De-atunci însă, de cînd tu şi Mitch v-aţi logodit, s-a calmat iar.

– Aşa se pare, cel puţin pentru moment.

Apropiindu-se, Roz îi trecu o mînă în lungul braţului.

– Iar acum, a trecut la tine, nu?

– Cred că da. Cred că faptul că noi trei sîntem în casă – tu, Stella şi cu mine – a făcut-o, poate, să-şi schimbe sistemul.

Privi spre Mitch, ridicînd mîinile.

– Nu ştiu cum să spun, exact, dar de-atunci treaba chiar s-a pus în mişcare, iar bulgărele pare să crească pe măsură ce se rostogoleşte... dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Da, şi e interesant. Voi trei – trei femei în faze diferite ale vieţii – eraţi singure, fiecare, în momentul cînd v-aţi întîlnit. Legătura dintre voi a stabilit o legătură şi cu ea, am putea spune. Şi, pe măsură ce Stella a intrat într-o relaţie emoţională, apoi şi Roz, comportamentul Ameliei a început să degenereze.

– Iubito, ţi-a făcut ceva?

– Nu...

Hayley îşi strînse buzele, apoi se uită de la Roz la Mitch.

– Ştiu că ar trebui să... să raportăm tot ce se întîmplă, pentru ca Mitch să înregistreze. Numai că nu prea ştiu cum să spun. Nu e tocmai... delicat. E destul de jenant.

– Vrei să ies? o întrebă Mitch. Ca să-i povesteşti numai lui Roz?

– Nu, e doar o prostie... din partea mea, vreau să zic. Oricum, ţi-ar spune.

Suflă prelung, încercînd să-şi adune curajul.

– OK, deci stăteam şi eu o oră să mă relaxez şi mă uitam la televizor, în livingul de sus. Şi se dădea un film vechi, iar eu visam cu ochii deschişi... cred. Toate costumele alea fabuloase, ştii, şi lumina spectaculoasă, şi cluburile elegante unde se duceau personajele să danseze şi aşa mai departe. Îmi imaginam cum ar fi dacă aş fi şi eu îmbrăcată la fel de elegant şi m-aş întîlni cu cineva.

Se întrerupse pentru cîteva clipe. Nu era nevoie să spună că acel cineva era Harper. N-avea de ce să fie important.

– Oricum, dansăm, ne îndrăgostim şi ne sărutăm aşa... pasional... ca-n filme... Înţelegi ce vreau să spun?

Roz zîmbi.

– Ba bine că nu.

– Ei, şi-atunci cred că am aţipit puţin şi mă gîndeam la ce s-ar întîmpla după sfîrşitul filmului. Mă gîndeam la sex, cred... mărturisi ea, dregîndu-şi vocea. Doar o mică fantezie, cu lumînări aprinse, flori şi un pat mare şi alb, şi că eram îndrăgostiţi. Şi făceam dragoste... Îşi lăsă capul în mîini. Doamne, ce ruşine mi-e...!

– Nu fi proastă. Dacă o fată sănătoasă ca tine nu s-ar gîndi la sex, aş intra la bănuieli, o scutură uşor Roz de umăr.

– Era frumos. Romantic şi emoţionant. Şi pe urmă, s-a schimbat. Sau... eu m-am schimbat. Eram calculată. Mă gîndeam cum aş face toate lucrurile alea. Simţeam pielea, căldura, formele... În cameră erau trandafiri. Simţeam miros de trandafiri, dar în fantezia mea fuseseră crini, iar acum

erau trandafiri, şi ardea focul. Şi mîinile lui erau altfel – moi şi fine. Mîini de om bogat, aşa mi-am spus. Şi mă gîndeam că nevasta lui n-ar face ceea ce făceam eu şi de-aia venea la mine. Şi că avea să mă plătească. Şi-mi simţeam părul şi mi-l vedeam. Lung, blond şi buclat. Îl vedeam cînd îmi cădea peste faţă, nu ca şi cum m-aş fi uitat din afară, ci ca şi cum eu însămi aş fi fost acolo. Chiar *eram* eu. Şi l-am văzut. I-am văzut faţa.

Se întoarse spre panou, arătîndu-l pe Reginald.

– Faţa lui. Era în mine şi l-am văzut la faţă.

Oftă încă o dată, prelung.

– Asta a fost.

După un moment de tăcere, Roz vorbi:

– Nu cred că ar fi neobişnuit ca mintea ta să plăsmuiască o asemenea fantezie, Hayley. Cu toţii ne-am gîndit mult la oamenii ăştia, încercînd să reconstituim tot ce s-a întîmplat. Ştim că Amelia a fost amanta lui, ştim că i-a născut un copil, deci ştim şi că au avut relaţii sexuale. Şi putem presupune, sau cel puţin specula, că pentru ea a fost, cel puţin în parte, un aranjament financiar.

– Ştii cum te simţi cînd îţi faci de cap cu un bărbat? În sens fizic. Nu doar excitaţia unui vis erotic, ci senzaţiile fizice, atunci cînd eşti cu un tip. E drept că eu n-am mai avut de-a face cu nici unul dinainte de a se fi născut Lily, dar aşa ceva nu se uită. În acel moment ajunsesem, cînd m-am trezit – sau mi-am revenit. Roz, am simţit mirosul de trandafiri... Ştiu ce forme avea corpul lui...

Fu nevoită să tragă aer în piept, înghiţind un nod.

– Îl simţeam în mine. În ea, cred, dar parcă am fi fost una şi aceeaşi, de la început pînă la sfîrşit. Îi plăcea să se culce cu un bărbat chipeş şi priceput. N-ar fi contat nici dacă era urît ca păcatul sau dacă era vreun mototol la pat, dar ăsta era

un cîştig în plus pentru ea. Esenţialul era bogăţia lui – restul, doar glazura de pe tort. O ştiu, fiindcă eram în capul ei... sau ea era într-al meu. Nu mi-am imaginat.

– Te cred, îi spuse Mitch.

– Te credem, preciză Roz. Tu eşti cea mai apropiată de vîrsta la care a murit ea sau cel puţin aşa credem. Poate că are şi asta o legătură şi încearcă să ne spună, folosindu-se de tine, prin ce-a trecut.

– Posibil.

Cînd Roz îşi arcui sprîncenele spre el, Mitch se dădu înapoi cu scaunul.

– Aşa, am putea afla mai multe despre ea, despre ceea ce s-a întîmplat şi de ce. Altceva, ce ne mai poţi spune?

– Păi, nu cred că o interesa prea mult sexul – puterea, controlul, da, dar nu şi restul. Era pur şi simplu meseria ei, iar după... ăă... reacţiile lui, reiese că se pricepea foarte bine la ce făcea. Avea un corp mult mai apt decît al meu.

Cu un zîmbet spăsit, gesticulă cu mîinile în dreptul sînilor, sugerînd că Amelia era mult mai bine înzestrată de la natură.

– Şi era complet rece pe dinăuntru. Tot timpul cît o făceau, se gîndea numai la ceea ce-avea să obţină de la el. Se simţea şi o anume derîdere – ăsta-i cel mai potrivit cuvînt care-mi vine în minte – faţă de nevestele unor bărbaţi ca el. Şi cred că asta ar fi cam tot.

– Nu i-ai văzut tocmai latura cea mai avantajoasă. Sau, poate că era, din punctul ei de vedere, comentă Mitch. Făcea ceea ce alesese singură să facă, era stăpînă pe situaţie. Tînără, frumoasă, dorită de un bărbat puternic şi controlîndu-l cu ajutorul sexului. Interesant.

– Ba, mai degrabă, sinistru! Şi dacă tot voi ajunge să fac sex, prefer să-l fac cu propriul meu corp. Dar, oricum, mă simt mai bine, acum că v-am povestit totul. Cred că mă întorc

sus, să fac puțină yoga. Nu m-aștept să mă mai deranjeze în timp ce încerc să mă răsucesc în poziția războinicului sau mai știu eu care. Vă mulțumesc că m-ați ascultat.

– Orice altceva se mai întîmplă, vreau s-aud, îi spuse Roz.

– Îți promit.

Roz o aşteptă să iasă, apoi se întoarse spre Mitch.

– Vom avea motive să fim îngrijorați pentru ea, nu?

– Hai să nu sărim direct la îngrijorare, o luă el de mînă. Să începem prin a sta cu ochii pe ea.

5

Din fereastra de la bucătăria Stellei, Hayley putea vedea cum se întindeau grădinile din spatele casei, terasa, umbrarul, prepeleacul pe care-l construiseră Logan şi băieții, cocoțat între crengile unui sicomor.

Îl privea pe Logan cum o legăna pe Lily într-un balansoar roşu, agățat de o altă creangă, în timp ce băieții se jucau cu Parker, aruncîndu-i o minge.

Era, îşi spunea ea, un fel de portret în mişcare al unei seri de vară. Genul de mulțumire leneşă care se poate atinge numai în zilele calme de vară, chiar înainte să fie chemați copiii la masa de seară, cînd se aprinde lumina pe terasă. Lucirea ei galbenă alungă insectele şi răspîndeşte un cerc ce lumină care spune: sîntem acasă.

Îşi amintea atît de clar ce însemna să fii copil în august, să-ți placă arşița, să alergi prin canicula ca să prinzi fiecare rază de soare, înainte de a apune.

Iar acum, spera ea, învăța ce însemna să fii mamă. Să stai de cealaltă parte a uşii cu plasă împotriva insectelor. Să fii tu cea care aprinde lumina pe terasă.

– Oare te obişnuieşti, cu timpul, sau ți se întîmplă mereu să te uiți aşa şi să-ți spui: „Sînt cea mai fericită femeie din lume“?

Zîmbind, Stella veni şi ea la fereastră.

– Şi una, şi alta. Vrei să-ţi bei pe terasă limonada asta?

– Imediat. Nu voiam să vorbim despre problema asta la slujbă. Nu numai fiindcă eram la serviciu, ci şi pentru că firma e totuşi pe proprietatea Harper. Şi ea e tot acolo. Nu poate veni aici.

– Roz mi-a spus ce s-a întîmplat, răspunse Stella, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Nu i-am spus că era Harper. Vreau să zic, în fantezia mea, eram cu Harper. Doar n-o să-i spun că-mi închipuiam că mă zbenguiam goală cu fiul ei.

– Cred că, în momentul de faţă, e o cenzură judicioasă. S-a mai întîmplat ceva de-atunci?

– Nu, nimic. Şi nu ştiu nici dacă să sper c-o să se mai întîmple ceva sau n-o să se mai întîmple nimic.

Îl privi pe Logan cum dădea un şut în mingea ferfeniţită şi băloasă care se rostogolise spre el, trimiţîndu-i iar pe băieţi şi pe Parker după ea, în timp ce Lily ţopăia în leagăn, bătînd din palme.

– Pot să-ţi spun un lucru, dacă tot trebuie să joc uneori rolul principal în viaţa altcuiva, aş prefera să fie aşa.

– Cred în prietenia sinceră şi adevărată, Hayley, dar n-am să te las să te culci cu Logan.

Hayley pufni în rîs, apoi îi dădu Stellei un cot.

– Îmi strici tot cheful şi, deşi nu la asta mă gîndeam, pun pariu că e... beton!

Stella zîmbi alene ca o pisică.

– Ai cîştigat pariul.

– Oricum. Mă gîndeam doar cum ar fi să am pe cineva care să fie la fel de nebun după mine cum e Logan după tine. Mai scoate la bătaie şi doi puşti extraordinari, şi o casă frumoasă pe care singuri v-aţi aranjat-o, şi apoi cine mai are nevoie de fantezii?

– Vei găsi şi tu ceea ce cauţi într-o zi.

– Auzi la mine, ai zice c-am fost fiica vitregă şi roşcovană. Nu ştiu ce am, de-o vreme-ncoace.

Îşi răsuci umerii, ca pentru a scăpa de o povară.

– Mă tot pomenesc plîngîndu-mi singură de milă. Şi nu-mi stă în fire, Stella. Sînt fericită. Şi chiar şi cînd nu sînt, caut căi de a fi fericită. Nu mă plîng şi nu cîrcotesc. Sau... nu prea des.

– Într-adevăr, n-o faci.

– Mi-o fi căzut mie cu tronc Harper, dar puţină frustrare nu e de ajuns ca să mă doboare aşa. Data viitoare cînd mă mai auzi că mă smiorcăi, să-mi dai una.

– Sigur. Altfel, de ce există prietenele?

Şi vorbise serios. Nu era genul de persoană care să înşire lista nenorocirilor din viaţa ei ca să vadă dacă acestea contau mai mult decît realizările. Dacă ceva era în neregulă, dacă lipsea ceva, acţiona. Remedia problema şi mergea înainte. Sau, dacă problema nu putea fi remediată, găsea cea mai potrivită cale de a o accepta.

Cînd mama ei plecase, Hayley fusese tristă, speriată şi rănită. Dar nu putea face nimic ca s-o aducă înapoi. Aşa că se împăcase cu situaţia – şi reuşise destul de bine, îşi spunea ea, în timp ce mergea cu maşina înapoi spre Harper House.

Învăţase cum să ajute la construirea unui cămin, iar ea şi tatăl ei conviеţuiseră bine împreună. Fuseseră fericiţi; se iubiseră. Iar Hayley se făcuse de folos.

Învăţase bine la şcoală. Îşi găsise o slujbă, ca să contribuie la plata cheltuielilor casei. Ştia să lucreze şi muncea cu

plăcere. Îi plăcea şi să înveţe şi să le vîndă oamenilor lucruri care-i ajutau să fie fericiţi.

Dacă ar fi rămas în Little Rock, la librărie, ar fi ajuns manager. Pe merit.

Apoi, tatăl ei murise. Acest incident îi şubrezise grav temeliile vieţii şi o zguduise mai rău decît orice, înainte şi după aceea. El fusese punctul ei de sprijin, cum şi ea fusese pentru el. După moartea lui, nimic nu i se mai păruse stabil sau sigur, iar durerea o măcinase încontinuu, ca o rană vie.

Aşa că apelase la un prieten – doar atît fusese, recunoştea ea acum, cotind cu maşina spre Harper House: un băiat de treabă, un reazem.

Rezultatul fusese Lily şi n-avea de ce să-i fie ruşine. Poate că sprijinul nu era totuna cu iubirea, dar reprezenta totuşi o atitudine pozitivă, generoasă. Cum ar fi putut răsplăti acea mărinimie, constrîngîndu-l pe băiat s-o ia de nevastă, impunîndu-i o asemenea responsabilitate, cînd el pornise deja înainte cu viaţa lui, în momentul în care Hayley îşi dăduse seama că era însărcinată?

Nu se bălăcise în propria ei nefericire sau, în orice caz, n-o făcuse prea mult. Nu blestemase, prea multă vreme, bărbaţii sau pe Dumnezeu. Îşi asumase responsabilitatea propriilor ei fapte, aşa cum fusese învăţată, şi luase hotărîrea cea mai înţeleaptă pentru ea.

Să păstreze copilul şi să-l crească de una singură.

Totuşi, nu se întîmplase tocmai aşa, îşi spuse ea zîmbind, în timp ce parca maşina. Oraşul Little Rock, librăria, casa în care locuise împreună cu tatăl ei, nu mai erau zonele ei de confort şi de siguranţă, odată ce începuse să i se observe sarcina. Odată ce se porniseră întrebările şi şuşotelile.

Aşa că... Un nou început.

Coborî din maşină şi o ocoli, pentru a deschide portiera din spate şi a o lua pe Lily din scăunelul ei.

Vînduse tot ce se putea vinde, iar pe celelalte le împachetase. Gîndire pozitivă, mers înainte. Venind la Roz, nu se aşteptase decît la posibilitatea de a obţine o slujbă. Şi cînd colo, îi fusese dăruită o familie.

Doar încă o dovadă, după părerea ei, că lucrurile bune ţi se întîmplă atunci cînd mergi înainte, cînd te străduieşti pentru ele şi cînd ai atîta noroc, cît să găseşti nişte oameni care-ţi oferă o şansă de a face tot ce poţi.

– Asta sîntem, Lily, îi spuse ea, acoperindu-i faţa cu sărutări, în timp ce o luă în braţe. Sîntem două fete norocoase.

Îşi agăţă pe umăr sacoşa cu scutece şi trînti portiera maşinii cu şoldul. Dar, cînd porni spre casă, îi veni o idee.

Poate că sosise vremea să-şi încerce din nou norocul.

Cînd stai şi-aştepţi să-ţi pice toate din cer, nu se întîmplă mare lucru. Dar cînd acţionezi, fie dai greş, fie reuşeşti. Ambele variante sînt de preferat, decît să baţi pasul pe loc.

Ocoli agale casa, fără să se grăbească, doar ca să vadă dacă se putea convinge singură să n-o facă. Însă acum, odată ce-i încolţise ideea în minte, constata că nu mai putea găsi nici un motiv destul de întemeiat ca s-o smulgă din rădăcini.

Poate că avea să fie şocat, uluit, ori chiar îngrozit. Mă rog, asta era problema lui. Ea, una, avea să afle măcar cum stăteau lucrurile, încetînd să-şi tot pună întrebări.

Cînd trecu de cotitura pe care o făcea cărarea, o puse pe Lily jos, iar fetiţa o luă la trap spre uşa lui Harper.

Poate că nu era acasă, poate plecase să se întîlnească în oraş cu vreo femeie. Sau, mai rău, putea fi *în casă* cu o femeie. Desigur că o asemenea situaţie ar fi fost foarte neplăcută, dar Hayley îi putea face faţă.

Era timpul să facă față realității.

Deși nu se întunecase încă, luminile din grădină ardeau – acele frumose lampioane de un verde-cald, instalate pe marginile aleii de cărămizi, pentru a indica drumul. Cîteva insecte de crepuscul zburau în jurul lor și peste capetele florilor sau se pierdeau dincolo de întinderea peluzei, în umbrele dintre copaci.

Hayley inspiră parfumul de heliotrop, mazăre dulce și trandafiri și aroma mai pătrunzătoare a pămîntului umed. Toate acele mirosuri, împreună cu diferitele nuanțe de verde vegetal, aveau s-o facă pentru totdeauna să se gîndească la Harper și la locul acela.

O ajunse din urmă pe Lily și bătu la ușă. Pradă unui impuls, făcu un pas lateral înapoi, lăsînd fetița să bată din palme în fața ușii, sub lampa de pe terasă care răspîndea un cerc de lumină gălbuie.

Cînd ușa se deschise, o auzi pe Lily salutînd – ceva între *Hi!* și *Hey!* și un gîngurit de încîntare.

– Ia uite ce-am găsit eu în fața ușii!

Din locul unde stătea, Hayley o văzu pe Lily ridicînd brațele și pe Harper aplecîndu-se. Cînd o ridică, Lily turuia deja surescitată, în limba ei de neînțeles.

– Chiar așa? Ai venit doar ca să-mi spui bună-seara? Poate-ar fi bine să intri-n casă și să iei un fursec, dar înainte n-ar strica s-o găsim pe mămica.

– Mămica e aici!

Rîzînd, Hayley porni spre ușă.

– Iartă-mă, dar erați așa de drăguți... Știi că nu poate trece prin dreptul casei tale fără să vrea să te vadă, așa că m-am gîndit să bat și s-o las singură în fața ușii.

Dădu s-o ia înapoi, dar, ca de obicei, cînd era în brațele lui Harper, Lily scuturâ din cap și-l cuprinse și mai strîns pe după gît.

– Am rostit cuvîntul magic. Ce-ar fi să intri și tu în casă, pînă aduc eu fursecurile.

– Nu ești ocupat?

– Nu. Mă gîndeam doar să-mi desfac o bere și să mă uit pe niște hîrtii. Dar partea cu hîrtiile prefer s-o mai amîn.

– Îmi place oricînd să vin aici, spuse Hayley, uitîndu-se prin living, în timp ce Harper o ducea pe Lily spre bucătăria din fund. Și ești destul de ordonat, să știi, pentru un burlac heterosexual.

– De la mama am învățat, cred.

Cu Lily pe șold, Harper scoase dintr-un dulap cutia cu fursecuri în formă de animale pe care o ținea special pentru ea.

– Ei, cum or fi ajuns astea aici?

Deschise cutia și o lăsă să scoată unul.

– Vrei și tu o bere?

– Nu te-aș refuza. După program, am trecut pe la Stella. În cele din urmă, am mîncat burgeri la grătar, dar vinul l-am refuzat. Nu-mi place să iau nici măcar o sorbitură cînd conduc, mai ales că o aveam și pe Lily cu mine.

Harper îi oferi berea și-și luă și el una.

– Și altfel, cum o mai duci?

Cînd Hayley nu făcu decît să-l privească înclinînd capul, Harper ridică din umeri.

– Umblă vorba... Am auzit despre ceea ce ți s-a întîmplat. În orice caz, e o problemă care ne privește pe toți, așa că era firesc să aflu.

– Știi, mi-e cam jenă să aud că lumea vorbește despre visele mele erotice.

– N-a fost o bîrfă. Și-n plus, nu e nimic în neregulă cu un vis erotic normal.

– Aș prefera ca următorul pe care-l am să-mi aparțină în totalitate.

Sorbi din sticlă, cu capul uşor dat pe spate, privindu-l.

– Ştii, semeni puţin cu el.

– Poftim?

– Cu Reginald, mai ales acum, că l-am văzut într-o situaţie aşa, mai... intimă, cum s-ar zice. O situaţie mai personală decît o fotografie veche. Ai aceeaşi nuanţă a pielii, aceeaşi formă a feţei... şi gurii... Totuşi, constituţia lui fizică nu era la fel de robustă ca a ta.

– A... Mă rog... murmură Harper, în timp ce ridica berea, bînd cu sete.

– Era zvelt, dar moale. La fel ca mîinile lui. Şi era mai vîrstnic decît tine, cu părul puţin încărunţit. Avea şi nişte riduri adînci, în jurul gurii şi al ochilor. Dar era totuşi foarte chipeş şi foarte viril.

Scoase din sacoşa cu scutece ceaşca pentru suc a lui Lily şi cubul muzical. După ce o ademeni cu ele, o luă din braţele lui Harper şi o puse jos.

– Tu ai umeri mai laţi, iar aici, nici un pic de grăsime, continuă, împungîndu-l pe Harper cu degetul în burtă.

– OK.

Lily se aşeză cu cubul în mînă, făcîndu-l să treacă de la *This Old Man* la *Bingo*.

– Am putut să observ toate astea, continuă Hayley, deoarece amîndoi eram goi şi transpiraţi.

– Pun pariu.

– Am remarcat asemănarea – similitudinile şi diferenţele – fiindcă, atunci cînd am început să-mi imaginez – propria mea parte din fantezie – eram cu tine.

– Erai cu... Ce?!?

Desigur, puţin şocat, dar mai mult nedumerit, conchise ea şi continuă:

– A început cu tine – uite, cam aşa...

Îşi petrecu o mînă pe după gîtul lui, înălţîndu-se pe vîrfuri. Apoi se opri, cu buzele la un milimetru de ale lui, pentru a savura acea clipă cînd respiraţia se întretaie, iar inima se împiedică. În sfîrşit, parcurse şi distanţa infimă care-i mai despărţea.

Buze moi, aşa cum şi le şi imaginase. Şi calde. Îi simţea părul ca o greutate mătăsoasă pe dosul mîinii şi era o adevărată plăcere să se lipească strîns de corpul lui.

Harper încremenise complet, cu excepţia inimii care i se zbuciuma lîngă a ei. Apoi îi simţi mîna pe spate, strîngîndu-i în pumn bluza.

Pe jos, din cubul lui Lily, se revărsa un torent de sunete zglobii.

Făcu un efort să se retragă. Puţin cîte puţin, îşi reaminti ea. Deşi simţea palpitaţii în abdomen, se străduí să soarbă dezinvolt din bere, în timp ce Harper o privea cu ochii lui întunecoşi.

– Deci, ce părere ai?

Harper ridică o mînă, apoi o lăsă să cadă la loc.

– Am părerea că mi-am pierdut orice putere de a gîndi raţional.

– Cînd ţi-o regăseşti, să mă anunţi şi pe mine.

Şi se întoarse să adune lucrurile fetiţei.

– Hayley.

Întinzînd mîinile, Harper o prinse de betelia blugilor şi o trase înapoi.

– N-n!

Hayley simţi o tresărire veselă în burtă.

– Adică?

– Adică, mai pe scurt, intri aici, mă săruţi aşa, şi pleci. Întrebare: a fost o demonstraţie ca să înţeleg mai bine ce se întîmplă cu Amelia sau a fost şi altceva?

– Mă tot întrebam cum ar fi, aşa că m-am hotărît să aflu.

– OK.

O răsuci în loc, aruncă o privire spre Lily ca să se asigure că era tot ocupată, apoi o înghesui pe mama ei spre bufet.

Cînd îi atinse gura cu a lui, îi ţinea deja mîinile pe şolduri. În timp ce limba i se afunda înăuntru, gustînd-o intim, mîinile merseră în sus, cutreierînd-o, trimiţîndu-i descărcări electrice mărunte pe sub piele.

Apoi făcu un pas înapoi, trecîndu-şi degetul mare peste buzele ei inflamate.

– Şi eu mă întrebam cum ar fi. Aşa că, acum cred că ştim amîndoi.

– Aşa se pare... îngăimă ea.

Cum Lily tocmai venise să-l tragă de pantaloni, Harper o ridică în braţe.

– Cred că e cam complicat.

– Mda, aşa e. Foarte. Trebuie s-o luăm cu încetul, să ne gîndim bine...

– Sigur. Sau putem să zicem ducă-se pe pustii, şi să vin în camera ta mai tîrziu, la noapte.

– Aş... aş vrea să spun da. Şi în mintea mea, o şi spun, se grăbi Hayley. Da! ţipă o voce în capul meu, şi nu-nţeleg de ce nu-mi iese „da" şi pe gură. Nici nu-mi doresc altceva.

– Dar... Harper dădu din cap. E-n regulă. Ar trebui să ne mai gîndim un timp. Să fim siguri.

– Să fim siguri, repetă ea, apoi se repezi să adune lucrurile lui Lily. Trebuie să plec, altfel am să uit despre gînditul un timp şi aşteptatul ca să fim siguri, fiindcă, *dom'le,* ştii să săruţi, ceva de speriat! Şi trebuie s-o pregătesc pe Lily pentru

culcare. Nu vreau să iasă nici o încurcătură, Harper... Mi-e aşa de frică să nu iasă vreo încurcătură...

– N-o să iasă.

– Nu se poate să iasă.

O luă pe Lily în braţe, deşi fetiţa plîngea de mama focului că pleca de lîngă Harper.

– Ne vedem la lucru.

– Sigur, dar pot să te conduc pînă acasă.

– Nu! se grăbi Hayley spre uşă, cu Lily agitîndu-i-se în braţe. O să fie totul în regulă.

Plînsul copilului merse pînă într-o criză în toată regula, cu dat din picioare, înţepenit de spate şi ţipete asurzitoare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lily, mîine ai să-l vezi din nou. Doar nu pleacă la război!

Sacoşa cu scutece îi alunecă de pe umăr, atîrnîndu-i pe antebraţ grea ca o ancoră, în timp ce fetiţa ei cea drăgălaşă se metamorfoza într-un demon din infern. Pantofiorii îi umpleau de vînătăi şoldul, burta şi coapsele, în timp ce se chinuia să care zece kilograme de furie dezlănţuită prin canicula apăsătoare a verii.

– Ştii, şi eu aş fi vrut să rămîn, spuse ea, cu vocea ascuţită de frustrare. Dar nu se poate, asta-i situaţia, şi n-avem ce-i face...

Transpiraţia i se scurgea în ochi, împăienjenindu-i vederea, astfel încît, o clipă, casa cea mare şi veche păru să se unduiască ca un miraj. O iluzie pe care n-avea s-o atingă niciodată.

Şi avea să plutească mereu tot mai departe, fiindcă nu era reală. Pentru ea, nu era reală. Niciodată n-avea să-şi găsească un loc acolo. Era mai bine, mai inteligent, mai simplu, dacă-şi făcea bagajele şi pleca mai departe. Casa şi Harper erau la

fel – două lucruri care niciodată n-aveau să fie ale ei. Atîta vreme cît rămînea acolo, *ea* avea să fie iluzia.

– Ei, ce se întîmplă aici?

O văzu pe Roz prin unduirea aerului încins, în penumbra asfinţitului, şi simţi că se clătina din tot corpul, cînd toate redeveniră brusc clare. În stomac i se încolăci un tentacul veninos de greaţă. Peste o clipă, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, Lily aproape că se smulse din braţele ei, aruncîndu-se într-ale lui Roz.

– E supărată pe mine, spuse Hayley cu voce slabă, simţind că şi ei i se umpleau ochii de lacrimi, în timp ce Lily o cuprindea pe Roz cu braţele pe după gît, plîngîndu-i pe umăr.

– N-o să fie ultima oară, replică Roz, masîndu-i spatele, încercînd s-o legene, cu o privire atentă spre faţa lui Hayley. De ce s-a supărat aşa de tare?

– L-a văzut pe Harper. Voia să stea cu el.

– E greu să-ţi părăseşti favoritul.

– Trebuie să-i fac baie şi s-o culc. La ora asta, ar fi trebuit să fie în pat deja. Iartă-mă că te-am deranjat. Cred că i s-au auzit zbieretele pînă la Memphis.

– Nu m-aţi deranjat. Nu e primul copil pe care-l aud cînd face crize şi n-o să fie nici ultimul.

– Hai c-o duc sus.

– Lasă c-o duc eu, se oferi Roz, pornind pe scara care ducea la etaj. Voi două nu vă înţelegeţi prea bine în momentul de faţă. Aşa se întîmplă cînd copilul vrea un lucru, iar mama lui ştie că are nevoie de altceva. Pe urmă, ajungi să ai remuşcări pentru că se poartă de parc-ar fi sfîrşitul lumii, şi tu eşti aia care i-a tras covorul de sub picioare.

Pe obrazul lui Hayley se prelinse o lacrimă, dar şi-o şterse.

– Nu suport s-o dezamăgesc.

– Şi cu ce-ai dezamăgit-o, făcînd ce e mai bine pentru ea? E obosită, continuă Roz, în timp ce deschidea uşa camerei lui Lily şi aprindea lumina. Şi transpirată. Are nevoie de o baie, de o cămaşă de noapte şi de puţină linişte. Haide, dă drumul la apă! Eu o dezbrac.

– Nu e nevoie, pot să...

– Iubito, trebuie să înveţi s-o împarţi şi cu alţii.

Fiindcă Roz se îndepărta deja cu Lily, care între timp se calmase, Hayley intră în baie. Dădu drumul la apă, adăugînd şi spumantul în care-i plăcea lui Lily să se bălăcească, răţuşca şi broaştele de cauciuc. Şi, de nenumărate ori, se pomeni înghiţindu-şi lacrimile.

– Ia uite ce fetiţă goluţă am eu aici, o auzi ea pe Roz spunînd. Daaa, a mea e. Şi uite ce burtică avem noi, numai bună s-o gîdilăm!

Rîsul lui Lily o făcu pe Hayley să-şi tragă nasul şi mai abitir, în timp ce Roz intra în baie.

– De ce nu faci şi tu un duş? Eşti transpirată şi frîntă de oboseală. Lily şi cu mine o să ne distrăm un timp în cadă.

– Nu vreau să fie nevoie să faci tu toate astea.

– Te afli aici de prea mult timp ca să nu ştii că nu mă ofer niciodată să fac ceva ce nu vreau. Hai, du-te – spală-te, relaxează-te!

– Bine.

De teamă să nu izbucnească-n plîns din clipă-n clipă, ieşi repede din baie.

Era curată şi răcorită, chiar dacă nu-şi revenise prea mult, cînd se înapoie şi o găsi pe Roz trăgînd o cămăşuţă de noapte din bumbac pe Lily, care căsca somnoroasă.

În cameră mirosea a pudră de talc şi a săpun, iar fetiţa ei se calmase.

– Şi uite-o şi pe mămica, a venit să-ţi dea un pupic înainte de culcare, o ridică Roz pe Lily în braţe, iar fetiţa întinse mîinile spre Hayley. După ce-o culci, să vii pînă în living!

– Bine.

Hayley o strînse pe Lily la piept, inspirîndu-i mirosul părului şi al pielii.

– Îţi mulţumesc, Roz.

Rămase pe loc, cu fetiţa în braţe, aşteptînd ca îmbrăţişarea să-şi facă efectul şi s-o liniştească pe deplin.

– Mămica îşi cere iertare, puişor. Ţi-aş da şi luna de pe cer, dac-aş putea – cît e ea de mare, cu tot cu o cutie de argint în care s-o ţii.

Cu sărutări şi murmure blînde, o culcă pe Lily în leagăn, dîndu-i căţeluşul de pluş să-l ia în braţe. Lăsă aprinsă o veioză mică, apoi ieşi din cameră şi porni pe culoar, spre living.

– Am luat nişte apă îmbuteliată, din rezerva ta, spuse Roz, întinzîndu-i o sticlă. E bine aşa?

– E perfect. O, Roz, mă simt aşa de prost... Nici nu ştiu ce m-aş face fără tine.

– Te-ai descurca de minune. Sigur, cu mine e şi mai bine, dar asta-i valabil pentru toată lumea.

Se aşeză, întinzîndu-şi picioarele. Era desculţă, cu unghiile lăcuite într-un roz ca al gumei de făcut baloane.

– Dacă-ţi tot faci reproşuri doar fiindcă fetiţa ta s-a enervat, o să dai în primire înainte de treizeci de ani.

– Ştiam că era obosită. Ar fi trebuit s-o aduc direct acasă, în loc să trecem pe la Harper.

– Şi sînt sigură să s-a bucurat de vizită la fel de mult ca şi el. Iar acum, doarme liniştită în leagănul ei şi nimeni n-a păţit nimic.

– Nu sînt o mamă îngrozitoare, nu-i aşa?

– Numai îngrozitoare nu te poţi numi. Fetiţa asta e fericită, sănătoasă şi iubită. Şi este fermecătoare. Mai ştie şi ceea ce vrea şi cînd vrea, ceea ce denotă caracter, după părerea mea. Are dreptul să facă şi cîte o criză, la fel ca oricine, nu?

– Măi frate, şi ce mai crize! Nu ştiu ce se-ntîmplă cu mine, Roz, continuă Hayley, punînd sticla jos fără să fi băut din ea. Ba sînt emotivă şi arţăgoasă, ba simt că toată lumea e a mea. Ai crede că-s gravidă din nou, atîta numai că aşa ceva e imposibil, doar dacă n-ar fi programată curînd a doua venire a Domnului.

– S-ar putea ca ăsta să fie răspunsul. Eşti tînără şi sănătoasă. Ai şi tu anumite nevoi şi nu sînt satisfăcute. Sexul îşi are importanţa lui.

– Poate, dar nu-i prea uşor de găsit, fără probleme, pentru o femeie în situaţia mea.

– Mie-mi spui? Află că dacă te interesează să-ţi reiei viaţa sentimentală, ai la dispoziţie tot felul de doici voluntare.

– Ştiu.

– De fapt, Hayley, cred că sexul ar putea fi una dintre cheile care să ne ducă la Amelia.

– Îmi pare rău, Roz, aş face aproape orice ca să vă ajut, dar trebuie să trag linie înainte de a face sex cu Amelia. Stafie, femeie *şi* psihopată. Trei criterii cu care nu mă pot împăca şi pace!

– Aşa te vreau! spuse Roz, rîzînd. Mitch şi cu mine vorbeam despre ceea ce ţi s-a întîmplat aseară, încercînd să ne detaliem teoriile. Amelia se folosea de sex ca să obţină ceea ce-şi dorea în viaţă. Era marfa ei. În orice caz, uite la ce concluzie am ajuns: a fost amanta lui Reginald. E clar că a conceput un copil.

– Mă rog, s-ar putea să-l fi şi iubit. Amelia. E posibil s-o

fi sedus, iar ea să se fi îndrăgostit de el. De fapt, n-o cunoaştem decît din ceea ce a scris despre ea în jurnale Beatrice, iar acest lucru nu poate fi o sursă obiectivă.

– Ai dreptate, şi... da, e posibil, confirmă Roz îngîndurată, luînd o înghiţitură de apă. Dar şi asta indică tot sexul. Chiar dacă l-a iubit şi a fost folosită, esenţialul rămîne sexul. Reginald se ducea la ea ca să-şi satisfacă plăcerile şi să-şi atingă scopurile. Să conceapă un moştenitor de sex masculin. N-ar fi prea exagerat să presupunem că viziunea Ameliei asupra sexului e departe de a fi sănătoasă.

– Da, aşa e.

– După care, intervenim noi – toate trei, locuind împreună în casa asta. Stella o aude, o vede – lucru deloc neobişnuit, fiind implicaţi copiii. Dar apare şi Logan, iar între ei nu e numai o o atracţie simplă sentimentală, ci şi una sexuală. Iar episoadele încep să se multiplice. Trecem la relaţia mea cu Mitch, din nou sexuală, şi o multiplicare şi mai accentuată. Iar acum, cazul tău.

– Eu nu am relaţii sexuale cu nimeni.

„Nu încă", adăugă Hayley în gînd. „Măi să fie!"

– Dar te gîndeşti să ai. Le plănuieşti. La fel cum făcea Stella. Şi cum am făcut şi eu.

– Deci... crezi că acum se concentrează asupra mea, energia sexuală acţionînd ca un fel de magnet. Şi manifestările se vor multiplica din nou.

– Cred că e posibil, mai ales dacă această energie sexuală se combină şi cu o afecţiune sinceră. Cu iubire.

– Dacă aş avea o relaţie cu cineva – pe plan emoţional şi sexual – ar putea să-l atace. Pe el sau pe Lily. Ar putea...

– Ei, aşteaptă, îşi puse Roz o mînă peste a ei. Niciodată n-a făcut vreun rău unui copil, în atîţia ani. N-avem absolut niciun

motiv să credem că i-ar face ceva lui Lily. Cu tine însă, e altceva.

– Ar putea să mă atace sau să încerce asta. Înţeleg... murmură Hayley, cu o voce tremurătoare. Deci, trebuie să mă asigur că n-o va face. Şi ar mai putea ataca şi pe altcineva. Pe tine sau pe Mitch, pe David, pe oricare dintre noi. Şi dacă ar exista un bărbat la care să ţin, unul pe care să-l doresc, el ar fi ţinta cea mai probabilă, nu?

– Poate. Dar ştiu că nu-ţi poţi trăi viaţa pe bază de „poate". Ai dreptul la viaţa ta. Hayley, nu vreau să te simţi obligată să stai aici sau datoare să lucrezi în continuare la *În Grădină*.

– Vrei să plec?

– Nu, o strînse Roz şi mai tare de mînă. Din punct de vedere strict egoist, vreau să rămîi aici. Eşti fiica pe care n-am avut-o niciodată, Dumnezeu mi-e martor. Iar fetiţa din camera de alături este una dintre cele mai minunate raze de lumină din viaţa mea. Tocmai datorită a ceea ce însemni pentru mine îţi spun să pleci.

Hayley trase adînc aer în piept şi se ridică, pornind mai întîi spre fereastră. Se uită afară, la grădinile înflorite de vară, atît de multicolore şi de strălucitoare în întunericul ceţos al serii. Iar dincolo de ele se afla casa trăsurilor, cu lumina de pe terasă aprinsă.

– Mama mea ne-a părăsit. Tata şi cu mine n-am fost de ajuns ca s-o ţinem pe loc. Nu ne-a iubit destul. La moartea lui, nici măcar n-am ştiut unde să-i scriu, ca s-o anunţ. Niciodată nu-şi va vedea nepoata. Cu atît mai rău pentru ea, cred. Dar nu şi pentru Lily. Lily te are pe tine. Şi eu te am pe tine. Am să plec, dacă aşa-mi spui. Am să-mi găsesc altă casă, am să-mi iau altă slujbă. Şi n-am să mă mai apropii de Harper House cît timp o fi nevoie. Dar, mai întîi, trebuie să-mi

spui ceva, şi ştiu c-ai să-mi spui adevărul, fiindcă o faci întotdeauna.

– În regulă.

Se întoarse spre Roz, privind-o în ochi.

– Dacă ai sta aici unde sînt eu acum, obligată să te decizi dacă să te desparţi de oamenii pe care-i iubeşti – mai ales cînd s-ar putea să reuşeşti să-i şi ajuţi –, să pleci dintr-un loc care ţi-e drag, dintr-o slujbă la care ţii. Şi ar trebui să iei hotărîrea asta fiindcă s-ar putea să se întîmple ceva. S-ar putea să ai necazuri, să te izbeşti de unele obstacole grele pe parcurs. Ce-ai face, Roz?

Roz se ridică în picioare.

– Cred că aş rămîne.

– Cred că da.

– David a făcut plăcintă de piersici.

– O, Doamne!

În sfîrşit, Roz îi întinse mîna:

– Hai să mergem şi să ne luăm cîte o felie păcătos de mare şi-am să-ţi vorbesc despre florăria pe care mă gîndesc s-o adaug la anul.

În casa trăsurilor, Harper făcuse o inspecţie prin rezerva de alimente rămase. Se gîndea la Hayley, în timp ce mînca din puiul fript de la David.

Se apucase să schimbe terenul de joc, iar el nu era prea sigur de ce avea să facă în continuare cu mingea. Îşi petrecuse ultimul an şi jumătate reprimîndu-şi toate sentimentele şi pornirile faţă de Hayley şi presupunînd – din atitudinea ei, după toate afurisitele de semnale – că-l considera doar prieten. Ba chiar, aşa să-l ajute Dumnezeu, un fel de înlocuitor de frate.

Îşi dăduse toată silinţa să joace acest rol.

Iar acum, venise în pas de dans şi-ncepuse să-i facă avansuri. Îl sărutase de să-i iasă ochii, în ritm de – ce naiba cînta cubuleţul ăla...? – *Bingo.*

Niciodată n-avea să mai poată auzi iar cîntecelul ăla ridicol, fără să-l apuce căldurile.

Şi-acum, ce dracu' trebuia să facă, s-o invite în oraş? Se pricepea bine la invitat femeile în oraş. Era un lucru normal, dar în toată povestea asta nu exista nimic normal, mai ales cînd se convinsese singur că n-o interesa pe Hayley în acel sens. Că n-ar fi fost cazul.

În plus, mai şi lucrau împreună. Şi locuia în aceeaşi casă cu mama lui, pentru numele lui Dumnezeu. Mai trebuia să ţină seama şi de Lily. Îl sfîşia, felul cum plînsese după el cînd Hayley o dusese acasă. Dacă el şi Hayley se combinau şi ieşea ceva prost? Avea s-o afecteze şi pe Lily chestia asta?

Trebuia să se asigure că nu, atîta tot. Trebuia să fie atent, s-o ia încet, prevăzător.

Aceste gînduri alungau din minte ideea de a se duce în camera lui Hayley după căderea întunericului, pentru a lăsa natura să-şi urmeze cursul.

Făcu curat la bucătărie, conform obiceiului său, apoi urcă în mansarda unde avea dormitorul, o baie şi o cămăruţă pe care o folosea ca birou. Se ocupă o oră de nişte hîrtii, impunîndu-şi să se gîndească la problemele cele mai urgente ori de cîte ori mintea i se abătea din nou spre Hayley.

Puse televizorul pe ESPN, îşi alese o carte şi se cufundă într-una dintre activităţile lui favorite pentru serile pe care şi le petrecea singur. Cititul printre priviri aruncate la televizor. La un moment dat, prin runda a opta, cînd echipa din Boston

era în urmă cu două puncte, iar Yankeii goneau spre a doua victorie, ațipi.

Visă că el şi Hayley făceau dragoste în Fenway Park, rostogolindu-se goi pe gazonul terenului, în timp ce meciul continua în jurul lor. Cumva, ştia că aruncătorul avea un punctaj de trei la doi, chiar în timp ce Hayley îl încolăcea cu picioarele ei lungi, iar el se afunda în ea. În căldura aceea, în acei ochi albaştri.

Bubuitura îl trezi, iar inerția visului îl făcu s-o confunde cu o lovitură veselă de bîtă în minte. Se gîndi la fuga acasă chiar în timp ce se ridica în fund, dînd din cap ca să se dezmeticească.

Iisuse! Îşi frecă fața cu mîinile. Ciudat vis, foarte ciudat, chiar dacă în el se combinau două dintre activitățile lui favorite. Sportul şi sexul. Amuzat, dădu să arunce cartea într-o parte.

A doua bubuitură de la parter răsună ca un foc de armă – şi nu mai era vis.

Sări în picioare cît ai clipi, înhățînd bîta de baseball Louisville Slugger pe care-o avea de cînd împlinise doisprezece ani, în timp ce se repezea afară din cameră.

Primul său gînd fu că Bryce Clerk, fostul soț al mamei lui, ieşise din închisoare şi se întorsese să le facă iar necazuri. Avea să-i pară rău, îşi spuse înverşunat Harper, strîngînd în mîini bîta. Cu sîngele simțind că i se urcă în cap, se repezi spre haosul de pocnete şi trosnituri.

Aprinse lumina tocmai la timp ca să vadă o farfurie zburînd spre el. Din instinct, o întîmpină cu bîta. Farfuria se sparse, împrăştiindu-se cioburi în toate părțile.

Şi se lăsă tăcerea.

Bucătăria pe care o curățase înainte de a urca la etaj arăta ca şi cum ar fi fost devastată de o bandă de vandali scoşi din

minți. Pe jos zăceau cioburi de vase, amestecate cu berea vărsată şi resturile tăioase ale sticlelor. Uşa frigiderului stătea deschisă şi tot conținutul era răsturnat afară. Bufetul şi pereții erau împroşcați cu un amestec grețos de ketchup şi muştar.

În bucătărie nu era decît el. Şi-şi vedea aburii respirației, în frigul care încă nu se risipise.

– Dracu' să mă ia... mormăi Harper, trecîndu-şi o mînă prin păr. Să mă ia dracu' şi mama lui...

Folosise ketchup – cel puțin aşa spera el că era acel condiment inofensiv, nu sîngele cu care semăna – ca să-şi scrie mesajul pe perete.

Nu voi avea odihnă!

Harper privi lung haosul din fața lui.

– Nu eşti singura.

6

Mitch îşi potrivi ochelarii şi se uită mai atent la fotografii. Harper fusese foarte meticulos, îşi spuse el, luînd imagini din toate unghiurile, atît planuri generale, cît şi detalii.

Băiatul avea o mînă sigură şi un cap limpede.

Dar...

– Trebuia să ne chemi imediat.

– Era unu noaptea. Ce rost ar fi avut? Exact aşa arăta.

– După cum arată, ai iritat-o. Vreo idee, ceva?

– Nu.

Mitch răsfiră fotografiile, aranjîndu-le în ordine, în timp ce David se uita peste umărul lui.

– Ai curăţat mizeria asta? îl întrebă el pe Harper.

– Mda...

Din umerii încordaţi ai lui Harper păreau să vibreze unde de furie.

– Toate afurisitele de farfurii pe care le aveam mi le-a spart.

– Nici o pagubă, oricum erau urîte. Astea ce-s? întrebă David, înhăţînd una dintre fotografii. Twinkies? Da' ce, ai doişpe ani sau cîţi? Harper. Pe chip i se aşternu mila. Clătină din cap. Îmi fac griji pentru tine.

– Întîmplător, îmi plac Twinkies.

Mitch ridică o mînă.

– Lăsînd la o parte gustărelele preferate...

– Twinkies nu-s decît nişte bombe pline cu zahăr, grăsime şi conservanţi, îl întrerupse David, încercînd să-l ciupească pe Harper de talie.

– Termină!

Totuşi, gestul îşi făcu efectul, risipindu-i cu puţin umor enervarea.

– Haideţi, fetelor, îi mustră blajin Mitch. Să revenim la subiect. Iată o nouă schimbare a sistemului. Din cîte ştii tu, n-a intrat niciodată în casa trăsurilor, nici nu ţi-a făcut vreo problemă aparte, afirmă el, privindu-l pe Harper în aşteptarea unei confirmări.

– Într-adevăr.

Privirea pe care o aruncă spre fotografii îi readuse în minte şocul, furia şi *timpul* pe care-l consumase făcînd iar ordine.

– Iar ăsta e un început al dracului de tot.

– Mama ta va trebui să afle.

– Mda, ştiu...

Încă fierbînd, Harper porni spre uşa din spate, privind încruntat afară, la pîcla zorilor. Aşteptase intenţionat s-o vadă pe Roz plecînd la joggingul de dimineaţă.

– Pun preţ pe propria mea viaţă, nu? Dar voiam să discutăm noi mai întîi, înainte s-o implicăm şi pe ea.

Ridică privirea spre etaj, unde-şi imagina că Hayley se pregătea să-şi înceapă ziua.

– Şi pe oricine.

– O strategie de protecţie a contingentului feminin? întrebă David, exagerîndu-şi accentul tărăgănat. Nu că n-aş fi de acord, fiule, dar lui Roz n-o să-i prea placă. Arătă cu degetul spre tavan, adăugînd: Şi nici ei.

– Nu vreau să le apuce pandaliile, atîta tot. Dac-am putea s-o mai atenuăm cumva... N-au fost decît farfurii şi alte nimicuri de bucătărie.

– A fost un atac personal, Harper, nu asupra ta, ci împotriva obiectelor tale, la tine-n casă. Asta este, şi la fel vor considera şi ele.

Mitch făcu un gest spre el, înainte ca Harper să-i răspundă.

– Am trecut şi prin situaţii mai grave, cu toţii, şi vom trece şi prin asta. Important este să descoperim de ce a făcut-o.

– Poate fiindcă e nebună, se răsti Harper. Ar putea fi şi ăsta un mic factor care a contribuit.

– Cînd e zădărît, se ia după mama lui, comentă David. Răutăcios şi îndărătnic.

– Am observat. A mai fost văzută şi altădată mergînd spre casa trăsurilor, spuse Mitch, rezemîndu-şi un şold de masă. Aţi văzut-o cu ochii voştri, cînd eraţi mici. Putem presupune că a mers acolo, la un moment dat, în viaţa ei. Putem presupune că asta s-a întîmplat după ce Reginald Harper l-a adus aici pe copilul lor din flori, ca să-l prezinte drept moştenitor legitim.

– Şi mai putem presupune şi că era nebună ca o maimuţă drogată cu crack, adăugă David. După felul cum arăta.

– Şi totuşi, din cîte ştim, n-a dat nici o atenţie casei trăsurilor, de cînd s-a mutat Harper acolo. Cît timp e...?

– La naiba, nici nu ştiu, ridică din umeri Harper, bătîndu-se cu degetele pe coapse. Din colegiu. Şase, şapte ani...

– Dar acum revine acolo, cu intenţii distrugătoare. O fi ea nebună, dar trebuie să aibă şi un motiv. Tot ce-a făcut pînă acum are o cauză şi un motiv. Ai adus ceva acolo, recent? Ceva nou?

– Ăă, nu...

Totuşi, ideea îl făcu să cadă pe gînduri, liniştindu-se cît de cît.

– Plante. Le aduc prin rotaţie, dar fac asta de ani de zile. Şi obişnuitele, înţelegi, alimente, CD-uri, haine. Nimic special sau neobişnuit.

– Vreo persoană?

– Poftim?

– Ai primit în casă pe cineva care n-a mai fost acolo înainte? O femeie?

– Nu.

– Ce nenorocire, îl cuprinse David cu un braţ pe după umeri. Ţi-ai ieşit din formă?

– Sînt încă într-o formă de aur. Doar că am fost puţin cam ocupat.

– Şi, înainte de a se întîmpla, ce făceai?

– Mă uitam la un meci, la televizorul de sus, din dormitor şi citeam. Am adormit şi m-am trezit într-un haos de bubuituri, trosnete şi zdrăngăneli.

Auzi vocea fericită a lui Lily şi se strîmbă.

– Fir-ar să fie, auzi-le că vin! Mitch, hai să strîngem astea, să le luăm de-aici, pînă...

Se întrerupse, blestemîndu-se că nu fusese mai rapid, cînd Lily năvăli în fugă, la un pas înaintea lui Hayley. Se repezi drept la el, numai zîmbet şi braţe întinse.

– Ţi-a auzit glasul, spuse Hayley, în timp ce o lua în braţe. Şi s-a luminat toată la faţă.

– Cînd e vorba de ţînci, comentă sec David, e într-o formă de aur.

– Fără îndoială, e modul ei favorit de a-şi începe ziua, remarcă Hayley, ducîndu-se la frigider să scoată sucul, iar

cînd se întoarse, cu sticla şi ceaşca lui Lily în mîini, văzu fotografiile. Ce-s astea?

– Nimic. Doar o mică aventură, de azi-noapte.

– Doamne, Dumnezeule, ce mizerie! Ai dat o petrecere şi nu ne-ai invitat şi pe noi?

Apoi clipi din ochi, albindu-se la faţă, în timp ce se apleca să vadă mai bine.

– A... A, Amelia. N-ai păţit nimic? Nu te-a lovit?

Lăsă să-i scape din mînă ceaşca pentru copii a lui Lily, întorcîndu-se spre el:

– Harper, ţi-a făcut ceva?

– Nu, nu... o bătu el pe mînă, în timp ce Hayley îi atingea faţa şi braţul. Doar vasele...

David se aplecă să culeagă de jos ceaşca de plastic, mişcînd din sprîncene spre Mitch în timp ce se ridica, şi mormăi printre dinţi:

– Aha...

– Dar, uită-te aici! exclamă Hayley, înhăţînd o fotografie. Lucrurile tale... Bucătărioara ta frumoasă... Care-i *problema* cu ea? De ce trebuie să fie aşa de-al dracului de afurisită?

– Probabil că pe unii îi cam enervează faptul că-s morţi. Cred că Lily vrea suc.

– Bine, bine. Dacă nu e una, sînt altele şase – de Amelia vorbesc, nu de Lily. Încep să mă satur.

Turnă sucul, înşurubă capacul ceştii şi i-o întinse lui Lily.

– Poftim, fetiţo! Şi noi ce facem acum? întrebă ea pe un ton răstit, întorcîndu-se spre Mitch.

– Eu n-am avut nici un amestec, îi reaminti el, ridicînd mîinile.

– Ba toţi sîntem amestecaţi, nu? Dar se pare că asta nu înseamnă nimic pentru ea. Javra! pufni Hayley, aşezîndu-se cu mîinile în sîn.

– Acum te simţi mai bine? o întrebă David, turnîndu-i o cafea.

– Nici eu nu ştiu cum mă simt.

– Erau doar nişte vase, încercă Harper s-o consoleze, aşezînd-o pe Lily în scăunelul ei înalt. Şi, dacă e să ne luăm după David, mai erau şi urîte.

Hayley reuşi să zîmbească.

– Nu erau chiar atît de urîte. Îmi pare rău, Harper, îl atinse ea pe mînă. Îmi pare aşa de rău...

– Îţi pare rău? Pentru ce? întrebă Roz, intrînd în bucătărie.

– Gong pentru runda a doua, gesticulă David cu cafetiera. Cred c-am să fac nişte clătite.

Nu se putea concentra. Servea mecanic clienţii, facturînd vînzările ca un automat. Cînd fu convinsă că nu mai suporta să converseze nimicuri cu nimeni, intră în biroul Stellei, să se pună la dispoziţia ei.

– Dă-mi ceva muncă manuală de făcut, vrei? Ceva care să mă încingă şi să mă facă să transpir. Numai să scap de la tejghea, te rog! Simt că-mi vin nişte draci în stil mare şi nu vreau să mi-i descarc pe clienţi.

Stella îşi împinse scaunul înapoi şi o măsură îndelung cu privirea.

– De ce nu faci mai bine o pauză?

– Dacă mă întrerup din lucru, încep să gîndesc. Şi atunci, iar am să văd în minte toate fotografiile alea din bucătăria lui Harper.

– Ştiu că te răscolesc, Hayley, dar...

– A fost din vina mea.

– Cum să fii tu de vină pentru răvăşirea bucătăriei lui

Harper? Şi, ia zi, ştii ceva despre vaza spartă de la mine din living? Că nimeni din casă nu recunoaşte nimic. Pe moment, toţi îl iau pe „nu ştiu" în braţe.

– „Nu ştiu" e calul de bătaie clasic.

– Cu el şi cu „Eu nu", nimic nu e sigur, nimic nu e vreodată sfînt.

Răsuflînd scurt, Hayley se trînti pe un scaun.

– În regulă, fac o pauză, dar numai pentru un minut. Poţi să faci şi tu una, să stăm de vorbă?

– Sigur, răspunse Stella, abandonînd tabelul contabil afişat pe monitorul computerului.

– Aseară, după ce-am plecat de la tine, am trecut pe la Harper. M-am convins singură că trebuia să fac ceva, o mişcare, un pas înainte – să acţionez, înţelegi? Dacă el vrea să mă considere verişoara Hayley sau mama lui Lily sau cum naiba i-o fi trăsnind prin cap, foarte bine. Dar m-am gîndit să-i ofer un eşantion, să-l guste şi să vedem ce părere-şi face.

– I-auzi! Şi?

– Şi i l-am servit. Stăteam acolo, în bucătărie şi m-am apropiat şi i-am trîntit un sărut din alea care parcă zic uite-ce-pierzi-dacă-nu-vii-să-ţi-iei.

Buzele Stellei se arcuiră într-un zîmbet.

– Şi s-a conformat? A venit să-şi ia?

– S-ar putea spune că da. Sărutul cu care mi-a răspuns era mai degrabă din categoria dacă-tot-ai-deschis-poarta-intru-în-galop. Are o gură realmente uluitoare. Mă cam aşteptam eu, dar după ce-am gustat vreo două îmbucături, mi-am dat seama că-l subestimasem. Considerabil.

– Şi e foarte bine, nu-i aşa? E ceea ce-ţi doreai.

– Nu despre ce-mi doream eu e vorba... Sau, poate că da.

Se ridică iar în picioare, dar biroul era prea strîmt ca să se poată plimba încoace şi-ncolo.

– Poate că tocmai despre asta e vorba. Eram în bucătăria lui, Stella. L-am sărutat în bucătărie, iar peste cîteva ore, ea a venit acolo şi a devastat totul. Nu e nevoie să fii un geniu al matematicii ca să aduni unu şi cu unu. Am deschis poarta, într-adevăr, dar de intrat, a intrat ea – şi-ncă ce mai intrare!

– Vezi că încurci metaforele. Nu vreau să spun că greşeşti total, adăugă Stella, ridicîndu-se de pe scaun pentru a lua două sticle cu apă din lada frigorifică. Dar insist că nu e vina ta. Are o personalitate volatilă, Hayley, şi nimeni dintre noi nu e responsabil de acţiunile ei, nici de ceea ce i s-a întîmplat cîndva.

– Într-adevăr, dar încearcă să-i explici şi ei asta. Mulţumesc, spuse ea, cînd Stella îi oferi una dintre sticlele cu apă.

– Ceea ce putem noi face e să încercăm să aflăm ce-a păţit, eventual să remediem lucrurile, atît cît se mai poate, dar în acelaşi timp trebuie şi să ne trăim viaţa.

– E vorba de energie sexuală şi de ataşamente emoţionale. Aşa susţine Roz şi cred că ştie ea ce ştie.

– I-ai spus lui Roz despre tine şi Harper?

Hayley bău prelung, cu sete, din sticlă.

– Nu, nu, vreau să zic, în general. Şi nu e nimic de spus „despre mine şi Harper", de fapt. Roz şi Mitch consideră că vibraţiile sexuale şi emoţiile intense sînt cele care o întăresc, cel puţin în parte. Aşa că trebuie să mi le mai ponderez – şi vibraţiile, şi sentimentele.

– Chiar dacă ai putea, trebuie să ţii seama şi de vibraţiile şi de sentimentele lui Harper.

– De alea pot să am eu grijă. Problema apare atunci cînd sînt îndreptate spre mine. Altfel, s-ar fi luat ea de el şi înainte.

Degetele i se strînseră în jurul sticlei de plastic, dar se stăpîni înainte ca presiunea să facă apa să se reverse.

– Poți paria că a făcut mai mult decît să se sărute cu o femeie în bucătăria din casa aia, înainte de aseară, iar ei nu i-au venit nici un fel de nevricale.

– Din nou, nu pot să te contrazic. Dar dacă e vorba de legătura dintre tine şi Harper, înseamnă că are o anumită importanță. Trebuie să însemne ceva. La fel cum şi Logan şi cu mine... la fel cum şi Mitch şi Roz înseamnă ceva important unul pentru celălalt.

– La asta nu mă pot gîndi. Nu acum. Tot ce vreau e să trec de incertitudinile astea. Să găsesc ceva tangibil.

– Iar eu vreau ca toate plantele portaltoi în plus să fie scoase din sera numărul unu şi să fie aduse în față şi expuse. O masă pentru anuale, una pentru perene şi să fie marcate cu treizeci la sută reducere de preț.

– Încep imediat. Îți mulțumesc.

– Ai grijă să-ți aduci aminte că mi-ai mulțumit, cînd vei cădea de pe picioare de oboseală, mai strigă Stella în urma ei.

Încărca tavițe şi ghivecele pe un cărucior-platformă şi le ducea în partea din față a clădirii. În total, a trebuit să facă patru drumuri. Împingea mesele de care avea nevoie, poziționîndu-le astfel încît să aibă şanse cît mai mari de a atrage privirea oricui trecea cu maşina prin față. Posibile vînzări impulsive, conchise ea.

Totuşi, din cînd în cînd, mai trebuia să se şi întrerupă, să le răspundă clienților la întrebări sau să-i îndrume, dar în cea mai mare parte a timpului, spre norocul ei, era lăsată în pace.

Aerul era închis şi apăsător, de genul care anunță furtuni cu descărcări electrice. Spera să izbucnească într-adevăr o dezlănțuire de tunete şi fulgere. Tare i-ar mai fi plăcut o furtună zdravănă. S-ar fi potrivit de minune cu starea ei de spirit.

Totuşi, munca îi ținea mintea ocupată. Se juca de-a identificatul şi rostitul denumirii fiecărui specimen, în timp ce le descărca. Nu peste mult timp, avea să se priceapă la fel de bine ca Roz şi Stella să recunoască plantele. Şi era destul de sigură că, la sfîrşitul programului, avea să fie prea obosită ca să se mai gîndească şi la altceva.

– Hayley! Te căutam! Sprîncenele lui Harper se îmbinară, în timp ce se apropia. Ce naiba faci aici?

– Lucrez, răspunse ea, ştergîndu-şi cu antebrațul sudoarea de pe frunte. Asta fac aici.

– E prea cald pentru o activitate ca asta, iar calitatea aerului este foarte proastă astăzi. Treci înăuntru.

– Nu eşti şeful meu.

– În sens tehnic, sînt, fiind unul dintre proprietarii firmei.

Hayley era puțin cam sufocată, iar afurisita aia de transpirație i se tot prelingea în ochi, ceea ce nu făcea decît s-o enerveze şi mai rău.

– Stella mi-a spus să aranjez aici toate astea, aşa că le aranjez. Ea e şefa mea directă.

– Ce prostie...!

Întrerupîndu-se, Harper reveni în clădire, intrînd direct în biroul Stellei.

– Ce naiba te-a apucat s-o trimiți pe Hayley să le care pe alea peste tot, pe căldura asta?

– Dumnezeule mare, tot acolo e? se ridică Stella de la birou, alarmată. Habar n-aveam că...

– Dă-mi o sticlă de apă, naibii!

Stella se grăbi să scoată una din lada frigorifică.

– Harper, nici un moment nu m-am aşteptat să...

– Lasă, o întrerupse el, ridicînd o mînă. Lasă, nu mai spune nimic, da?

Ieşi din nou val vîrtej, îndreptîndu-se direct spre Hayley. Cînd o apucă de braţ, Hayley încercă să-l plesnească peste mînă, dar Harper o smuci după el, trăgînd-o din faţa clădirii.

– Dă-mi drumul! Ce vrei să-mi faci?

– Să te duc la umbră, pentru început.

O împinse pînă în spate, printre mese şi jardiniere cu arbuşti, pînă între sere, unde se opri pe malul umbrit al eleşteului.

– Stai jos. Bea.

– Nu-mi place să te porţi aşa cu mine.

– Nici mie, cum te porţi tu. Şi acum, bea aşa asta, şi zi că ai noroc că nu te-arunc în iaz, ca să te răcoreşti. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea Stellei, continuă el, în timp ce Hayley bea, gîlgîind. Dar adevărul e că, deşi asta-i a doua vară a ei aici, e yankee. Tu te-ai născut şi ai crescut aici, ştii ce efect poate avea o caniculă ca asta.

– Şi mai ştiu şi cum să-i rezist. Iar pe Stella te rog să n-o acuzi de nimic!

Totuşi, trebuia să recunoască, acum cînd se oprise, că avea uşoare greţuri şi ameţeli. Cedînd, se întinse pe iarbă.

– Poate că am întrecut puţin măsura. M-am lăsat antrenată, atîta tot.Întoarse capul spre el, privindu-l. Dar nici nu-mi place să mă muţi de colo-colo, ca pe un obiect, Harper.

– Nici mie nu-mi place să mut oamenii de colo-colo, da' uneori e nevoie.

Îşi scoase şapca de baseball, începînd să şi-o fîlfîie prin faţa ei, ca să-i facă vînt şi s-o răcorească.

– Şi de vreme ce acum nu mai eşti chiar la fel de roşie ca o maşină de pompieri, aş zice că şi tu aveai nevoie.

Îi era greu să se mai certe cu el, cînd se simţea atît de bine întinsă pe iarbă, în timp ce Harper îi făcea vînt cu şapca lui veche şi transpirată.

Soarele îl lumina din spate, cu razele filtrate prin frunzişul des, astfel încît îl făcea să arate romantic şi chipeş, aureolat de raze în umbra de un verde intens, văratic.

Tot părul acela negru, cu capetele şuviţelor puţin arcuite de căldură şi umezeală... Şi ochii aceia prelungi, de un căprui ciocolatiu... Arăta de-a dreptul... superb. Tăişurile pometilor, forma plină şi sexy a gurii...

Ar fi putut să stea culcată acolo ore şi zile-ntregi, doar uitîndu-se la el. Era o idee destul de aiurită ca s-o facă să zîmbească.

– De data asta, ţi-a mers. Aveam multe pe cap, iar munca grea, prelungită, mă ajuta să le suport mai uşor.

– Eu folosesc alte metode, declară Harper, aplecîndu-se spre ea – după care se opri, înclinîndu-şi capul, cînd Hayley îl opri cu o mînă ridicată.

– Sîntem în timpul programului.

– Credeam că eram în pauză.

– Pauză la locul de muncă.

Eforturile, oricît de istovitoare, îşi făcuseră efectul. Hayley era hotărîtă. Nu se punea problema ce-şi dorea ea, ci ce anume era corect să fie.

– Şi-n plus, mi-am dat seama că aşa ceva n-ar fi o idee foarte bună.

– Ce „aşa ceva"?

– „Aşa ceva" cum este între tine şi mine.

Se ridică în capul oaselor, scuturîndu-şi părul pe spate, atentă să-i zîmbească; dacă-i pierdea prietenia, ar fi pierdut totul.

– Îmi placi, Harper. Însemni mult pentru mine şi pentru Lily şi vreau să rămînem prieteni. Dacă adăugăm şi sexul, sigur, o vreme ar fi plăcut, dar pe urmă n-ar face decît să devină incomod şi complicat.

– Nu e nevoie să devină aşa.

– Riscul e prea mare.

Îi atinse genunchiul, masîndu-i-l scurt.

– Ieri eram pur şi simplu într-o stare mai aiurită. Mi-a plăcut să te sărut. A fost drăguţ!

– Drăguţ?

– Sigur.

Întrucît ştia că acea expresie – sau, mai degrabă, lipsă de orice expresie – de pe faţa lui însemna că abia îşi stăpînea furia, îşi lăţi zîmbetul cu cîţiva milimetri.

– Întotdeauna e drăguţ să săruţi un tip care arată bine. Dar trebuie să mă gîndesc mai departe decît atît, iar pentru mine cel mai bine ar fi să las lucrurile aşa cum sînt.

– Lucrurile nu mai sînt aşa cum erau. Le-ai schimbat deja.

– Harper, două-trei mozoleli între prieteni nu-nseamnă mare lucru.

Îl bătu peste dosul mîinii şi dădu să se ridice, dar Harper o apucă strîns de încheietură.

– A fost mai mult decît atît.

Se enerva tot mai tare, iar Hayley observa clar acest lucru. Şi, din cele cîteva ocazii cînd se dezlănţuise, ştia că avea un temperament redutabil. Mai bine aşa, îşi spuse ea repede. Era mai bine să fie furios, decît dezgustat sau chiar rănit.

– Harper, ştiu că probabil nu eşti obişnuit ca o femeie să ţi se opună, dar n-am să stau aici la discuţii dacă să fac sau nu sex cu tine.

– E mai mult decît atît.

Mai mult. Răspunsul lui îi făcea inima să tremure.

– Nu e. Şi nici nu vreau să fie.

– Ce-i asta, te ţii de jocuri? Ai venit la mine, mi-ai făcut avansuri, iar acum îmi spui că a fost „drăguţ", dar nu te interesează?

– În două vorbe, da. Trebuie să mă întorc la lucru.

Glasul lui rămase calm şi rece; un semn periculos.

– Ştiu ce-ai simţit cînd mi-am pus mîinile pe tine.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Harper, sigur c-am simţit ceva. De luni de zile n-am mai făcut nimic.

O clipă, degetele lui se încordară, apoi se destinseră. Îi dădu drumul.

– Vasăzică, nu făceai decît să-ţi cauţi un amic de sex.

De data aceasta, nu mai simţi junghiul în inimă, ci în abdomen.

– Am făcut, în urma unui impuls, un lucru pe care mi-am dat seama pe urmă că n-ar fi trebuit să-l fac. Dacă vrei să fii vulgar, n-ai decît.

Vederea i se împăienjeni, dîndu-i impresia că-l privea printr-un val unduitor de căldură. O străbătea o furie atît de acută, atît de tăioasă, încît aproape că-i rănea gîtul.

– Bărbaţii rezumă totul doar la sex, minţit şi înşelat, şi scăpat cît mai ieftin. Şi după ce-au făcut-o, femeia nu mai e decît o tîrfă pe care s-o folosească iar, cînd li se năzare, sau s-o arunce ca pe-o otreapă. Ei bine, ei sînt tîrfele, cînd îşi ticluiesc şi-şi calculează drumul spre următoarea împerechere.

Expresia ochilor ei se schimbase. Harper n-ar fi putut să spună cum anume, dar ştia că nu mai erau ochii ei. Dogoarea furiei îl îngheţă de spaimă.

– Hayley...

– Asta vrei, jupînaş Harper?

Cu un zîmbet viclean, Hayley îşi ridică sînii în palme, mîngîindu-i.

– Şi asta? continuă ea, strecurîndu-şi o mînă între picioare. Cîte parale plăteşti?

Harper o apucă de umeri, zgîlţîind-o scurt.

– Hayley, termină!

– Vrei s-o fac pe cucoana? Mă pricep aşa de bine! Destul de bine ca să mă-ntrebuinţezi ca iapă de prăsilă.

– Nu... Trebuia să-şi păstreze calmul, deşi simţea că-i tremurau degetele. Te doresc exact aşa cum eşti, Hayley.

O prinse de bărbie, privind-o intens în ochi.

– Cu tine vorbesc. Mai avem de făcut unele treburi pe aici, iar pe urmă trebuie să te duci s-o iei pe Lily. Doar nu vrei să întîrzii la Lily, nu?

– Ce...? Hei...

Încruntată, Hayley îi dădu mîna la o parte.

– Am spus că nu...

– Ce-ai spus?

Harper îşi puse din nou mîinile pe umerii ei, masîndu-i uşor braţele, în sus şi-n jos.

– Spune-mi încă o dată ce mi-ai zis adineaori.

– Am zis... Am zis ceva impulsiv... Am spus că... O, Doamne! şopti ea, albindu-se la faţă. Nu se poate. N-am vrut să...

– Îţi mai aminteşti?

– Nu ştiu... Nu mă simt bine...

Îşi apăsă o mînă îngheţată pe abdomen, simţind cum o străbătea un val de greaţă.

– Mi-e puţin cam rău.

– Bine. Te duc acasă.

– N-am vrut să spun lucrurile alea, Harper. Eram tulburată.

Cînd Harper o ajută să se ridice în picioare, Hayley îşi simţi genunchii şubrezi.

– Cînd sînt tulburată, spun prostii, dar nu le gîndesc cu adevărat. Nici nu ştiu de unde mi-au venit...

– Nu face nimic, replică el pe un ton înverşunat, în timp ce o conducea spre partea din faţă a firmei, sprijinind-o de el. Ştiu eu!

– Nu înţeleg...

Lui Hayley îi venea să se culce din nou pe iarbă, să se întindă la umbră şi să aştepte pînă nu i se mai învîrtea capul.

– Mai întîi, te duc acasă, apoi o să stăm de vorbă.

– Trebuie să-i spun Stellei...

– Lasă c-am să-i spun eu. Nu mi-am adus maşina. Unde îţi sînt cheile?

– Ăă... în poşetă, după tejghea. Harper, zău că mă simt... cam ameţită.

– Treci în maşină, o împinse el uşurel înăuntru, după ce deschise portiera. Mă duc să-ţi iau poşeta.

Cînd intră grăbit, o văzu pe Stella în spatele tejghelei.

– Poşeta lui Hayley. O duc acasă.

– Vai de mine, Harper, nu se simte bine? Îmi pare aşa de rău, nu trebuia să...

– Nu e asta. Îţi explic mai încolo, răspunse el, smulgînd poşeta din mîna Stellei. Vorbeşte cu mama, spune-i să vină şi ea. Zi-i că am nevoie de ea acasă.

Deşi Hayley insista că se simţea mai bine, Harper o duse în casă aproape pe sus, apoi făcu un gest smucit cu bărbia spre David:

– Adu-i ceva de băut. Un ceai.

– Ce-a păţit fata noastră?

– Tu adu ceaiul şi gata, David. Şi pe Mitch. Cheamă-l şi pe Mitch. Haide, Hayley, culcă-te aici!

– Harper, nu-s bolnavă. Nu tocmai... Am făcut o insolaţie sau ceva de genul ăsta...

Totuşi, îi era greu să se opună unui bărbat care o căra în braţe şi o trîntea pe canapea fără să admită nici o replică.

– Partea aia cu „ceva de genul ăsta" mă îngrijorează. Eşti încă palidă, spuse el, mîngîindu-i obrazul cu dosul degetelor.

– S-ar putea, fiindcă mi-e o ruşine îngrozitoare pentru ceea ce-am putut să spun. Nu trebuia să-ţi spun lucrurile alea, Harper, oricît de supărată aş fi fost.

– Nu erai chiar atît de supărată, răspunse el, întorcînd capul spre uşă, cînd în cameră intră Mitch.

– Ce se întîmplă?

– Am avut... un incident.

– Ei, fetiţo, ce s-a întîmplat? întrebă Mitch, lăsîndu-se pe vine lîngă canapea.

– Din cauza căldurii, doar...

Valul de slăbiciune şi greaţă îi trecea, iar Hayley reuşi să afişeze un zîmbet încurcat.

– M-a făcut să-mi pierd puţin mintile.

– Nu căldura a fost cauza, o corectă Harper. Şi nu tu eşti aia cu mintile rătăcite. Vine şi mama încoace. O s-o aşteptăm.

– Doar n-ai chemat-o pe Roz de la lucru numai pentru asta? Cît de prost vrei să mă faci să mă simt?

– Linişteşte-te, îi ordonă Harper.

– Ascultă, nu te condamn pentru că te-ai înfuriat pe mine, dar nici n-am de gînd să zac aici şi să...

– Ba ai să faci asta şi-ai să... Mai sînt două ore pînă cînd trebuie s-o iei pe Lily. O să se ducă unul dintre noi după ea.

Întrucît Hayley nu reacţionă altfel decît privindu-l cu gura

căscată, Harper se întoarse spre David, care tocmai intra cu ceaiul pe tavă.

– Poţi s-o iei pe Lily de la guvernantă, da?

– Nici o problemă.

– De vreme ce e fiica mea, eu sînt aia care se duce s-o ia sau trimite pe altcineva, se răsti Hayley.

– Îţi revine culoarea în obraji, observă Harper. Haide, bea-ţi ceaiul!

– Nu vreau niciun ceai, naibii!

– Gata, dulceaţă, hai, că-i ceai verde, bun, o linişti David, în timp ce punea tava pe masă, începînd să toarne în ceaşcă. Fii cuminte şi bea-l!

– Ce-aş mai vrea să nu vă mai tot învîrtiţi în jurul meu, făcîndu-mă să mă simt ca o idioată! se bosumflă Hayley, dar îşi luă totuşi ceaşca. Dar dacă tot mă rogi aşa de frumos, David, am să-l beau.

Rămase îmbufnată în timp ce sorbea din ceai, apoi înjură printre dinţi, cînd o auzi pe Roz intrînd pe uşa din faţă.

– Ce-i cu voi? Ce s-a întîmplat?

– L-a apucat pe Harper, răspunse Hayley.

– Harper, iar te-a apucat? îl bătu Roz uşurel pe braţ, în timp ce trecea pe lîngă el, privind-o pe Hayley. Cînd ai să te dezveţi de toate năravurile astea?

– Roz, îmi pare rău pentru tot deranjul, începu Hayley. M-a bătut soarele-n cap şi m-a cam ameţit, atîta tot. Mîine am să muncesc peste program, ca să recuperez.

– A, bun, atunci nu va fi nevoie să te concediez. Şi-acum, să-mi spună şi mie cineva ce naiba s-a întîmplat.

– Mai întîi, s-a spetit cu munca pînă era să cadă de pe picioare, răspunse Harper.

– Am exagerat şi eu puţin, ceea ce nu-nseamnă acelaşi lucru cu...

– Nu ți-am spus o dată să te potolești?

Hayley puse ceașca pe farfurioară, cu un zăngănit de porțelan.

– Nu știu ce speri să rezolvi, vorbindu-mi pe tonul ăsta!

Privirea pe care i-o aruncă Harper fu la fel de rece și la fel de amenințătoare, ca și tonul lui.

– Văd că nu rezolv nimic, așa c-am să ți-o spun de-a dreptul: taci naibii din gură! Am dus-o la umbră, i-am dat să bea puțină apă, continuă el. Am stat de vorbă cîteva minute, după care am ajuns să ne contrazicem. Și, în toiul discuției, n-a mai vorbit ea, ci Amelia.

– Nu-i adevărat! Dacă am spus niște lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun...

– Hayley, nu tu le spuneai! Vorbea altfel decît ea, îi spuse Harper lui Mitch. Avea un alt ton, s-ar putea spune. Și un accent pur din Memphis. Nici urmă a accentului din Arkansas. Și ochii... Nici nu știu cum să explic exact... Erau mai vîrstnici... mai reci...

Totul înlăuntrul lui Hayley se dărîma și se cutremura.

– Nu e posibil...

– Ba știi foarte bine că e posibil. Știi că așa s-a întîmplat.

– În regulă, se așeză Roz lîngă Hayley. Tu ce zici că s-a întîmplat, Hayley, din punctul tău de vedere ?

– Nu mă simțeam prea bine, din cauza căldurii. Pe urmă, eu și Harper am început să ne certăm. M-a provocat, atîta tot, iar eu am ripostat. Am spus niște lucruri urîte. Am spus...

Mîna îi tremura. O întinse spre a lui Roz.

– O, Doamne, o, Doamne... Mă simțeam... dusă, detașată. Nici nu știu cum să descriu. Și, în același timp, eram foarte furioasă. Nu știam ce vorbeam. Parcă aș fi încetat să mai vorbesc. Pe urmă, el mă chema pe nume, iar eu eram iritată. Cîteva clipe, nu mi-am mai putut aminti nimic. Îmi simțeam...

îmi simțeam creierul cam buimac, ca atunci cînd tocmai te-ai trezit din somn. Și aveam și ceva grețuri...

– Hayley, interveni cu blîndețe Mitch. Ți s-a mai întîmplat vreodată așa ceva?

– Nu... Nu știu... Poate...

Închise un moment ochii.

– Am mai avut asemenea gînduri, asemenea stări, care nu-mi sînt caracteristice. O oarecare iritabilitate, dar nu mi se părea decît că eram nervoasă, atîta tot. Dumnezeule, ce-o să fac acum?

– Păstrează-ți calmul, o sfătui Harper. O să găsim noi o soluție.

– Ție ți-e ușor să vorbești! replică ea. Pe tine nu te posedă o fantomă psihopată!

7

Ecam ca pe vremuri, comentă Stella, în timp ce se instala în salonul de la etaj, împreună cu Roz şi Hayley, cu o sticlă de vin alb rece.

– Ar trebui să-i duc lui Lily mîncarea.

Roz turnă vinul în pahare, apoi alese un ciorchine de strugure verde cu zahăr dintre cele pe care le aranjase David pe un platou.

– Hayley, ştii foarte bine că va primi de mîncare şi că băieţii se descurcă de minune cu ea.

– Iar pentru Logan e un antrenament util. Ne gîndim să încercăm şi noi să facem un copilaş, curînd.

– Serios?

Pentru prima dată în cîteva ore, Hayley simţi o reală plăcere.

– Excelent! O să faceţi un bebeluş fermecător, iar Gavin şi Luke vor fi în culmea fericirii că se mai aleg c-un frăţior sau o surioară.

– Sîntem încă în faza de tratative, dar ne îndreptăm spre punerea în scenă.

– Te simţi mai bine? o întrebă Roz pe Hayley.

– Da, mult mai bine. Îmi pare rău că m-am răstit la voi.

– Cred că putem fi îngăduitoare. Şi te şi înţelegem. N-ai vrut să vorbeşti despre „declanşator", cum îl numeşte Mitch

– motivul certei dintre tine şi Harper. Ai avut nevoie de perioada de panică şi de perioada de plîns, şi ai trecut prin amîndouă.

– Şi nu numai atît. Nimic nu-i alungă pe bărbaţi mai repede decît istericalele femeilor.

– Ceea ce, cred, doreai oricum, înălţă Roz din sprîncene, luînd încă o boabă de strugure. N-ai vrut să discuţi despre asta cu Mitch. Nici despre ceartă, nici despre ceea ce i-ai spus lui Harper – sau, mai bine zis, ce i-a spus Amelia.

Evitînd să-i întîlnească privirea, Hayley continuă să se uite la platou, ca şi cum printre strugurii lucioşi şi florile roz ca fragii s-ar fi ascuns leacul codificat al cancerului.

– Nu văd ce importanţă are ceea ce am spus. Important e ce s-a întîmplat. Cred c-ar trebui, cu toţii, să...

– Gata cu prostiile, o întrerupse Roz cu o voce blîndă ca adierea lunii mai. Toate au importanţă, fiecare detaliu. Pe Harper încă nu l-am tras de limbă, dar am s-o fac. Însă aş prefera să aud de la tine mai întîi, întrucît noi, femeile, am fost întotdeauna cele mai intim implicate în povestea asta. Aşa că înghite-ţi mîndria sau ce-o fi, Hayley, şi vorbeşte.

– Îmi pare rău. Am profitat de tine.

– Şi cum ai făcut asta?

Hayley luă o gură de vin, ca să-şi adune curajul.

– M-am dat la Harper.

– Şi?

– „Şi?"...?

Amuţi pentru cîteva clipe.

– Ne-ai primit în casa ta, pe mine şi pe Lily. Ne-ai tratat ca pe nişte rude apropiate. Mai mult decît atît. Ne-ai...

– Şi să nu mă faci să regret tot ce-am făcut, adăugînd nişte obligaţii la care eu nici nu m-am gîndit. Harper e bărbat în toată firea şi hotărăşte singur în mai multe privinţe, inclusiv

în legătură cu femeile din viața lui. Dacă te dai la el, nu mă îndoiesc că știe să pareze sau să răspundă la fel.

Cum Hayley rămase tăcută, Roz se rezemă de spătar, cu paharul de vin în mînă, își ridică picioarele pe scaun și sorbi.

– Și dacă-l înțeleg sau îl cunosc pe fiul meu atît de bine pe cît cred, aș zice că a doua variantă e mai probabilă.

– S-a întîmplat în bucătărie. Din cauza mea. Doar un sărut, se grăbi Hayley să precizeze, cînd își dădu seama cum suna. Vreau să zic, era acolo și Lily, și era pentru prima dată...

– În bucătărie, murmură Roz.

– Da, da. Acum înțelegi? se cutremură Hayley. Și, în aceeași noapte, ea i-a devastat bucătăria. Așa că mi-am dat seama că nu era un lucru care se putea întîmpla doar fiindcă mi-au venit mie... doar fiindcă mă simt atrasă de Harper. Iar azi, i-am spus că nu mă interesa, în fond, și cred că l-am rănit. Dar mai bine să fie doar rănit în sens emoțional, decît să i se întîmple altceva.

– Mmm-hmm... făcu Roz, dînd din cap, în timp ce o privea pe Hayley peste buza paharului. Îmi imaginez că n-a primit prea bine vestea.

– Nu tocmai, așa că am dat-o pe, cum ar veni, „ce mare lucru?"

Hayley își puse paharul pe masă, pentru a putea gesticula liber cu amîndouă mîinile.

– Pe urmă, el a spus intenționat o grosolănie și m-a enervat. Fiindcă nu fusese așa. Fusese doar un sărut – sau, mă rog, două... se corectă ea. Dar n-am ajuns să ne dezbrăcăm în pielea goală și să facem sex ca doi cîini în călduri pe pardoseala din bucătărie.

– Da, ar fi fost cam dificil, cu Lily de față, comentă Roz.

– Mda, însă chiar și așa, nu e stilul meu, deși am rămas

gravidă cu Lily așa cum am rămas. Și oi fi părînd eu o tipă sexy și senzuală, dar...

– Nu se pune problema, interveni Stella. Nici pomeneală. Știm cu toții ce înseamnă să ai nevoie de cineva. Fie doar pentru moment, fie pentru mai mult timp. Personal, nu-mi place să te aud vorbind așa despre o prietenă a mea sau să sugerezi că și eu aș face-o.

Roz zîmbi și se aplecă să ciocnească paharul Stellei cu al ei.

– Frumos spus.

– Mersi.

– Am uitat unde rămăsesem, spuse Hayley.

– Te certai cu Harper, îi reaminti Stella. Ca o tipă sexy și senzuală.

Hayley izbucni în rîs, mai destinsă.

– Exact. Ne certam și pe urmă totul s-a întîmplat așa cum v-am spus. Parcă mă amețisem de la o băutură, și-mi ieșeau pe gură niște lucruri la care nu mă gîndeam. În ideea că toți bărbații sînt niște mincinoși și escroci și nu vor decît să se culce cu tine și te tratează ca pe o curvă. Erau niște mizerii, și nici măcar nu le credeam – cu atît mai mult în legătură cu Harper.

– Primul lucru pe care trebuie să-l reții e că nu tu le-ai spus, îi aminti Stella. Iar al doilea e că se potrivește cu ceea ce știm despre ea și modul ei de a se comporta. Bărbații reprezintă inamicul, iar sexul e trăgaciul.

– În timp ce vă certați, înainte de intervenția Ameliei, Harper a spus un lucru care te-a făcut să te simți desconsiderată, ieftină, adăugă Roz.

Hayley își luă iar paharul, privind-o.

– N-a vrut s-o spună în sensul în care am luat-o eu.

– Nu-i inventa scuze, replică Roz, înclinînd capul. Dacă era perfect, n-ar fi fost al meu. Esențialul e că tu ai crezut ceea ce ai crezut, iar ea a intervenit.

– Roz, vreau să știi că între mine și Harper nu va fi nimic. Pe plan personal.

– Serios? înălță Roz din sprîncene. Și ce nu-ți convine la el?

– Nimic. Adică...

Derutată, Hayley clipi din ochi, uitîndu-se la Stella în așteptarea unui sprijin. Nu se alese decît cu un zîmbet și o ridicare din umeri.

– Adică, voiam să spun, nu e nimic care să nu-mi convină la el.

– Deci te atrage, nu e nimic în neregulă cu tine, dar l-ai respins încă înainte de a începe. De ce?

– Păi, fiindcă e...

– Al meu? încheie Roz în locul ei. Atunci, ce nu-ți convine la mine?

– Nimic!

Ajunsă la capătul răbdării, Hayley își trecu o mînă peste față.

– Nu-mi vine să cred cît de jenantă poate fi toată situația asta...!

– Mă aștept ca tu și Harper să găsiți o soluție, iar pe mine să nu mă amestecați. Ca mamă a lui, am să fac doar o singură observație. Dac-ar fi știut că l-ai dat pe ușă afară ca să-l aperi de vreun rău care i s-ar putea întîmpla în viitor, ar face calea întoarsă și ar intra iar, zburînd ușa aia din balamale în șuturi. Iar eu l-aș aplauda.

– N-ai să-i spui.

– Nu eu trebuie să-i spun. Asta-i datoria ta.

Se ridică în picioare.

– Iar acum, mă duc jos și voi discuta problema cu Mitch, la cină. Între timp, cred că mai ai la dispoziție o oră – ca să stai îmbufnată. După aia, aștept să-ți revii!

În timp ce Roz ieșea, Stella făcu un gest cu paharul, apoi sorbi încet, cu savoare.

– E extraordinară, nu-i așa?

– De mare ajutor mi-ai mai fost! se plînse Hayley.

– De fapt, ți-am fost. I-am dat dreptate în tot ce-a spus, la sfîrșit, dar n-am scos o vorbă. Am impresia că, ținîndu-mi gura, te-am ajutat. Auzi, lasă, că ora asta de bosumflare o să-ți prindă foarte bine, adăugă ea. Și n-a început decît de cîteva minute.

– Poate n-ar strica să taci din nou.

– Te iubesc, Hayley!

– Of, la naiba!

– Și sînt îngrijorată pentru tine. Cu toții sîntem. Așa că vom încerca să găsim o soluție. Spirit de echipă, așa și pe dincolo. Între timp, tu trebuie să hotărăști ce e cel mai bine pentru tine în legătură cu Harper. N-o poți lăsa pe Amelia la cîrmă.

– Cred că s-a și instalat acolo și și-a pus și chipiul căpitanului. A fost în mine, Stella. Cum, necum, a intrat în mine.

Stella se ridică și veni spre canapea, ca să se așeze lîngă Hayley, cuprinzînd-o cu un braț pe după umeri.

– Sînt foarte speriată, șopti Hayley.

– Și eu.

Avea senzația că umbla tiptil pe coji de ouă. Numai că acestea erau tăioase ca niște lame de ras. Punea sub semnul îndoielii tot ce făcea, spunea sau doar gîndea.

Toate păreau să-i aparţină, conchise Hayley, în timp ce se dezbrăca pentru culcare. La cină, gustase din salata de paste făinoase şi roşiile proaspăt culese din grădină. Capul care-i bubuia de o durere surdă, cauzată de tensiune, era al ei. La fel şi mîinile cu care o culcase pe Lily în leagăn.

Dar cît mai putea continua să fie atît de hiperconştientă de fiecare mişcare pe care o făcea, de fiecare respiraţie, fără să sară şi ea puţin de pe fix?

Existau destule lucruri pe care le putea face şi avea să le facă, începînd de a doua zi. Primul pe ordinea de zi era un atac asupra cărţii de credit, prin cumpărarea unui laptop. Probabil că Internetul era plin de informaţii despre posedare.

Aşa se numea ceea ce i se întîmplase. Posedare.

Tot ce ştia despre posedare aflase din cărţi, din romane, mai ales. Şi cînd se gîndea că, odată, savurase fiorii pe care-i trezeau asemenea povestiri! Poate reuşea să preia unele dintre lucrurile despre care citise şi să le aplice propriei situaţii. Totuşi, prima care-i veni în mine fu *„Christine"*, de Stephen King. Aceasta era o femeie în carne şi oase, nu o maşină clasică, şi dacă stătea să se gîndească, nici soluţia de a face maşina bucăţi nu i se părea prea practică. Şi-n plus, nici nu prea dăduse cine ştie ce rezultate.

Mai citise şi *„Exorcistul"*, dar ea nu era catolică, iar acolo fusese vorba de demoni. Totuşi, dacă situaţia se agrava, era dispusă să încerce şi cu ajutorul unui preot. Mai bine zis, imediat ce i se învîrtea capul cu o sută optzeci de grade, avea să pornească direct spre cea mai apropiată biserică.

Probabil, exagera, conchise ea, în timp ce-şi lua un tricou şi un şort de bumbac. Simplul fapt că se întîmplase o dată nu însemna c-avea să se mai întîmple. Mai ales acum, cînd era conştientă de ceea ce se petrecea. Probabil, avea chiar şi puterea s-o împiedice – printr-un efort de voinţă, prin concentrare...

Trebuia să facă mai multă yoga. Cine putea şti dacă nu cumva yoga era leacul cel mai potrivit pentru posedare?

Dar, pînă una alta, avea nevoie de mai mult aer. Furtuna cu descărcări electrice pe care o dorise tocmai începea să se dezlănţuie. Vîntul se înteţise, iar lucirile fulgerelor scăldau ferestrele într-o lumină irizată. Avea să deschidă larg uşile terasei, lăsînd vîntul să intre în cameră. Apoi avea să citească ceva uşor, o comedie romantică amuzantă, ca să se liniştească şi să adoarmă.

Se duse la uşi şi trase cu putere de ele, cu un gest teatral, dramatic.

Şi scoase un zbieret.

– Iisuse! Iisuse!

Harper o înhăţă înainte de a ţipa şi pentru a treia oară.

– N-am venit să te omor cu securea. Calmează-te!

– Să mă calmez? Să mă calmez, ai zis? Vii aşa pe furiş şi mă sperii de era să-mi albească părul şi mai multe nu, şi vrei să mă calmez?

– N-am venit pe furiş. Tocmai mă pregăteam să bat la uşă, cînd ai deschis-o. S-ar putea să-mi fi spart timpanul.

– Sper că ţi l-am spart! Ce faci aici? O să înceapă o furtună.

– Vreo două lucruri. Mai întîi, am văzut lumina aprinsă şi am vrut să mă asigur că e totul în regulă.

– Ei bine, era totul în regulă, înainte de afurisitul de infarct pe care ai fost cît pe ce să mi-l cauzezi!

– Perfect.

Privirea lui o măsură din cap pînă-n picioare, apoi se ridică din nou.

– Drăguţă costumaţie.

– Of, mai termină! îşi puse Hayley mîinile în sîn, iritată. Nu-i cu nimic diferită de aia pe care o port cînd alerg prin curte, cu copiii.

– Mda, te-am observat alergînd prin curte. Iar al doilea lucru e că mă gîndeam la ceea ce s-a întîmplat azi după-amiază.

– Harper, de cîteva ore n-am fost în stare să mă gîndesc la altceva.

Sătulă, îşi trecu o mînă prin păr, apoi şi-o apăsă pe tîmplă.

– Pur şi simplu nu cred că *pot* să mă mai gîndesc la asta pe ziua de azi.

– Nici nu e nevoie, trebuie doar să-mi răspunzi la o întrebare.

Cînd dădu să intre, Hayley îl împinse înapoi, cu putere.

– Nu te-am invitat. Şi nu cred că e cazul să intri cînd nu sînt îmbrăcată cuviincios.

Sprîncenele lui se înălţară, în timp ce se rezema comod de tocul uşii. Ca la el acasă, îşi spuse Hayley. Ceea ce, desigur, era adevărat.

– Dă-mi voie să-ţi amintesc că locuieşti aici cam de un an şi jumătate. În tot timpul ăsta, cum, necum, am reuşit să nu sar pe tine. Cred că mai pot continua la fel încă vreo cîteva minute.

– Tare deştept te mai crezi, nu?

– Aş zice că mai degrabă mă cred iritat. Mai ales dac-ai s-o faci pe regina dramoletelor şi-ai să insişti să purtăm discuţia asta stînd eu aici şi tu acolo.

Primii stropi mari de ploaie începură să cadă, iar Harper ridică iar din sprîncene. Exact aşa cum făcea şi mama lui.

– Of, în regulă, intră atunci! N-are niciun rost să te ţin acolo ca să te facă ploaia ciuciulete, ca pe un idiot.

– I-auzi, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc!

– Şi lasă uşile deschise, împunse Hayley aerul cu degetul spre ele, simţind că un asemenea gest o făcea să pară mai stăpînă pe situaţie. Fiindcă n-o să stai mult aici.

– Perfect.

O rafală de vînt se repezi printre uşi, fugărită de un bubuit de tunet. Harper se opri, cu degetele mari agăţate în buzunarele din faţă ale blugilor roşi şi un şold împins înainte.

Oricît era de iritată, Hayley se miră că încă nu simţea că-i lăsa gura apă.

– Ştii, începu el, după ce m-am calmat, mai mult sau mai puţin – mai puţin, aş zice – şi am reluat totul în minte, aşa cum faci şi tu, mi-a venit o idee foarte interesantă.

– Ai de gînd să-mi ţii un discurs sau să mă întrebi ce voiai să ştii?

Harper îşi înclină capul, cu un gest care reuşi să arate regal, în ciuda blugilor, a tricoului şi a picioarelor goale.

– De cînd ai venit aici, m-ai tot împuns. Am suportat destul de uşor, din anumite motive. De-acum însă s-a terminat. Dar, să trec la subiect. Ideea interesantă care mi-a venit se referea la alegerea momentului. Uite cum mi se pare mie că au decurs lucrurile: vii la mine, îmi faci un avans, fac şi eu unul la rîndul meu. Avem un moment, două... Tu vrei s-o luăm cu încetul, eu sînt de acord. Şi pe urmă, cu proxima ocazie cînd sîntem împreună, începi că, de fapt, nu te interesează cu adevărat, că n-a fost decît un impuls de moment, nici o brînză, şi că hai să rămînem doar prieteni.

– Exact. Iar în caz că vrei să mă întrebi dacă m-am răzgîndit...

– Nu. Între interludiile astea două, primesc o vizită de la nebuna rezidentă, căreia întîmplător i se năzare să-mi devasteze casa. Bucătăria, mai exact – scena interludiului numărul unu. Aşa că, acum, întrebarea mea este: cît a contribuit incidentul ăsta la rolul tău din interludiul numărul doi?

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Ei bine, acum mă minți în față.

Expresia ei deveni jalnică. Şi-o simțea efectiv cum i se aşternea pe față şi se fixa.

– Aş vrea să pleci, Harper. Sînt obosită şi mă doare capul. N-a fost cea mai uşoară zi pentru mine.

– Ai bătut în retragere, pentru că te-ai gîndit că nu-i place să ne ştie împreună. Că-i displace destul de mult ca să tragă, cum ar veni, un foc de avertisment.

– Am bătut în retragere, fiindcă am bătut în retragere, şi nimic mai mult. Ajunge atît.

– Ar ajunge şi ar trebui să ajungă, dacă ar fi adevărat. Dacă nu era, într-adevăr, nimic mai mult. N-am să-ți impun cu forța să mă accepți, cum n-o fac cu nicio femeie care nu mă doreşte. Sînt prea mîndru pentru aşa ceva şi am fost bine crescut.

Se îndreptă şi mai făcu un pas spre ea.

– Iar astea sînt tocmai motivele pentru care nu mă retrag din fața unei lupte şi nu las pe nimeni să se pună scut în dreptul meu, dacă se întîmplă vreun necaz.

Îşi înclină iar capul, legănîndu-se pe călcîie.

– Aşa că nici măcar să nu te gîndeşti să treci în fața mea, Hayley, în problema asta. Nici să nu te gîndeşti să renunți la un lucru pe care-l vrei, numai ca să mă protejezi de ea.

Hayley îşi prinse coatele în mîini.

– Spui că nu vrei să mă forțezi, dar mă simt forțată, aşa că...

– Te-am dorit din prima clipă cînd te-am văzut.

Brațele ei se înmuiară, căzîndu-i pe lîngă corp ca două cîrpe.

– Nu se poate.

– Din primul moment – parcă m-ar fi lovit un trăsnet. Din cap pînă-n picioare m-a străpuns.

Privind-o în ochi, se bătu cu pumnul în piept.

– Cred că m-am şi bîlbîit. Abia dacă mai puteam vorbi.

– O, Doamne... îşi apăsă Hayley o mînă pe inimă, sperînd să şi-o poată ține în loc. Nu se cuvine să-mi spui aşa ceva.

– Nu s-o fi cuvenind, răspunse el, cu colțurile buzelor tresărindu-i şi privirea devenind mai caldă. Atunci, voi continua să fac ce nu se cuvine.

Şi, întinzînd brațele, o trase spre el.

– Harper, zău că n-ar trebui să...

Grozavă mişcare, îşi spuse ea – sau, mai bine zis, şi-ar fi spus, dacă nu-şi pierdea simțul rațiunii. Dintr-o apropiere subtilă, după o uşoară ciocnire, se potriviră unul lîngă altul. Unghi pe unghi, linie pe linie, astfel că simți şocul electric absolut prin tot trupul.

– O... murmură ea. Ă-ăuu...

În colțurile gurii lui tresări un zîmbet, după care acea gură coborî peste gura ei. Fierbinte, senzuală şi dulce, ca zahărul lichid. Sărutul începu ca o seducție lentă, irezistibilă, o îmbătare a simțurilor, în timp ce mîinile lui o cutreierau cu atingeri uşoare şi leneşe. Atingerile unui bărbat, îşi spuse ea ca prin ceață, destul de încrezător în sine ca să nu se grăbească – destul de sigur că avea tot timpul.

Iar buzele lui le frecau mătăsos pe ale ei, de era gata să jure că şi le simțea devenind luminiscente.

Parcă s-ar fi topit treptat, iscusit, complet – cu trup şi suflet, cu minte şi inimă, pînă cînd nu-i mai rămînea decît să se abandoneze.

Gemu după el, cu un sunet slab, de plăcere neputincioasă. Şi cedă, pas cu pas, cu paşi din ce în ce mai erotici, pînă cînd degetele cu care-l ținea strîns de umeri i se înmuiară.

Cînd Harper se retrase, ochii ei erau înceţoşați şi buzele întredeschise.

– Hayley?

– Mmm...

– Ăsta nu-i răspunsul unei femei pe care n-o interesează.

Reuşi să-şi ridice iar mîna pe umărul lui, dar nu prea putu să-l împingă.

– N-ai fost tocmai cinstit.

– De ce nu?

– Fiindcă... gura asta...

Nu-şi putu împiedica privirea să coboare iar spre buzele lui.

– Ar trebui să ceri o autorizaţie ca să săruţi într-un asemenea stil.

– Şi cine zice că n-o am?

– Păi, în cazul ăsta... Mai fă-o o dată, vrei?

– Asta şi aveam de gînd.

Simţi acelaşi val de voluptate, în timp ce vîntul năvălea pe uşă, iar gura lui îi aprindea în corp mici focuri scînteietoare. Flăcări mărunte, îşi spuse ea, care aveau s-o lingă peste tot pe dinăuntru pînă se dizolva cu totul.

– Harper... îi rosti ea numele în timpul sărutului, cutremurîndu-se cînd simţi cum se mişcau buzele amîndurora împreună.

– Hmm?

– Zău că trebuie să ne oprim.

Nu se putu abţine să nu-i muşte, doar puţin, buza aia de jos, atît de senzuală...

– La un moment dat...

– Niciodată nu-i prea devreme. Săptămîna viitoare, să zicem.

Hayley fu nevoită să rîdă, dar hohotele îi ieşiră tremurătoare, încheindu-se printr-un gîfîit, cînd gura lui alunecă într-o parte, găsind un punct magic chiar sub ureche.

– E bine, e... excepţional, dar cred serios că trebuie să mai aşteptăm, doar o... Ohhh...

Îşi lăsă capul să cadă pe spate, în timp ce buzele lui Harper mai găseau încă un loc magic.

– E aşa de...

Întoarse capul ca să-i facă loc, iar ochii îngreunaţi i se deschiseră dintr-odată. Uriaşi.

– Harper.

Cînd se smuci din braţele lui, nu făcu decît s-o strîngă şi mai tare.

– Ce...? Încă n-a trecut o săptămînă...

– Harper... O, Doamne, opreşte-te! Priveşte!

Amelia stătea în uşă, cu furtuna făcînd prăpăd în spatele ei. În spatele ei, *prin* ea. Hayley vedea copacii răvăşiţi de vînt şi pumnii vineţi ai norilor care se agitau pe cer.

Avea părul încîlcit şi zbîrlit, rochia albă mînjită cu noroi care se tîra pe jos, părea să se prelingă, formînd o băltoacă murdară peste picioarele ei goale şi însîngerate. Ţinea într-o mînă o lamă lungă, arcuită, şi o frînghie în cealaltă. Iar faţa-i arăta ca o mască de furie turbată.

– O vezi, nu-i aşa? O vezi...

Hayley tremura de frică şi de frig.

– Mda, o văd.

Dintr-o mişcare, Harper îşi schimbă poziţia, trecînd în faţa lui Hayley.

– Va trebui să accepţi, îi spuse el Ameliei. Tu eşti moartă. Noi nu sîntem.

Forţa loviturii îl smulse de pe picioare, aruncîndu-l prin aer pînă în peretele aflat la un metru şi jumătate distanţă în spatele lui. Simţi în gură gustul de sînge, în timp ce scutura din cap ca să-şi revină.

– Termină! Termină! strigă Hayley.

Forța voinței și a spaimei o făcu să înainteze prin vîntul înghețat, spre Harper.

– E stră-strănepotul tău! Sînge din sîngele tău! I-ai cîntat cînd era mic! Nu-i poți face rău acum!

Porni înainte, fără să știe prea clar ce-ar fi făcut dacă ajungea la Amelia. Înainte ca Harper s-o poată trage înapoi, o rafală de vînt o doborî, trimițînd-o de-a rostogolul. I se păru că aude un urlet, de furie sau durere. Apoi nu mai rămase decît zgomotul furtunii.

– Ai înnebunit? întrebă Harper, aplecîndu-se lîngă ea ca s-o ajute să se ridice.

– Nu, dar tu? Văd că-ți curge sînge din gură.

Harper se șterse cu latul mîinii.

– Te-ai lovit?

– Nu. A plecat. Bine măcar că a plecat. Hristoase, Harper, avea un cuțit...

– O seceră. Și, mda, asta-i una nouă.

– Nu poate fi adevărată, nu-i așa? Vreau să zic, nu e materială, așa că nici obiectele nu sînt reale. Nu putea să ne taie cu ea... Ce crezi?

– Probabil.

Totuși, se întreba dacă nu-i putea face să-și imagineze că erau răniți sau să se rănească singuri, în timp ce se apărau.

Hayley rămase pe podea, trăgîndu-și respirația, cu spatele rezemat de el, în timp ce se uita afară, prin ușa deschisă.

– La început, cînd abia venisem aici, și eram gravidă, apărea uneori în camera mea. Mă cam speria, sigur, dar avea și ceva liniștitor. Felul cum părea să se uite doar la mine, să vadă dacă totul era în regulă. Și aveam o senzație așa, de nostalgie, care părea să vină de la ea. Iar acum...

Sări în picioare, luînd-o la fugă, în clipa cînd auzi cîntecul din monitorul pentru copii.

Fu iute, dar Harper se mișcă și mai rapid, ajungînd la ușa camerei lui Lily cu doi pași înaintea ei. Îndeajuns de rapid ca să-i blocheze drumul cu un braț.

– E OK, e-n regulă! Să n-o trezim.

Lily dormea în leagăn, ghemuită sub pătură, cu cățelul de pluș în brațe. În balansoar, Amelia cînta. Avea pe ea rochia cenușie, părul îi era împletit cu grijă, iar pe față i se citeau calmul și liniștea.

– E așa de frig...

– Pe fetiță n-o deranjează. Nici eu nu simțeam frigul, cînd eram mic. Nu știu de ce.

În scaun, Amelia întoarse capul spre ei. Hayley îi văzu pe față durerea, tristețea și, i se păru, regretul. Continuă să cînte, încet și dulce, dar acum îl privea pe Harper.

Cînd cîntecul luă sfîrșit, se șterse încet.

– Ție îți cînta, îi spuse Hayley. O parte din ea își amintește, o parte din ea mai știe, și-i pare rău. Cum o fi, să fii nebună timp de o sută de ani?

Se duseră împreună la leagăn, unde Hayley aranjă pătura lui Lily.

– E OK, Hayley. Lily n-are nimic. Hai să mergem!

– Uneori, nu știu dacă mai suport tot iureșul ăsta prin casa bîntuită.

Își răvăși părul, în timp ce mergeau înapoi spre camera ei.

– Ba dă cu noi de toți pereții, ba îngînă cîntece de leagăn...

– O moartă dementă, sublinie el. Totuși, poate e un mod de a ne spune că s-ar putea să ne atace, pe tine sau pe mine, dar lui Lily n-o să-i facă nimic.

– Și dacă-i fac eu? Dacă începe iar ca pe malul iazului și mă obligă să-i fac ceva rău lui Lily sau altcuiva?

– N-ai s-o lași. Stai jos puțin. Ai nevoie de ceva? Apă sau...?

– Nu.

O ajută să se aşeze pe marginea patului şi trecu şi el alături.

– Niciodată n-a făcut rău nimănui din casa asta. Poate a vrut... Poate chiar a încercat, dar de făcut, n-a făcut-o niciodată.

O luă de mînă şi, pentru că i-o simţi încă rece, o frecă între ale lui.

– Există un lucru care s-ar putea să se fi întîmplat. O nebună care să atace un Harper sau măcar un servitor. Ar fi trebuit să se raporteze la poliţie şi ar fi fost arestată şi dusă la închisoare sau la azil.

– Poate. Şi cu secera şi funia ce-a fost? Părea să spună: am să leg pe cineva şi-am să-l sfîşii în bucăţi.

– Nimeni n-a fost sfîşiat în bucăţi în Harper House, răspunse Harper, ridicîndu-se să închidă uşile de la terasă.

– Din cîte ştii tu.

– OK, din cîte ştiu eu, se învoi el, aşezîndu-se la loc. O să-l informăm pe Mitch. Poate reuşeşte să se uite în documentele de la poliţie. E şi asta o pistă.

– În aparenţă eşti atît de calm... remarcă ea după un moment. Şi e un calm înşelător, care ascunde izbucniri temperamentale... Îmi arată că nu te cunosc la fel de bine pe cît credeam.

– E valabil şi pentru tine.

Hayley oftă, privindu-şi mîinile, în timp ce stăteau unul lîngă altul pe marginea patului.

– Nu pot să mă culc cu tine aşa, dintr-odată. Am crezut că pot, la început. Pe urmă, mi-am spus: „stai, dom'le, că nu pot să mă reped aşa. Dacă o fac, o să păţească ceva. O să-i facă ea ceva..."

Ridică privirea.

– Ai avut dreptate în legătură cu asta.

Hayley se mulţumi să zîmbească.

– Mie-mi spui?

Îl plesni peste braţ.

– Tare deştept şi inteligent te mai crezi.

– Numai fiindcă aşa sînt. Poţi s-o întrebi şi pe mama, cînd e în toane bune.

– Ai o companie comodă – în afara momentelor cînd n-o ai, continuă ea, studiindu-l, într-o încercare de a înţelege toate lucrurile noi pe care le afla. Şi cred că-mi place asta, să găsesc toate aceste locuri nevăzute. Şi Dumnezeu mi-e martor că eşti foarte plăcut la vedere.

– Cît de vertiginoasă e căderea pentru care mă pregăteşti?

– Nu e...

Clătinînd din cap, Hayley se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

– Am adunat în mine toate sentimentele astea şi toate nevoile astea... Mi-ar fi aşa de uşor să le dau drumul asupra ta...

– Nu-mi amintesc să mă fi împotrivit.

– N-am ştiut că-mi dădeai atenţie, nu în acel sens... Acum, că ştiu că o faci şi că ai făcut-o de la început, toate devin şi mai intense. Niciodată în viaţa mea n-am mai fost sărutată aşa şi, din cînd în cînd, am fost sărutată destul de bine. Dacă ea nu apărea aici, tocmai atunci, cel mai probabil acum am fi fost în pat, continuînd ceea ce începuserăm cu sărutul.

– Aşa, n-ai să prea reuşeşti să mă faci s-o îndrăgesc mai mult pe stră-străbunică-mea.

– Nici mie nu mi-e prea dragă. Dar mi-a dat timp să gîndesc, în loc să doresc doar.

Impunîndu-şi să fie raţională, spre binele amîndurora, se aşeză pe braţul unui fotoliu.

– Nu-s pudică în privinţa sexului şi cred că dacă noi doi

eram acum altundeva, într-o situație diferită, puteam fi amanți fără toate complicațiile astea în plus.

– De ce cred mereu oamenii că relațiile amoroase n-ar trebui să fie complicate?

Hayley se încruntă, apoi clătină din cap.

– Bună întrebare! Foarte bună. Nu știu de ce.

– Pare-mi-se, începu Harper, îndreptîndu-se spre ea, că există aventuri trecătoare, care, prin definiție, nu sînt complicate. Nu e nimic rău în asta. Dar a fi amanți, a intra într-o asemenea relație, avînd în vedere mai mult decît doar o noapte, două, ar trebui să aibă greutate. Și cînd ceva are greutate, apar și complicațiile.

– Ai dreptate, nu pot să zic că n-ai. Dar sînt multe la care trebuie să ne gîndim înainte de a face un pas ca ăsta. Sînt lucruri pe care nu le știm unul despre altul și poate că ar trebui să le știam.

– Ce-ar fi să luăm cina împreună?

Hayley ridică privirea spre el.

– Ți-e foame?

– Nu acum, Hayley. Te invit la o întîlnire. Ia cina cu mine. O să mergem în oraș, mîncăm ceva, ascultăm muzică...

Umerii ei se relaxară, iar tensiunea din abdomen slăbi.

– Ar fi plăcut.

– Mîine? întrebă el, ridicînd-o în picioare.

– Dacă mama ta sau Stella pot avea grijă de Lily, mîine ar fi perfect. Ăă, trebuie să le spunem ce s-a întîmplat. Cu Amelia.

– Dimineață.

– E cam delicat, să explicăm cum ai ajuns aici și ce făceam cînd...

– Ba nu.

Îi luă fața în mîini, coborîndu-și buzele peste ale ei.

– Nu e delicat deloc. Acum te simți mai bine?

– Mda... răspunse ea, privind peste umărul lui, spre ușile pe care le închisese. Trece și furtuna... Acum ar trebui să pleci, nu cumva să reînceapă ploaia.

– Am să mă culc în fosta cameră a Stellei.

– Nu e nevoie.

– Așa, vom dormi amîndoi mai liniștiți.

Se simțea mai bine într-adevăr, deși prezența lui pe același coridor n-o prea ajuta să adoarmă. Nici gîndul că i-ar fi fost atît de ușor să se ducă pe vîrfuri pînă acolo și să se strecoare lîngă el, în pat.

Nu se îndoia că, *așa,* ar fi dormit amîndoi *mult* mai liniștiți.

Responsabilitatea și maturitatea erau un iad.

Și era un iad și mai mare să-și dea seama că ținea la el mai mult decît se așteptase. Dar era foarte bine așa, nu? se întrebă ea, sucindu-se și învîrtindu-se în așternut. Nu era o tîrfă care să sară-n pat cu un tip numai fiindcă era arătos și sexy.

Unii oameni puteau crede altceva, din cauza lui Lily, dar nici atunci nu se întîmplase așa. Ținuse la tatăl lui Lily. Îl plăcuse. Poate fusese neglijentă, dar ieftină nu fusese.

Și-și dorise copilul. Poate că la început nu, recunoscu ea. Dar, după ce-i trecuseră panica și mila de sine însăși, furia și refuzul, îl dorise. Niciodată în viața ei nu-și mai dorise ceva atît de mult.

Copilașul ei frumos.

Nu luase nimic de la tată, nu? Ticălosul ăla egoist și fără șira spinării care se folosise de durerea ei ca să-și facă poftele. Nu fusese o prostie. Făcuse foarte bine că nu-i spusese, că

plecase, că-şi păstrase copilul pentru sine. Numai pentru sine. În vecii vecilor.

Dar putea avea şi mai mult decît atît, nu? Se gîndea într-un mod greşit la toate acele lucruri. De ce să muncească? Să transpire şi să robotească, să se mulţumească doar cu o cameră în casa cea mare... O putea avea pe toată. Copilul ei urma s-o aibă pe toată.

El o dorea. Putea să-şi joace foarte bine cartea. O, da, cine ştia mai bine decît ea cum să joace un bărbat pe degete? Pînă să termine, avea să vină la ea cerşindu-i, iar ea avea să şi-l înrobească pentru totdeauna.

Cînd termina, Harper House urma să fie a ei – a ei şi a copilului ei.

În sfîrşit.

8

În casa de propagare, Hayley o privea pe Roz cum punea o mlădiţă de ceanothus într-un ghiveci cu lemn-pietros.

– Eşti sigură că nu te deranjează să ai grijă de Lily?

– De ce m-ar deranja? Mitch şi cu mine ne vom petrece toată seara răsfăţînd-o pînă n-o să mai putem, profitînd de ocazie că nu eşti tu pe-aproape ca să te bagi.

– Îi place la nebunie să stea cu tine, Roz. Mă simt aşa de ciudat...

– Nu înţeleg de ce te simţi ciudat pentru că te duci în oraş cu Harper. E un tînăr frumos şi fermecător.

– E al tău.

– Într-adevăr, zîmbi Roz, înfigînd încă un lăstar în mediul de înmulţire. N-am noroc? Mai am încă doi băieţi frumoşi şi fermecători şi nu m-aş mira deloc ca şi ei să aibă cîte o întîlnire în seara asta.

– Cu Harper e altceva... E primul tău născut şi-ţi mai e şi partener. Iar eu lucrez pentru tine.

– Am mai discutat toate astea, Hayley.

– Ştiu...

La fel cum ştia şi tonul acela nervos.

– Cred că nu mă pot destinde la fel de uşor ca tine.

– Ai putea şi tu, dacă te relaxezi, să ieşi în oraş şi să te simţi bine o dată.

Ridică privirea, înainte de a înfige mlădița în compoziție.

– Și n-ar strica nici să tragi un pui de somn înainte. Poate-ți mai dispar cearcănele alea de sub ochi.

– N-am dormit bine.

– Nici nu mă mir, dacă stau să mă gîndesc.

Muzica pusă în ziua aceea în seră era o piesă complicată pentru pian, plină de romantism. Hayley se pricepea mai bine să identifice plantele decît compozitorii clasici, așa că lăsa melodia s-o învăluie în timp ce lucra.

– Am avut tot felul de vise stranii sau cel puțin așa cred. Nu mi-l amintesc prea clar pe niciunul. Roz, ți-e teamă?

– Sînt îngrijorată. Poftim, fă-l tu pe următorul.

Se retrase cu un pas, făcîndu-i loc lui Hayley.

– Și mai sînt și furioasă. Nimeni nu-l love ște pe băiatul meu – în afară de mine. Și dacă am ocazie, o să i-o și spun, cît se poate de clar. Așa, foarte bine, dădu ea din cap, privind-o pe Hayley cum lucra. Lăstarul ăsta de esență tare are nevoie de un mediu de înmulțire uscat, altfel putrezește.

– S-ar putea să fi luat funia și secera din casa trăsurilor. Vreau să zic, atunci, cu ani în urmă. Poate a încercat să le folosească și cineva a împiedicat-o.

– Sînt mulți „poate" la mjiloc, Hayley. Pentru că Beatrice n-a menționat-o prea des pe Amelia în niciunul dintre jurnalele ei, s-ar putea ca niciodată să nu aflăm totul.

– Iar dacă nu aflăm, nu vom reuși să scăpăm de ea. Roz, există oameni, experți în paranormal, care pot fi angajați ca să curețe casele.

Ridică privirea, cu sprîncenele îmbinate.

– Nu înțeleg de ce zîmbești cînd îți spun asta. Nu-i o idee atît de stranie!

– Mi-a trecut prin minte o imagine cu un grup de oameni alergînd prin casă, înarmați cu găleți și mături, și o chestie

de-aia cu raze cum folosea Bill Murray în *Vînătorii de fantome*.

– Fluxuri de protoni – habar n-am cum de știu asta. Dar serios acuma, Roz, știu că-i o știință controversată, așa și pe dincolo, dar s-au făcut și studii serioase și legitime. Poate că avem nevoie de ajutor din afară.

– Dacă ajungem pînă acolo, vom vedea.

– Am căutat niște site-uri pe Internet.

– Hayley.

– Știu, știu – doar așa, pentru orice eventualitate.

Amîndouă ridicară privirile cînd ușa se deschise. Intră Mitch, cu o expresie care-o făcu pe Hayley să-și țină respirația.

– Cred că am găsit-o. Cît de repede poți să termini aici și să vii acasă?

– Într-o oră, răspunse Roz, după un moment de gîndire. Dar, pentru Dumnezeu, Mitchell, nu ne lăsa doar cu atît. Cine a fost?

– Se numea Amelia Connor. Amelia Ellen Connor, născută la Memphis, pe 12 mai 1868. Nu s-a păstrat nici un certificat de deces.

– Cum ai...

– Îți spun totul acasă, o întrerupse el, cu un zîmbet larg. Adună-ți trupele, Rosalind! Ne vedem acolo.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Roz, cînd Mitch ieși. Nu-i tipic pentru un bărbat? Termin eu aici, Hayley. Tu du-te și spune-le lui Harper și Stellei să termine cu ce fac acum. Stai să mă gîndesc, mai spuse ea, apăsîndu-și tîmpla cu degetele. Stella poate lua legătura cu Logan, dacă vrea să vină și el, și va trebui s-o lase pe Ruby la magazin, să închidă ea astăzi. Se pare că plecăm cu vreo două ore mai devreme.

*

Amelia Ellen Connor. Hayley închise ochii, rostind în gînd numele, în timp ce stătea în holul de la intrare. Nu se întîmplă nimic – nici o revelație sau apariție spectrală, nici un val de cunoștințe neașteptate. Se simțea chiar puțin cam prost, pentru că fusese sigură că *ceva* avea să se întîmple dacă se concentra asupra numelui în timp ce stătea în casă.

Încercă să-l pronunțe cu voce tare – deși nu prea tare –, dar tot nu se întîmplă nimic. Voise să fie găsită, își spuse ea. Voise să fie recunoscută. Atunci, foarte bine.

– Amelia Ellen Connor, spuse ea cu voce tare. Te recunosc ca mamă a lui Reginald Edward Harper.

Nu-i răspunse decît tăcerea și mirosurile untdelemnului de lămîi al lui David și ale trandafirilor de vară ai lui Roz.

Hotărînd să păstreze pentru sine experimentul ratat, se îndreptă spre bibliotecă.

Roz era deja acolo, iar Mitch scria grăbit la laptop.

– Zice că vrea să noteze unele lucruri cît îi sînt proaspete în minte, îi spuse Roz, cu vocea cam tensionată de o ușoară exasperare. Stella e la bucătărie, cu David. Pe băieți i-a lăsat azi la bunicii lor. Logan o să vină și el, cînd poate. Cred că și Harper la fel.

– A spus c-o să vină. Trebuia doar să termine... ce-avea de terminat, încheie ea, ridicînd din umeri.

– Ia loc, îi făcu semn Roz. Domnul doctor Carnegie pare hotărît să ne țină în suspensie.

– Ceai cu gheață și fursecuri cu lămîie! anunță David, împingînd un cărucior chiar înaintea Stellei. Încă nu l-ai făcut să vorbească? arătă el cu capul spre Mitch.

– Nu, dar dac-o mai ține mult așa, n-o să mai vorbească în vecii vecilor. Mitch!

– Cinci minute.

– E un nume așa de simplu, nu-i așa? comentă Hayley.

Cînd Roz o privi, ridică din umeri.

– Scuză-mă, mă gîndeam doar. „Amelia" e un nume curgător, feminin... Dar restul... Ellen Connor. Sună solid și simplu. Te-ai cam aștepta ca și restul numelui să fie fluid sau puțin exotic. Dar, totodată, „Amelia" înseamnă „sîrguincioasă" – am căutat.

– Nici nu mă mir, remarcă Roz cu drag.

– Nu sună așa cum ar trebui. Cred că Ellen e derivat din Helen, care mă duce cu gîndul la Elena din Troia, deci, de fapt, e mai feminin și mai exotic, dacă stai să te gîndești. Și nimic din toate astea nu are nici cea mai mică importanță.

– E foarte interesant, ca întotdeauna de fapt, să văd cum îți lucrează mintea. Iată-i și pe ceilalți băieți veseli!

– M-am întîlnit cu Harper în față, spuse Logan, venind spre Stella s-o sărute. Iartă-mă, sînt transpirat. Am venit direct de pe șantier.

Luă un pahar cu ceai rece turnat de David și-l bău pînă la fund.

– Deci, care-i treaba? se interesă Harper, repezindu-se la fursecuri, din care luă trei și le îndesă în gură, apoi se trînti într-un fotoliu. I-am aflat numele – și acum, ce facem? Pornim cu fanfara?

– E destul de impresionant că Mitch i-a putut afla numele, cînd aveam atît de puține date, replică Hayley.

– Mai întîi, aș dori să aflu cum l-a găsit. Mitchell, spuse Roz, cu nerăbdare crescîndă. Nu mă face să te lovesc de față cu copiii.

– Deci...

Mitch își împinse scaunul înapoi din fața tastaturii și-și scoase ochelarii, lustruindu-și-i de cămașă.

– Reginald Harper avea mai multe proprietăți, inclusiv cîteva case. Aici, în Shelby County și în afara comitatului. Unele erau închiriate, desigur, proprietăți de investiții, venituri... Am găsit cîteva, prin scriptele vechi, care erau menționate ca fiind locuite de chiriași în anumite perioade, dar, în general, nu aduceau niciun beneficiu.

– Registre măsluite? sugeră Harper.

– Posibil. La fel de posibil e ca în acele reședințe să-și fi instalat amantele.

– La plural? se interesă Logan, luînd încă un pahar de ceai. Ocupat, băiatul.

– Jurnalul lui Beatrice vorbește despre femei, nu despre o anumită femeie, așa că se leagă de la sine. Se mai leagă, fiindcă reiese că era un individ viclean, hotărît să-și atingă scopul de a avea un fiu cu orice preț, că a ținut mai multe candidate, pînă a căpătat ceea ce-și dorea. Dar jurnalele mai sugerează și că Amelia era din partea locului, așa că m-am concentrat asupra proprietăților locale.

– Mă îndoiesc că și-a înscris o țiitoare drept chiriașă, remarcă Roz.

– Într-adevăr. Între timp, am mai parcurs și listele de recensămînt. O mulțime de nume, mulți ani de acoperit. Și, pe urmă, mi s-a aprins un beculeț și m-am restrîns la anii cînd avea Reginald proprietățile astea locale, înainte de 1892. Tot mai erau multe de cernut, dar am nimerit drept la țintă în recensămîntul din 1890.

Se uită prin cameră, iar ochii i se opriră asupra căruciorului.

– Alea-s fursecuri?

– Iisuse, David, dă-i omului niște fursecuri pînă nu-l omor! Ce țintă ai nimerit în 1890?

– Amelia Ellen Connor, locatară a uneia dintre casele lui

Reginald din Memphis. Una care nu generase niciun venit din a doua jumătate a anului, pînă în martie 1893. Pe care, de fapt, o trecuse ca nelocuită în acea perioadă.

– Aproape sigur, ea trebuie să fie, spuse Stella. Se potrivește prea bine ca să nu fie ea.

– De potrivit, se pricepe ea să le potrivească de minune, comentă Logan. Cu vîrf și-ndesat.

– Dacă nu e Amelia noastră, ar fi o coincidență prea mare, confirmă Mitch, aruncîndu-și ochelarii pe masă. Contabilul lui Reginald, care era foarte grijuliu, a notat în registre un număr de cheltuieli din perioada cînd proprietatea se presupune că ar fi fost nelocuită, iar Amelia Connor s-a înscris la recensămînt ca domiciliind acolo. În februarie 1893, au fost notate cheltuieli considerabil mai mari, asociate cu remobilarea în vederea primirii unor noi chiriași – chiriași plătitori. Casa a fost vîndută, dacă vă interesează, în 1899.

– Deci, știm că a locuit la Memphis, începu Hayley, pînă cu cel puțin cîteva luni după nașterea copilului.

– Mai mult decît atît. Amelia Ellen Connor.

Mitch își puse ochelarii la loc pe nas, citindu-și însemnările.

– Născută în 1868, ca fiică a lui Thomas Edward Connor și a lui Mary Kathleen Connor, născută Bingham. Deși Amelia și-a trecut ambii părinți ca fiind decedați, acest lucru era valabil numai pentru tatăl ei, care a murit în 1886. Mama ei mai trăia, în condiții foarte bune, probabil, și a murit abia în 1897. A fost angajată de familia Lucerne ca menajeră în casa de pe malul rîului, numită...

– The Willows, completă Roz. Știu casa. E mai veche decît asta. Acum e o pensiune, una foarte frumoasă. A fost cumpărată și restaurantă acum vreo, ăă... douăzeci de ani, cel puțin.

– Mary Connor a lucrat acolo, continuă Mitch, şi, deşi nu şi-a înscris niciun copil la recensământ, consultarea actelor de stare civilă arată că a avut o fiică – Amelia Ellen.

– Înstrăinată, presupun, spuse Stella.

– Îndeajuns pentru ca fata să-şi considere mama moartă, iar mama să nu-şi recunoască fiica. Mai există şi un alt detaliu interesant. Nu s-a găsit niciun document despre vreun eventual copil al Ameliei, după cum nici moartea ei nu e consemnată nicăieri.

– Banii pot netezi drumurile sau le pot şterge, adăugă Hayley.

– Şi mai departe? întrebă Logan.

– Am să mă uit prin ziarele epocii, din nou, în căutarea oricărei referiri la moartea ei – femeie neidentificată, aşa ceva. Şi vom încerca în continuare să găsim informaţii, prin descendenţii servitorilor. O să văd dacă actualii proprietari de la The Willows vor fi de acord să mă lase să mă uit peste documentele sau hîrtiile din acea perioadă.

– Te ajut eu, se oferi Roz. Şi numele vechilor familii de prestigiu pot netezi drumurile.

Ieşise la o întîlnire pentru prima dată de... era prea trist, zău aşa, să se gîndească de cîtă vreme. Şi arăta destul de bine, dacă ea însăşi o spunea. Maioul roşu decoltat îi lăsa braţele şi umerii goi, cu pielea frumos bronzată de plimbările cu Lily, yoga pe terasă şi munca în grădină.

Avea în faţă un tip arătos şi stăteau într-un restaurant zgomotos şi plin de viaţă de pe Beale Street. Şi nu se putea concentra asupra momentului.

– Vom vorbi despre toată povestea, spuse Harper, luînd

paharul de vin pe care Hayley îl lăsase neatins şi oferindu-i-l. Ai să te simţi mai bine după ce te descarci, decît dacă faci asemenea eforturi să nu spui nimic.

– Nu pot să nu mă gîndesc încontinuu la ea. Şi la toată situaţia. Vreau să zic, a născut un copil, Harper, iar el i l-a luat pur şi simplu. Nu mi-e deloc greu să înţeleg de ce e aşa de pornită pe bărbaţi.

– Faci pe avocatul diavolului? Îşi vindea corpul.

– Dar, Harper...

– Stai aşa. Provenea dintr-o familie de muncitori. În loc să aleagă munca, a preferat să fie întreţinută de bărbaţi. Treaba ei, n-am nici o problemă cu asta. Dar şi-a vîndut corpul pentru o casă plină cu servitori.

– Ceea ce-i dădea lui dreptul să-i ia copilul?

– N-am spus asta, nici pe departe. Spun doar că e improbabil să fi fost pură şi nevinovată. A locuit în casa aia, ca metresă a lui, pentru... cît, un an şi ceva, înainte să rămînă însărcinată.

Hayley nu era dispusă să lase ca totul să fie coborît la cel mai de jos nivel.

– Poate că l-a iubit.

– Poată că iubea viaţa pe picior mare, ridică el din umeri.

– Nu ştiam că poţi fi atît de cinic.

Harper se mulţumi să zîmbească.

– Nici eu nu ştiam că eşti atît de romantică. Cel mai probabil, adevărul e undeva la mijloc, între cinism şi romantism, aşa că vom face media.

– Mi se pare cinstit. Totuşi, nu-mi place să fiu întotdeauna cinstită.

– Oricum o iei, ştim că femeia nu era deloc uşă de biserică, Hayley. E foarte posibil să nu fi fost un monument de virtute încă dinainte de a i se fi întîmplat totul. Asta nu înseamnă că

a meritat ce-a pățit, dar sînt gata să pariez că era destul de cinică. E nevoie de mult sînge rece, nu-i așa, să-ți declari mama moartă, cînd ea locuiește la cîteva mile distanță.

– Mda... Nu e deloc un portret măgulitor. Cred că o parte din mine ar vrea s-o considere o victimă, un fel de eroină, cînd n-a fost nici pe departe așa ceva.

Sorbi încet din vin.

– Bine, de-ajuns atît. Pentru seara asta, n-o să se-aleagă cu mai mult de la noi.

– N-am nimic împotrivă.

– Doar un lucru mai am de făcut.

Harper își duse mîna la buzunar.

– Poftim, folosește telefonul meu.

Rîzînd, Hayley îl luă.

– Știu că n-are nici o problemă, cu Roz și Mitch. Vreau doar să verific.

Mîncă pisică de mare și trufe și bău două pahare de vin. Uluitor, cît de eliberată se putea simți, cînd stătea acolo cît de mult poftea și vorbea despre tot ce-i trecea prin minte.

– Am și uitat cum e...

Se tolăni în scaun, alene – numai fiindcă putea s-o facă.

– Să mănînci o masă întreagă, fără să te întrerupă nimeni. Mă bucur că m-ai invitat la restaurant, în sfîrșit.

– În sfîrșit...?

– Ai avut destul timp pînă acum, nu? sublinie ea. Și atunci, n-ar fi trebuit să fac eu prima mișcare.

– Mi-a plăcut prima mișcare aia a ta, întinse Harper mîna peste masă, atingînd-o pe a ei.

– A fost una dintre cele mai reușite, Harper.

Relaxată, se aplecă înainte, privindu-l în ochi.

– Chiar te-ai gîndit tot timpul la mine în felul ăsta?

– Am făcut mari eforturi ca să nu mă gîndesc așa la tine. De cele mai multe ori, am reușit.

– De ce? De ce-ai făcut atîtea eforturi, vreau să zic.

– Mi se părea... necuviincios... Era singura descriere care-i putea trece prin minte. ... să-mi imaginez că seduc o femeie care a fost primită în casă și mai ales una gravidă. Te-am ajutat să cobori din mașină, cu o ocazie – în ziua petrecerii cu cadourile pentru copil.

– O, Doamne, îmi amintesc! rîse ea, deși în același timp își acoperea fața cu mîna liberă, rușinată. M-am purtat așa de îngrozitor cu tine... Mă simțeam grasă și nefericită și mi-era cald...

– Arătai uluitor. Plină de viață! Asta a fost prima mea impresie despre tine. Lumină și energie – și, mă rog, sexualitate, dar pe asta încercam să mi-o înăbuș. Dar în ziua aceea, cînd te-am ajutat să cobori, copilul a mișcat. L-am simțit mișcînd. Era...

– Înspăimîntător?

– Puternic și, da, puțin cam înspăimîntător. Te-am văzut născînd.

Hayley rămase nemișcată, înroșindu-se pînă-n vîrfurile urechilor.

– Of, o, Doamne, uitasem de asta... Închise strîns ochii. O, nu...

Harper îi prinse mîinile, trăgîndu-i-le spre el să i le sărute.

– A fost imposibil de descris în cuvinte. După ce-am trecut de faza du-mă-naibii-de-aici, de-abia m-am mai putut ține pe picioare. Am văzut-o cum se năștea. De-atunci sînt îndrăgostit de ea.

– Ştiu.

Stînjeneala îi trecu, în timp ce inima i se ridica în lumina ochilor.

– Pe-asta o ştiu. Niciodată n-ai întrebat despre tatăl ei.

– Nu e treaba mea.

– Dacă mergem mai departe de-atît, ar trebui să fie. Va trebui ca măcar să ştii. Am putea să facem o plimbare?

– Sigur că da.

Cotiră dinspre Beale Street, cu luminile şi agitaţia ei, luînd-o spre rîu. Şi pe-acolo erau mulţi turişti, plimbîndu-se prin parc sau doar stînd şi privind apa, dar liniştea relativă făcea ca lui Hayley să-i fie mai uşor să se întoarcă în lumea amintirilor, luîndu-l şi pe Harper cu ea.

– Nu l-am iubit. Vreau să ţi-o spun încă de la-nceput, fiindcă unii oameni încă mai tind să-şi zică: „O, biata fată, un tip a băgat-o la apă şi pe urmă a dat bir cu fugiţii". Şi să-şi închipuie că am rămas cu inima frîntă, din cauza cine ştie cărui bou. N-a fost deloc aşa.

– Cu atît mai bine. Ar fi mare păcat ca tatăl lui Lily să fi fost un bou.

Hayley rîse într-un hohot scurt, clătinînd din cap.

– Văd că ai să-mi uşurezi sarcina. Ai tu un talent aparte pentru aşa ceva. Era un tip de treabă, un student pe care l-am cunoscut cînd lucram la librărie, în oraşul meu. Am flirtat, ne-am combinat, am ieşit de cîteva ori... Pe urmă, tatăl meu a murit.

Trecură podeţul de peste un braţ al rîului, pornind printre perechile care stăteau la mesele de piatră.

– Mă simţeam atît de tristă, atît de pierdută...

Harper o cuprinse cu braţul pe după umăr.

– Cred că dacă mamei mele i s-ar întîmpla ceva, aş avea senzaţia că am orbit. Îi am pe fraţii mei de care să mă sprijin, dar nu-mi pot imagina lumea fără ea.

– Chiar aşa e, ca şi cum n-ai putea să mai vezi. Încotro s-o iei, ce să faci, ce să mai spui... Oricît de buni ar fi oamenii – şi au fost, Harper, am avut în jurul meu o mulţime de oameni buni – tot în întuneric eşti. Oamenii îl iubiseră pe tatăl meu, n-aveau cum altfel. Aşa că aveam vecini, rude şi prieteni, şi oameni cu care lucram şi cu care lucrase şi el. Totuşi, el fusese centrul vieţii mele şi acum mă simţeam singură, izolată într-un vid în care exista numai durere.

– Eu eram mult mai tînăr cînd a murit tatăl meu şi cred că, în unele privinţe, asta a făcut să-mi fie mai uşor. Dar ştiu că există o etapă prin care trebuie să treci, o fază cînd nu poţi crede că va mai merge ceva normal sau că lumea va deveni din nou solidă.

– Da, exact. Iar după ce treci de perioada asta şi începi să simţi din nou, te doare. Iar omul ăsta mi-a fost alături. A fost foarte blînd, foarte înţelegător, iar un lucru a dus la altul...

Înclină capul, privindu-l în ochi.

– Totuşi, niciodată n-am fost mai mult decît prieteni. Dar n-a fost doar o simplă aventură, a fost...

– O vindecare.

Hayley simţi că i se încălzea inima.

– Într-adevăr. El s-a întors la colegiu, iar eu mi-am văzut de viaţa mea. La început, nici nu mi-am dat seama că rămăsesem însărcinată. N-am conştientizat semnele. Iar cînd am făcut-o...

– Te-ai speriat.

Clătină din cap.

– M-am *enervat.* Nici nu ştii ce furioasă am fost. De ce

Dumnezeu trebuise să mi se întîmple asta tocmai mie? N-aveam şi-aşa destule probleme? Doar nu mă culcam cu unii şi cu alţii, nu fusesem iresponsabilă, aşa că, oare, ce naiba însemna asta? Ce era, o glumă? Dumnezeule, Harper, n-am fost deloc o bleagă şi o curcă plouată. Turbam de furie. La un moment dat, am intrat şi în panică, dar am revenit aproape imediat la furie.

– Era o perioadă grea pentru tine, Hayley. Rămăseseşi singură.

– Nu înfrumuseţa lucrurile. Nu voiam să fiu însărcinată. Nu-mi doream un copil. Aveam de lucru, aveam de ţinut doliu după tatăl meu, şi era, naibii, timpul să mă mai scutească şi pe mine cineva acolo, sus.

Mergeau spre rîu, iar Hayley continua să vorbească încet, cu privirea spre apă:

– Iar acum, urma să fac un avort, iar asta însemna că trebuia să găsesc o soluţie ca să-l plătesc şi ca să-mi iau cîteva zile libere de la slujbă.

– Dar nu l-ai făcut.

– M-am documentat, am găsit şi o clinică, şi pe urmă m-am gîndit că poate-ar fi fost mai bine să nasc copilul, şi apoi să-l dau spre adopţie. M-am înscris la o agenţie din alea. Apar atîtea articole şi anunţuri despre cupluri sterile care oftează după un copil. M-am gîndit că poate am şi eu o şansă să fac ceva pozitiv.

Apoi îşi trecu mîna prin păr şi spuse încetişor:

– Dar nu ai fi făcut-o nici pe asta.

– Am făcut rost de publicaţii pe tema asta şi am început să le citesc. Şi tot timpul ezitam într-o parte şi-n alta, blestemîndu-l pe Dumnezeu şi aşa mai departe, şi mă întrebam de ce nu se mai întorcea tipul ăla la librărie sau de ce nu-mi dădea măcar un telefon. În momentele cînd eram puţin mai calmă, îmi spuneam că ar trebui să-l anunţ, că era cazul să ştie. Nu rămăsesem gravidă de una singură şi se cuvenea să-şi asume

şi el o anumită răspundere. Şi la un moment dat, în timp ce mă tot gîndeam aşa, m-am trezit la realitate. Urma să am un copil. Dacă-l năşteam, n-aveam să mai fiu singură. Ştiu că era o atitudine egoistă şi mi-am dat seama pentru prima dată că tindeam să păstrez copilul. Pentru mine.

Trase adînc aer în piept şi-l privi.

– M-am hotărît să păstrez copilul fiindcă eram singură. Prin urmare, asta a înclinat cel mai mult balanţa.

Un moment, Harper nu spuse nimic.

– Şi studentul?

– M-am dus să-l caut, să-i spun. L-am găsit la colegiu, pregătită să-i spun: pardon, uite ce s-a întîmplat şi uite ce-am hotărît să fac, aşa că fii bun şi...

O adiere îi făcu să fluture părul, iar Hayley şi-l lăsă în voia vîntului.

– S-a bucurat să mă vadă, deşi era cam jenat, cred, că nu mai ţinuse legătura cu mine. Problema era că se îndrăgostise de cineva. O dragoste în toată regula, cu scîntei, preciză ea, gesticulînd elocvent. Era aşa de fericit şi de emoţionat, iar cînd îmi vorbea despre ea, pur şi simplu emana valuri-valuri de dragoste.

– Aşa că nu i-ai spus.

– Nu i-am spus. Ce era să fac? Să-i zic: „I-auzi, ce frumos, mă bucur c-ai găsit pe cineva care-ţi întregeşte viaţa! Ce părere crezi c-o să aibă cînd o să afle că m-ai regulat? Păcat că ţi-ai rasolit restul vieţii, fiindcă mi-ai fost alături cînd aveam nevoie de un prieten.“ Şi pe deasupra, nici nu-l doream. Nu voiam să mă mărit cu el sau ceva, aşa că ce rost ar fi avut?

– Nu ştie despre Lily?

– Încă o decizie egoistă, poate şi cu o doză de altruism, gen e-mai-bine-pentru-el, la mijloc. N-am mai fost atît de

sigură pe urmă, cînd sarcina a devenit mai reală, cînd a început să se cunoască şi simţeam copilul mişcînd în mine. Dar mi-am respectat hotărîrea.

Tăcu un moment. Îi era mai greu decît se aşteptase să spună totul pînă la capăt, să continue cînd Harper tăcea, ascultînd-o atît de serios şi profund.

– Ştiu că are dreptul să ştie. Dar asta am făcut şi aş mai face-o din nou, dacă ar fi cazul. Am auzit că s-a însurat cu fata aia în aprilie şi s-au mutat în Virginia, de unde sînt ai lui. Cred că, indiferent din ce motive, am făcut ceea ce era cel mai bine pentru amîndoi. Poate că ar fi iubit-o pe Lily sau poate ar fi considerat-o doar o greşeală. Nu vreau să ştiu. Pentru că şi eu am considerat-o o greşeală atunci, în primele luni, şi nu suport gîndul ăsta. N-am început s-o iubesc, s-o iubesc cu adevărat, decît cam prin luna a cincea, şi atunci a fost ca o... of, a fost ca şi cum toate zăgazurile din mine s-ar fi deschis, lăsînd-o să-mi umple întreaga fiinţă. Atunci am ştiut că trebuia să plec de-acasă. Să avem amîndouă şansa unui nou început, s-o luăm de la zero.

– A fost o hotărîre curajoasă şi corectă pe deasupra.

Răspunsul lui era atît de simplu, încît Hayley se simţi complet nepregătită.

– A fost o nebunie.

– Un act de curaj, insistă el.

Se opri, intenţionat, lîngă un rond de crini galbeni, mici.

– Şi de cinste.

– A ieşit bine. Voiam s-o botez Eliza. Ăsta era numele pe care-l alesesem, dacă aveam o fetiţă. Pe urmă, ai adus tu crinii ăia roşii în cameră şi erau aşa de frumoşi, aşa de strălucitori... Cînd s-a născut, la fel mi-am spus: ce frumoasă e, cum străluceşte... Ca un crin. Aşa că...

Expiră prelung.

– Cercul s-a închis. Asta a fost tot, de la început pînă la sfîrşit.

Harper se aplecă şi o sărută uşor pe gură.

– Ştii care-i treaba cu cercurile? Că le poţi lărgi la nesfîrşit.

– Ăsta-i un mod de a spune că drama mea personală nu te-a plictisit atît de mult, încît să nu vrei s-o facem din nou?

– Un lucru pe care nu-l pot spune niciodată e că mă plictiseşti.

O luă de mînă şi porniră mai departe.

– Şi, da, aş vrea s-o facem din nou.

– Departe de casă. Departe de ea.

– Se poate rezolva. Problema e, Hayley, că locuim acolo. Tot acolo şi muncim. N-o putem evita tot timpul.

Foarte adevărat, îşi spuse Hayley, cînd intră în dormitor. Toate sertarele scrinului erau deschise. Hainele de-acolo şi din debara erau îngrămădite toate în mijlocul patului. Se apropie, ridică o cămaşă, o pereche de blugi. Nu suferiseră nici o stricăciune, observă ea, aşa că tot era ceva.

Cînd se uită în camera lui Lily, nu văzu nimic în neregulă, ceea ce era şi mai important. Curioasă, se duse la baie. Toate articolele ei de toaletă fuseseră adunate grămadă pe placa de marmură.

– E modul tău de a-mi reaminti că aici nu sînt cu adevărat la mine acasă? se întrebă ea cu voce tare. Că oricînd s-ar putea să mi se spună să-mi fac bagajele şi să plec? Poate că ai dreptate. Dacă şi cînd se va întîmpla asta, am să-i fac faţă, aşa că n-ai reuşit decît să-mi dai de lucru pentru o oră, înainte de culcare.

Începu să strîngă cremele şi parfumurile, rujurile şi fardurile. Mărci ieftine majoritatea, cu vreo două mai răsărite printre ele. Şi poate că-şi dorea să-şi permită ceva mai de calitate, doar ca să-şi facă hatîrul.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru haine, recunoscu ea, cînd intră în dormitor să le pună la loc. Ce era rău în a-şi dori să-şi poată permite materiale cu adevărat bune sau mărci de firmă?

Că doar nu era obsedată de ele.

Totuşi, n-ar fi fost minunat să-şi agaţe în şifonier nişte rochii fabuloase, în locul celor de la second hand sau cu preţuri fixe? Mătăsuri şi caşmir... Ce plăcută ar fi fost senzaţia lor pe piele...

Roz avea toate acele haine incredibile şi de multe ori umbla îmbrăcată doar cu cămăşi vechi. De cele mai multe ori. La ce bun să aibă atîtea şi pe urmă să nu se atingă de ele? Să le lase în dulap, cînd le-ar fi putut folosi altcineva. Ba chiar, le-ar fi folosit mai bine. O femeie mai tînără, care ştia cum să-şi trăiască viaţa. Care merita fericirea, care o *cîştigase cinstit,* n-o primise pe tavă.

Şi toate acele bijuterii, care zăceau de pomană într-un seif, cînd la gîtul ei ar fi arătat atît de minunat... Atît de scînteietoare...

Ar fi trebuit să le ia, şi gata, să-şi ia şi ea cîte ceva, de ici, de colo... Cine să observe?

Tot ceea ce-şi dorea îi era la îndemînă, ajungea doar să le ia, aşa că de ce nu...

Lăsă să cadă bluza pe care o ţinuse în mînă. O ţinuse, observă ea, în faţa corpului, ca o femeie care probează o rochie frumoasă. Legănîndu-se cu ea în faţa oglinzii. Şi gîndindu-se să fure.

„Nu eu." Tremurînd, îşi privi imaginea reflectată.

– Nu eu, repetă ea cu voce tare. Eu n-am nevoie de ceea ce-ţi doreşti tu. Nu vreau ce vrei tu. Oi fi putînd tu să intri-n minte, dar nu mă poţi sili să fac aşa ceva. Nu poţi!

Aruncă restul de haine într-un fotoliu, apoi se întinse pe pat, aşa îmbrăcată cum era. Şi adormi cu lumina aprinsă.

9

Se bucura că lucra la tejghea, era recunoscătoare că şirul neîntrerupt al clienţilor o făcea să aibă mereu mintea ocupată. Cînd lucra, nu părea s-o intereseze pe Amelia. Cel puţin, pînă acum.

Făcuse o listă, notînd amănunţit fiecare incident pe care şi-l amintea clar, pentru dosarele lui Mitch. Însemnase şi locurile: lîngă eleşteu, în dormitorul ei, în camera lui Lily. Nu era absolut sigură, dar bănuia că existaseră şi alte ocazii cînd nu gîndise cu propria ei minte. În grădina de la Harper House sau la slujbă, cînd visa cu ochii deschişi.

Odată ce le trecea pe toate pe hîrtie, conchise ea, nu mai păreau atît de înspăimîntătoare.

Cel puţin, nu în timpul zilei, cînd mai erau şi alţii prin preajmă.

Ridică privirea, cînd intră o nouă clientă. Tînără, coafură cu stil, pantofi buni. Cîştiguri sănătoase, e care se putea dispensa cu uşurinţă, conchise Hayley, cu speranţa că o va ajuta să se dispenseze de o parte din ele.

– 'Neaţa. Vă pot ajuta să găsiţi ceva, azi?

– Păi, eu... Scuzaţi-mă, am uitat numele...

– Hayley mă numesc.

O privi mai atentă, cu aceeaşi expresie binevoitoare. Păr blond cu şuviţe decolorate, fluturîndu-i în jurul feţei înguste, ochi frumoşi. Puţin cam timidă.

În clipa următoare, se holbă la ea:

– Jane? Verişoara lui Roz, Jane? Maică Precistă, ia uite la ea cum arată!

Femeia se înroşi.

– M-am... tuns... murmură ea, înfoindu-şi cu o mînă părul cochet aranjat.

– Mie-mi spui? Arăţi extraordinar, absolut extraordinar!

Ultima dată cînd o văzuse pe Jane, le ajutase pe Roz şi pe Stella să-i transporte cele cîteva lucruri din apartamentul aglomerat şi îmbîcsit unde domnea Clarissa Harper. Femeia pe care o salvaseră de-acolo – împreună cu jurnalele şterpelite de Clarissa de la Harper House – fusese balcîză şi searbădă, ca o schiţă în creion care abia se distinge pe hîrtie.

Acum, părul ei de un blond spălăcit ca apa de vase avea o culoare mai deschisă, mai strălucitoare şi era tăiat la o lungime strengărească, fără a-i mai lungi peste măsură faţa slabă şi îngustă.

Hainele-i erau simple, dar bluza de bumbac şi pantalonii cu pense nici nu se comparau cu fusta diformă pe care o purtase în ziua evadării.

– Nu pot să spun decît atît: mamăăă! Arăţi de parc-ai fi fost la o emisiune din alea cu aranjatul în direct. Ştii, cum ar fi „Ce să purtăm şi ce nu". Şi, băi nenică, ştiu c-am scos pe gură o bădărănie!

– Nu, nu face nimic... zîmbi ea şi mai larg, în timp ce se înroşea la faţă. Cred că mă şi simt aranjată. Jolene – o ştii pe Jolene, mama vitregă a Stellei?

– A, da, e o femeie nemaipomenită!

– M-a ajutat să mă angajez la galerie şi, cu o zi înainte să încep, a venit la noua mea locuinţă. Pur şi simplu... m-a răpit. A zis că ea e zîna mea bună în ziua aceea. Şi pînă să ştiu, m-a tuns şi-n ce mi-a mai rămas din păr mi-a pus nişte folie de aluminiu. Eram prea speriată ca s-o refuz.

– Acum te şi bucuri că ai refuzat-o, pun pariu!

– Eram ameţită. M-a luat pe sus, m-a dus pînă la mall şi mi-a spus c-o să-nceapă cu trei ţinute, din cap pînă-n picioare. După aia, aştepta de la mine să-mi completez în acelaşi stil şi restul garderobei.

Zîmbetul i se lăţi de la o ureche la alta, pe cînd ochii i se umezeau.

– A fost cea mai minunată zi din viaţa mea.

– Iar asta e cea mai frumoasă povestire! declară Hayley, la fel de înlăcrimată. Meritai o zînă bună, după ce-a spălat cu tine pe jos vrăjitoarea aia rea. Ştii, istoria spune că basmele au fost inventate de femei, care le transmiteau oral pe vremea cînd nu aveau prea multe drepturi.

– Ăă... zău?

– Scuză-mă, îmi fuge mintea la fleacuri. Doar că e o poveste aşa de tipic feminină, cred... Trebuie s-o chem pe Stella.

– Nu vreau să deranjez. Speram doar s-o văd pe verişoara Rosalind şi să-i mulţumesc.

– O s-o chemăm şi pe ea, spuse Hayley, grăbindu-se spre uşa biroului. Dar Stella o să vrea neapărat să te vadă cum arăţi!

Vîrî capul pe uşă, fără să ciocănească.

– Ia vino puţin aici!

– E vreo problemă?

– Nu, doar crede-mă pe cuvînt şi vino!

– Hayley, mai am de dat o juma' de duzină de telefoane înainte să...

Stella se întrerupse, afişînd automat mina de relaţii cu publicul, cînd o văzu pe Jane.

– Mă scuzaţi. Pot să vă ajut cu... O, Doamne, Dumnezeule! E Jane!

– Ediţie nouă şi revizuită, completă Hayley, apoi se strîmbă. Aoleo, iar am zis-o!

– N-are nimic. Şi eu mă simt la fel.

– Jolene mi-a spus c-o să-ţi aplice tratamentul Jo Special.

Încîntată, Stella se învîrti în jurul ei, privind-o din toate părţile.

– Mamă, da' ştiu c-a făcut-o cu vîrf şi-ndesat. Mor după tunsoarea asta!

– Şi eu. Mama ta vitregă a fost aşa de bună cu mine...

– Şi ei i-a plăcut, enorm. Mi-a povestit, dar trebuie să spun că o imagine face cît o mie de cuvinte. Sper că şi la slujbă te simţi la fel de bine pe cît arăţi.

– Îmi place enorm. Şi apartamentul îmi place. E grozav să simt că arăt drăguţ!

– O... murmură Stella, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

– Şi eu am păţit la fel, spuse Hayley, luînd un walkie-talkie de după tejghea. Roz, spuse ea în microfon, avem nevoie de tine la casă.

Şi închise aparatul, retezînd obiecţiile lui Roz, care se plîngea printre pîrîituri că era ocupată.

– Nu vreau s-o iau de la treabă...

– Las' c-o să se bucure să te vadă. Şi vreau să fiu şi eu de faţă. Doamne, ce-o să mă mai distrez!

– Spune-ne ce altceva ai mai făcut, o rugă Stella.

– În primul rînd, muncă. Îmi place la nebunie şi învăţ atît de multe... Mi-am făcut şi vreo două prietene, acolo.

– Şi prieteni, nu? întrebă Hayley.

– Încă nu mă simt pregătită. Dar în clădire lucrează şi un bărbat... şi e foarte drăguţ.

– E drăgălaş? Of, o clientă! mormăi ea, în timp ce din spate venea o femeie cu căruciorul plin. Nu povesti despre nimic sexy cît timp sînt ocupată.

– Mă aşteptasem să mă simt jenată cînd aveam să ne revedem, spuse Jane, întorcîndu-se spre Stella, în timp ce Hayley se ocupa de cumpărătoare.

– De ce?

– Păi atunci, cînd v-am cunoscut... mă tot smiorcăiam şi era îngrozitor.

– Nu te smiorcăiai, erai doar speriată şi tulburată. Şi pe bună dreptate. Făcuseşi un pas foarte mare, lăsîndu-ne să intrăm în casă, pentru ca Roz să ia jurnalele alea.

– Erau ale ei. Clarissa nu avusese dreptul să le ia de la Harper House.

– Într-adevăr. Dar tot a fost un pas greu pentru tine, s-o laşi pe Roz să şi le ia înapoi, să te muţi cu locuinţa, să te angajezi în altă parte, să începi o viaţă nouă. Ştiu ce complicat poate fi. Şi Hayley ştie.

Jane aruncă o privire peste umăr spre Hayley, care factura un produs stînd de vorbă cu clienta.

– Nu pare să se teamă de nimic. Aşa am crezut, cînd am cunoscut-o, şi pe tine la fel. Că voi două nu v-aţi teme niciodată să vă apăraţi demnitatea, că niciodată nu v-aţi lăsa tratate abuziv, cum am păţit eu.

– Toate ne mai speriem din cînd în cînd şi nu întotdeauna facem ceva atît de radical şi pozitiv ca să scăpăm.

Roz intră, plesnindu-se pe coapsă cu mănuşile de grădinărit, semn că era nervoasă.

– E vreo problemă?

– Nici cea mai mică problemă, răspunse Stella, cu un gest. Jane voia să te vadă.

Sprîncenele lui Roz se înălţară, în timp ce pe faţă i se întindea încet un zîmbet.

– Măi, măi, măi...! Jolene e o femeie de cuvînt. Zău că arăţi de-a dreptul extraordinar!

Îşi puse mănuşile în buzunarul de la spate, iar cînd Jane îşi desfăcu braţele ca s-o îmbrăţişeze, i se tăie respiraţia.

– Şi eu mă bucur că te văd.

– Îţi mulţumesc... Îţi mulţumesc atît de mult... Nici n-am să-ţi pot spune vreodată cît de mult!

– N-ai pentru ce.

– Sînt aşa de fericită!

– Se vede. Şi se şi simte.

– Iartă-mă...

Trăgîndu-şi nasul, Jane îi dădu drumul.

– Nu voiam să fac asta. Voiam doar să vin, să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun că la slujbă îmi merge bine. Mi-au şi mărit deja salariul şi-mi încep să-mi fac şi eu un rost.

– Şi asta se vede. Nu e nevoie să te întreb dacă o duci bine. Mă bucur de ce văd şi aud. Şi, oricît de meschin ar fi din partea mea, sînt de-a dreptul încîntată că arăţi atît de bine şi eşti aşa de mulţumită de viaţa ta, pentru să asta sigur o arde pe verişoara Rissa în fundul ăla al ei slăbănog.

Jane rîse cam nesigur.

– O arde. A şi ars-o. A trecut pe la mine.

– Ce-am pierdut, ce-am pierdut? se repezi Hayley, apropiindu-se grăbită. Hai, de la-nceput şi repetaţi toate chestiile interesante!

– Cred că tocmai am ajuns la ele, răspunse Roz, înclinîndu-şi capul. Deci, Rissa şi-a scos mătura din garaj şi-a venit să te vadă?

– La mine acasă. Cred că mama mea i-a dat adresa, deşi o rugasem să n-o facă. Cam acum o lună a fost. M-am uitat pe vizor şi am văzut-o. Era cît pe ce să nu-i deschid.

– Cine-ar putea să te condamne? o bătu Hayley pe spate, în semn de încurajare.

– Dar mi-am spus că nu se poate să stau acolo ca un iepure, ascunzîndu-mă în propriul meu apartament. Aşa că am deschis uşa şi, ce să vezi, a intrat nepoftită, mirosind prin jur, mi-a ordonat să-i aduc un ceai dulce şi s-a aşezat ca la ea acasă.

– Binecuvîntată să-i fie inima, comentă Roz tărăgănat. Are un orgoliu care n-o să moară niciodată.

– Mai zi-mi o dată, la ce etaj e apartamentul ăla? miji Hayley ochii, chipurile încercînd să-şi amintească. La trei sau patru, dacă mai ţin bine minte. Ai fi avut parte de o cădere de toată frumuseţea pe trotuar, dac-o aruncai pe fereastră.

– Aş vrea să pot spune c-am făcut-o, dar m-am dus şi i-am pregătit ceaiul. Tremuram din toate încheieturile. Cînd m-am întors cu ceaiul, mi-a spus că sînt o fată rea şi nerecunoscătoare, şi oricît mi-am tăiat eu părul, m-am ascuns într-o văgăună de apartament şi am prostit cine ştie ce muiere fără minte ca să-mi dea o slujbă pentru care sigur nu eram calificată, asta nu mă schimba cu nimic. Şi despre tine a spus cîteva lucruri deloc măgulitoare, Roz.

– O, ia zi-le!

– Păi, ăă... Una la mînă, şteoarfă intrigantă.

– Toată viaţa mi-am dorit să fiu numită şteoarfă. E un cuvînt folosit atît de rar, în ultima vreme...

– La asta, am început să mă enervez. Mi-am spus că poate avea dreptul să mă facă nerecunoscătoare, fiindcă aşa eram, întra-adevăr, recunoscu Jane, ridicîndu-şi bărbia, cu mîinile proptite în şolduri. Chiar dacă apartamentul meu nu e o văgăună, ci este o locuinţă foarte frumoasă, pentru gusturile ei, ar putea să pară şi aşa, iar pe Carrie – şefa mea – n-o cunoaşte, aşa că poate să creadă că mi-a dat o şansă fiindcă n-are minte. Dar era o adevărată obrăznicie să te facă pe tine în toate felurile, cînd ea e aia care te-a jefuit.

Îşi îndreptă umerii, dînd din cap cu hotărîre.

– Şi i-am şi spus-o.

– În faţă!

Hohotind de rîs, Roz îi cuprinse obrajii în mîini.

– Nici n-aş putea fi mai mîndră de tine!

– Era să-i sară ochii din cap. Nu ştiu cum mi-am găsit cuvintele. N-am eu un temperament prea puternic, dar eram aşa de *furioasă!* Mi-am dat pur şi simplu drumul şi i-am spus toate lucrurile pe care nici măcar nu îndrăznisem să le gîndesc cînd locuiam la ea şi o serveam ca o slugă. Că era rea şi invidioasă şi nimeni n-o avea la inimă. Că era o hoaţă şi o mincinoasă şi avea mare noroc că n-o dăduseşi pe mîna poliţiei.

– Ce-i drept, e drept, îi dădu Hayley un cot. Asta-i şi mai grozavă decît dac-ai fi aruncat-o pe fereastră.

– Şi n-a fost numai atît!

– Zi mai departe.

– I-am spus că mai degrabă aş cerşi pe stradă decît să mă întorc şi să fiu din nou sclava ei. Apoi i-am ordonat să dispară din casa mea.

Întinse un braţ, cu degetul spre uşă.

– Uite-aşa i-am arătat. Cred c-am sărit puţin calul, dar nu mai puteam. A zis c-o să regret. Cred că s-ar putea să fi spus şi că voi trăi să blestem ziua aia, dar eram aşa de enervată, că n-am ascultat prea atent. Şi a plecat.

Pufni scurt, făcîndu-şi vînt cu mîna.

– Phii...

– Ei, Jane, dar eşti o adevărată troiană! o luă Roz de mînă, strîngîndu-i-o. Cine-ar fi crezut?

– Şi nici nu s-a mulţumit cu atît, de fapt. A încercat să mă facă să-mi pierd slujba.

– Băga-o-aş în mă-sa, se înnegri Hayley la faţă. Ce-a făcut?

– S-a dus la Carrie şi i-a spus că eram o femeie de moravuri uşoare, că avusesem o aventură cu un bărbat căsătorit şi că furasem de la ea, cînd din bunătate sufletească mă găzduise în casa ei. I-a spus că era de datoria ei creştinească s-o prevină în legătură cu mine.

– Întotdeauna am fost de părere că în iad există locuri

rezervate-n rîndul întîi, pentru creştinii de teapa Clarissei, comentă Roz.

– Cînd Carrie m-a chemat la ea în birou şi mi-a spus că fusese acolo şi ce-i spusese, am fost sigură c-avea să mă concedieze. Şi cînd colo, m-a întrebat cum rezistasem să locuiesc la cotoroanţa aia îngrozitoare. Aşa a făcut. Şi cînd i-am răspuns că eram foarte răbdătoare şi rezistentă, a zis că astea sînt nişte calităţi excelente pentru o angajată. Şi dacă tot le aveam şi dovedisem că eram dispusă să muncesc din greu şi că învăţam foarte repede, s-a hotărît să-mi mărească salariul.

– Îmi place Carrie, declară Hayley. Aş vrea să-i fac cinste cu ceva.

– Nimic nu se compară cu un final fericit.

Decît, conchise Hayley, să stai în balansoar, la umbră, sorbind dintr-un pahar cu băutură rece, în timp ce Lily se juca pe iarbă, iar Harper se legăna alături de ea.

– Cînd verişoara Clarissa o ia peste bot, finalul e întotdeauna fericit. Şi pe mine mă teroriza cînd eram mic, ori de cîte ori venea pe-aici. Pînă a dat-o mama afară în şuturi.

– Ştii cum a zis Jane c-a făcut-o pe mama ta?

– Nu.

Faţa lui destinsă căpătă o expresie severă.

– Cum?

– Şteoarfă.

– Şt...

Masca de piatră fu sfărîmată de un rîs enorm, hohotitor, care-o făcu pe Lily să bată din palme.

– „Şteoarfă!" Dumnezeule! Mamei i-ar plăcea la *nebunie* să audă!

– I-a şi plăcut. Chiar o cunoşti bine, nu-i aşa? A fost o dimineaţă delicioasă, am mai uitat şi noi o vreme de toate necazurile. Să vezi o persoană care s-a descoprit pe sine însăşi, aşa cum a făcut Jane, sau cum tocmai o face, cred... Ştii, prima dată cînd am cunoscut-o, era aproape invizibilă. Iar acum e... ei bine... e destul de sexy!

– Zău? Cît de sexy?

Rîzînd, Hayley îi dădu un cot.

– Lasă, nu-i treaba ta! Ia-ne pe rînd – anu' şi verişoara...

– Şi, de fapt, ce fel de veri sîntem? N-am înţeles niciodată prea exact.

– Cred că tatăl tău şi al meu au fost veri de gradul trei, ceea ce-nseamnă că noi sîntem de-al patrulea... Cel puţin, aşa cred. Sau om fi de gradul cinci...? Şi de-al treilea s-ar putea să fim, mai îndepărtaţi... Nu reuşesc niciodată să calculez detaliile astea. Iar sîngele familiei s-a mai subţiat şi cu a doua căsătorie a străbunicii...

Spre norocul ei, Harper îi închise gura cu un sărut.

– Veri pupăcioşi şi cu asta le-am lămurit pe toate.

– Nu-mi displace.

Şi, fiindcă nu-i displăcea într-adevăr, se întinse să-l sărute şi ea o dată.

Lily îi întrerupse cu cîteva chiţăieli şi alte sunete asortate, trăgîndu-l pe Harper de pantaloni pînă cînd o luă în braţe. Îl cuprinse cu braţul pe după gît şi o împinse pe Hayley înapoi.

– Ei, cred că aşa-mi trebuie!

Amuzată, Hayley se aplecă din nou spre el, iar Lily o împinse iar, îmbrăţişîndu-l şi mai strîns.

– De cînd mă ştiu, fetele s-au bătut pentru mine, spuse el. Mare blestem pe capul meu!

– Te cred. Aia cu care erai în noaptea de Anul Nou părea gata să zgîrie şi să muşte.

Harper îi zîmbi lui Lily.

– Nu ştiu despre ce vorbeşte.

– A, ba las' că ştii tu foarte bine! Blonda aia cu pletele de-un metru şi nişte sîni perfecţi, à la Victoria's Secret.

– Mda, de sîni îmi amintesc.

– E îngrozitor ce spui!

– Tu ai început. Amber, completă el cu un chicotit, în timp ce o ridica pe Lily deasupra capului, ca s-o facă să rîdă.

– Da, sigur, chiar ca o Amber arăta.

– E jurisconsult.

– Nu te cred.

– Jur pe ce-am mai sfînt! ridică el mîna, cu un gest solemn. Dacă-i frumoasă nu înseamnă că-i şi pitipoancă – tu eşti dovada clară în sensul ăsta.

– Slavă Domnului! Dac-ai fi fost serios... Şi uită ce-am spus. Nu suport ca femeile – şi chiar şi bărbaţii, în fond – să se amestece în relaţiile din trecut ale partenerilor.

– Nici tu nu mi le-ai ascuns pe ale tale. N-a fost ceva serios. N-o interesa o relaţie serioasă şi nici pe mine. Pe moment, se concentrează asupra carierei.

– Ai avut vreodată o relaţie serioasă?

– De cîteva ori m-am apropiat de parametrii seriozităţii, dar n-am intrat niciodată în zonă.

O aşeză pe Lily între ei, strîngînd-o lîngă el ca să se poată legăna.

„Mai bine să ne oprim aici", îşi spuse Hayley. Se simţeau foarte comod, toţi trei lenevind în balansoar, printre albinele care zumzăiau în arşiţa pîcloasă şi exploziile de culoare estivală a florilor.

– Asta-i partea cea mai frumoasă a verii, îi spuse ea. Penumbra înserării. Ai impresia c-ai putea şedea ore întregi acolo unde eşti, fără să ai nici un lucru important de făcut.

– N-ai vrea să plecăm de-aici pentru un timp?

– În seara asta, nu. Nu vreau s-o las pe Lily singură două seri la rînd.

– Mă gîndeam că am putea-o duce la o îngheţată, după cină.

Surprinsă, Hayley ridică privirea spre el. Apoi se întrebă de ce propunerea lui o surprinsese.

– I-ar face mare plăcere. Şi mie.

– Atunci, ne-am înţeles. De fapt, ce-ar fi să mergem chiar acum să luăm cîte un burger şi pe urmă să terminăm cu nişte îngheţată?

– Şi mai bine.

Toridul iulie era înlocuit de înăbuşitorul august, luna zilelor cu ceruri albe şi a nopţilor fără nici o adiere de vînt. Trecerea de la o zi la alta părea aproape normală, aproape paşnică.

– Încep să mă întreb dacă n-a fost de-ajuns doar că i-am aflat numele...

Hayley punea în ghivece pentandrii roz şi galbene.

– Poate că faptul că am muncit ca să-l aflăm şi să ştim că a fost străbunica lui Roz, a mulţumit-o, a liniştit-o.

– Crezi că s-a potolit? întrebă Stella.

– Încă o mai aud cîntînd în camera lui Lily, aproape în fiecare noapte. Dar n-a mai făcut nimic rău. Din cînd în cînd, simt cîte ceva, sau mi se pare că simt, dar trece imediat. N-am mai făcut nimic ciudat în ultima vreme, nu-i aşa?

– Acum cîteva zile, ai ascultat Pink Floyd şi spuneai că vrei să te tatuezi.

– Asta nu-i ciudat. Cred că amîndouă ar trebui să ne tatuăm – cu motive florale. Eu mi-aş alege un crin roşu, iar tu ţi-ai

putea tatua o dalie albastră. Pariez că Logan ar găsi-o păcătos de sexy.

– Atunci, n-are decît să şi-o tatueze el.

– Doar un tatuaj mic. Aşa, ca pentru fete.

– Găsesc că „tatuaj pentru fete" e un oximoron.

– În nici un caz! protestă Hayley. Flori, fluturi, inorogi – chestii de-astea. Pariez că aş putea-o convinge şi pe Roz să-şi facă unul.

Ideea o făcu pe Stella să-şi arunce pe spate buclele roşcate, izbucnind în rîs.

– Ştii ceva, dacă reuşeşti s-o convingi pe Roz să se tatueze... Nnţ, tot nu intru în joc!

– Istoria spune că tatuajele sînt forme de artă arhaice, datînd de pe vremea egiptenilor. Şi erau folosite adesea pentru a controla supranaturalul. Iar dacă tot ni se întîmplă şi nouă lucruri supranaturale, ar fi ca un talisman, *plus* o declaraţie personală.

– Declaraţia mea personală ar fi aceea de a refuza ca orice tip numit Tank să-mi scrijelească în carne un simbol – pentru fete sau nu. Poţi să spui că-s învechită, poţi să spui ce vrei... Florile astea arată bine, Hayley! Sînt foarte drăgălaşe.

– Clienta voia nişte flori drăgălaşe, iar rozul şi galbenul sînt culorile de nuntă ale fiicei ei. O să arate foarte bine în centrul mesei, la desfacerea darurilor. Eu, una, cred că aş miza pe ceva puţin mai strident, mai de efect. Eventual, nişte tonuri de nestemate.

– Îmi ascuzi ceva?

– Hmm?

– Îţi stă mintea la culori de nuntă?

– A, nu...! rîse Hayley, punînd deoparte un ghiveci terminat. Nu, nici nu mă gîndesc. O luăm, Harper şi cu mine, o luăm cu încetul, nimic mai mult. Cît mai cu încetul, adăugă ea, expirînd scurt, zgomotos.

– Nu asta voiai?

– Ba da, cam asta... Asta şi vreau... Nu ştiu...

Expiră din nou, în sus, făcîndu-şi bretonul să fluture.

– E mai inteligent aşa, mai înţelept, s-o luăm cu binişorul. Sînt în joc multe aspecte la care majoritatea oamenilor nici n-au nevoie să se gîndească – de exemplu, cum ar fi prietenia noastră, şi munca, şi legătura cu Roz... Nu ne putem repezi să ne punem pirostriile, doar fiindcă mi-a... fiindcă ne-a venit mîncăriciul.

– Dar ai vrea să te repezi.

Hayley ridică privirea spre Stella, încet, aproape pe furiş.

– Mai degrabă mă gîndeam să m-arunc – cu capul înainte!

– De ce nu-i spui, Hayley?

– Am făcut prima mişcare. Acum trebuie s-o facă şi el pe-a lui. Mai mult ca sigur, cred c-o să ia viteză destul de curînd.

– Încerc să n-o grăbesc.

În bucătărie, Harper termina de băut o cutie de Cola. Rareori se întrerupea ca să mănînce, dar la ora aceea, imediat după amiază, în casă nu era decît David.

– O cunoşti de aproape doi ani, Harp. Asta nu mai înseamnă că „n-o grăbeşti", înseamnă că baţi pasul pe loc.

– Înainte, era altfel. Abia recent am început să ne vedem unul pe altul în sensul ăsta. A zis că vrea cu încetul. Şi am senzaţia că mă omoară.

– Nu cred că oamenii pot muri cu adevărat de frustrare sexuală.

– Bine, atunci eu am să fiu primul. O să fiu menţionat postum în gazetele medicale.

– Iar eu voi putea spune: l-am cunoscut şi trăia. Poftim, ia şi mănîncă.

Ezitînd, Harper plimbă prin farfurie sandvişul pe care i-l pusese David în faţă.

– Ăsta ce mai e?

– Ceva delicios.

Fără prea mult interes, Harper luă sandvişul.

– Ce e? întrebă el, după ce muşcă pentru a simţi gustul. Miel? Friptură rece de miel?

– Cu puţin chutney de nectarine.

– E... al naibii de bun! De unde reuşeşti să le... Nu, nu, să rămînem la subiect.

Mai luă o muşcătură.

– Mă pricep să citesc femeile, dar pe ea nu-s în stare s-o descifrez, cînd e vorba de asta. Dragostea n-a fost niciodată importantă pentru mine – nu în sensul ăsta – aşa că sînt foarte dezorientat.

Luîndu-şi şi el un sandviş, David se aşeză în faţa lui.

– E bine că ai venit la mine, tinere, căci eu sînt specialistul.

– Ştiu. Mă gîndeam ca într-o noapte să mă duc la ea, cu o sticlă de vin poate, şi să bat la uşa de pe terasă. Cea mai directă abordare.

– Nu degeaba e şi cea mai clasică.

– Dar e neliniştită din cauza Ameliei şi se teme să aibă orice fel de, înţelegi... întîlnire, în casă. Cel puţin, aşa am dedus.

– „Întîlnire" este eufemismul pentru sex pasional dezlănţuit?

– Fir-ai al dracu' să fii, eşti prea deştept pentru vicleşugurile mele împiedicate. Oricum, aş putea să le invit la cină, pe ea şi pe Lily, şi după ce adoarme fetiţa... un pic de vin, un pic de muzică...

Ridică din umeri, simţind că iar se învîrtea în cerc.

– Şi hotelurile de calitate au un motiv să folosească room-service şi inscripţii „Nu deranjaţi"!

– Room-service?

– Urmăreşte-mă, Harp. O inviţi la cină – în oraş, undeva select. Hai să-ncercăm la Peabody. Au nişte camere splendide, serviciu de calitate, mîncare bună – masă servită în cameră...

Mestecînd îngîndurat, Harper începu să-şi imagineze formula.

– O invit la cină... într-o cameră de hotel? Nu ţi se pare că e cam... genial, conchise el, după un moment.

– Ba da, mi se pare. Vin, lumînări, muzică, toate cele, în intimitatea elegantă a unui apartament de hotel. Iar a doua zi dimineaţa, ai să-i aduci micul dejun la pat.

Harper îşi linse o dîră de chutney de pe degetul mare.

– Aş avea nevoie de un apartament cu două dormitoare. Pentru Lily.

– Mama ta, Mitch şi eu am fi mai mult decît încîntaţi să avem grijă o seară de fermecătoarea Lily. Şi ca să-ţi arăt ce prevăzător eşti – sau sînt – voi împacheta o geantă cu toate cele necesare peste noapte, pentru Hayley. Ţie nu-ţi rămîne decît să rezervi camera, să-i duci lucrurile acolo, să aranjezi decorul şi să comanzi serviciile. După care, o duci acolo şi te uiţi la ea cum rămîne afiş.

– Bună idee, David! Ar fi trebuit să mă gîndesc singur, ceea ce demonstrează cît m-a zăpăcit. Trebuie să mă duc înapoi şi s-o conving pe Stella să jongleze cu programul ca să pot face figura asta. Îţi mulţumesc.

– Întotdeauna sînt la dispoziţie ca să slujesc cauza dragostei adevărate sau măcar a sexului pasional prin hoteluri.

Îşi luă pe ea rochia roşie. Era cea mai frumoasă pe care o avea şi-i plăcea cum îi stătea. Ar fi preferat totuşi ca Harper să-i dea timp să se ducă în oraş şi să-şi caute ceva nou. Toate celelalte întîlniri ale lor fuseseră neformale.

O mai văzuse cu rochia aceea. De fapt, o văzuse cu toate hainele pe care le avea.

Totuşi, avea nişte pantofi extraordinari, Jimmy Choo pe care Roz nu-i mai purta şi, probabil, costaseră de trei ori cît rochia. Şi meritase cu prisosinţă, conchise Hayley, în timp ce se învîrtea în faţa oglinzii mari cît peretele. Ce efect puteau să aibă! Îi făceau piciorele să arate sexy, în loc de slăbănoage.

Poate ar f fost bine să-şi strîngă părul în creştetul capului. Cu buzele boţite, şi-l adună de la ceafă, înclinîndu-şi capul într-o parte şi-n alta ca să studieze efectul.

– Ce părere ai? o întrebă ea pe Lily, care stătea pe jos, preocupată să îngrămădească o mulţime de jucărioare în cea mai veche dintre poşetele mamei ei. Sus sau jos? Cred că mi-ar sta bine cu el ridicat, dacă-l tapez puţin. Atunci, aş putea să-mi pun şi cerceii ăştia frumoşi. Ia să încercăm...

Cînd un bărbat declară că vrea să te invite la o cină specială, îşi spuse ea, în timp ce-şi tot înfigea agrafele cînd ici, cînd colo, măcar poţi să nu precupeţeşti nici un efort, în privinţa felului cum arăţi.

Pînă la lenjeria intimă. Bine măcar că aceea era nouă şi cumpărată recent, în ideea că Harper avea s-o vadă pînă la urmă purtînd-o.

Poate chiar în seara asta, dacă reuşeau s-o prelungească puţin. Ar fi putut să vină cu ea înapoi, în cameră. Era de ajuns să şi-o alunge din minte pe Amelia. Să blocheze gîndul că mama lui Harper era în cealaltă aripă a clădirii. Că propria ei fiică dormea în camera de alături.

De ce naiba trebuia să fie totul atît de complicat?

Îl dorea. Amîndoi erau tineri, independenţi, fără obligaţii, sănătoşi. Ar fi trebuit să fie simplu.

O relaţie amoroasă avea o anumită pondere. Îşi reaminti cuvintele lui Harper. Ei bine, şi situaţia dintre ei avea greutate.

Era timpul să înceapă să considere acest lucru un avantaj, nu un neajuns.

– Eu sînt cea care face ca totul să pară anormal, Lily. Parcă n-aş fi în stare să mă abţin. Dar am să încerc.

Îşi puse cerceii – prelungi, aurii cu scînteieri – apoi se gîndi şi la un colier, dar renunţă. Cerceii erau de ajuns.

– Ei, făcu ea dîndu-se un pas înapoi, şi întorcîndu-se spre fetiţă. Ce zici? E frumoasă mămica?

Răspunsul lui Lily fu un zîmbet cu gura pînă la urechi, în timp ce deşerta iar totul din poşetă.

– Îl iau ca pe un „da", îi răspunse Hayley, după care se întoarse spre oglindă, ca să se mai vadă o dată.

Aerul i se revărsă din piept atît de repede, încît o luă cu ameţeli.

Purta o rochie roşie, dar nu cea mini şi cu bretele subţiri pe care o avea de doi ani şi ceva.

Era lungă şi complicată, cu corsajul atît de decoltat, încît sînii i se ridicau încadraţi în mătase, cu o cascadă de rubine şi de diamante revărsîndu-se pe pielea dezgolită.

Părul îi era strîns într-o coafură complicată de bucle aurii strălucitoare, dintre care cîteva erau aranjate în jurul feţei, cu buze roşii senzuale şi ochi cenuşii, misterioşi.

– Nu sînt una şi aceeaşi cu tine, şopti ea. Nu sînt.

Se răsuci din nou, încet, aplecîndu-se să adune cu degete tremurătoare jucăriile risipite.

– Ştiu cine sînt. Ştiu şi cine este ea. Nu sîntem una şi aceeaşi. Nu semănăm.

Înfiorată de o panică neaşteptată, se întoarse la loc, aproape convinsă c-avea s-o vadă pe Amelia păşind afară din oglindă, în carne şi oase. Dar acum nu se mai văzu decît pe ea însăşi, cu ochii dilataţi, prea mari şi prea întunecoşi, în contrast cu obrajii palizi.

– Vino, puişor, o luă ea pe Lily de mînă şi, auzindu-i vaietul de protest, îşi înhăţă şi poşeta veche, apoi pe cea de seară.

Îşi impuse să meargă cu paşi măsuraţi, reuşind chiar să încetinească, în apropierea scării. Roz avea să-i vadă pe faţă expresia şocată şi nu voia să vorbească despre asta. Măcar pentru o singură seară, dorea să-şi păstreze iluzia că totul era normal.

Aşa că nu se grăbi, respiră profund şi-şi controlă cu grijă trăsăturile. Intră calmă în livingul de jos, cu Lily în braţe şi zîmbetul pe buze.

10

Fulgerele verii ardeau cerul, printre tunete îndepărtate, în timp ce maşina se îndrepta spre Memphis. Traficul era la fel de dens ca atmosfera serii, dar Harper nu părea afectat. S-ar fi tîrît ei şontîc-şontîc spre oraş, dar în maşină era răcoare, iar din boxe se auzea Coldplay.

Din cînd în cînd, Harper îşi lua mîna de pe volan, pentru a şi-o pune peste a lui Hayley. Un gest intim şi firesc, care-i făcea inima să ofteze.

Avusese dreptate că nu spună nimic despre acea viziune, sau apariţie, sau ce-o fi fost, în oglinda din dormitor. Nici a doua zi nu era prea tîrziu.

– N-am mai luat niciodată cina aici, spuse ea, cînd intrară în parcarea hotelului. Sînt sigură că e minunat.

– Unul dintre cele mai rafinate giuvaieruri din Memphis.

– Am fost pînă-n hol. Nu poţi veni la Memphis fără să vezi pasarela de la Peabody. E ca şi cum nu te-ai duce nici la Graceland sau pe Beale Street.

– Ai uitat de Sun Records.

– O, nu-i cel mai frumos acolo?

Apoi îl privi cu severitate.

– Şi să nu crezi că nu m-am prins că rîzi de mine.

– Un chicotit, poate. Nu un rîs în hohote.

– Mă rog, oricum, Peabody are un hol senzaţional. Ştii că pe pasarela aia se merge de peste şaptezeci şi cinci de ani?

– Ei, nu mă-nnebuni!

Hayley îi dădu un mic ghiont, în timp ce porneau spre hotel.

– Cred că ştii tot ce e de ştiut despre Memphis, fiind localnic.

– Descopăr mereu lucruri noi, replică el, conducînd-o în hol.

– Poate bem ceva aici, lîngă fîntînă, înainte de cină, propuse Hayley, imaginîndu-şi un aperitiv rece şi sofisticat, care să reflecte felul cum se simţea; un cocktail cu şampanie sau un cosmopolitan. Avem timp?

– Am putea, dar cred că o să-ţi placă mai mult ideea pe care am avut-o, răspunse Harper, pe cînd o însoţea spre ascensoare.

Hayley aruncă o privire înapoi, peste umăr, cu un oarecare regret. Toate acele vitralii şi marmura aceea incredibilă...

– Au un restaurant şi la etaj? E pe acoperiş, aşa-i? Întotdeauna am fost de părere că e atît de elegant să iei masa pe terasă! Doar dacă nu plouă... sau bate vîntul... sau e prea cald! adăugă ea, rîzînd. Îmi plac la nebunie secvenţele din filme în care se ia masa pe terasă!

Harper nu făcu decît să zîmbească, îmboldind-o uşor să meargă înainte.

– Ţi-am spus ce frumoasă eşti în seara asta?

– Mi-ai spus, dar unele repetiţii de cuvinte nu mă deranjează.

– Eşti foarte frumoasă, declară el din nou, atingîndu-i buzele cu ale lui. Ar trebui să te îmbraci mai des în roşu.

– Şi uită-te la tine cum arăţi, răspunse Hayley, trecîndu-şi degetele peste reverele sacoului său negru. Dichisit şi ferchezuit, la costum... Celorlalte femei din restaurant o să le stea mîncarea în gît, aşa de mult au să mă invidieze...

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să le cruţăm.

O luă de mînă cînd uşile liftului se deschiseră, apoi o conduse pe culoar.

– Vino cu mine!

– Unde mergem?

– Într-un loc care sper să-ţi placă.

Se opri la o uşă şi scoase o cheie. După ce descuie, deschise uşa şi făcu un gest larg:

– După tine.

Hayley intră, iar la vederea camerei spaţioase i se tăie răsuflarea. Îşi ridică mîna la gît, în timp ce păşea pe podeaua cu dale pătrate albe şi negre, spre salonul unde ardeau lumînările, iar din vazele de sticlă se revărsau din belşug crini roşii.

Culorile erau intense şi bogate, iar prin ferestrele lungi se vedeau licărind luminile oraşului. În faţa uneia dintre ele era pregătită o masă pentru două persoane, iar o sticlă de şampanie stătea într-o frapieră argintie lucitoare.

Un blues languros din Memphis răsuna încet din boxe. Uluită, Hayley se învîrti în loc şi văzu scara în spirală care ducea spre camera de la etajul următor.

– Tu... tu ai făcut asta?

– Am vrut să fiu singur cu tine.

Simţind un nod cît pumnul în gît, se întoarse spre el.

– Pentru mine ai făcut-o?

– Pentru amîndoi.

– Camera asta frumoasă... numai pentru noi. Flori şi lumînări şi, Dumnezeule, şampanie... Sînt copleşită.

– Asta şi voiam. Veni spre ea şi-i luă ambele mîini într-ale lui. Voiam ca seara asta să fie deosebită, memorabilă! I le ridică la buze. Perfectă.

– Primul pas ţi-a reuşit, mai mult ca sigur. Harper, nimeni n-a făcut vreodată atît de mult pentru mine. Niciodată nu m-am simţit mai specială.

– Şi ăsta-i numai începutul. Am şi comandat cina. Vine cam într-un sfert de oră. Avem timp destul să bem aperitivul. Ce-ai spune de-o şampanie?

– Aş spune că-n clipa asta nimic altceva nu m-ar satisface mai mult. Îţi mulţumesc.

Se aplecă spre el şi-i captură gura într-un sărut cald, prelung.

– Mai bine deschid sticla, altfel am să uit ordinea acţiunilor.

– Ai stabilit şi o ordine?

– Mai mult sau mai puţin, răspunse el, ducîndu-se să scoată sticla din frapieră. Şi, ca să fii cît mai liniştită, află că i-am dat mamei numărul de-aici. Are şi mobilul tău, şi pe-al meu, şi am pus-o să-mi promită că ne sună la cel mai mic sughiţ al lui Lily.

Scoase dopul, în timp ce Hayley rîdea.

– În regulă. Am încredere că Roz va ţine totul sub control.

Făcu o mică piruetă; nu se putea stăpîni.

– Mă simt ca o Cenuşăreasă. Mai puţin surorile vitrege şi rele – şi, mă rog, dovleacul... Dar în rest, eu şi Cenuşăreasa sîntem practic surori gemene.

– Dacă ţi se potriveşte pantoful.

– Am să mă lăfăi în toate plăcerile astea, Harper, mai bine să ţi-o spun de la-nceput. Nu ştiu cît de sofisticată am să pot să fiu, cînd îmi vine să sar într-un picior şi s-o iau la goană prin jur ca să le văd pe toate. Pariez că băile sînt uluitoare. Crezi că şemineul ăsta merge? Ştiu că e prea cald ca să facem focul, dar nu-mi pasă!

– O să-l aprindem.

Îi oferi un pahar, apoi îl ciocni uşor cu al lui.

– Pentru clipele memorabile.

Hayley savură momentul, plăcerea, surpriza...

– Şi pentru oamenii care le fac să existe. Mamă... comentă ea, după prima sorbitură. Ce bună e! Cred vă visez.

– Dacă tu visezi, înseamnă că visez şi eu.

– Atunci, cu atît mai bine.

Harper o atinse, trecîndu-şi degetele peste ceafa ei expusă sub părul strîns în creştet. Apoi, apăsînd nespus de uşor, o trase spre el. Ciocănitul în uşă îl făcu să zîmbească decepţionat.

– Ce serviciu prompt! Mă duc să deschid. După ce termină de pus masa, vom fi complet singuri.

Lui îi datora totul, reflecta Hayley. Seara se desfăşura în faţa ei, de la imaginea de ansamblu pînă la cele mai mici detalii, ca paginile unei cărţi cu poveşti. Şi, datorită lui, stătea într-un apartament elegant, sorbind şampanie în lumina romantică a lumînărilor şi a flăcărilor din cămin. În aer se simţeau miresmele florilor, iar pe masă era o cină delicioasă căreia abia reuşea să-i simtă gustul, de-atîta emoţie şi nerăbdare.

În noaptea aceea, aveau să facă dragoste.

– Spune-mi cum a fost copilăria ta, cum ai crescut, îl rugă ea.

– Îmi plăcea că aveam fraţi, chiar şi cînd mă scoteau din pepeni.

– Sînteţi apropiaţi. Pot să văd asta ori de cîte ori vin în vizită. Deşi locuiesc departe de Memphis, voi trei formaţi o echipă.

Harper îi umplu din nou paharul.

– Ţi-ai dorit fraţi sau surori, cînd erai mică?

– Da. Aveam prieteni şi veri cu care să mă joc, dar mi-aş fi dorit şi fraţi. O soră, mai ales. Pe cineva căreia să-i şoptesc secrete în toiul nopţii, sau chiar cu care să mă cert. Aşa cum ai avut tu.

– Copiii fiind, parcă am fi avut o gaşcă aparte, mai ales după ce a apărut şi David.

– Pun pariu că voi patru o scoteaţi pe Roz din minţi.

Ridicînd paharul, Harper zîmbi.

– Ne-am dat toată silinţa. Verile durau mult, aşa cum e firesc să fie cînd eşti copil. Zile lungi şi fierbinţi, iar lumea noastră era curtea şi pădurea. Ţin minte cum miroseau, numai a verdeaţă şi a pămînt. Şi, în perioada asta a anului, auzeam greierii toată noaptea.

– Eu îmi lăsam fereastra puțin deschisă noaptea, ca să-i aud mai bine. Sînt sigură că ați intrat într-o mulțime de belele.

– Probabil în mai multe decît ar fi fost normal. Cu mama nu ne mergea! Avea un radar de ne băga în toți sperieții! Țin minte că era în grădină sau în casă, cu cîte-o treabă, și cînd mă vedea, imediat se prindea că făcusem ceva ce n-aveam voie.

Hayley își rezemă un cot pe masă, sprijinindu-și bărbia în pumn.

– De pildă?

– Cel mai ciudat, cel puțin atunci, mi s-a părut cînd m-am întîlnit prima dată cu o fată.

Înmuie o căpșună în frișcă și i-o întinse, ca s-o mănînce.

– Am venit acasă cu prima mea mostră din paradis pe bancheta din spate a mult-iubitului meu Camaro, cam la șase luni după ce împlinisem șaisprezece ani. A doua zi dimineața, mama a intrat în camera mea și mi-a pus pe noptieră o cutie de Trojans.

Clătinînd din cap, luă și el o căpșună, apoi continuă:

– A zis, și țin minte foarte clar, că vorbiserăm deja despre sex și responsabilitate, despre ce înseamnă să fii atent, și deștept, și să te protejezi, deci presupunea că nu uitasem și aveam s-o fac și pe viitor. Și, pe urmă, m-a întrebat dacă aveam întrebări sau comentarii.

– Și ce i-ai răspuns?

– Am spus: „Nu, mămico". Și cînd a ieșit pe ușă, mi-am tras plapuma peste cap și m-am întrebat cum Dumnezeu își dăduse seama că făcusem sex cu Jenny Proctor în Camaro. Era pe cît de uimitor, pe-atîta de umilitor.

– Sper ca și eu să fiu la fel.

Harper înălță din sprîncene, în timp ce înmuia încă o căpșună în frișcă.

– Uimită și umilită?

– Nu, la fel de perspicace ca mama ta. Și la fel de deșteaptă în privința lui Lily.

– Lily n-o să aibă voie să facă sex pînă la treizeci de ani și numai cînd va fi deja căsătorită de vreo doi.

– E de la sine înțeles.

Mușcă din căpșuna oferită de el, cu un *mmm* de plăcere.

– Și cu Jenny Proctor ce s-a mai întîmplat?

– Cu Jenny?

Pe chipul lui se ivi o expresie specifică, acel gen de zîmbet masculin cu jumătate de gură care arăta că retrăia amintirile.

– Păi, a oftat mai departe după mine, cînd a trebuit să se ducă în California, la colegiu. A rămas acolo și s-a măritat cu un scenarist.

– Biata de ea! Nu mai pot, obiectă Hayley, cînd Harper îi umplu din nou paharul. Deja sînt pe jumătate beată.

– Nu lăsa niciodată lucrurile la jumătate.

Înclinîndu-și capul, Hayley îi aruncă o privire deliberat provocatoare.

– În ordinea de care vorbeai e inclusă și îmbătarea mea cu șampanie, ca pe urmă să-ți faci poftele cu mine?

– Făcea parte din program.

– Slavă Domnului! Și cît mai e pînă la mărețul eveniment? Că nu cred că mai pot sta mult aici, uitîndu-mă la tine, fără să mă atingi.

Cu ochii întunecîndu-i-se, Harper se ridică și-i întinse mîna.

– Uite cum era planul meu: voiam să te invit la dans, ca să te pot cuprinde cu brațele, cam așa...

Hayley se lăsă să lunece în brațele lui.

– Pînă acum, planul tău mi se pare fără cusur.

– Și apoi, urma să te sărut – așa...

Îi atinse tîmpla cu buzele.

– Și așa...

Coborî pînă pe obrazul ei.

– Şi aici...

Ajunse la gură, capturîndu-i-o încet şi profund, pînă cînd contopirea dintre buzele lor ajunse centrul lumii.

– Te doresc atît de mult... se îndesă Hayley şi mai strîns în el. Mă simt copleşită... Copleşteşte-mă şi tu, Harper... Dacă n-o faci, am să-nnebunesc...

O conduse spre scară, oprindu-se la baza acesteia, ca s-o privească în ochi.

– Vino sus şi fii a mea!

Cu mîna într-a lui, Hayley porni pe trepte, apoi rîse sufocată:

– Îmi tremură genunchii. Nici nu-mi dau seama dacă de emoţie sau de nervozitate. De-atîtea ori mi-am imaginat că sînt cu tine, dar nici un moment nu mi-am închipuit că voi fi nervoasă.

– O s-o luăm cu încetul... Nu-i nici o grabă!

Inima ei începea să se poticnească, dar mai era de lămurit un lucru.

– Ăă, eu folosesc ceva... contraceptive... dar cred că ar trebui... N-am la mine nici un Trojans ...

– Am avut eu grijă!

– Trebuia să mă aştept. Te-ai gîndit la toate.

– Sînt oricînd pregătit.

– Ai fost la cercetaşi?

– Nu, dar m-am întîlnit de cîteva ori cu nişte foste cercetaşe.

Răspunsul lui o făcu să chicotească, aproape relaxîndu-se din nou.

– Cred că...

Amuţi, cînd făcu primul pas în dormitor. Lumînările aşteptau să fie aprinse, iar veioza era aprinsă, împrăştiind o lumină difuză. Patul era deja desfăcut, cu un crin roşu pus pe pernă.

Romantismul întregului tablou depăşea orice închipuire.

– O, Harper...

– Aşteaptă.

Harper ocoli camera, aprinzînd lumînările şi stingînd lumina.

– Le-am adus pe astea, fiindcă aşa mă gîndesc la tine – aşa m-am gîndit la tine încă de la început. Niciodată nu m-am mai gîndit la nimeni în acelaşi fel.

Hayley îşi mîngîie obrazul cu petalele, le inspiră parfumul, apoi puse crinul deoparte.

– Dezbracă-mă!

Ridicînd mîna, Harper îi împinse uşor breteaua îngustă de pe umăr şi apăsă locul rămas gol cu buzele. La rîndul ei, cu inima bătîndu-i înfundat, Hayley îi scoase sacoul.

Apoi gura ei o găsi pe a lui, în timp ce cu degetele îi descheia nasturii de la cămaşă, în timp ce degetele lui îi deschideau fermoarul de la spatele rochiei. Îi mîngîie spatele cu mîinile, iar mîinile ei i se aşezară pe piept. Cînd rochia alunecă jos, Hayley ieşi din ea, apoi îşi ţinu respiraţia, în timp ce Harper făcea un pas înapoi, privind-o.

Purta doar două fişiuţe înguste roşii care scînteiau în lumina lumînărilor, pe fondul palid al pielii netede. Şi tocuri înalte, înalte, accentuîndu-i şi mai mult lungimea picioarelor. Dorinţa, deja extrem de intensă, i se încleştă lui Harper în abdomen.

– Eşti uluitoare!

– Sînt o scobitoare! Numai colţuri, nici o curbă!

Harper clătină din cap, ridicînd mîna să-i urmărească încet cu un deget arcul subtil al sînului.

– Delicată, ca o tulpină de crin. Vrei să-ţi desfaci părul?

Cu ochii într-ai lui, Hayley ridică mîinile să-şi scoată agrafele, apoi îşi răsfiră părul cu degetele. Şi aşteptă.

– Uluitoare... repetă el.

Luînd-o de mînă, o trase spre pat.

– Stai jos, îi şopti, după care îngenunche în faţa ei ca să-i scoată pantofii.

Buzele îi mîngîiară pulpa, făcînd-o să se agaţe de marginea patului.

– O, Doamne...

– Lasă-mă să fac lucrurile pe care m-am gîndit să le fac, murmură el, muşcînd-o uşor înapoia genunchiului. Pe toate.

Nici nu putea fi vorba să-l oprească şi nici un cuvînt n-ar mai fi putut ieşi la suprafaţă, în vîltoarea senzaţiilor. Limba lui îi parcurse coapsa, gura îi înfiora pielea cu mici stigmate, în timp ce mîinile ajungeau şi mai sus, conturînu-i sînii cu degetele pînă ajunseră s-o doară de atîta poftă, peste inima care-i bubuia în piept.

Hayley îi rosti tremurător numele, căzînd pe spate în pat, cînd Harper veni deasupra ei.

Acum îl putea ţine strîns, îl putea atinge la fel cum era şi ea atinsă. Putea să-l guste cum o gusta şi el. O copleşea voluptatea – alunecarea mîinilor, fierbinţeala buzelor, întretăierea din respiraţia lui, în timp ce se rostogoleau împreună să găsească mai mult, şi mai mult...

Nu era nici o grabă, îi spusese el, dar nu-şi mai putea înfrîna mîinile. Voiau să cucerească, să ia cît mai mult. Sînii ei în mîinile lui, în gura lui, mici, şi tari, şi mătăsoşi ca satinul, iar cînd începu să se ospăteze din ei, Hayley se arcui, expunîndu-şi linia prelungă şi suplă a gîtului.

În sfîrşit, era a lui.

Unghiile ei i se înfipseră în carne, îl zgîriară pe şolduri. Mici fiori de durere. Apoi ajunse peste el, cu gura la fel de lacomă ca a lui, iar gîfîielile ei repezi, sacadate, îi vuiau prin cap ca rafalele unei furtuni.

Lumina lumînărilor îi poleia pielea, pielea umezită de fierbinţeala pe care şi-o aprindeau unul în altul. Aurul acelor luminiţe pîlpîitoare lucea în albastrul tot mai adînc al ochilor ei, în timp ce mîna lui luneca pe deasupra, strecurîndu-se, găsind-o umedă, înfierbîntată.

Orgasmul izbucni ca o explozie de lumină, o strălucire năucitoare care o orbi, îi aprinse într-o clipă tot corpul şi-l lăsă

arzînd mocnit, incandescent. Hayley simţi că aluneca spre uitare, după care reveni în lumea vie, în lumea senzaţiilor învolburate. Corpul îi era treaz, însufleţit, plin de viaţă.

Apoi gura lui o găsi şi o făcu să se rostogolească dincolo de orice plăcere. Era un val de căldură care creştea şi creştea, apoi o inundă, lăsînd-o vlăguită şi unduitoare, cînd Harper o ridică în genunchi.

Se uită la ea, în ea, i se păru atît de adînc, încît vedea cu siguranţă tot ce avea înăuntru, tot ce era. Iar gura lui o cuceri pe a ei într-o sărutare care-i făcu inima să tremure.

Vasăzică, asta era dragostea, îşi spuse ea. Această deplină încredere şi abandonare de sine. Această dăruire completă a inimii care o lăsa deschisă, lipsită de apărare. Şi plină de bucurie!

Îi atinse obrazul cu mîna, arcuindu-şi buzele în timp ce-şi schimba poziţia şi-l cuprindea cu picioarele.

– Da, spuse ea, luîndu-l înăuntru. Da, şi se arcui pe spate, cu un geamăt, copleşită de tot.

Harper îşi rezemă fruntea pe umărul ei, abia mai putînd să respire, în timp ce Hayley se strîngea în jurul lui. Dar o trase înapoi spre el, corp peste corp. Şi tot nu erau destul de aproape, îşi spuse el. Niciodată n-aveau să poată fi îndeajuns de aproape.

Braţele ei îl cuprinseră, gura ei o găsi pe a lui, în timp ce se rostogoleau împreună spre margine şi se răsturnau dincolo, în abis.

Probabil că exista şi altceva, încă mai relaxant, decît să zacă pe un pat imens, cu picioarele încolăcite printre ale iubitului ei, după o partidă de sex care le luase minţile. Dar Hayley bănuia că aşa ceva nu putea fi decît ilegal.

În orice caz, ea una se mulţumea şi cu această lucire irizată care mai dăinuia.

În materie de nopți romantice, aceasta de-acum le arunca în uitare pe toate cele pe care le mai cunoscuse. Lunecînd pe aripile ei, se ghemui mai aproape de el, zîmbind visător cînd îi simți mîna mîngîind-o pe spate.

– A fost minunat, murmură ea. Şi tu eşti minunat. Totul e minunat. Mă simt de parcă, dacă aş ieşi acum afară, lumina din mine i-ar orbi pe toți oamenii din Memphis.

– Dacă ai ieşi acum afară, te-ar aresta.

Mîna lui coborî şi mai jos.

– Mai bine rămîi aici unde eşti, cu mine.

– Cred că ai dreptate. Mmm, mă simt aşa de destinsă, murmură ea, întinzîndu-se ca o pisică. Cred că eram destul de înțepenită, înțelegi? Autosatisfacerea nu-i nici pe departe la fel de mulțumitoare ca... O, Doamne, nu-mi vine să cred c-am fost în stare să spun una ca asta.

Umerii lui se scuturau deja de rîs. O cuprinse strîns cu brațul, nelăsînd-o să se îndepărteze.

– Mă bucur să te... satisfac.

Hayley îşi îngropă fața în umărul lui.

– Uneori, vorbeşte gura fără mine. Nu vreau să crezi că aş fi o obsedată sexual sau aşa ceva.

– Aoleu, acum mi-ai spulberat toate visele!

Ghemuindu-se mai aproape, Hayley ridică privirea.

– Îmi place să stau aşa aici. Vreau să zic, exact aşa cum stau, preciză ea, răsfirîndu-i părul cu degetele. La căldurică, cuibărită în pat. Aş vrea să putem rămîne aici, iar noaptea asta să nu se mai termine niciodată.

– Putem rămîne aici, iar cînd noaptea o să se termine totuşi, vom lua micul dejun în pat.

– Pare uluitor, dar ştii că nu pot. Informații...

– Doarme tun, în leagănul portabil pe care l-am mutat azi la mama-n living.

Cînd o văzu făcînd ochii mari, o sărută pe frunte.

– Mama aproape că şi-a frecat mîinile de încîntare că putea s-o țină la ea toată noaptea.

– Mama ta... se ridică Hayley în cot. Dumnezeule, toată lumea a ştiut despre planurile pentru noaptea asta, numai eu nu?

– Aproape.

– Roz ştie că sîntem... Ce ciudat mi se pare... Dar nu cred c-ar trebui.

– Mama mi-a spus să-ți amintesc că a reuşit să crească trei băieți şi toți trei sîntem vii şi n-am pus niciodată piciorul în închisoare.

– Dar... constat că eu sînt o mamă denaturată. Vreau să rămînem aici.

– Nu eşti deloc denaturată. Eşti o mamă uluitoare.

Se ridică în acelaşi timp cu ea, prinzînd-o de umeri.

– Ştii că Lily e bine, şi mai ştii şi cît se bucură mama s-o țină la ea.

– Da, ştiu... Ştiu asta, dar... dacă se trezeşte şi mă cheamă? OK, oftă ea, cînd Harper nu făcu decît să ridice din sprîncene. Dacă se trezeşte, o să se descurce Roz cu ea. Iar lui Lily îi place să stea cu Roz şi Mitch. Sînt o victimă a clişeelor.

– O victimă cît se poate de drăgălaşă.

Hayley se uită prin cameră. O cameră elegantă, somptuoasă... libertate deplină.

– Chiar putem rămîne aici pînă mîine?

– Speram să accepți.

Îşi muşcă buza.

– N-am nimic... de strictă necesitate, înțelegi? Nici măcar o periuță de dinți. Sau un pieptene... Şi nu mi-am adus nici...

– Ți-a pregătit David o geantă.

– David... a, atunci e în regulă. Ştie el de ce am nevoie.

Simți cum o podidea un rîs euforic.

– Rămînem, şi gata?

– Asta era ideea. Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Dacă n-am nimic împotrivă? repetă ea, iar în ochi îi apăru o licărire, în timp ce se arunca asupra lui. Ia să-ţi arăt eu dacă am sau n-am ceva împotrivă!

Mai tîrziu, ieşi în goană din baie.

– Harper, ai văzut halatele astea? Sînt aşa de mari şi de moi...

Se opri, frecîndu-şi obrazul cu mîneca.

– Şi sînt două – cîte unul pentru fiecare!

Alene, Harper deschise un ochi. Femeia asta, îşi spuse el, se dovedea a fi nesăţioasă. Domnul fie lăudat!

– Drăguţ!

– Tot ce-i aici e minunat.

– Apartamentul Romeo şi Julieta, murmură el, aproape adormit.

– Ce?

– Apartamentul. Aşa se numeşte: Romeo şi Julieta.

– Zău, dar e... Sprîncenele i se îmbinară. Mă rog, dacă stai să te gîndeşti, n-au fost decît doi adolescenţi sinucigaşi.

Rîzînd, Harper deschise ochii.

– Trebuia să m-aştept.

– Niciodată nu mi s-a părut o poveste romantică. N-a fost decît o tragedie şi o prostie. Nu piesa, se corectă ea, învîrtindu-se în loc, pentru a-şi înfoia poalele halatului. Piesa e genială, dar... ăia doi? *Oops,* uite-o c-a murit, ia să bem noi otrava asta. *Oops,* a murit, hai să mă-njunghii puţin în inimă. Vreau să zic, *Iisuse* – şi uite că îndrug verzi şi uscate...

– Nu ştiu ce faci, replică el, privind-o lung, dar e fascinant.

– Am opinii destul de ferme în legătură cu cărţile. Dar, indiferent ce nume poartă, apartamentul e de-a dreptul extraordinar! Pur şi simplu îmi vine să dansez prin toate camerele, goală, aşa cum am venit pe lume!

– Ştiam eu că trebuia să-mi aduc camera video.

– Nici nu m-ar fi deranjat!

Ţinîndu-şi halatul ridicat, ca pe o capă, Hayley mai făcu o piruetă.

– Cred că ar fi sexy să ne fotografiem goi unul pe altul. Pe urmă, cînd am să fiu bătrînă, uscată şi zbîrcită, o să mă uit la poze şi-am să-mi amintesc că am fost şi eu tînără cîndva.

În sfîrşit, sări pe pat.

– Ai nişte poze cu tine gol?

– Deocamdată, nu.

– Ia uite la el! îl gîdilă ea sub genunchi. S-a făcut ca focul de roşu-n obraji!

– Nu chiar ca focul.

Într-adevăr, îşi spuse Harper, era fascinantă.

– Tu ai vreuna?

– Pînă acum, n-am avut încredere să las pe nimeni să-mi facă. Şi mai am şi constituţia asta osoasă. Da' pe tine n-a părut să te deranjeze.

– Găsesc că eşti foarte frumoasă.

Şi vorbea serios, ceea ce era un adevărat miracol. I se citea în ochi. Şi în atingere i se simţea.

– În noaptea asta mă simt frumoasă, se ridică Hayley, înfăşurîndu-se în halatul alb. Şic, senzuală, decadentă...

– Hai să comandăm desertul.

Se opri din învîrtit.

– Desertul? Dar e aproape două noaptea!

– Au ăştia aici o invenţie uluitoare, care se numeşte room-service non-stop.

– Toată noaptea? Ei bine, recunosc: sînt o primitivă. Hai, să ne servească!

Se trînti la loc lîngă el.

– Putem mînca aici, în pat?

– Regulamentul room-service-ului non-stop te obligă ca, dacă faci comanda după miezul nopţii, s-o consumi în pat. Goală.

Hayley zîmbi strengăreşte.

– Legea e dură, dar e lege!

Nu peste mult, stăteau într-o parte, faţă-n faţă, cu o prăjitură în sirop de ciocolată pe farfuria dintre ei.

– Cred c-o să mi se facă rău, comentă Hayley, luînd încă o îmbucătură, dar e aşa de bună...

– Poftim, întinse Harper un braţ, reuşind să ia un pahar de pe jos. Înghite-o cu asta!

– Nu-mi vine să cred că ai comandat încă o sticlă de şampanie.

– O prăjitură de ciocolată nu se poate mînca, în pielea goală, fără şampanie. E desuet!

– Dacă zici tu...

Bău, după care mai luă puţină prăjitură în linguriţă şi i-o oferi lui Harper.

– Ştii, continuă ea, gesticulînd apoi cu linguriţa, noaptea asta s-ar plasa în vîrful scalei de măsură a întîlnirilor romantice. Nu cred că de-acum încolo am să mă mai pot mulţumi cu ceva sub nivelul unui, să zicem, weekend nebun la Paris sau, eventual, al unui zbor tur-retur pînă-n Toscana, ca să facem amor într-o vie.

– Da' de-un sejur cu sex sub soare în Bimini ce-ai zice?

– Sejur cu sex sub soare... chicoti ea, cam ameţită. Ia zi-o de cinci ori la rînd, repede!

Cu un geamăt, se răsuci pe spate.

– Dacă mai mănînc o singură îmbucătură, cred c-am să regret toată viaţa.

– Aşa ceva nu se poate.

Harper puse farfuria deoparte şi, tîrîndu-se înainte, îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut prelungit, cu capul în jos.

– Mmm, îşi frecă Hayley buzele, după ce Harper se retrase. Ai un gust foarte potent.

– Ciocolata asta, mă excită de nu se poate!

Hayley zîmbi, în timp ce Harper luneca în jos, plimbîndu-şi mîinile peste sînii ei, peste tors şi abdomen. Apoi scoase un icnet, cînd îi simţi buzele muşcînd-o uşor.

– O, Doamne, Harper!

– Am uitat să menţionez partea asta din desertul de după miezul nopţii.

Întinse mîna şi, înmuindu-şi un deget în crema de ciocolată cu frişcă, i-o întinse pe piept.

– *Oops,* ce-am făcut! Cred că-i cazul să te şterg...

Se simţea atît de arogantă şi de cosmopolită, ieşind din lift, în hol, cu geanta în care avea lucrurile pentru noapte. Era aproape amiază, iar ea abia se trezise. Luase micul dejun îm pat. De fapt, îşi aminti, savurase în pat cam tot ce avea de oferit statul Tennessee.

Îşi imagina că, în consecinţă, pînă şi unghiile de la picioare-i deveniseră luminoase.

– Mă duc să predau camera, îi spuse Harper, sărutînd-o scurt pe buze. De ce nu stai jos?

– Fac cîţiva paşi pe-aici, să mă mai uit prin jur. Şi vreau să aleg cîteva lucruri din magazinul de suveniruri.

– Bine, vin imediat.

Hayley oftă fericită. Voia să ţină minte totul. Oamenii, fîntîna, liftierii în uniformele lor impecabile, vitrinele în care străluceau bijuterii şi obiecte de artă.

Cumpără o rățușcă măcănitoare pentru Lily şi o ramă de argint în semn de recunoştință pentru Roz. Şi mai erau şi săpunuri în formă de rațe, o bonețică galbenă şi drăguță care i-ar fi venit de minune lui Lily şi...

– Nici un bărbat întreg la minte nu se întoarce cu spatele la o femeie, într-un magazin de suveniruri, spuse Harper, venind lîngă ea.

– N-am ce face. Toate sînt aşa de drăguțe... Nu, îl opri ea, cînd văzu că ducea mîna la portofel. Pe astea le iau eu.

Puse pe tejghea toate lucrurile pe care le alesese, şi, după ce plăti unul dintre produse, îl luă şi i-l întinse.

– Ăsta-i pentru tine.

– Săpun în formă de rață?

Hayley dădu din cap în semn că da.

– Ca să-ți amintească de şederea noastră aici. Ne-am simțit foarte bine, îi spuse ea vînzătoarei.

– Mă bucur că v-a plăcut hotelul nostru. Ați venit în oraş cu afaceri sau de plăcere?

– Doar de plăcere, răspunse Hayley, luînd punga. Numai şi numai plăcere.

În timp ce reveneau în hol, îl luă pe Harper de braț cu mîna liberă.

– Mai bine să mergem acasă pînă nu uită Lily cum arăt şi... Vai de mine, da' *uită-te,* numai, la brățara asta!

Vitrina de bijuterii din hotel scînteia toată, dar Hayley nu putea să vadă decît brățara delicată cu diamante albe incandescente care încadrau inimi de rubin.

– Mori cînd o vezi, nu? Vreau să zic, este elegantă, delicată chiar, iar inimile o fac să arate romantic şi parcă ar zice: atenție, sînt o bijuterie importantă! Poate fiindcă e veche. Bijuteriile antice au aşa... cum e cuvîntul ăla?... Panaş! conchise ea.

– Drăguț!

– „Drăguț", repetă Hayley, dîndu-şi ochii peste cap. Ce figură eşti! Ei bine, e uluitoare! Unele dintre celelalte piese de-aici au pietre mai mari, mai multe diamante, una-alta, dar cea care iese în evidență e asta. Pentru mine, cel puțin.

Harper privi numele şi adresa magazinului.

– Hai s-o luăm.

– Sigur, rîse ea. Şi pe drum, ce-ar fi să ne luăm şi o maşină nouă, ce zici?

– Îmi place aia pe care o am. Brățara ți-ar sta perfect. Rubinele sînt pietrele care ți se potrivesc cel mai bine.

– Harper, pietrele mele sînt strasurile.

Îl trase de mînă să plece, dar el continua să studieze brățara. Cu cît se uita mai mult la ea, cu atît o vedea mai clar pe mîna lui Hayley.

– Merg să vorbesc cu portarul.

– Harper! Deznădăjduită de-acum, Hayley făcu un pas înapoi. Mă uitam doar. Aşa facem noi, fetele – ne place să ne uităm în vitrine.

– Vreau să ți-o cumpăr.

În locul deznădejdii începea să se infiltreze panica.

– Nu-mi poți cumpăra aşa ceva. Probabil costă... nici nu pot ghici cît.

– Atunci, hai să aflăm.

– Harper, stai numai. Stai... nu aştept de la tine să-mi cumperi bijuterii scumpe. Nu mă aştept la aşa ceva... continuă ea, cu un gest larg, indicînd hotelul. A fost cea mai incredibilă noapte din viața mea, dar nu de-asta... Harper, nu de-asta sînt cu tine.

– Hayley, dacă de-asta ai fi fost cu mine, nici n-ai mai fi fost. Noaptea trecută ne-a aparținut amîndurora şi a însemnat la fel de mult pentru mine ca şi pentru tine. Am moştenit destul din caracterul mamei ca să ştiu că, dacă fac aşa ceva, o fac fiindcă

vreau. Iar acum vreau să-ţi cumpăr brăţara, iar dacă-mi pot permite preţul, am s-o fac.

O sărută pe frunte.

– Aşteaptă-mă un minut aici.

Amuţită, Harper îl privi cum se îndrepta spre biroul portarului.

Şi, în drum spre casă, continuă să privească amuţită cum îi străluceau pe încheietura mîinii rubinele în formă de inimă, în monturile de diamante.

11

Se frămîntă în tot restul după-amiezii, copleşind-o pe Lily cu atenţii. Era un număr de jonglerie straniu, îşi imagina ea strict matern, acela de a ţine în echilibru faptul că-i lipsise fetiţa ei şi faptul că, fără ea, se simţise extraordinar.

Vinovăţia părea să ia multe forme. În momentul cînd Roz se întoarse de la lucru, Hayley adunase în ea atîtea remuşcări, încît dădeau pe dinafară.

– Bine ai venit, îi ură Roz încă din holul de la intrare, în timp ce-şi întindea spatele, privind-o. Te-ai simţit bine?

– Da. Minunat. Mai mult decît minunat. Pentru început, ar trebui să-ţi spun că ai crescut un om incredibil.

– Asta am şi urmărit.

– Roz, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ai luat-o pe Lily la tine.

Involuntar, îşi acoperi brăţara de pe încheietură cu cealaltă mînă.

– A fost mai mult decît aş fi putut aştepta.

– Mi-a făcut mare plăcere. Tuturor ne-a făcut plăcere. Unde e acum?

– Am obosit-o, răspunse Hayley, cu un zîmbet plouat. Mai-mai că nu i-am luat carnea de pe oase, cu-atîtea sărutări. Doarme puţin. Ţi-am adus un cadou.

– Ce drăguţ!

Luînd cutia, Roz intră agale în living ca s-o deschidă. Şi se lumină toată la faţă cînd văzu rama în care era pusă deja o fotografie a ei cu Lily.

– Mor după poza asta. Am s-o pun pe biroul de la mine din living.

– Sper că nu ţi-a făcut greutăţi aseară.

– Nu mi-a făcut nici un fel de greutăţi. Ne-am distrat de minune.

– Şi eu... şi noi... adică... La naiba! Putem să stăm jos un minut?

Îndatoritoare, Roz se aşeză pe canapea, ridicîndu-şi picioarele pe masă.

– Mă întreb dacă David a făcut limonadă. Aş fi în stare să beau o carafă întreagă.

– Mă duc să-ţi aduc eu.

Roz îi făcu semn spre un fotoliu:

– Îmi aduc singură, imediat. Spune-mi ce te frămîntă.

Hayley se aşeză, cu spatele ţeapăn şi mîinile împreunate în poală.

– Am apucat să le cunosc pe mamele unora dintre cei cu care am ieşit împreună. Întotdeauna ne-am înţeles bine. Dar niciodată n-am... E de-a dreptul ireal, să fiu bună prietenă cu mama unui bărbat cu care... am relaţii romantic-intime.

– Aş cred că, una peste alta, ăsta ar fi un cîştig în plus.

– Nu spun că nu e. Cred că mi s-ar părea mai puţin ireal dacă ajungeam să te cunosc şi să mă împrietenesc cu tine, *după* ce situaţia devenea...

– Romantic-intimă.

– Mda... Nici nu ştiu prea bine cum să-ţi vorbesc despre asta, fiindcă toate relaţiile sînt complicate. Dar voiam să zic, să-ţi spun, că ai crescut un tip uluitor. Ştiu că ţi-am mai spus, dar voiam să-ţi mai spun o dată. Harper şi-a dat atîta osteneală,

a avut atîta grijă să-mi ofere ceva special. Nu există mulţi oameni ca el, cel puţin din cîţi am cunoscut eu.

– Este un om cu totul deosebit. Mă bucur că ţi-ai dat seama de asta şi că-ţi place.

– Într-adevăr. A închiriat un apartament superb, cu flori, şi lumînări şi şampanie... Nimeni n-a mai făcut niciodată aşa ceva pentru mine. Nu mă refer numai la lux, înţelegi? M-aş fi mulţumit şi cu o porţie de costiţă într-o cameră de motel. Doamne, ce vulgar pot să vorbesc, mormăi ea, închizînd ochii.

– Nu eşti vulgară, eşti sinceră. Şi tonică.

– Ceea ce voiam să spun e că nimeni n-a mai făcut atîtea eforturi, nu şi-a sacrificat atîta timp, ca să-şi petreacă o seară întreagă cu mine.

– Fiorul de a rămîne afiş e deconcertant.

– Da... recunoscu Hayley, respirînd uşurată. Da, exact asta voiam să spun şi eu. Şi-acum mi se mai învîrteşte capul. Voiam să ştii că niciodată n-aş profita de firea lui, de consideraţia lui...

– Ţi-a cumpărat brăţara aia.

Hayley tresări, trîntindu-şi o mînă peste brăţară.

– Da. Roz...

– O admir de cînd am intrat. Şi văd cum ţi-o tot suceşti, vinovată. De parcă ai fi furat-o.

– Aşa mă şi simt.

– Hai, nu fi ridicolă, se încruntă Roz, făcînd un gest iritat cu mîna. Mă enervezi.

– Nu i-am cerut-o eu. I-am şi spus să n-o cumpere. Nu făceam decît s-o admir în vitrină şi, ce să vezi, s-a şi dus să aranjeze cu portarul şi cu magazinul de bijuterii. Şi n-a vrut să-mi spună cît a costat.

– Sper din toată inima că nu ţi-a spus, declară cu severitate Roz. Doar n-am crescut un mitocan.

– Roz, astea-s pietre veritabile. E o antichitate. O antichitate adevărată.

– Azi, toată ziua am stat în picioare. Nu mă face să mă ridic acum, ca s-o văd mai bine.

Pradă unui adevărat tumult de emoții, Hayley se apropie și întinse mîna. Roz o trase pur și simplu lîngă ea, pe canapea.

– E o frumusețe și nu încape îndoială că-ți vine foarte bine. Cîte inimi de rubin sînt acolo?

– Nu le-am numărat... începu Hayley, apoi își lăsă capul în piept, la vederea privirii neîncrezătoare a lui Roz. Paisprezece, mărturisi ea. Cu zece diamante mici în jur și cîte două între fiecare pereche... Doamne, meschină mai sînt.

– Nu ești nici o meschină, ești femeie. Și o femeie cu un gust extraordinar. Să n-o porți la lucru, oricît de mult ai vrea. O să se murdărească.

– Nu te-ai supărat?

– Harper e liber să-și cheltuiască banii cum găsește el de cuviință și știu că are destulă minte ca să nu-i arunce fără discernămînt. Ți-a făcut un cadou minunat. De ce nu te bucuri de el, și gata?

– Credeam că ai să te înfurii.

– Înseamnă că mă subestimezi.

– Nu... Nu!

Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce se cuibărea lîngă Roz.

– Te iubesc... Iartă-mă... Sînt așa de zăpăcită... Așa de fericită... Mi-e așa de frică... M-am îndrăgostit... Îl iubesc pe Harper...

– Da, iubito, răspunse Roz, în timp ce o cuprindea cu brațul pe după umeri, bătînd-o ușor. Știu.

– Știi...

Trăgîndu-și nasul, Hayley se îndepărtă din nou.

– Uită-te la tine, zîmbi ușor Roz, dîndu-i la o parte părul de pe obrajii umezi. Stai aici și plîngi, vărsînd lacrimi de fericire și

de spaimă. Genul de lacrimi pe care le varsă o femeie pentru un bărbat după care și-a dat seama că e nebună și nu prea înțelege cum naiba i s-a întîmplat tocmai ei asta.

– Nici n-am știut-o foarte clar, pînă aseară. Știam că-mi plăcea, că țineam la el, dar mai mult credeam că voiam doar să mă culc cu el și nimic mai mult. Și pe urmă... O, Doamne, o, Doamne, chiar am zis-o!

Copleșită de rușine, își apăsă podul palmelor peste ochi, frecîndu-și-i cu putere.

– Acum înțelegi de ce mi se pare ireal? Tocmai i-am spus mamei lui Harper că voiam să fac sex cu el!

– Recunosc că e o situație unică, dar cred că sensibilitățile mele-i pot face față.

– Azi-noapte, totul s-a deschis pur și simplu în mine, s-au desfăcut toate zăgazurile și au dat pe din afară. În viața mea n-am mai simțit așa ceva.

Își apăsă o mînă pe inimă, făcînd involuntar rubinele să scînteieze.

– N-am mai fost îndrăgostită niciodată, îndrăgostită cu adevărat, vreau să zic. Și mi-am spus, cînd mi s-a întîmplat, mi-am spus că gata, asta e, așa te simți cînd ești în cădere liberă. Să nu-i spui! o apucă ea strîns de mînă. Te rog, să nu-i spui!

– Nu eu trebuie să-i spun. Tu trebuie să faci asta, cînd vei fi pregătită. Dragostea e un dar, Hayley, care se primește și se oferă fără a aștepta nimic în schimb.

– Dragostea i-o minciună, o nălucire scornită de femeile slabe și bărbații vicleni. O scuză ca ăia din clasa de mijloc să se împerecheze, iar cei mai presus de ei să nu-i ia-n seamă, ca să se cunune cu ai lor și să se-navuțească și mai mult.

Roz simți că o străbătea un fior, iar respirația i se oprea în piept. Totuși, se stăpîni, îndreptîndu-se de spate, și continuă să privească în ochii care nu mai erau ai lui Hayley.

– Aşa ţi-ai justificat hotărîrile pe care le-ai luat?

– Am dus o viaţă de huzur, de pe urma hotărîrilor mele, ridică Hayley braţul, zîmbind, în timp ce-şi trecea degetul peste brăţară. De mare huzur. O viaţă mai bună decît a mamei mele. Ea se mulţumea să slujească în genunchi. Eu am preferat să servesc culcată pe spate. Aş fi putut locui aici.

Se ridică, pornind prin cameră.

– Mi se cuvenea. Aşa că, acum sînt aici. Pentru totdeauna.

– Dar nu eşti fericită. Ce s-a întîmplat? De ce-ai rămas aici şi de ce eşti atît de nefericită?

– Am dat viaţă! se răsuci cealaltă femeie spre ea, cuprinzîndu-şi pîntecele cu o mînă. Ştii ce putere are asta. Viaţa a crescut în mine, a ieşit din mine. Iar el mi-a luat-o. Pe fiul meu.

Privi în jur, cu ochii săgetîndu-i în toate părţile.

– Fiul meu... Am venit după fiul meu.

– Acum s-a dus şi el, răspunse Roz, ridicîndu-se încet. S-a dus de mult. Bunicul meu. A fost un om bun.

– Un copil. Copilaşul meu. Un băieţel mic şi scump. Al meu. Bărbaţii, bărbaţii sînt nişte mincinoşi, nişte pungaşi şi nişte hoţi. Trebuia să-l omor.

– Pe copil?

Ochii aceia scăpărară, luminoşi şi duri ca diamantele de la încheietura mîinii.

– Pe tată. Trebuia să găsesc o cale să-l ucid, pe toţi să-i ucid. Să dau foc la casă, să ardă pînă-n temelii, cu ei înăuntru, şi pe toţi să ne mistuiască flăcările iadului.

Pe Roz o străbătu un fior atît de rece, încît mila pe care o simţise cîndva nu-l mai putea risipi.

– Şi ce-ai făcut?

– Am venit, am venit noaptea. Încet, ca un şoricel.

Se bătu cu un deget pe buze, apoi începu să rîdă.

– S-a dus.

Învîrtindu-se în cerc, întinse braţul, astfel încît rubinele şi diamantele să scînteieze.

– Totul s-a dus, s-au dus toate. N-a mai rămas nimic pentru mine.

Îşi înclină capul, întorcînd privirea spre monitor, de unde se auzea plînsul lui Lily, care se trezise.

– Copilul. Plînge copilul.

Capul i se clătină, căzîndu-i în piept, şi se prăbuşi moleşită pe covor.

– Memphis! David! strigă Roz, repezindu-se spre Hayley şi îngenunchind lîngă ea.

– Am avut puţină ameţeală, murmură Hayley, trecîndu-şi o mînă peste faţă.

Apoi se uită în jur, căutînd mîna lui Roz.

– Ce...? Ce-am...?

– E-n regulă. Rămîi puţin culcată. David! aruncă Roz o privire peste umăr, cînd cei doi bărbaţi intrară grăbiţi în cameră. Adu-ne nişte apă şi nişte coniac.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Memphis.

– A avut un acces, un episod...

– Lily... Plînge Lily...

– O aduc eu, spuse Mitch, atingînd-o pe umăr. Merg acuma s-o aduc.

– Îmi amintesc... Cred... oarecum... Mă doare capul.

– Bine, drăguţo! Hai, să te întindem pe canapea.

– Mi-e şi puţin greaţă... murmură Hayley, în timp ce Roz o ajuta să se ridice în picioare. M-a luat pe neaşteptate, Roz. Şi pe urmă, a fost... a fost mai tare decît mine. Mai puternică.

David aduse apa şi coniacul, se aşeză în cealaltă parte a lui Hayley şi-i puse un pahar în mînă.

– Hai, păpuşică, bea puţină apă.

– Mulţumesc... N-am nimic, mi-am mai revenit... Sînt doar cam slăbită.

– Nu eşti singura, spuse Roz.

– Ai vorbit cu ea.

– O conversaţie în toată regula.

– I-ai pus întrebări. Nu înţeleg cum ai putut să-ţi păstrezi aşa sîngele rece.

– Bea puţin coniac, îi propuse Roz, dar Hayley strîmbă din nas.

– Nu-mi place. Mă simt mai bine, sincer.

– Atunci, beau eu şi porţia ta.

Luă paharul şi sorbi cu o înghiţitură zdravănă, în timp ce Mitch intra pe uşă cu Lily.

– O să-şi vrea sucul. Îi place să bea puţin suc, cînd se trezeşte din somn.

– Îi aduc eu, îi spuse Mitch lui Hayley.

– Nu, o duc la noi în cameră, răspunse ea. Aş vrea să fac ceva normal, cîteva minute.

Se ridică în picioare, întinzînd mîinile spre Lily, care deja îi cerea din gesturi s-o ia în braţe.

– Aşa, fetiţo. Ne întoarcem imediat.

După ce Hayley ieşi din cameră, Roz se ridică şi ea.

– Mă duc să-l chem pe Harper. Trebuie să afle tot ce s-a întîmplat.

– Şi eu aş vrea să aud totul, îi reaminti Mitch.

– Să-ţi aduci şi caietul, şi reportofonul.

– Stăteam normal de vorbă. Îi povesteam lui Roz ce minunat m-am simţit azi-noapte, şi-i arătam brăţara. Şi... iartă-mă, Harper, dar îi spuneam că mă simţeam vinovată că mi-ai cumpărat-o. Şi cred că m-am emoţionat.

Aruncă o privire rugătoare spre Roz, implorînd-o vizibil să nu adauge nimic.

– Şi pe urmă, a apărut. Din senin. Nu-mi mai amintesc prea bine. Parcă aş fi auzit o conversaţie – ca atunci cînd ţii un pahar lipit cu gura de perete, ca să asculţi ce vorbesc oamenii din camera vecină. Nişte sunete slabe, metalice şi cu ecou...

– După părerea mea, era amuzată, într-un fel răutăcios, începu Roz – şi le povesti mai departe.

– Era obişnuită să primească daruri în schimbul sexului, comentă Mitch, notînd în caiet. În sensul ăsta a luat şi brăţara pe care o purta Hayley. N-ar fi înţeles realitatea, continuă el, auzindu-i sunetul slab de deznădejde. Nu înţelege nici generozitatea, nici plăcerea de a dărui dezinteresat. Cînd primea ceva, era sub forma unui schimb, niciodată ca semn de afecţiune.

Hayley dădu din cap, continuînd să stea pe jos, cu Lily.

– A venit aici, continuă Mitch. După cum ea însăşi spunea, a venit noaptea. Voia să se răzbune pe Reginald, probabil pe toţi cei din casă. S-ar putea chiar să-şi fi făcut un plan. Dar n-a reuşit să şi-l ducă pînă la capăt. Putem presupune că i s-a întîmplat ceva rău aici. Spunea că a fost aici dintotdeauna.

– Aici a murit, dădu din cap Hayley, şi aici a şi rămas. Da, asta era senzaţia. Ca şi cum aş fi putut aproape, aproape, să văd ce era în mintea ei, chiar în timp ce se întîmpla. Şi la fel mă şi simţeam. A murit aici şi rămîne aici. Iar la copilul pe care l-a avut continuă să se gîndească la fel ca la un bebeluş. Este aşa cum era atunci, iar în mintea ei – cred – a rămas la fel şi copilul.

– Aşa că se simte legată de copii, e atrasă de ei, încheie Harper. După ce cresc, încetează să mai fie pentru ea nişte înlocuitori ai propriului ei copil – mai ales dacă sînt băieţi şi devin bărbaţi.

– A venit să mă ajute cînd am avut nevoie, le reaminti Roz. E conştientă de legătura de sînge. O recunoaşte – cel puţin, atunci cînd îi convine. Încărcătura emoţională a lui Hayley a chemat-o, dar, cînd a răspuns la întrebări, vorbea coerent.

– Deci, eu sînt un fel de canal de legătură, înţelese Hayley, stăpînindu-şi încă un fior. Dar de ce tocmai eu?

– Poate fiindcă eşti o mamă tînără, sugeră Mitch. Apropiată de vîrsta la care a murit ea, crescînd un copil – lucru care ei i-a fost refuzat. A adus pe lume o viaţă. I-a fost furată. Cînd ţi se fură o viaţă, ce-ţi mai rămîne?

– Moartea, răspunse ea, cutremurîndu-se.

Rămase pe loc cînd Lily alergă la Harper, întinzînd mîinile spre el ca s-o ia în braţe.

– Devine mai puternică, aşa am avut senzaţia. Îi place să aibă în jurul ei un trup material, să poată spune ce are de spus. Ar dori mai mult. Ar dori...

Se pomeni că-şi răsucea brăţara pe încheietura mîinii şi coborî privirea spre ea.

– Am uitat, şopti ea. O, Doamne, am uitat. Aseară, în timp ce mă îmbrăcam şi mă priveam în oglindă... A venit.

– Ai avut o experienţă ca asta şi aseară? întrebă Harper.

– Nu. Sau, nu la fel ca asta. În oglindă a apărut ea, nu eu. Eu nu...

Dădu din cap, nervoasă.

– Eram eu, în realitate, dar în oglindă se vedea ea. Nu ţi-am spus nimic, fiindcă aseară nu voiam să mai vorbesc despre asta. Voiam doar să scap, pentru un timp, şi pe urmă... mi-a ieşit din minte totul, pînă acum. Nu arăta aşa cum o văzusem înainte.

– Ce vrei să spui? se interesă Mitch, cu creionul pregătit să-şi noteze.

– Era îmbrăcată elegant. Într-o rochie roşie, dar diferită de cea pe care o purtam eu. O rochie seducătoare, decoltată, cu umerii goi. Rochie de bal, cred. Şi avea multe bijuterii. Rubine şi diamante. Colierul era...

Se întrerupse, privindu-şi brăţara, amuţită, şocată.

– Rubine şi diamante, repetă ea. O purta pe asta. Brăţara asta. Sînt sigură. Cînd am văzut-o la hotel, m-am simţit atît de puternic atrasă de ea... Nu mai vedeam nimic altceva din vitrină. O purta la mîna dreaptă. Era a ei. Brăţara asta a fost a ei.

Mitch îşi părăsi scaunul şi se lăsă pe vine lîngă Hayley, examinînd brăţara.

– Nu mă pricep deloc la datarea bijuteriilor şi la diversele lor stiluri din trecut. Harper, bijutierul ţi-a spus povestea brăţării?

– Aproximativ 1890, răspunse încordat Harper. Nu i-am dat nici o atenţie.

– Poate că ea te-a îndemnat să mi-o cumperi, spuse Hayley, ridicîndu-se în picioare. Dacă a...

– Nu. Voiam să-ţi fac un cadou. Nimic mai simplu. Dacă nu te simţi bine cu ea sau îţi dă o senzaţie stranie, putem s-o ţinem în seif.

Încredere deplină, îşi aminti ea. Asta însemna iubirea.

– Nu. N-a fost un schimb, a fost un dar.

Veni spre el şi-l sărută uşor pe buze.

– Aşa că, mai dă-o-n mă-sa!

– Asta-i fata mea!

Lily îl bătu uşor cu palma pe obraz, pînă cînd Harper întoarse capul spre ea, apoi îşi trînti gura peste a lui.

– Sau, una dintre ele... adăugă el.

Pînă seara, se calmase din nou. Era şi mai calmă cînd se aşeză în balansoar, cu Lily. Preţuia acele momente, cînd în cameră era linişte, iar ea îşi putea legăna fetiţa pînă adormea. Îi cînta şi, deşi nu avea o voce de soprană, lui Lily părea totuşi să-i placă.

După asta tînjea Amelia, poate că la asta rîvnea cel mai mult, în toată nebunia ei. Poate că jinduia după acele momente de împăcare şi comuniune între copil şi mama care-l adoarme cu un cîntec de leagăn.

Avea să încerce să ţină minte, îşi făgădui Hayley, ori de cîte

ori se speria sau se înfuria prea tare. Trebuia să-şi aducă amine ce pierduse Amelia, ce i se furase.

Încercă „Taci cu mama, puişor", pentru că, spre bucuria ei, ştia toate cuvintele. Cînd termină cîntecul, capul lui Lily o apăsa pe umăr neobişnuit de greu.

Fetiţa aproape adormise, cînd o mişcare în uşă îi făcu inima lui Hayley să tresară în piept. Apoi se linişti, la vederea lui Harper, care-i zîmbea. Cu aceeaşi voce răguşită şi melodioasă cu care cînta, îl preveni:

– Dacă te vede aici, nu mai adoarme.

Harper dădu din cap, mai aşteptă un moment, apoi se retrase.

Fredonînd, Hayley se ridică să se ducă la leagăn, unde o culcă pe Lily, cu cîinele de pluş aproape, ca să-l poată lua în braţe.

– Cînd vei avea trei ani, mămica o să-ţi ia un căţel adevărat. Bine, la doi, dar e ultima ofertă! Noapte bună, puişor!

Lăsînd veioza aprinsă, ieşi din camera unde dormea fetiţa. Cînd ajunse în living, Harper se întoarse dinspre uşile terasei.

– Era o imagine foarte frumoasă, tu şi Lily legănîndu-vă în balansoar. Mama zice că şi ea ne legăna în acelaşi scaun, pe fraţii mei şi pe mine, ca să adormim.

– De-asta e aşa de plăcut. În balansoarul ăla s-a adunat multă iubire.

– În seara asta e mai răcoare. Poate stăm jos puţin, afară.

– Bine.

Îşi luă monitorul şi-l urmă.

În faţa balustradei se aflau trei jardiniere enorme de aramă, ale căror plante fremătau uşor în adierea serii. Hayley primise sarcina de a alege şi sădi în ele florile din acel an şi întotdeauna îi plăcea să vadă amestecul extraordinar de culori şi forme.

– Nu mă deranjează căldura – cel puţin, nu la ora asta, spuse

ea, aplecîndu-se să miroasă o floare mov. Soarele apune mai devreme, ies licuricii, iar greierii încep să cînte.

– Am tras o spaimă, adineaori cînd m-a chemat mama.

– Nici nu mă mir.

– Deci, uite ce e, începu Harper, plimbîndu-şi absent o mînă peste braţul ei. După cele din seara asta, nu trebuie să mai stai aici. Poţi să te muţi la Logan, mîine. Ia-ţi cîteva zile libere, continuă el, cînd Hayley se întoarse să-l privească.

– Cîteva zile libere...?

– Florăria e în aceeaşi situaţie cu Harper House, din punctul ăsta de vedere. E mai bine să le eviţi pe amîndouă, pentru un timp. Eu şi Mitch vom vedea ce putem face ca să dăm de urma brăţării, să vedem la ce ne-o mai folosi şi asta.

– Adică să-mi fac bagajele şi să mă mut la Stella. Şi slujba, adio!

– N-am zis „adio". Doar pentru cîtva timp.

Tonul lui era atît de răbdător, încît făcea să i se zbîrlească părul, mai ceva ca sunetul unor unghii zgîriind tabla.

– Cîtva timp...

– Mda. Am vorbit cu mama şi cu Stella, ca să stai la ei o vreme.

– Ce vorbeşti? Le-ai spus despre asta?

Harper ştia să recunoască o femeie care se pregătea să-i ardă vreo două.

– N-are niciun rost să te enervezi. Era lucrul cel mai raţional.

– Deci, îţi închipui că e „raţional" ca tu să iei decizii în numele meu, să le discuţi cu alţii şi pe urmă să mi le serveşti pe tavă?

Făcu un pas înapoi, deliberat, ca pentru a demonstra că stătea pe propriile ei picioare.

– Nu-mi spui tu mie ce să fac, Harper, iar din casa asta n-am să plec pînă nu mă dă Roz pe uşă afară.

– Nu te dă nimeni afară. Ce mare lucru, să stai naibii la o prietenă pentru o vreme?

Suna atît de rezonabil, încît o scotea şi mai mult din minţi.

– *Este* mare lucru, fiindcă acum *asta* e casa mea. Aici locuiesc, iar florăria e locul unde lucrez.

– Şi va rămîne casa ta, iar la florărie vei lucra în continuare. Ce mama dracului, nu mai fi aşa de căpoasă!

Explozia lui temperamentală îi produse o nespusă satisfacţie. Însemna că putea să riposteze şi ea.

– Să nu drăcui şi să nu mă faci în toate felurile.

– Nu te...

Harper se întrerupse, îşi înfundă mîinile în buzunare şi începu să se plimbe pe terasă, străduindu-se să se calmeze.

– Ai spus că devine tot mai puternică. De ce naiba să stai aici, să rişti cine ştie ce, cînd tot ce ai de făcut e să te muţi cu două mile mai încolo? Temporar.

– Cît de temporar? Şi la asta te-ai gîndit? Şi ce vrei să fac la Stella în casă, să stau degeaba pînă hotărăşti tu că pot să mă întorc?

– Pînă nu va mai fi niciun pericol.

– Şi de unde-ai să ştii cînd nu va mai fi niciun pericol – *dacă* va înceta vreodată orice pericol? Iar dacă eşti aşa de-al naibii de îngrijorat, de ce nu-ţi faci tu bagajele?

– Fiindcă eu...

Îşi drese glasul, întorcîndu-se să privească încruntat spre grădină.

– Deşteaptă mişcarea. Bine că te-ai oprit înainte să spui: „Fiindcă eu sînt bărbat". Dar ţi-am citit-o pe faţă.

Îi dădu un brînci.

– Să nu-ţi închipui că nu m-am prins ce voiai să spui.

– Nu-mi spune tu mie ce voiam să spun şi nu-mi atribui lucruri pe care nu le gîndesc. Vreau să te ştiu într-un loc unde nu va trebui să-mi tot fac griji pentru tine.

– Nu-ţi cere nimeni să-ţi faci griji. De ani de zile îmi port singură de grijă. Nu-s aşa de proastă, nici aşa de *căpoasă,* încît

să nu-mi pese de ce se întîmplă. Dar mai am şi destulă minte ca să mă gîndesc că poate eu sînt ultima etapă. Poate cu mine se va termina toată treaba asta. Roz a *vorbit* cu ea, Harper. Poate că data viitoare vom primi nişte răspunsuri din care să aflăm ce s-a întîmplat şi ce avem de făcut ca să îndreptăm lucrurile.

– Data viitoare? Auzi la tine cum vorbeşti! Nu vreau să te mai atingă.

– Nu tu hotărăşti, iar eu nu mă las cu una, cu două. Mă cunoşti atît de puţin, încît crezi c-am să spun scurt „da, Harper" şi-am să plec ca un căţel ascultător?

– Fir-ar să fie, Hayley, nu încerc să-ţi controlez viaţa. Încerc doar să te apăr.

Desigur, aşa era. Şi arăta atît de amărît şi de frustrat, încît lui Hayley i se făcu milă de el. Puţin.

– Nu poţi să mă aperi. Nu în felul ăsta. Şi singurul lucru pe care-ai să-l reuşeşti, făcînd pentru mine planuri la care să nu particip şi eu, va fi să mă întăriţi şi mai mult.

– Ce noutate! Atunci, acordă-mi doar o săptămînă. Numai o săptămînă fă cum spun eu, ca să încerc să...

– Hayley, i-au luat copilul. Au făcut-o să-şi piardă minţile. Poate că oricum asta o aştepta, dar mai mult ca sigur că ultimul brînci ei i l-au dat. Sînt implicată în situaţia asta de peste un an. Nu-i pot întoarce spatele.

Ridică mîna, mîngîind brăţara pe care continua s-o poarte.

– Pe asta, ea mi-a arătat-o. Cumva. Port o bijuterie care a fost a ei. Tu mi-ai dăruit-o. Înseamnă ceva. Trebuie să aflu ce anume. Şi am mare nevoie, foarte mare nevoie, să rămîn aici, cu tine.

Se linişti îndeajuns ca să-l atingă pe obraz.

– Trebuia să te aştepţi să rămîn. Ce-a spus mama ta cînd ai anunţat-o că voiai să mă trimiţi la Stella?

Harper ridică din umeri, pornind înapoi spre balustrada terasei.

– Am bănuit. Şi cred că şi Stella a zis acelaşi lucru.

– Logan a fost de acord cu mine.

– Nici nu mă mir.

Veni spre el şi-l cuprinse cu braţele, rezemîndu-şi obrazul de spatele lui.

Avea un spate puternic, solid. Om muncitor, stăpîn al castelului. Ce combinaţie fascinantă între aceste două lucruri!

– Îţi sînt recunoscătoare pentru intenţie, dacă nu şi pentru metodă. Te ajută cu ceva?

– Nu prea.

– Dar asta: mă bucur că ţii la mine destul ca să încerci să faci pe şeful?

– Nu fac pe şeful...

Se întrerupse, cu o înjurătură şi un oftat, cînd întoarse capul şi o văzu zîmbindu-i.

– N-ai să cedezi.

– Nici o şansă. Cred că în sîngele familiei Ashby, cît de mult s-o fi diluat el pînă la mine, trebuie să fi rămas un sîmbure de încăpăţînare. Şi vreau să mă implic şi eu în găsirea răspunsurilor la toate aceste întrebări, Harper. E foarte important pentru mine, poate chiar mai important acum, că am ajuns la un soi de comuniune de conştiinţă cu ea. I-auzi, ce aiurea sună – da' altfel nu ştiu cum să zic.

– Ce-ai zice de: „te invadează"?

Hayley redeveni serioasă.

– În regulă, ce-i drept, e drept. Şi încă mai eşti furios, ceea ce din nou e normal. Cred că nu mă deranjează să ştiu că eşti destul de îngrijorat pentru mine ca să te înfurii.

– Dacă ai să fii rezonabilă în legătură cu asta, nu vei reuşi decît să mă enervezi şi mai mult.

Îi puse mîinile pe umeri, masînd-o uşor.

– Ţin mult la tine, Hayley, şi sînt îngrijorat.

– Ştiu. Numai nu uita, că şi eu ţin la mine însămi, şi-s destul de îngrijorată ca să am cît de multă grijă pot.

– Am să stau cu tine la noapte. Nici să nu te-aştepţi la altceva.

– Bine că asta vreau şi eu. Ştii...

Îşi ridică mîinile peste pieptul lui, cuprinzîndu-l pe după gît.

– Dacă-ncepem să ne zbenguim, s-ar putea să facă ceva. Deci, cred că ar trebui s-o punem la încercare.

Ridicîndu-se pe vîrfuri, îi atinse buzele cu ale ei.

– Aşa, ca un fel de experiment.

– În meseria mea, numai de experimente am parte.

– Vino în casă, făcu Hayley un pas înapoi, luîndu-l de amîndouă mîinile. Să pregătim laboratorul.

Mai tîrziu, în timp ce zăceau pe întuneric întorşi unul spre altul, Hayley îi mîngîie părul.

– De data asta, n-a părut s-o intereseze.

– Nu poţi prevedea reacţiile unei stafii care ar trebui să bîntuie un azil de nebuni.

– Aşa se pare, răspunse ea, ghemuindu-se mai aproape. Eşti un fel de savant, nu?

– Un fel de...

– Cînd experimentează, savanţii trebuie să încerce de mai multe ori, eventual cu unele mici variaţiuni, pe parcursul unui interval de timp. Aşa am auzit.

– Categoric.

– Deci...

Închise ochii, aproape torcînd, cînd îi simţi mîna mîngîind-o.

– Nu ne mai rămîne decît să încercăm din nou, cu proxima ocazie. Nu crezi?

– Ba da. Şi mai cred că aud chiar acum ocazia cum... ciocăneşte la uşă.

Rîzînd, Hayley deschise ochii.

– Acolo de unde sînt eu, asta nu se numeşte „ocazie".

12

David întoarse harta cu susul în jos şi-şi plimbă vîrful degetului de-a lungul unui drum.

– Parc-am fi detectivi. Ca Batman şi Robin.

– Ăia nu erau detectivi, îl corectă Harper. Ei luptau contra crimei.

– Cusurgiule. Bine, atunci, ca Nick şi Nora Charles.

– Spune-mi doar pe unde s-o iau, Nora.

– Ar trebui să se facă un drum la dreapta, după vreo două mile.

David îşi lăsă harta pe genunchi şi se întoarse spre geam, să admire peisajul.

– Iar acum, că alergăm pe urmele bijuteriilor misterioase, ce-o să facem dacă şi cînd aflăm de unde provenea iniţial brăţara?

– Cunoaşterea înseamnă putere, ridică din umeri Harper. Sau cam aşa ceva. Şi m-am săturat să tot stau degeaba, aşteptînd să se întîmple ceva. Bijutierul a spus c-o avea de la familia Hopkins.

– Pîine cu unt.

– Ce? Ţi-e foame?

– Pîine cu unt, repetă David. Unsă din greu. „Prietenei mele i-a plăcut la nebunie brăţara. În curînd va fi ziua ei, şi dacă tot i-am făcut o asemenea bucurie, mă întrebam dacă mai aveţi şi alte piese asemănătoare. Eventual, de la aceeaşi sursă? De la Kent o aveţi, nu?" Tipul mai că nu s-a dat peste cap să-ţi ofere cît mai

multe informaţii, chiar dac-a încercat să-ţi vîndă vreo două inele de tinichea. Ethel Hopkins n-avea deloc un gust impecabil. Totuşi, cerceii ăia puteai să-i iei. I-ar fi plăcut lui Hayley.

– I-am cumpărat doar o brăţară. Şi nişte cercei ar fi prea mult, în momentul de faţă.

– Vezi că vine aia pe dreapta. Cerceii nu sînt niciodată prea mult, adăugă el, după ce Harper luă curba. Cam o jumătate de milă, pe drumul ăsta. Ar trebui să fie pe stînga.

Harper intră pe o alee cu două benzi, oprind lîngă un Town Car model recent, după care rămase bătînd cu degetele în volan, pe cînd studia topografia terenului.

Casa era mare şi bine întreţinută, într-un cartier vechi, de oameni înstăriţi. Era un conac în stil Tudor englezesc cu un etaj, înconjurată de plante alese inspirat, un stejar bătrîn şi un copac de lemn-cîinesc frumos în faţă. Peluza era bine tunsă, de un verde-intens, ceea ce sugera servicii de grădină şi aspersoare automate.

– Ia să vedem, ce-avem noi aici? se întrebă el. Oameni cu bani, clasă mijlocie spre superioară.

– Singura fiică în viaţă a lui Ethel, Mae Hopkins Ives Fitzpatrick, citi David de pe însemnările pe care le făcuse după actele de la judecătorie. Are şaptezeci şi şase de ani. Căsătorită de două ori, văduvă tot de-atîtea. Şi poţi să-mi mulţumeşti că le-am dezgropat pe toate astea aşa de repede, datorită geniului meu în a imita metodele lui Mitch.

– Să vedem dacă geniul tău o convinge să ne primească în casă şi pe urmă să ne spună dacă-şi aminteşte de unde avea maică-sa brăţara.

Ajunseseră la uşă, sunară şi rămaseră să aştepte, într-o căldură toridă.

Femeia care le deschise avea păr şaten, scurt şi lucios ca o cască, şi ochi de un albastru spălăcit, în spatele ochelarilor

cu rame de aur, de ultimă modă. Era scundă, sub un metru şaizeci, şi purta o pereche de pantaloni albaştri de trening şi un tricou alb, lăsînd să i se vadă constituţia sportivă. La gît avea un şirag de perle, cîte un inel cu safir la fiecare mînă şi cercuri delicate de aur în urechi.

– Nu-mi păreţi agenţi de vînzări, afirmă ea cu o voce gîjîită, rămînînd cu o mînă pe clanţa uşii cu plasă.

– Nici nu sîntem, doamnă, răspune Harper, cu un zîmbet cordial. Eu sînt Harper Ashby, iar el e prietenul meu, David Wentworth. Am dori să vorbim cu Mae Fitzpatrick.

– Asta şi faceţi.

Bafta genetică – sau, mai bine zis, un chirurg plastic dibaci, îşi spuse Harper –, îi şterse de pe faţă vreo zece ani buni din cei şaptezeci şi şase pe care-i avea.

– Sînt onorat să vă cunosc, doamnă Fitzpatrick. Îmi dau seama că abuzez de bunăvoinţa dumneavoastră, dar mă întreb dacă n-am putea intra ca să stăm puţin de vorbă.

O fi fost spălăcită culoarea ochilor ei, dar expresia lor era tăioasă ca un scalpel.

– Par cumva o femeie slabă de minte care primeşte în casă bărbaţi necunoscuţi?

– Nu, doamnă.

Totuşi, trebuia să se întrebe de ce o femeie care se declara raţională credea că o uşă cu plasă ar fi putut-o apăra de intruşi.

– Atunci, dacă nu vă supăraţi, aş dori doar să vă pun cîteva întrebări în legătură cu o...

– Ashby, aţi spus?

– Da, doamnă.

– Vreo legătură cu Miriam Norwood Ashby?

– Da, doamnă. A fost bunica mea după tată.

– Am cunoscut-o puţin.

– Nu pot spune acelaşi lucru.

– Nici nu mă aşteptam, de vreme ce a murit de-o bună bucată de vreme. Atunci, înseamnă că eşti băiatul lui Rosalind Harper.

– Da, doamnă, cel mare.

– Şi pe ea am întîlnit-o, o dată sau de două ori. Prima oară am fost la nunta ei cu John Ashby. Semeni cu ea puţin, nu-i aşa?

– Într-adevăr. Da, doamnă.

Ochii lui Mae Fitzpatrick se îndreptară spre David.

– Ăsta nu-i fratele dumitale.

– Sînt un prieten de familie, doamnă Fitzpatrick, răspunse David, afişînd un zîmbet strălucitor. Locuiesc la Harper House şi lucrez pentru Rosalind. Poate o să vă simţiţi mai liniştită dacă o întrebaţi pe doamna Harper, înainte de a vorbi cu noi. Vă dăm cu plăcere un număr unde s-o puteţi suna şi vom aştepta aici pînă vă convingeţi.

În schimb, femeia deschise uşa cu plasă.

– Nu cred că nepotul lui Miriam Ashby mi-ar da una-n cap ca să mă jefuiască. Puteţi intra.

– Vă mulţumim.

Casa era la fel de îngrijită şi de ordonată ca şi stăpîna ei, cu parchet de stejar lustruit şi pereţi de un verde discret. Mae Fitzpatrick îi conduse într-un living somptuos, mobilat în stil modern, aproape minimalist.

– Cred că aţi dori să beţi ceva rece, băieţi.

– Nu vrem să vă deranjaţi pentru noi, doamnă Fitzpatrick, răspunse Harper.

– Un ceai dulce nu e greu de servit. Luaţi loc. Vin într-un minut.

– Are clasă, comentă David, după ce Mae ieşi. Puţin cam demodată, dar de clasă.

– Casa sau ea?

– Ambele, răspunse el, aşezîndu-se pe canapea. Ashby-Harper e o cheie care deschide multe uşi. Cu ea, farmecul meu n-ar fi rezolvat nimic.

– E interesant că a cunoscut-o pe bunică-mea – e mai tînără – şi că a fost invitată la nunta mamei. Toate aceste mici intersectări... Mă întreb dacă vreunul dintre strămoşii ei i-a cunoscut pe Reginald sau Beatrice.

– Coincidenţele nu sînt coincidenţe decît pentru oamenii cu vederi înguste.

– Convieţuirea cu o fantomă tinde să le caşte cît toate zilele, replică Harper, ridicîndu-se în picioare, cînd Mae reveni cu paharele pe o tavă. Daţi-mi voie să vă ajut! Vă sîntem foarte recunoscători pentru timpul pe care nu-i acordaţi, doamnă Fitzpatrick.

Puse tava pe măsuţa de cafea.

– Vom încerca să nu vă răpim prea mult din el.

– Bunica dumitale era o femeie bună la suflet. Deşi n-am cunoscut-o foarte bine, bunicul dumitale şi primul meu soţ au avut o mică firmă de afaceri împreună, cu mulţi ani în urmă. O afacere imobiliară adevărată, adăugă ea, care a fost satisfăcător de profitabilă pentru toţi cei implicaţi. Ei, şi acum, de ce-a venit nepotul ei să bată la uşa mea?

– În legătură cu o brăţară din averea mamei dumneavoastră.

Mae îşi înclină capul, cu interes politicos.

– O brăţară din averea mamei mele...

– Da, doamnă. Întîmplător, am cumpărat această brăţară de la bijutierul care a primit-o.

– Şi e ceva în neregulă cu brăţara?

– Nu. Nu, doamnă. Speram să vă amintiţi, poate, cîte ceva din istoria ei, întrucît mă interesează foarte mult de unde provine. Mi s-a spus că a fost confecţionată cam prin jurul anului 1890. E făcută din rubine în formă de inimă, montate în diamante.

– Da, cunosc piesa. Am vîndut-o recent, împreună cu alte cîteva care nu erau pe gustul meu şi nu aveam niciun motiv să le ţin într-un seif de depuneri, unde stăteau de la moartea mamei mele, cu ani în urmă.

Sorbi din ceai, privindu-l.

– Eşti curios în legătură cu istoricul brăţării?

– Da, doamnă, mă interesează foarte mult.

– Dar nu te grăbeşti să-mi expui cauzele.

– În mod destul de ciudat, am motive să cred că a aparţinut – ea sau alta foarte asemănătoare – familiei mele. Cînd am descoperit acest lucru, l-am găsit foarte interesant şi m-am gîndit că ar merita să-mi satisfac curiozitatea, sacrificîndu-mi puţin timp ca să-i dau de urmă.

– Chiar aşa? Ei, dar e într-adevăr interesant. Bunicul meu i-a dăruit bunicii brăţara în 1893, la aniversarea căsătoriei. E posibil ca, în acea perioadă, să fi existat mai multe cu acelaşi model.

– Da, se poate.

– Totuşi, brăţara are o anumită poveste, dacă eşti curios s-o auzi.

– M-ar interesa foarte mult.

Mae le oferi farfuria cu fursecuri pe care o adusese odată cu ceaiul, aşteptînd ca fiecare dintre cei doi tineri să ia cîte unul. Apoi se rezemă de spătar, cu un uşor zîmbet pe faţă.

– Bunicii mei nu au avut o căsnicie fericită, bunicul fiind cam afemeiat. De fapt îi plăceau jocurile de cărţi, afacerile dubioase şi compania femeilor de moravuri uşoare – după cum spunea bunica mea, care a trăit pînă la venerabila vîrstă de nouăzeci şi opt de ani, aşa că am apucat s-o cunosc foarte bine.

Ridicîndu-se, se duse la o etajeră şi luă o fotografie care se afla într-o ramă îngustă de argint.

– Bunicii mei, spuse ea, întinzîndu-i lui Harper fotografia. Un portret formal făcut în 1891. După cum puteţi vedea, destrăbălat sau nu, era un bărbat foarte arătos.

– Amîndoi arată bine.

Şi, observă Harper, aveau acelaşi stil de îmbrăcăminte, pieptănătură, chiar şi în fotografie, ca în copiile imaginilor prinse de Mitch pe panou.

– E o frumusețe, comentă David, ridicînd privirea. Îi semănați.

– Mi s-a mai spus. Semănăm și fizic, și ca temperament.

Vizibil mulțumită, Mae luă fotografia și o puse la loc.

– Bunica mea susținea că două dintre cele mai fericite zile din viața ei au fost ziua nunții, cînd era prea tînără și necugetată ca să știe în ce se băga, și ziua în care a rămas văduvă – peste vreo doisprezece ani, cînd s-a putut bucura de viață fără povara unui bărbat care nu era demn de încredere.

Se așeză din nou, luîndu-și ceaiul.

– Un bărbat chipeș, după cum ați văzut cu ochii voștri. Un om fermecător, de bună seamă, și care avea succese considerabile la jocurile de cărți și în afacerile dubioase. Dar bunica mea era o femeie cu un simț al moralei foarte ridicat. O femeie care a reușit să-și ajusteze principiile morale doar atîta cît să se bucure de rezultatele succeselor soțului ei, deși le deplîngea.

Își puse ceaiul pe masă și se rezemă din nou de spătar, savurîndu-și vizibil rolul de povestitoare.

– Povestea adesea cum a descoperit – cu ocazia uneia dintre mărturisirile soțului ei la beție – că darul aniversar, brățara cu inimi de rubin, provenea dintr-o sursă nu tocmai onorabilă. O primise ca achitare a unei datorii la cărți, de la un om care cumpăra bijuterii și alte bunuri de valoare de la persoane atît de nefericite sau disperate încît erau nevoite să-și vîndă repede și ieftin tot ce aveau. Cel mai probabil, le obținea adesea de la cei care le furaseră și se foloseau de el ca să le plaseze.

Zîmbi larg, încîntată fără îndoială de idee.

– Aparținuse amantei unui om bogat, căreia i-o furase o servitoare, după ce respectivul își pusese metresa pe liber. După cum susținea bunica mea că aflase, se spunea că acea femeie tocmai devenise nebună de legat și, la scurt timp după aceea, a dispărut.

Își luă ceaiul și sorbi.

– M-am întrebat mereu dacă povestea era adevărată.

*

Harper se duse mai întîi la mama lui și îngenunche lîngă ea, în grădina de-acasă. Absent, începu s-o ajute la plivitul de buruieni.

– Am auzit că azi ți-ai luat liber, începu ea.

– Aveam ceva de făcut. De ce nu ți-ai pus nimic pe cap?

– Am uitat. Ieșisem doar pentru un minut și pe urmă m-am luat cu munca.

Harper își scoase șapca de baseball și i-o așeză pe cap.

– Mai ții minte, continuă Roz, de cîte ori, dacă lucram aici cînd veneai tu acasă, după școală, te așezai lîngă mine și mă ajutai să smulg buruienile sau să plantez, în timp ce-mi povesteai toate bucuriile și necazurile tale de peste zi?

– Îmi amintesc că întotdeauna mă ascultai cu atenție. Și nu numai pe mine, ci și pe Austin și Mason. Uneori, pe toți trei în același timp. Cum reușeai?

– O mamă are tot atîtea copii, cîte voci au copiii ei. Ca un dirijor pentru fiecare instrument separat din orchestră, chiar și în mijlocul unei simfonii. Ce necazuri ai, băiețașul mamei?

– Ai avut dreptate în legătură cu Hayley.

– Pentru mine, e o adevărată politică să am mereu dreptate. În ce privință, anume?

– Că nu vrea să se mute la Logan fiindcă i-am cerut-o eu.

Pe sub cozorocul șepcii, sprîncenele lui Roz se arcuiră.

– I-ai cerut?

– I-am cerut, i-am spus... ridică din umeri Harper. Care-i diferența, cînd îi vrei binele?

Rîzînd cu un sunet răgușit, Roz îl bătu pe obraji cu mîinile pline de pămînt.

– Ce mai bărbat!

– Acum o clipă, eram băiețașul mamei.

– Băieţaşul mamei a ajuns un bărbat grozav. Nu găsesc că ar fi un defect. Mă amuză uneori – ca acum –, alteori mă nedumireşte şi, foarte rar, e de-a dreptul iritant. V-aţi certat? Nu mi s-a părut, dimineaţă cînd aţi venit la micul dejun.

– Nu, e totul în regulă. Dacă nu-ţi convine că mă culc cu ea la tine în casă, înţeleg.

– Şi ai să respecţi sanctitatea căminului, culcîndu-te cu ea în altă parte?

– Mda.

– Şi eu m-am culcat în Harper House cu bărbaţi cu care nu eram măritată. E o casă, nu o catedrală. Şi a ta, nu numai a mea. Dacă faci sex cu Hayley, de ce să nu aveţi condiţii confortabile? Şi sigure, adăugă ea, privindu-l drept în ochi.

Chiar şi după atîţia ani, îl făcea să-şi coboare capul în piept.

– În ultima vreme, îmi cumpăr singur prezervativele.

– Mă bucur să aud asta.

– Şi nu despre asta voiam să vorbim. Am pornit pe urmele brătării şi am aflat că a fost a Ameliei.

Făcînd ochii mari, Roz se aşeză pe călcîie.

– Ai reuşit? Ce repede!

– M-am grăbit, am avut parte de o coincidenţă şi de puţin noroc. Nici nu ştiu care din toate, în primul rînd. Provenea din averea unei anumite Ethel Hopkins. A murit de cîţiva ani, se pare, iar fiica ei s-a hotărît să-şi trăiască viaţa mai departe şi să vîndă unele dintre lucrurile care nu-i plăceau sau pe care nu voia să le mai păstreze. Mae Fitzpatrick. A spus că te cunoaşte.

– Mae Fitzpatrick, închise Roz ochii, încercînd să-şi răsfoiască vastele dosare din minte cu cunoştinţe. Îmi pare rău, nu-mi sună familiar.

– A mai fost căsătorită o dată. Stai puţin... Ives?

– Nici Mae Ives nu-mi spune nimic.

– Ei, a zis că te-a întîlnit doar de vreo două ori. O dată, cînd te-ai măritat cu tata. A fost la nuntă.

– Sigur? Ei, interesant, dar deloc surprinzător. Cred că, adunîndu-i la un loc pe toţi invitaţii din partea mamei şi a lui John, ne-a venit la nuntă toată lumea din Shelby County şi aproape tot statul Tennessee.

– A cunoscut-o şi pe bunica Ashby.

Şi, aşezîndu-se lîngă ea pe aleea din grădină, îi povesti toată conversaţia pe care o avusese cu Mae Fitzpatrick.

– Uluitor, nu-i aşa? murmură meditativ Roz. Toate acele mici unghiuri şi curbe, şi cît de bine se potrivesc la un loc!

– Ştiu. Mamă, s-a prins. Era prea manierată ca s-o spună pe şleau, dar a dedus ce se întîmplase, că Reginald Harper era protectorul bogat care-şi alungase amanta. Sînt şanse să vorbească.

– Şi crezi că asta mă deranjează cu ceva? Iubitule, faptul că străbunicul meu a avut amante, că a întreţinut metrese, că le-a arătat uşa şi, în general, că a trăit o viaţă plină de infidelităţi, nu are nici o influenţă asupra mea, şi nici asupra ta. Nu noi răspundem de comportamentul lui, lucru de care mi-aş dori sincer să-şi dea seama şi Amelia.

Mai smulse cîteva buruieni.

– Cît despre restul faptelor lui, care au fost mai mult decît deplorabile, nici pentru acelea nu avem nicio vină. Mitch scrie despre asta. Dacă tu şi fraţii tăi nu consideraţi, categoric, că toate aceste lucruri trebuie să rămînă cît mai confidenţiale în sînul familiei, eu aş fi de acord să-şi publice cartea.

– De ce?

– Nu e nici vina, nici responsabilitatea noastră. Toate sînt adevărate, continuă ea, privindu-l, dar cred că, dacă le dăm publicităţii, îi facem Ameliei cumva dreptate. E o cale de a recunoaşte o înaintaşă care, indiferent ce-a făcut şi ce s-a ales de ea, a fost tratată mizerabil, ca să nu spun de-a dreptul monstruos.

Ridică mîna, apăsîndu-şi pe dosul mîinii lui palma mînjită de ţărînă.

– E sînge din sîngele nostru.

– Şi înseamnă că-s un om fără inimă dacă vreau să plece, să dispară de-aici, pentru ceea ce era să-ţi facă ţie şi pentru ce-i face acum şi lui Hayley?

– Nu. Înseamnă doar că Hayley şi cu mine sîntem mai aproape de inima ta. Atîta e de-ajuns pe ziua de azi.

Îşi şterse mîinile de pantalonii pe care îi folosea cînd lucra în grădină.

– Dacă mai stăm mult aici, în arşiţa asta umedă, o să fierbem de vii. Hai cu mine în casă. Să ne aşezăm la răcoare şi să bem o bere.

– Spune-mi ceva, îi ceru Harper, privind spre casă, în timp ce porneau pe cărare. De unde-ai ştiut că tata ţi-era hărăzit?

– Mi s-au aprins stele în ochi, rîse Roz, luîndu-l de braţ, în ciuda căldurii. Jur că am avut stele în ochi. Eram atît de tînără, iar el mi-a umplut ochii de stele. Dar pe-atunci eram doar îndrăgostită. Cred că mi-am dat seama că era ursitul meu într-o noapte, cînd am stat de vorbă cîteva ore. M-am strecurat pe furiş afară din casă ca să mă întîlnesc cu el. Dumnezeule, tatăl meu l-ar fi jupuit de viu. Dar n-am făcut altceva decît să stăm de vorbă, ceasuri în şir, sub o salcie. Era doar un băiat, dar am ştiut că aveam să-l iubesc toată viaţa. Şi aşa s-a şi întîmplat. Am ştiut, fiindcă am stat acolo, aproape pînă-n zori, şi mă făcea să rîd, şi mă făcea să gîndesc, şi să visez, şi să tremur. N-am crezut că o să mai iubesc aşa vreodată. Acum însă, iubesc din nou. Iar asta nu diminuează cu nimic ceea ce i se cuvine tatălui tău, Harper.

– Ştiu, mamă, răspunse el, strîngîndu-i mîna într-a lui. Şi cu Mitch, cum ţi-ai dat seama?

– Cred că devenisem prea cinică pentru stelele alea, cel puţin la început. A mers mai încet, şi mai neliniştitor. Şi el mă face să

rîd şi să gîndesc, să visez şi să tremur. Şi a fost o perioadă, în timpul acelei ascensiuni încete şi îndelungate, cînd mă uitam la el şi mi se încălzea din nou inima. Uitasem cum e să simţi în inimă acea căldură.

– E un om bun. Te iubeşte. Se uită la tine cînd intri pe uşă şi cînd ieşi. Mă bucur că l-ai găsit.

– Şi eu.

– Şi... atunci, cu tata... ce salcie era?

– A, era una mare, bătrînă şi frumoasă, mai încolo, în spatele grajdurilor vechi.

Se opri un moment, gesticulînd spre clădirea în ruine.

– După scurt timp, John s-a întors şi a scrijelit iniţialele noastre pe trunchi. Dar, în noaptea următoare, a lovit-o trăsnetul şi a despicat-o drept în două, şi... O, Doamne...!

– Amelia, murmură el încet.

– Numai ea putea fi. Pînă acum, niciodată nu mi-a trecut prin minte, dar îmi amintesc că nu fusese furtună. Servitorii vorbeau despre copac, povestind cum a fost lovit de trăsnet, deşi nu era furtună.

– Deci, spuse Harper, făcea figuri încă de pe-atunci.

– Ce meschin, ce urît din partea ei... Am plîns după salcia aia. Sub ea mă îndrăgostisem şi am început să plîng cînd i-am văzut pe îngrijitori strîngînd frînturile de lemn şi scoţînd trunchiul din rădăcini.

– Nu te întrebi dacă n-or mai fi existat şi alte incidente? Mici fapte violente pe care le-am pus pe seama unor ciudăţenii, în tot timpul cît o credeam inofensivă şi binevoitoare?

Întoarse privirea spre casă, gîndindu-se ce însemna pentru el – şi cine o bîntuise cu atîţia ani încă înainte de naşterea lui.

– Niciodată n-a fost binevoitoare. De fapt, n-a fost.

– Atîta ură şi furie adunate în sufletul ei... Ferecate acolo...

– Şi din cînd în cînd scapă, ca apa prin crăpăturile unui zăgaz. Iar acum, iese tot mai des şi mai cu putere. Şi n-o putem pune la

loc, mamă. Nu ne rămîne decît s-o golim, s-o lăsăm să iasă pînă la ultima picătură.

– Cum?

– Cred că va trebui să spargem stăvilarul, atîta vreme cît avem ciocanul în mînă.

Soarele asfinţea, cînd Hayley porni agale prin grădini. Lily dormea, iar Roz şi Mitch supravegheau monitorul. Maşina lui Harper era în curte, ceea ce însemna că şi el trebuia să fie pe undeva prin apropiere. În casa trăsurilor nu era, căci bătuse la uşă, apoi vîrîse capul înăuntru şi-l strigase.

Doar nu erau siamezi, îşi reaminti ea. Totuşi, Harper nu stătuse nici la cină. Spusese că avea ceva de făcut şi că urma să se întoarcă după căderea întunericului.

Ei bine, acum aproape se întunecase, iar ea nu putea decît să se întrebe pe unde umbla...

Şi-n plus, îi plăcea să se plimbe prin grădini, în asfinţit. Chiar şi în situaţia care se crease. Era o atmosferă liniştitoare şi-i prindea bine puţină linişte, după ce se tot gîndise la povestea brăţării.

Se apropiau de aflarea răspunsurilor, nu avea nici o îndoială. Dar nu mai era sigură dacă totul avea să se sfîrşească în linişte, odată ce le aflau.

Se putea ca Amelia să nu renunţe bucuros la ultimele ei legături cu lumea materială, pentru a se transfera – probabil ăsta era termenul cel mai potrivit – în lumea cealaltă.

Îi plăcea să locuiască într-un trup real – dacă se putea numi „locuit". Să-l folosească? Să treacă prin el? Ce-o fi fost, Ameliei îi plăcea, de acest lucru Hayley era sigură. La fel de sigură ca şi că era o noutate, atît pentru ea însăşi cît şi pentru Amelia.

Dacă se mai întîmpla vreodată – *cînd,* se corectă ea, impunîndu-şi să privească adevărul în faţă –, cînd avea să se întîmple din nou, urma să facă eforturi pentru a rămîne mai conştientă, mai stăpînă pe situaţie.

Şi nu asta făcea acum, singură, în penumbra din grădină? Degeaba ar fi tot susţinut în sinea ei că nu venise intenţionat acolo. Era un fel de provocare. *Haide, javră!* Voia să vadă cît rezista şi cum avea să reziste cînd nu mai era prin preajmă nimeni care să intervină. Sau să păţească ceva.

Dar nu se întîmpla nimic. Se simţea absolut normal, complet stăpînă pe ea însăşi.

Şi era la fel de stăpînă pe sine şi cînd sunetele care se auzeau din întuneric o făcură să tresară. Se opri, pradă dilemei dintre a fugi sau a merge înainte, cu urechile ciulite. Sunetul ritmic, repetat, o făcu să se încrunte, în timp ce porni mai departe.

Suna... Dar nu, era imposibil. Totuşi, inima îi bătea ca o pereche de aripi, în timp ce se furişa tot mai aproape, imaginîndu-şi o siluetă spectrală care săpa un mormînt.

Mormîntul Ameliei. N-ar fi fost exclus. Acesta putea fi răspunsul în sfîrşit. Reginald o omorîse, apoi o îngropase acolo, pe proprietate. Avea să-i fie arătat mormîntul – în pămînt nesfinţit. S-ar fi putut să-l binecuvînteze sau să-l însemne sau... în fine, avea să se intereseze cum se proceda în asemenea situaţii.

Iar atunci, bîntuirea Casei Harper urma să ia sfîrşit.

Îşi continuă încet drumul pe după ruinele grajdurilor, apropiindu-se de clădire cît de mult îndrăznea. Palmele i se umeziseră, iar respiraţia părea s-o zgîrie în gît.

Trecu de colţul clădirii, luîndu-se după sunet, pregătită să fie îngrozită şi uimită.

Şi-l văzu pe Harper, cu bustul gol şi tricoul aruncat pe jos, săpînd o groapă.

Se relaxă atît de brusc, încît aerul i se revărsă din plămîni cu un şuierat strident.

– Harper, pentru numele lui Dumnezeu, m-ai speriat îngrozitor. Ce faci aici?

Harper continuă să sape, aruncînd pămîntul peste grămada de alături. Deşi era încă nervoasă, Hayley îşi ridică ochii spre cer, exasperată, apoi porni mai departe, spre el.

– Te-am întrebat...

Drept răspuns, Harper sări la un metru în aer, cînd îi simţi degetul împungîndu-l în spate. Chiar în timp ce Hayley ţipa şi ea, se răsuci, ridicînd hîrleţul peste umăr ca pe un ciomag. Reuşi să se oprească la timp şi dădu drumul unui şir de înjurături birjăreşti, în vreme ce Hayley se împleticea dîndu-se înapoi şi căzînd în fund.

– Iisuse Dumnezeule Atotputernice! strigă el, trăgîndu-şi căştile din urechi. Ce naiba te-a apucat, să te furişezi aşa pe întuneric?

– Nu m-am furişat, te-am strigat. Dacă nu ţi-ai pune muzica aia aşa de tare, ai auzi şi tu oamenii cînd îţi spun cîte ceva. Am crezut c-ai să-mi zbori creierii cu cazmaua aia. Am crezut...

Începu să chicotească, încercînd zadarnic să se abţină.

– Să te fi văzut cum arătai! Uite-aşa ţi se făcuseră ochii, ridică ea mîinile, cu degetele în cerc, după care rîse şi mai tare, cînd Harper se uită urît la ea. O, nu, fac pe mine... Stai...

Închise strîns ochii, încercînd să se ridice în picioare, în timp ce începuse să rîdă din nou în hohote.

– Gata, gata, mi-am revenit. Ai putea măcar să mă ajuţi, dacă tot m-ai trîntit.

– Nu te-am trîntit, deşi nici mult nu mai lipsea, naibii, replică el, întinzîndu-i o mînă pentru a o ajuta să se ridice.

– Credeam că erai Reginald, săpînd mormîntul prematur al Ameliei.

Clătinînd din cap, Harper se rezemă în coada hîrleţului, privind-o lung.

– Şi-atunci, de ce-ai venit, ca să-i dai o mînă de ajutor?

– Păi, trebuia să văd ce se întîmpla, nu? Ce Dumnezeu te-a apucat să sapi gropi aici pe întuneric?

– Nu e întuneric.

– Cînd ai ţipat la mine, ai zis că era întuneric. Ce faci?

– Joc bază trei cu Atlanta Beavers.

– Nu văd de ce faci pe ofuscatul. Eu sînt aia care-a căzut în fund şi era să fac pe mine.

– Scuză-mă. Te-ai lovit?

– Nu. Plantezi pomul ăla? întrebă ea, privind în sfîrşit spre o salcie tînără şi zveltă. De ce plantezi un copac aici, la ora asta, Harper?

– Pentru mama. Azi mi-a povestit o întîmplare, cum s-a furişat într-o noapte afară din casă la o întîlnire cu tata, şi au stat de vorbă, sub o salcie bătrînă care creştea aici. Atunci s-a îndrăgostit de el. A doua zi, salcia a fost trăsnită. De Amelia, adăugă el, aruncînd încă un hîrleţ de pămînt. Înainte nu-şi dăduse seama, dar acum asta e singura explicaţie. Aşa că plantez alta la loc.

Hayley stătu tăcută un moment, în timp ce Harper aprecia din ochi groapa, apoi rădăcinile puietului, şi săpa mai departe.

– Ce dulce eşti! Mi se înveluie inima-n dulceaţă numai cînd mă gîndesc, Harper. Pot să te ajut cu ceva sau preferi s-o faci singur?

– Groapa e cam gata. Poţi să m-ajuţi să-l pun înăuntru.

– N-am mai sădit niciodată un copac.

– Vezi, groapa trebuie să fie cam de trei ori mai largă decît rădăcina, dar nu mai adîncă. Pe margini, laşi pămîntul afînat, pentru ca rădăcinile să aibă loc să se întindă.

Luă copăcelul şi-l potrivi în groapă.

– Cum ţi se pare că arată?

– Normal, cum ai spus.

– Acum, tragi pînza de sac de la baza trunchiului, ca să vedem pînă unde ajungea înainte pămîntul – adică o să vedem dacă

aprinzi lanterna aia de-acolo, că s-a întunecat de tot. Mi-a luat ceva vreme pînă să-mi adun toate de care aveam nevoie.

Hayley aprinse lanterna, apoi se lăsă pe vine, îndreptînd-o spre tulpină.

– Aşa e bine?

– Perfect. Vezi? bătu el cu degetul în semnul de deasupra rădăcinii. Asta-i linia solului, iar adîncimea potrivită o avem aici. Mai trebuie doar să curăţăm puţin rădăcinile. Ia dă-mi foarfecele alea.

Harper le luă şi i le întinse.

– Ştii, săpatul unei gropi pentru un copac sună la fel ca săpatul unui mormînt.

Harper îi aruncă o privire.

– Ai auzit vreodată pe cineva săpînd morminte?

– În filme.

– Corect. O să astupăm groapa, dar punem pămîntul puţin cîte puţin şi-l bătătorim pe măsură ce umplem. Altă pereche de mănuşi nu mi-am adus. Poftim, ia-le pe astea.

– Nu, le refuză ea cu un gest, cînd Harper dădu să şi le scoată. Puţin pămînt n-are ce rău să-mi facă. E bine aşa?

– Mda, e foarte bine. Continuă să umpli şi să bătătoreşti, adunînd pămîntul spre trunchi şi lăsînd un fel de şănţuleţ pe margini.

– Îmi place senzaţia asta, de pămînt afînat.

– Ştiu ce vrei să spui.

Cînd fu mulţumit de rezultat, Harper scoase cuţitul, tăie marginile de sus ale sacului, apoi se ridică în picioare.

– O să-i punem cît mai multă apă, o turnăm în şanţul din jurul movilei – vezi...?

Ridică o găleată pe care o umpluse şi dădu din cap cînd Hayley o luă pe cealaltă.

– Gata, ai săpat un copac.

– Am ajutat la sădirea lui, cel puţin, răspunse ea, dîndu-se cu un pas înapoi, întinzînd o mînă după a lui. Arată foarte frumos, Harper. O să însemne mult pentru ea, că te-ai gîndit să faci asta.

– Şi pentru mine a însemnat, s-o fac.

Îi strînse scurt mîna, apoi se aplecă să-şi adune uneltele.

– Probabil ar fi trebuit să aşteptăm pînă la primăvară, dar am vrut s-o fac acum. Ca şi cum i-aş fi dat cu tifla. Haide, doboară-i, o să-i punem la loc, şi gata. Am vrut s-o fac acum.

– Eşti foarte furios pe ea.

– Nu mai sînt un ţînc, să mă farmece cu cîntece de leagăn. Am văzut de ce e în stare.

Hayley clătină din cap, înfiorîndu-se uşor în răcoarea serii.

– Cred că nimeni dintre noi n-a văzut cu adevărat de ce e în stare. Nu încă.

13

Casa de altoiri era mai mult decît un spaţiu de lucru pentru Harper. Mai era şi parţial loc de joacă, parţial sanctuar şi parţial laborator. Putea, şi adesea o făcea, să se piardă ore întregi în căldura ei umedă, învăluit de muzică, lucrînd, experimentînd sau doar desfătîndu-se cu gîndul că era singura fiinţă umană printre plante.

De multe ori, prefera plantele în locul oamenilor. Deşi nu era întru totul sigur ce spunea asta despre el, nici nu-l preocupa prea mult.

Îşi găsise pasiunea în viaţă şi se considera norocos că-şi putea cîştiga existenţa făcînd un lucru care-l ajuta să fie întru totul fericit.

Fraţii lui erau nevoiţi să plece de-acasă pentru a-şi găsi fericirea. Avantajul lui Harper era acela că putuse să rămînă în locul care-i era drag şi să facă ceea ce-i plăcea.

Avea căminul lui, munca lui, familia lui. Pe tot parcursul vieţii lui de om matur, avusese femei care-i plăcuseră şi cu care se simţise bine. Dar niciuna dintre ele nu-l putuse determina să se gîndească, nu-l îmboldise vreodată să cugete la următorul pas pe scara ce se numea vag, în mintea lui, Viitor.

Nici pentru acest lucru nu-şi făcuse griji. Imaginea lui despre căsnicie se reflecta în ceea ce ştia că avuseseră părinţii

lui: iubire, devotament, respect şi, pentru a le suda pe toate laolaltă, ca un aliaj în oţel, o prietenie profundă.

Înţelegea că mama lui găsise acest tezaur pentru a doua oară, cu Mitch. Era cam ca şi cum trăsnetul ar fi lovit de două ori în acelaşi loc, ca un altoi adevărat şi perfect care unea două plante pentru a da naştere uneia noi şi sănătoase.

După părerea lui Harper, nimic mai puţin puternic şi mai neimportant nu merita timpul şi efortul.

Aşa că se distrase cu femeile care trecuseră prin viaţa lui şi niciodată nu şi-o imaginase pe vreuna dintre ele ca fiind Aceea.

Pînă la Hayley.

Iar acum, atît de mult din lumea lui se schimbase, în vreme ce alte părţi din ea rămăseseră, în chip comod, aceleaşi.

Pusese Chopin, pentru plăcerea din acea zi a plantelor. Iar în căşti, îşi făcea de cap P.O.D.

Poate că împărţirea spaţiului nu era tocmai cea mai potrivită, cu grupurile sale de plante în diverse stadii de dezvoltare, găleţile cu pietriş sau aşchii de lemn, corzile de legat şi benzile de lipit împrăştiate peste tot, acele cu gămălie şi etichetele risipite în tot locul. Se vedeau petice de pînză de sac, grămezi de ghivece, pungi cu pămînt, elasticuri încîlcite. Tase cu cuţite şi foarfece. Dar Harper ştia unde să găsească un lucru, cînd avea nevoie de el.

Poate că existaseră ocazii cînd nu putuse pune mîna pe două şosete nedesperecheate, dar niciodată nu căuta prea mult o unealtă de care avea nevoie.

La fel ca în fiecare dimineaţă, mergea prin seră, aerisind corturile şi containerele unde erau adăpostite plantele. Cîteva minute fără acoperitori făcea să se usuce orice umezeală superficială care s-ar fi putut condensa pe lăstari. Bolile fungice îl îngrijorau încontinuu. Totuşi, excesul de aer risca

să usuce punctul de unire. În timp ce le aerisea, controla evoluția specimenelor, uitîndu-se după orice semne de mană sau putreziciune. Îi plăcea în mod deosebit camelia pe care o altoise în timpul iernii. Specimenele lui mai aveau nevoie de un an, poate doi, ca să înflorească, dar Harper considera că merita să aştepte.

Munca aceea avea nevoie de pasiune, dar îi mai solicita şi răbdarea, şi încrederea.

Făcea însemnări pe care avea să le transcrie în fişierele din computer. Mlădițele de astrofite pe care le ținea protejate sub un clopot de sticlă creşteau activ şi constant, iar cele aplicate pe clematită arătau puternice şi sănătoase.

Făcîndu-şi încă o dată rondul, închise la loc plantele. Mai tîrziu, trebuia să verifice şi eleşteul, pentru a studia nuferii şi irişii pe care-i hibridizase. Un experiment secundar şi personal în care-şi pusese mari speranțe.

Şi, în plus, asta-i oferea o scuză pentru baia răcoritoare din toiul zilei de vară.

Deocamdată însă, mai avea de lucru cu cîteva plante de seră.

Adună instrumentele de care avea nevoie, apoi alese o tulpină sănătoasă de lantana crescută în ghiveci, operă tăietura oblică şi o împereche cu o mlădiță de călin. Aveau grosimi destul de apropiate ca să poată folosi înclinația simplă a fiecăreia pentru a le îmbina astfel încît cambiumurile de la amîndouă să se suprapună perfect.

Cu ajutorul unor elastice, menținu presiunea egală şi moderată, în timp ce le ataşa. Apreciind pozitiv altoiul, lipi zona de contact cu ceară de seră. Apoi puse planta într-o tasă de lăstari, acoperi rădăcinile şi punctul de unire cu pămînt umed – o compoziție a mamei lui – şi aplică eticheta.

Odată ce repetă procesul de cîteva ori, acoperi tasa cu pînză şi se duse la computer, să consemneze lucrarea.

Înainte de a trece la următoarele specimene de seră, îşi puse la căşti Michelle Branch şi scoase din lada frigorifică o Cola.

Cînd termină de lucru, albumul lui Michelle se sfîrşise, iar munca din dimineața aceea era gata.

Îşi strînse o pungă cu unelte şi materiale, lăsă casca pe masă şi ieşi să-şi verifice plantele de exterior şi din eleşteu.

Prin firmă circulau cîțiva clienți, căutînd printre produsele cu preț redus de sub umbrare sau aruncînd priviri în serele pentru public. Ştia că, dacă nu se grăbea, vreunul sau altul dintre ei avea să-l oprească.

Nu-l deranja să discute despre plante sau să îndrume un client spre ceea ce căuta. Dar prefera să stea cu mintea la ceea ce avea de făcut, iar pe moment avea de controlat plantele de exterior.

Ajunsese dincolo de portulace, cînd cineva îl strigă pe nume. Mai bine şi-ar fi păstrat căştile la urechi, îşi spuse Harper, dar se întoarse, pregătindu-şi zîmbetul pentru clienți.

Bruneta avea un trup scund şi mlădios, pe care avusese ocazia să-l vadă gol de cîteva ori. Pe moment, şi-l arăta cu ajutorul unui şort şi al unui maiou scurt care-i lăsau abdomenul gol şi-l făceau pe orice bărbat să mulțumească în sinea lui pentru căldura de august.

Cu un rîs încîntat, sări pe vîrfuri, îşi aruncă brațele pe după gîtul lui şi-i trînti un sărut răsunător. Încă mai avea gust de cireşe şi-i trezea un torent de amintiri la fel de dulci.

Instinctiv, Harper o îmbrățişă strîns, înainte de a face un pas înapoi ca s-o vadă mai bine.

– Dory, ce-i cu tine aici, în oraş? Ce-ai mai făcut?

– A fost excelent şi tocmai m-am întors. Acum două săptămîni. M-am angajat la o firmă de PR, aici. Mi se acrise de Miami şi mi-era şi dor de casă, cred.

Probabil îşi schimbase coafura de ultima oară cînd o văzuse. Femeile îşi schimbau la nesfîrşit tunsoarea şi coafura. Dar, de vreme ce nu era absolut sigur, folosi replica standard:

– Arăţi extraordinar.

– Mă şi simt la fel. Şi uită-te la tine, ce bronzat eşti! Voiam să te sun, dar nu puteam fi sigură dacă mai locuieşti în căsuţa aia fermecătoare.

– Mda, tot acolo stau.

– Speram că da. Mi-a plăcut dintotdeauna. Ce mai face mama ta, şi David, şi fraţii tăi şi... şi toată lumea? Rîse scurt, dînd din mîini. Am senzaţia că-n ultimii trei ani am trăit pe planeta Marte!

– Toată lumea e bine. Mama s-a recăsătorit acum cîteva săptămîni.

– Am auzit. Mi-a povestit mama cîteva din noutăţile locale. Am auzit că tu încă nu.

– Încă nu ce? A, da... nu...

– Mă gîndeam că poate mai stăm şi noi de vorbă, continuă Dory, plimbîndu-şi un deget peste pieptul lui. Mi-ar plăcea să mai vin pe la tine. Aş aduce ceva mîncare chinezească, o sticlă de vin... Ca pe vremuri.

– Ăă, păi...

– Ca o petrecere de bine-te-am-găsit şi îţi-mulţumesc-că-m-ai-ajutat-să-mi-aleg-plante-pentru-noua-mea-locuinţă. Ai să mă ajuţi să mi le aleg, da, Harper? Aş vrea să cumpăr cîteva frumoase.

– Sigur. Vreau să zic, sigur, am să te-ajut să-ţi alegi nişte plante. Dar...

– Ce-ar fi să intrăm în seră, să scăpăm de căldura asta? În timp ce mă ajuţi, poţi să-mi povesteşti ce-ai mai făcut. Dar chestiile cele mai interesante păstrează-le pentru mai tîrziu, cînd vom avea mai mult timp.

Îl luă de mînă, strîns, trăgîndu-l spre seră.

– Mi-a fost dor de tine, continuă ea. Abia dacă am avut ocazia să stăm puţin de vorbă, anul trecut, cînd am venit pentru cîteva zile. Pe-atunci, eram cu fotograful ăla, mai ştii? Ţi-am povestit.

– Mda.

Îşi mai amintea vag.

– Iar eu...

– Mă rog, bine că s-a terminat. Nici nu-nţeleg de ce mi-am irosit un an din viaţă pentru un om atît de preocupat numai de el însuşi. Mereu, tot el, el, el – înţelegi ce vreau să spun? Ce mi-o fi venit, să cred că mă pot înţelege cu un gen de artist ciufut şi mofturos?

– Păi, eu...

– Aşa că i-am dat papucii, mi-am luat picioarele la spinare, şi iată-mă aici!

În seră, Dory se întoarse şi-şi strecură mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor lui Harper – un vechi obicei al ei, care-i redeşteptă încă o amintire.

– Zău că mi-ai lipsit îngrozitor. Te bucuri că mă vezi, nu-i aşa, Harper?

– Sigur... Sigur că mă bucur. Problema e, Dory, că sînt cu cineva.

– A... îşi răsfrînse ea buza de jos, bosumflată. E ceva serios?

– Mda.

– Mă rog...

Îşi mai ţinu un moment mîinile în buzunarele lui, apoi le scoase, dîndu-i o palmă uşoară la fund. Cred că m-am gîndit c-ar trebui să fiu foarte norocoasă ca să te prind singur. De cît timp vă vedeţi?

– Depinde. Vreau să zic, ne cunoaştem de mai multă vreme, dar abia am început să... doar de scurt timp sîntem împreună.

– Se pare că ar fi trebuit să mă întorc mai repede. Rămînem prieteni, da? Prieteni buni.

– Aşa cum am fost dintotdeauna.

– N-am uitat şi cred că asta a fost ceea ce mi-a lipsit, cu Justin, fotograful. N-am reuşit niciodată să fim prieteni şi, în nici un caz nu ne puteam numi prieteni, cînd ne-am despărţit. Pe cînd tu... Îi spuneam altei prietene a mea, nu demult, că nimeni nu m-a părăsit vreodată atît de delicat ca tine.

Rîse şi se înălţă pe vîrfuri, sărutîndu-l uşor.

– Eşti o pasăre rară, Harper.

Apoi se retrase şi, peste cîteva secunde, prin uşile de sticlă intră Hayley.

– Scuzaţi-mă, vă deranjez? Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulţumesc. Mă ajută Harper, îl bătu Dory pe braţ. Habar n-am de plante, aşa că am venit la specialist.

– Hayley, ea e Dory. Am studiat împreună la colegiu.

– Chiar aşa? zîmbi larg Hayley. Nu cred că te-am mai văzut pe-aici.

– N-am mai fost de mult pe-aici. Tocmai m-am întors de la Miami. O slujbă nouă, un nou început, ştii cum e.

– Mie-mi spui? toarse Hayley, cu zîmbetul neclintit de pe faţă.

– M-am hotărît să trec pe la Harper ca să mai povestim şi să-mi iau şi nişte plante ca să-mi înveselească apartamentul. Stai numai să-l vezi, Harper, nici nu se compară cu dugheana pe care mi-o închiriasem lîngă campus, în studenţie.

– Nimic nu s-ar compara cu aia. Sper că de canapea ai scăpat.

– I-am dat foc. Harper nu putea s-o sufere, îi spuse ea lui Haylly. S-a oferit chiar să-mi cumpere un pat, dar n-aveam decît chichineaţa aia – o singură cameră. Dacă-mi veneau trei persoane în vizită, stăteau aşa de-nghesuiţi că mai aveam puţin şi puneam de-o orgie.

– Ce vremuri! comentă Harper, făcînd-o pe Dory să rîdă.

– Nu-i aşa? Şi-acum, mai bine arată-mi de ce-o să am nevoie, altfel am să te ţin de vorbă toată ziua.

– Eu vă las, spuse Hayley, retrăgîndu-se pe uşă.

Se întoarse la lucru, dar avu grijă să nu fie la casă cînd Dory veni să-şi plătească plantele alese de Harper. Dar o auzea rîzînd – un rîs care zgîria pe nervi, după părerea ei – în timp ce aranja ghivecele pe rafturi.

Harper stătea rezemat de tejghea, observă ea cu coada ochiului. Şi ia uite cum îşi mai afişa zîmbetul ăla leneş al lui, în timp ce vorbeau despre prieteni comuni şi vechile vremuri.

Şi al dracului să fie dacă Dory nu-l atingea întruna. Pălmuţe şi ghionturi, printre fîlfîielile părului pe spate. Aburii care-i clocoteau în burtă începură să i se ridice în gît, cînd Harper scoase căruciorul cu ghivece, împingîndu-l spre maşina lui Dory.

Hayley hotărî că trebuia nepărat să verifice stocul de plante de lîngă fereastră. Iar dacă întîmplător cineva se uita afară în timp ce lucra, nu însemna că trăgea cu ochiul. Însemna doar că arunca o privire.

Destul ca să-l vadă pe Harper aplecîndu-se pentru un schimb de germeni pe cale bucală cu colega lui de facultate.

Canalia!

Apoi îi făcu cu mîna, înainte de a se întoarce agale spre clădire, de parcă n-ar fi fost un infidel de ultima speţă. Mai rău, genul de infidel care-şi înşela iubita pe faţă.

Te-ai fi aşteptat să aibă măcar atîta bun-simţ ca s-o facă pe ascuns.

Ei, cu atît mai bine. N-avea de gînd să se lase afectată. Din partea ei, putea să facă şi pe dracu' ghem – cu moţ, dacă aşa voia!

Şi n-avea nici să se ducă la el ca să-i tragă un şut în boaşele

alea de afemeiat. Existau destui clienți care aveau nevoie de ajutorul ei.

Pentru asta era plătită. Nu ca să flirteze, și nici ca să-și petreacă jumătate din zi deșertînd sacii cu amintiri. Și-n nici-un caz ca să se pupe cu clientele înainte de a le face cu mîna la plecare.

Ajunsese aproape de sera pentru altoiri, cînd îl văzu afară, în grădină. Se ghemuise să examineze hibrizii magnoliilor pe care-l ajutase ea să le altoiască și să le planteze, cu cîteva săptămîni în urmă.

Cînd se apropie de el, Harper îi aruncă o privire, zîmbind.

– Ia uită-te aici. Cresc frumos. Încă două săptămîni, și putem să scoatem banda.

– Dacă zici tu...

– Mda, arată bine. Trebuie să verific și cîteva dintre celelalte plante ornamentale. Cred că pentru sezonul viitor vom avea cîțiva cireși și peri frumoși. Ți-am arătat perii fructiferi pe care i-am făcut, piticii?

– Nu. Prietena ta a găsit ce-o interesa?

– Hmm... Mda.

Harper se ridică, ducîndu-se să verifice echilibrul umbrarelor de deasupra puieților de peri și cireși.

– O formulă cît mai simplă, spuse el, studiind primul copăcel. Întreținere redusă. Aici am folosit tulpini de *pyrus communis,* de trei ani, pe care am altoit trei mlădițe. Trebuie să fii sigură că spațiul este calculat corect, ca să aibă o formă cît mai frumoasă.

– Iar tu te pricepi de minune la forme.

– Îhî. Pe astea-mi place să le încolțesc prin tăiere. Uite, lăstarii ăștia i-am făcut acum doi ani, iar pe ăștia, în primăvara trecută. Vezi cum au evoluat?

– Văd cum evoluează multe. Mă mir că n-ai plecat cu ea, să-i duci plantele pînă la ușă.

– Cu cine? A, cu Dory? replică el, aruncîndu-i o privire absentă, fără să-i perceapă sarcasmul. O să se descurce singură. Două drumuri, și-a terminat.

Își continuă drumul de la un puiet la altul, examinîndu-i mai departe.

– Uite, vezi, aici? Pentru cireșii ăștia am folosit o tulpină semipitică. Ar trebui să iasă un specimen frumos pentru spațiile mai restrînse. Cam prin octombrie, o să iau niște mlădițe coapte din stocul Colt. Ceea ce ai de făcut e să le legi la un loc și să le înfigi cu capătul de jos într-un șanț din solul de cultură, îngrămădind pămîntul în jurul lor pînă le îngroapă cam pe trei sferturi. În primăvara următoare, ridicăm snopii, plantăm lăstarii, iar pînă-n vară sînt gata pentru a fi folosiți ca tulpini.

– E de-a dreptul fascinant, Harper! Ai petrecut atîta timp cu Dory ținîndu-i prelegeri despre cum se face o afurisită de tulpină?

– Poftim?

Întoarse o clipă capul spre ea, vizibil distrat.

– N-o interesează chestiile astea. Lucrează în relațiile publice.

– Mai degrabă private, din cîte-am văzut.

– Poftim?

– Tocmai voiam să mă-ntorc și să vă sugerez să vă luați o cameră. Ar trebui să știi că nu se cade să te zbenguiești cu femeile în magazin.

În sfîrșit, Harper rămase cu gura căscată.

– *Ce?!?* Dar nu ne zbenguiam. Nu făceam decît...

– Ușile astea sînt de sticlă, Harper, în caz că ai uitat. V-am văzut și ar trebui să-ți respecți mai mult locul de muncă decît să-ți faci de cap în timpul programului. Dar, tu ești șeful. Crezi că poți face tot ce-ți trăsnește prin cap.

– Mama mea e şefa şi nu-mi făceam de cap nicăieri. Dory şi cu mine sîntem vechi prieteni. Nu făceam decît să...

– Vă sărutaţi, vă atingeaţi, flirturi, şuste. E neprofesional, după părerea mea, să faci aşa ceva în orele de program – dar s-o faci în faţa mea, e de-a dreptul o bădărănie.

– Şi în spatele tău ar fi fost mai bine?

Pentru că şi ea se gîndise la acelaşi lucru, ochii lui Hayley se aprinseră, arzători ca doi sori.

– Dă-mi voie să-ţi spun numai atît: muie, Harper!

Întrucît era cea mai percutantă replică de ieşire la care se putea gîndi cînd creieru-i era gata să explodeze, se răsuci pe călcîie să plece. Şi fu răsucită la loc, cînd Harper o înhăţă de braţ.

Acum nu mai arăta distrat, observă ea. Părea cuprins de o furie rece ca gheaţa.

– Nu era niciun flirt sau şustă.

– Atunci, doar sărutări şi pipăieli.

– Am sărutat-o fiindcă mi-e prietenă, prietenă bună, şi n-am mai văzut-o de mult timp. Am sărutat-o aşa cum sărut o prietenă. Nu aşa, de pildă...

O smuci spre el, făcînd-o să-şi piardă echilibrul, astfel încît trupul ei se ciocni de al lui. În clipa următoare, Harper se pomeni ridicată în braţe, strivită la pieptul lui Harper. O apucă de păr, trăgînd scurt, şi-i strivi gura cu a lui.

Nu era un sărut dulce, nu era cald, ci la fel de fierbinte şi crud ca furia lui. Hayley începu să se zbată, şocată că o ţinea atît de strîns, încît nici nu mai putea să scape din braţele lui. Un fior de teamă i se strecură în clocotul revoltei, începînd să se îngroaşe chiar înainte ca Harper să-i dea drumul.

– Aşa sărut femeile faţă de care n-am sentimente prietenoase.

– Crezi că ai dreptul să te porţi aşa cu mine?

– La fel cum ai şi tu dreptul să mă acuzi de ceva ce n-am

făcut, de a fi ceva ce nu sînt. Nu înşel şi nu mint şi n-am să-mi cer iertare pentru felul cum m-am purtat. Dacă vrei să ştii ceva despre relaţiile mele cu Dory sau cu oricine altcineva, din trecut ori din prezent, atunci întreabă-mă. Dar nu te repezi la mine cu acuzaţii.

– Am văzut...

– Poate c-ai văzut ceea ce te aşteptai să vezi. De tine depinde, Hayley. Şi acum, am treabă. Dacă mai ai ceva de spus despre asta, să spui după orele de program.

Şi porni spre eleşteu, fără să-i lase altă soluţie, după părerea ei, decît să plece val vîrtej în direţia opusă.

– Şi pe urmă a avut tupeul, *tupeul,* să se răstească la mine şi să se poarte de parcă tot el ar fi fost cel nedreptăţit!

Hayley se plimba încoace şi-ncolo pe terasa din faţa casei lui Logan şi a Stellei, în timp ce Lily alerga pe gazon, după Parker.

– Se purta de parcă mie mi-ar fi stat mintea la porcării sau aş fi cine ştie ce scorpie geloasă şi numai fiindcă am avut o nemulţumire rezonabilă şi legitimă, pentru că l-am văzut personal cum i se scurgeau ochii după altă femeie. De faţă cu mine!

– Înainte ai spus că ei i se scurgeau ochii după el.

– Era reciproc. Iar cînd am intrat peste ei, după ce văzusem prin uşă tot ce se petrecea, el se poartă de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic! Nici măcar nu are bunul-simţ să se arate jenat sau nervos.

– Ai mai spus.

De două ori, adăugă Stella în sinea ei, dar întrucît înţelegea natura prieteniei femeieşti, nu menţionă şi acest amănunt.

– Dulceaţă mică, amîndouă îl cunoaştem pe Harper de suficient timp. Nu crezi că ar fi arătat jenat dacă era surprins făcînd un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă?

– Cred că pur şi simplu nu însemn destul de mult pentru el ca să se jeneze.

– Ei, fără de-astea! Doar ştii că nu-i adevărat.

– Am senzaţia că e adevărat, se tîngui Hayley, aşezîndu-se pe trepte, cu umerii încordaţi. Mă simt îngrozitor.

– Ştiu.

Stella se aşează lîngă ea, cuprinzînd-o cu braţul.

– Înţeleg cum te simţi. Nici nu ştii ce rău îmi pare că te-a durut.

– Nici măcar nu-i pasă de mine.

– Ba-i pasă. Poate că ai înţeles greşit ceea ce-ai văzut, datorită sentimentelor tale pentru el.

– Stella, a *sărutat-o!*

– Şi pe mine m-a sărutat.

– Nu-i acelaşi lucru.

– Dacă nu m-ai fi cunoscut dinainte şi-l vedeai sărutîndu-mă, ce-ai fi crezut?

– Înainte sau după ce-ţi scoteam plămînii pe nas – în sinea mea?

– Au! Nu spun că n-a făcut o impresie proastă, ci că s-ar putea, că e posibil, ca tu să fi interpretat totul greşit. Spun asta fiindcă-l cunosc pe Harper şi datorită felului cum a reacţionat.

– Vrei să zici că am exagerat.

– Vreau să zic că, în locul tău, aş încerca să mă conving.

– S-a culcat cu ea. Bine, bine, mormăi ea, cînd Stella o privi lung. Asta a fost înainte, iar trecutul e mort şi-ngropat, bîra-bîra-bîra. Dar era aşa de drăguţă... Avea un corp extraordinar şi ochii ăia negri, exotici... Şi avea luciu, ştii, smalţ... Of, la naiba!

– Ai să vorbeşti cu el.

– Cred că da.

– Vrei s-o ţin pe Lily la mine între timp?

– Nu, oftă prelung Hayley. În curînd trebuie să-şi ia masa dinainte de culcare, şi-n plus, dac-o iau cu mine, nu riscăm să urlăm unul la altul.

– În regulă. Poţi să mă suni dacă vrei, să-mi spui cum merge. Sau poţi să mai treci pe-aici. Am să desfac o sticlă de Ben and Jerry's.

– După cum mă simt, cred c-am s-o beau eu pe toată.

O ţinea pe Lily de mînă, cînd bătu la uşa casei trăsurilor. Harper tocmai ieşise de sub duş, observă ea, cînd îi deschise. Avea părul încă umed. Dar, dacă era să se ia după expresia lui îndîrjită, părea că nu se răcorise deloc.

– Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, spuse ea scurt. Dacă ai timp.

Harper nu făcu decît să se aplece după Lily, care-i îmbrăţişase deja piciorul. Se întoarse, fără a-i adresa o vorbă lui Hayley, şi porni spre bucătărie cu fetiţa în braţe.

– Ei, fetiţă drăguţă, ia uite ce-avem noi aici.

Cu o singură mînă, deschise un dulap, scoase două castronaşe de plastic, apoi căută o lingură mare, tot de plastic, într-un sertar. Le puse pe toate trei pe jos, împreună cu Lily, care începu imediat să bocăne.

– Bei ceva? o întrebă el pe Hayley.

– Nu, nu, n-am venit să bem. Am venit să te întreb...

– Ei îmi iau o bere. Vrei lapte sau suc pentru Lily?

– Nu i-am adus ceaşcuţa ei specială.

– Am eu una.

– A...

La auzul acestei veşti, simţi că i se topea inima, ceea ce o descumpăni şi mai tare.

– Ar putea să bea puţin suc. Va trebui să i-l diluezi.

– Am văzut cum se procedează.

Harper pregăti sucul, i-l dădu lui Lily, apoi îşi scoase sticla de bere.

– Deci? întrebă el, luînd o gură zdravană.

– Voiam să te întreb... Nu, vreau să-ţi spun că ştiu că nu ne-am făcut nici un angajament unul faţă de altul. Dar, pentru mine, culcatul cu cineva e un soi de angajament, suficient ca să mă simt insultată cînd îl văd pe bărbatul cu care mă culc sărutîndu-se şi flirtînd cu altă femeie. Şi nu mi se pare deloc nerezonabil aşa ceva.

Harper mai luă o gură, încet, îngîndurat.

– Ştii, dacă ai fi spus asta de la bun început, nu m-aş fi simţit insultat, nici nu mă înfuriam. Iar acum am să-ţi repet că da, flirtam cu Dory, dar nu în sensul la care te referi...

– Dacă la toate femeile ai să te dai la fel ca la ea...

– ... Nici nu mă dau la ea. Şi ai grijă, să nu mă înfurii din nou. Dacă vrei să ştii ce se întîmpla, de ce nu întrebi?

– Nu-mi place să fiu pusă în situaţia asta.

– Ei bine, nici mie nu-mi place. Dacă vrei s-o laşi aşa cum e, eu trebuie să-mi încropesc ceva de cină. Am sărit peste masa de prînz.

– Bine.

Se aplecă s-o ridice pe Lily, apoi se opri.

– De ce eşti atît de dur?

– De ce eşti atît de neîncrezătoare?

– Te-am văzut cu ochii mei. Avea braţele pe după gîtul tău. Şi-a băgat mîinile-n buzunarele tale, ca să te strîngă de fund. Nu prea păreai să te opui, Harper.

– OK, aici ai dreptate. Era un gest pe care obişnuia să-l facă mai demult, iar azi, cînd l-a repetat, nu i-am dat prea mare atenţie. Mă gîndeam mai degrabă cum să-i spun că între noi nu mai poate fi nimic, că nu putem avea altfel de relaţii decît prieteneşti, pentru că sînt cu altcineva.

– Şi cît timp îţi ia ca să-i spui asta?

– Puţin mai mult decît dacă nu mi-ar fi pus mîinile pe fund.

Hayley deschise gura să răspundă, dar cînd îl văzu cum ridică din sprîncene, o închise la loc şi aşteptă.

– De bine, de rău, Hayley, pînă la urmă i-am spus, înainte ca tu să intri pe uşă.

– Înainte? Dar... ai părut complet neintimidat, Harper. Şi amîndoi eraţi foarte...

Făcu un gest descriptiv cu mîna, încercînd să găsească termenul cel mai potrivit.

– „Atingăcioşi"... Şi ai sărutat-o şi afară, cînd ai condus-o la maşină.

Ochii lui Harper se îngustară.

– Te-ai uitat după noi.

– Nu... Da. Ei, şi?

– Păcat că n-ai reuşit să-mi strecori şi un microfon; atunci, discuţia asta n-ar mai fi avut niciun rost.

Hayley îşi puse mîinile în sîn, înfruntîndu-i făţiş insulta.

– Nici eu nu-mi prezint scuzele pentru cum m-am purtat.

– Foarte bine. În primul rînd, de ce să fi fost intimidat? Nu făceam niciun lucru pentru care aş fi avut motive să mă simt vinovat. Şi pe urmă, Dory e o persoană foarte „atingăcioasă", vorba ta. Intră în contact cu oamenii, poate că tocmai de-asta e aşa de bună la *public relations*. Şi, da, am sărutat-o şi la plecare. Probabil c-am s-o sărut şi data viitoare cînd ne vom mai întîlni. Mi-e simpatică. Avem un trecut împreună. Ne-am cunoscut în liceu, am ajuns amîndoi la acelaşi colegiu – şi am fost combinaţi timp de un an. În colegiu, Hayley, pentru numele lui Dumnezeu! Şi după ce ne-am despărţit, am rămas prieteni. Dacă ai reuşi să-ţi iei măcar o parte din ceaţa de pe ochi, probabil că şi tu te-ai împrieteni cu ea.

– Nu-mi place gelozia. Pînă acum, n-am mai fost geloasă niciodată, şi nu-mi place.

– Dacă ne-ai fi ascultat conversaţia de lîngă maşină, o puteai auzi spunîndu-mi că speră ca tu şi cu mine să ne întîlnim cu ea în oraş, să bem ceva, ca să te cunoască. A spus că se bucură să mă vadă şi-i pare bine că sînt fericit. Şi eu i-am spus cam acelaşi lucru, iar la despărţire am sărutat-o.

– Bine, dar... arătaţi ca un cuplu.

– Nu sîntem. Un cuplu sîntem tu şi cu mine. Cel puţin aşa simt, continuă el, cînd Hayley nu făcu decît să-l privească. Aşa vreau. Nu ştiu ce-am făcut ca să te îndoieşti de mine.

– Niciodată n-ai spus clar...

Harper făcu un pas spre ea şi-i cuprinse faţa în mîini.

– Nu vreau să fiu cu nicio altă femeie decît cu tine. Tu eşti singura, Hayley. Acum e destul de clar?

– Mda...

Îşi puse o mînă peste a lui şi întoarse capul, apăsîndu-i palma cu buzele.

– Deci, ne-am împăcat?

– Aşa se pare. Ăă... i-ai spus că eşti cu cineva. Ai precizat şi cu cine?

– N-a fost nevoie. După ce ai ieşit, mi-a dat un pumn în braţ şi a zis: „E mai înaltă decît mine, mai zveltă şi are un păr mai frumos". Toată lumea-ţi observă clasa şi părul...

– Lasă asta. Altceva, ce-a mai spus?

– Că-i pare rău că n-o mai vreau, dar cînd te vede cum arăţi, nici nu se miră. Cred că ăsta era un fel de compliment feminin mai ciudat.

– Şi plăcut. Acum încep să am remuşcări. Sînt sigură că mi-ar plăcea şi mă cam irită.

Stătu un moment pe gînduri, apoi se lumină la faţă.

– Dar o să-mi treacă. N-am să-mi prezint scuze, concret, fiindcă... auzi acolo, să-ţi pună mîna pe fund! Dar mă ofer să-ţi pregătesc cina.

– De acord, răspunse el, fără ezitare.

– Ai ceva anume în minte?

– Nimic. Fă-mi o surpriză. Fă-ne, se corectă el, luînd-o pe Lily în braţe şi ţinînd-o de picioare, cu capul în jos. Eu o iau pe pitica asta de-aici, să nu te deranjeze. Avem alături o cameră care abia aşteaptă să fie întoarsă cu josu-n sus.

Şi uite-aşa, dintr-odată, îşi spuse Hayley, viaţa ei revenise la normal. În timp ce asculta mîrîielile lui Harper şi chicotelile entuziaste ale lui Lily, din living, Hayley deschise frigiderul ca să aleagă ceva.

Jalnic, îşi spuse. Un amestec complet masculin de beri, sucuri, apă îmbuteliată, ceva ce părea că fost un picior de pui fript şi foarte vechi, două ouă, un calup de unt şi o bucăţică de brînză mucegăită.

Deschise congelatorul şi găsi filonul de aur. Cîteva containere cu resturi, etichetate grijuliu. Din ajutoarele lui David. Totuşi, îi părea rău că n-avea din ce să gătească o mîncare cum se cade, cu care să-l impresioneze.

Da' ce, merită? El se făleşte cu altă femeie prin faţa ta, iar tu te tîrăşti la picioarele lui. Şi acum, să-i mai şi găteşti, ca o slugă. Femeile nu sînt decît nişte slugi ale bărbaţilor, nişte sclave.

Minte la fel ca toţi bărbaţii, iar tu-l crezi, fiindcă eşti naivă şi slabă.

Plăteşte-i-o. Tuturor trebuie să le-o plătim.

– Nu, spuse Hayley încet, dezmeticindu-se, în faţa uşii deschise a congelatorului. Nu. Astea n-au fost gîndurile mele. Nu le permit să-mi ocupe mintea.

– Ai spus ceva? strigă Harper, de alături.

– Nu, nu, răspunse ea mai calmă.

Nu era nimic de spus. Nimic de gîndit. Avea să pună masa din ce se găsea şi să mănînce împreună cu el. Ca un cuplu. Sau chiar, măcar puţin, ca o familie.

Toţi trei. Numai ei trei.

14

Asemenea stare de stabilitate îl cam speria pe Harper. Se obişnuiseră să ia cina împreună în fiecare seară. În timp ce stăteau toţi trei la bucătărie, cu Lily legată în scăunelul înalt pe care Harper îl adusese din casa principală, iar el şi Hayley pe locurile dintr-o parte şi cealaltă a mesei, atmosfera şi conversaţiile erau atît de normale, încît îl făceau să se simtă nervos.

Se îndreptau spre ceva substanţial, ca o barcă plutind spre ţărm, împinsă de un vînt uşor. Nu era sigur unde aveau să ajungă, nici cînd, şi nici dacă îi aştepta o acostare lină sau un naufragiu.

Oare şi pe ea o făcea să se simtă nervoasă firescul situaţiei, pe sub aparenţele de calm? se întreba el. Sau îşi proiecta doar asupra ei propriile anxietăţi?

Totul era atît de normal, acele cine luate împreună la sfîrşitul zilei, acele conversaţii despre muncă sau despre ultimele isprăvi ale lui Lily... Şi totuşi, prin toată liniştea care domnea se simţea strecurîndu-se o anumită stare de tensiune subtilă. Un fel de: „ăştia sîntem, aşa rămînem – cel puţin pentru seara asta".

Oare cît de mult dorea, cît de mult doreau amîndoi, să păstreze acel „cel puţin" în combinaţie?

– Mă gîndeam, începu Harper, că, dacă mîine nu avem prea multe pe cap, aş putea să-ţi arăt cum să hibridizezi.

– Ştiu şi eu cîte ceva. Mi-a explicat Roz, cu o gura-leului.

– Eu mă gîndeam la un crin. Sînt specimene bune pentru hibridizare şi am putea să încercăm cu unul. M-ar tenta ceva uşor, roz-bonbon, să zicem. Şi să-i punem numele Lily.

Hayley se lumină la faţă.

– Serios? Adică, să creăm un nou specimen, anume pentru ea? O, Harper, ar fi nemaipomenit!

– Mă gîndeam la roz – dar un roz intens – şi am putea încerca şi o uşoară înroşire a petalelor. Roşul e culoarea ta, aşa că s-ar putea numi *Hayley's Lily.* Mă gîndeam...

– Mă faci să plîng.

– Stai numai să polenizezi manual şi s-ar putea să plîngi de-a binelea. Rezultatele nu se obţin cît ai bate din palme.

– Tare mi-ar plăcea să încerc!

– Atunci, o să ne ocupăm de asta. Tu ce părere ai, piticot? o întrebă el pe Lily. Vrei să ai propria ta floare?

Lily luă delicat o boabă de fasole, cu două degete, şi o lăsă să cadă, cu multă grijă, pe jos.

– Pun pariu că floarea o să-i placă mai mult decît zarzavaturile din farfurie. S-a exprimat foarte clar, comentă Hayley, ridicîndu-se. Lasă că strîng eu!

– Pot să le strîng şi eu. Tu fă-i baie copilului!

Rîzînd, Hayley luă tăviţa prinsă de scaun.

– I-ai făcut vreodată baie unui copil de vîrsta ei?

– Da, de mai multe ori: îi pui apă, o bagi în cadă, îi dai săpunul şi pe urmă te duci şi bei o bere sau ceva, iar la sfîrşit vii s-o ştergi. Glumeam, preciză el, cînd văzu cum îi ieşiseră ochii din orbite; o scoase pe Lily din scăunel şi o săltă în braţe. Mămica ta mă crede un cretin în materie de băi. Hai să-i arătăm de ce sîntem în stare!

– O, dar...

– Nu mă mişc de lîngă ea. O clipă nu întorc capul. Apă călduţă, nici fierbinte, nici prea rece – et cetera, et cetera, et

cetera, continuă el, ieşind. Peste umărul lui, Lily îi făcu încîntată cu mîna lui Hayley, în semn de „pa, pa!"

Totuşi, Hayley se uită de cîteva ori să vadă cum se descurcau, deşi încerca să fie cît mai indiferentă.

Cînd termină de făcut curat la bucătărie, Lily alerga prin casă, toată roz şi pudrată şi numai în pampers. Unii bărbaţi, conchise Hayley, aveau un talent înnăscut la copii. Harper părea să facă parte dintre ei.

– Care-i următorul punct din program?

– De obicei, o las să se mai joace vreo oră, pînă oboseşte. Pe urmă, poate citim o carte – sau o poveste – dacă stă locului destul timp. Harper, nu vrei să scapi de noi?

– Nu. Speram să rămîneţi la noapte aici. Pot să pun leagănul ăla portabil în camera de oaspeţi. Dacă se trezeşte, am s-o aud.

O luă pe Hayley de mîini şi se aplecă s-o sărute pe buze.

– Vreau să stai cu mine în noaptea asta.

– Harper... se retrase Hayley, apoi porni grăbită după Lily. Stai, spuse ea, oprindu-se în living, unde Lily alerga direct spre o grămadă de maşinuţe şi camioane de plastic. Astea de unde-au apărut?

– Au fost ale mele. Unele lucruri nu se aruncă niciodată.

Şi-l imagină pe Harper în copilărie, jucîndu-se cu maşinuţele şi scoţînd sunete ca de motor, cam la fel cum făcea acum fetiţa ei.

– Harper, mi-e aşa de greu...

– Ce ţi-e greu?

– Să nu mă-ndrăgostesc de tine pînă peste cap, ca o proastă.

Un moment, Harper nu spuse nimic, apoi o întoarse cu faţa spre el.

– Şi dacă ai face-o?

– Asta-i, că nu ştiu. Vezi tu, nu ştiu ce s-ar întîmpla şi...

Vocea i se întretăie şi înghiţi în sec, ca să poată vorbi mai departe.

– Situaţia e foarte încurcată. Abia de cîteva săptămîni am început să fim mai apropiaţi şi se întîmplă atîtea lucruri... Nu ştiu ce doreşti tu, ce anume cauţi...

– Încă mă mai gîndesc.

– Pentru tine, asta-i foarte bine, Harper – vreau să zic, chiar e bine, e minunat. Dar dacă te iubesc? Eu te iubesc şi, cînd colo, tu ajungi la concluzia că, de fapt, îţi doreşti o excursie în Belize şi o vacanţă de şase luni pe plajă! Trebuie să ţin seama şi de Lily, nu pot să...

– Hayley, dacă voiam să devin un maniac al plajelor, cred c-aş fi ştiut-o de-acum.

– Las' că-nţelegi tu ce vreau să spun!

– Bine. Dacă mă îndrăgostesc şi eu de tine, dacă te iubesc şi tu tragi concluzia că vrei să te întorci la Little Rock cu Lily şi să-ţi deschizi o florărie proprie?

– N-aş putea...

Harper ridică o mînă.

– Ba ai putea. E genul de risc pe care oamenii şi-l asumă cînd se implică în relaţii atît de strînse. Poate ai să te îndrăgosteşti şi poate că persoana cealaltă nu-şi va dori acelaşi lucru pe care ţi-l doreşti tu.

– Deci, sînteţi raţionali? O luăm pas cu pas?

– Am putea. Am putea s-o facem şi pe asta.

– Şi dacă eu nu vreau să fiu raţională? ripostă ea. Dacă vreau să stau acum aici şi să-ţi spun că te iubesc? Ce-ai să faci?

– Nu-s sigur, de vreme ce văd că te înfurie.

– Sigur că sînt furioasă! îşi aruncă Hayley braţele spre tavan. Ce naiba, Harper, eu te iubesc, iar ţie-ţi arde să fii raţional şi s-o iei pas cu pas. Iar din punctul meu de vedere, chestia asta pute de la o poştă.

Harper se considera un om destul de ponderat, deşi cu un temperament periculos, pe care în majoritatea cazurilor avea grijă să şi-l controleze. Cum, se întrebă el, cum de se îndrăgostise atît de total de o femeie ale cărei toane săreau de colo-colo ca o bilă de pinball?

O dovadă în plus, probabil, că dragostea nu avea pic de logică.

– În loc să te ambalezi aşa, mai bine ascultă. Am spus că am putea fi raţionali. Că am putea s-o luăm pas cu pas. Dar, de vreme ce-s îndrăgostit de tine pînă peste cap, nici eu nu mă prea înnebunesc după ideea asta.

– Te-apuci şi te ţii de tot felul de romantisme, de surprize romantice ca-n filme... Şi pe urmă, atîtea drăgălăşenii, ca de pildă, îi faci fetiţei mele baie, şi crezi că pot să rămîn raţională? Vreau să zic, ce-aştepţi de la mine, Harper, la ce te poţi aştepta, cînd...

Se opri să-şi tragă răsuflarea – şi o trase prelung, în timp ce Harper nu făcea decît s-o privească, zîmbind alene.

– Stai... După ce-ai zis că mai bine să te ascult... Ce-ai mai spus?

– Am spus că sînt îndrăgostit de tine pînă peste cap.

– A... Aha...

Se lăsă pe vine, cînd Lily îi aduse unul dintre camioanele de jucărie.

– Ce drăguţ, scumpo. Ia du-te şi prinde-l!

Împinse camionul prin cameră şi se ridică iar.

– Şi n-o spui pentru că te cicălesc?

– În general, politica mea nu presupune să-i spun unei femei că o iubesc cînd mă cicăleşte. Adevărul e că pînă acum n-am mai spus-o nimănui, pentru că e un lucru care are o anumită pondere. Sau, măcar, ar trebui să aibă. Aşa că tu eşti prima.

– N-ai spus-o nici fiindcă eşti aşa de ataşat de Lily?

Harper îşi dădu ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– Stai, că-mi revin eu, ridică ea mîinile, fîlfîindu-şi-le. Aud ce spun... Mi-am pierdut doar suflul... Mă faci atît de fericită, după ce m-am simţit aşa de nenorocită...

– Mda, ştiu cum merge. Am trecut şi eu prin asta.

– Mi-a fost aşa de frică...

Rîzînd, îşi aruncă braţele pe după gîtul lui.

– Mi-era aşa de frică să nu mă îndăgostesc de tine, iar apoi să rămînem doar prieteni, cum eşti cu femeia aia care a venit la florărie, acum cîteva zile... N-am să pot rămîne prietenă cu tine, Harper, dacă nu se leagă.

Se retrase un moment, apoi îi apăsă puternic gura cu a ei.

– Am să te urăsc toată viaţa.

– Foarte bine. Cred.

Oftînd prelung, adînc, Hayley îşi rezemă obrazul de al lui.

– Şi acum ce facem?

– De vreme ce pentru mine e o premieră, aş vrea să mai continuăm un timp aşa. Are un efect destul de îmbătător. Mai concret, aş zice să ne jucăm cu Lily. O obosim bine, iar după ce o punem în pat, pot să te iau şi pe tine într-al meu.

– Îmi place planul ăsta.

Cînd Lily se culcă în sfîrşit, Harper pusese o melodie. Hayley ştia că rareori stătea fără să asculte muzică. Deşi soarele abia apunea, aprinsese lumînări în dormitor. Şi mai adăugase şi flori – obicei pe care rareori îl întîlnise la alţi bărbaţi, dar din partea lui ajunsese să-l aştepte ca pe un lucru foarte firesc.

– Îi e bine? o întrebă el.

– Minunat. Adoarme destul de repede, dar nu întotdeauna rămîne liniştită toată noaptea.

– Atunci, ar trebui să profităm de liniştea de-acum.

Îşi coborî mîinile în lungul braţelor ei, apoi le ridică peste coaste.

– Îmi place să fac dragoste cu tine... Să te ating... Să te privesc în timp ce te ating. Îmi place felul cum se mişcă corpul tău o dată cu al meu.

– Poate că nu e decît poftă.

– Am mai avut eu pofte, murmură el, plimbîndu-şi buzele peste bărbia ei. Ţie ţi se pare că ar fi numai poftă?

– Nu... întoarse Hayley capul, astfel încît gurile să li se întîlnească. Nu tocmai...

– Mă gîndesc la tine. Cum arăţi, cum vorbeşti, cum te simt cînd te ating... Şi iartă-ne aici!

Hayley îşi înlănţui braţele pe după gîtul lui, în timp ce Harper o culcă încet pe pat. Mîinile lui lunecară în jos, în sus, apoi îi cuprinseră sînii.

– Eşti perfectă. Perfectă, perfectă...

Începu să coboare cu muşcături mărunte, apoi îi supse uşor sfîrcul prin cămaşă, pînă cînd Hayley începu să se cutremure sub el.

Apoi îi trase cămaşa în jos şi se ospătă direct din carne.

Era mai mult decît excitaţie, îşi spuse ea, în timp ce trupul i se arcuia în sus ca răspuns. Era o bucurie efervescentă care străbătea emoţia, ca balonaşele din şampanie. O iubea. Harper, cel cu mîini răbdătoare şi cu temperament atît de inflamabil, o iubea.

Orice s-ar fi întîmplat, era iubită. Iar iubirea care se înalţa atît de puternică şi plină în ea era bine-venită. Nu exista nici o comoară pe care s-o preţuiască mai mult.

Ca să-i arate – şi cîtă nevoie avea să-i arate! – se revărsă într-un sărut, pe valurile acelei iubiri.

Îl înconjură cu ea, făcîndu-l să simtă că-l durea inima de atîta strălucire. O iubea. Niciodată nu mai simţise aşa ceva, o asemenea năvală ameţitoare de emoţii care-i umpleau sufletul şi inima, mintea şi corpul. Femeia aceea, care se mişca împreună cu el, care se contopea cu el, era cea care declanşase totul.

Îi savura mirosul şi aroma pielii, în timp ce se înnopta treptat, iar o privighetoare începea să cînte în mărul din faţa ferestrei.

În casă, aerul era tot mai dens şi mătăsos, palpitînd de oftaturi. O simţi ridicîndu-se, tremurînd, vibrînd pe culmi, pentru a pluti apoi în jos pe aripile unui oftat care era numele lui. Pielea ei trepida acolo unde o atingea, iar a lui se încălzea sub mîinile care alunecau pe deasupra.

Buzele ei. Se putea cufunda în ele pînă cînd plăcerea ajungea să se învolbureze şi să se unduiască prin mintea lui ca nişte voaluri de ceaţă.

Cînd se rostogoli peste el, cînd se înălţă deasupra lui, îi văzu faţa în lumina lumînărilor. Lucirea ei, încadrată de părul închis la culoare, albastrul delicat al ochilor, devenit mai profund datorită pasiunii.

Buzele ei le cuceriră pe ale lui, încet, încet, pe măsură ce sărutul ajungea tot mai adînc. Apoi, murmurul gutural, cînd îl luă în ea. Harper închise ochii, lăsîndu-se purtat de senzaţii, în timp ce o simţea strîngîndu-se în jurul lui.

– Asta vrei, şopti ea. Asta vreţi toţi.

Schimbarea se produsese într-o clipă, ca o pocnitură din degete, iar frigul îl învălui ca o teacă de gheaţă. O privi, şi totul în el încremeni pe loc.

– Nu.

– Să te înfigi. Se te îngropi.

– Termină.

Chiar în timp ce ea începea să se legene, o apucă de şolduri ca s-o ţină nemişcată, cu un amestec de excitaţie şi oroare.

– Spune-i orice. Declaraţii de dragoste. Făgăduieli. Minciuni. Numai să ajungi între picioarele ei.

Coapsele ei îl strîngeau ca o menghină prelungă, cu fălci suple. Era corpul lui Hayley, ştia, dar nu era Hayley. Repulsia i se ridică în gît.

– Opreşte-te...

Întinse mîinile, iar persoana din ea rîse.

– Să te fac să slobozi? Să te călăresc ca pe-un armăsar pîn-ai să...

O împinse înapoi, iar ea continuă să rîdă, goală, prăvălită în lumina lumînărilor.

– Las-o în pace!

Din nou o smuci spre el.

– N-ai niciun drept asupra ei.

– La fel de mult ca tine. Mai mult. Sîntem una şi aceeaşi, ea şi cu mine. Una şi aceeaşi.

– Nu-i adevărat. Nu sînteţi. Ea nu caută calea cea mai uşoară. Are un suflet cald, puternic şi cinstit.

– Aş fi putut şi eu să fiu aşa...

În ochii ei se ivise altceva. Regret, durere, nevoie.

– Pot fi. Şi ştiu mai bine decît ea ce se poate face cu corpul ăsta.

Se îndesă peste el, începînd să-i şoptească sugestii erotice la ureche.

Cu stomacul ars de o panică bolnăvicioasă, Harper începu s-o zgîlţîie.

– Hayley! Fir-ar să fie, Hayley, eşti mai puternică decît ea! N-o lăsa să facă asta.

Şi cu toate că altcineva se uita la ei, cu toate că buzele ei erau reci, atît de reci, o sărută. Uşor. Blînd.

– Te iubesc, Hayley, te iubesc. Întoarce-te la mine!

Ştiu cînd o făcu, chiar în acea clipă. O strînse cu putere la piept, simţind-o cum tremura.

– Harper.

– Şş... E-n regulă.

– A fost... O, Doamne, n-am fost eu. N-am vrut să spun lucrurile alea. Harper...

Nu consolarea era soluţia, îşi spuse el, nu acolo, nu atunci.

– Pe tine te vreau.

Buzele lui îi cutreierau faţa, iar mîinile începură s-o încălzească iar, cu mîngîieri.

– Numai pe tine, numai cu mine. N-o s-o lăsăm să se atingă de noi. Uită-te la mine!

Îi luă mîinile într-ale lui şi se afundă în ea.

– Uită-te la mine, repetă el. Stai cu mine.

Răceala deveni fierbinte, oroarea se prefăcu în bucurie. Rămase cu el. Unită.

Nu putea vorbi, nici chiar cînd capul lui i se rezemă pe burtă ca pe o pernă, iar privighetoarea tăcu, lăsînd noaptea greierilor. Atît de multe clocoteau înăuntrul ei, încît nu putea despărţi şocul de teamă, frica de ruşine.

Harper o sărută pe piele, apoi se ridică.

– Mă duc să aduc nişte apă şi să văd de face Lily.

Hayley fu nevoită să-şi înghită cuvintele. Rugăminţi să n-o lase singură, nici măcar o clipă. Dar asta era o prostie şi era cu neputinţă. Nu putea sta clipă de clipă sub supraveghere. Mai mult, nu suporta ideea că Harper s-ar fi putut simţi dator

s-o supravegheze, aşteptînd ca Amelia să se folosească iar de ea.

Se ridică în capul oaselor, strîngîndu-şi genunchii la piept pentru a-şi rezema de ei fruntea.

Şi rămase astfel pînă cînd Harper se întoarse şi se aşeză lîngă ea pe pat.

– Harper, nici nu ştiu ce să spun.

– N-a fost vina ta, să fie clar. Şi ai reuşit s-o alungi sau să treci peste ea... ce naiba oi fi făcut...

– Nu ştiu cum ai suportat să mă mai atingi, pe urmă.

– Crezi c-aş fi lăsat-o să cîştige? Crezi c-aş lăsat-o să ne învingă?

Furia abia stăpînită din glasul lui o făcu să ridice capul.

– Erai... erai în mine cînd a... E aşa de sinistru.

– Poftim, îi dădu el paharul cu apă. Pentru amîndoi a fost sinistru. Iar pentru mine şi o idee cam incestuoasă. Iisuse. Nimic nu se compară cu o relaţie aşa de strînsă cu propria stră-străbunică.

– Nu se gîndea la tine în sensul ăsta. Nu ştiu dacă te-ajută cu ceva...

Învingîndu-şi un fior, îi dădu înapoi paharul.

– Se uita... Am avut senzaţia că-l vedea pe el. Pe Reginald. Era... eram... complet excitată, înţelegi, şi pe urmă, în această stare, s-a revărsat un val de furie turbată. Dar acel gen de furie care sporeşte excitaţia, într-un fel. O face mai întunecată. Iar apoi, toate s-au înceţoşat. Ea şi eu, el şi cu tine. Şi eram atît de în priză, nu puteam să mă agăţ de nimic. După aia ai spus că mă iubeşti, m-ai sărutat şi am reuşit să mă ţin de asta.

– A încercat să se folosească de noi. N-am lăsat-o.

Puse apa deoparte, înainte de a o culca pe Hayley la loc, astfel încît să poată sta întinsă alături, în braţele lui.

– O să fie bine.

Însă chiar şi în timp ce stătea lîngă el, cuprinsă strîns în îmbrăţişarea lui caldă şi ocrotitoare, Hayley nu putea fi complet sigură.

Era penibil, dar Harper considera că Mitch trebuia să afle despre incidentul cu Amelia, chiar dacă acel incident se întîmplase cînd el era în pat cu Hayley.

Cel puţin, era o discuţie ca între bărbaţi. Dacă trebuia să fie informată şi mama lui, Harper prefera ca relatarea să treacă prin filtrul tatălui său vitreg.

– Cît timp a durat? întrebă Mitch.

– Vreo două minute, poate. Mie mi s-a părut mai mult, în situaţia-n care eram, dar nu cred că a ţinut mai mult de-atît.

– N-a fost violentă.

– Nu. Dar, ştii...

Fu nevoit să se oprească un moment, concentrîndu-şi toată atenţia asupra avizierului din bibliotecă.

– Un viol nu e întotdeauna violent, dar tot viol rămîne... Cel puţin, senzaţia asta mi-a dat-o mie, pentru mine. Ca un fel de viol. Ca o manifestare de putere. Te-am luat de sculă, aşa că eu sînt stăpîna aici.

– Se potriveşte cu genul profilului de personalitate pe care-l reconstituim. S-ar putea înţelege că, deşi ceea ce e între tine şi Hayley este de natură sexuală, nu sexul de dragul sexului e forţa care vă animă. Cred că te-a zguduit destul de rău.

Harper nu făcu decît să dea din cap. Încă mai simţea în burtă urme ale acelei stări de greaţă crudă.

– Cît de multe mai trebuie să aflăm înainte de a opri toată chestia asta?

– Aş vrea să-ţi pot spune. Îi ştim numele, împrejurările în care a trăit... Ştim că îi eşti urmaş de sînge. Ştim că i-a fost luat copilul şi presupunem că fără consimţământul ei. Sau că, după ce l-a dat, s-a răzgîndit. Ştim că a venit aici, la Harper House, şi nu putem decît să credem că tot aici a şi murit. Poate că, dacă aflăm cum... Dar nici asta nu-i o garanţie.

Nu se bazase niciodată pe garanţii, nici în viaţă, nici în profesie. Tatăl lui murise cînd el avea şapte ani, ceea ce pusese sub semnul întrebării orice fel de certitudini familiale. Munca lui consta într-o serie de experimente, riscuri calculate, aptitudini dobîndite şi noroc pur. Niciunele dintre toate acestea nu garantau succesul.

Harper considera eşecul o amînare, în cel mai rău caz, şi doar încă un pas spre victorie, în cel mai bun.

Dar lucrurile stăteau cu totul altfel cînd era vorba de femeia pe care o iubea, de binele şi de viaţa ei.

Îşi aminti de acest lucru cînd o găsi udînd tasele cu plante.

Porta şortul de bumbac şi maioul care constituiau un fel de uniformă de vară în crescătorie. În picioare avea nişte espadrile subţiri de pînză, cu călcîiele goale, rezistente la apă, iar faţa-i era umbrită de cozorocul unei şepci de la firmă.

Arăta mult prea tristă şi îngîndurată. Faptul că era adîncită în gînduri se dovedi cînd sări aproape la un metru, la auzul vocii lui salutînd-o.

– Doamne, ce m-ai speriat!

– Aşa păţeşti dacă te-apuci şi visezi cu ochii deschişi în timpul programului. Apropo, trebuie să-ncep imediat hibridizările alea şi mi-ar prinde bine o asistentă.

– Mai vrei să le faci?

– De ce nu?

– Credeam că acum, după ce-ai avut timp să stai şi să te gîndeşti, poate ai prefera să păstrezi distanţa o vreme.

Harper se mulţumi să vină spre ea, dînd cu grijă la o parte stropitoarea, şi s-o sărute.

– Se pare că te-ai înşelat.

– Aşa se pare. Norocul meu!

– Cînd termini, vino! Am anunţat-o deja pe Stella c-am să te răpesc pentru o vreme.

Harper îşi petrecu următoarele minute pregătindu-se pentru hibridizare, înşirîndu-şi uneltele şi plantele pe care voia să le folosească. Scrise în registru speciile, denumirile şi caracteristicile plantelor pe care dorea să le obţină.

Întrucît nu putea folosi căştile, căci n-avea să lucreze singur, îl înlocui pe Beethoven cu Loreena McKennitt. Bănuia că plantelor avea să le placă, iar el urma să se simtă mult mai bine.

Cînd intră Hayley, tocmai scotea o Cola din lada frigorifică, aşa că luă două.

– E destul de interesant.

Îi oferi cutia.

– Mai întîi, spune-mi ce ştii despre hibridizări.

– Păi, e ca şi cum ai avea o mamă şi un tată – părinţii. Două plante separate – pot fi de acelaşi fel sau specii diferite... Ce este?

– Mai concret.

– Exact. Deci, ai nevoie de plante cu caracteristici stabile şi le încrucişezi prin polenizare manuală. Cum ar fi, polenul de la una, şi sămînţa de la cealaltă – la fel ca sexul.

– Nu-i rău. Vom folosi ca plantă părinte miniatura asta pe care am separat-o. Iar varianta asta va fi cealaltă, planta de însămînţare. Vezi, am protejat-o cu o pungă – ca să împiedice insectele polenizatoare să facă vreo încurcătură, iar acum vom lua staminele, înainte de a apuca să se autopolenizeze. Le-am pus în ghivece şi le-am adus înăuntru iarna trecută, ca să se poată dezvolta.

– Te gîndeşti de mai mult timp să faci treaba asta.

– Mda, de cînd s-a născut, mai mult sau mai puţin. Oricum, azi lucrăm cu planta polenizatoare. Ştii cum?

– A mai făcut-o o dată şi Roz. Eu, de fapt, m-am uitat numai.

– De data asta, ai să şi încerci. Pe asta am tăiat-o deja, chiar deasupra nodulului, vezi? A stat în apă, iar acum s-a deschis complet. Vezi cum sînt despicate anterele? Sînt gata pentru polen.

– Deci, ai făcut preludiul.

– Unul dintre micile mele talente.

Hayley îşi dădu ochii peste cap, exagerat.

– Mie-mi spui?

– Acum e rîndul tău.

– Vai de mine... Trebuie să-i dau petalele la o parte, da?

– Cu răsuciri scurte şi uşoare, spre interior, pînă vezi anterele.

– Aşa...

– Bun, comentă el, privind-o. Ai numai grijă să laşi anterele intacte. Mhm, lucrezi bine, ai mîini sigure.

– Sînt nervoasă. Nu suport s-o încurc.

– Nu încurci nimic.

Cu mişcări repezi şi precise, degetele ei răsuceau petalele în lături.

– Iar dacă o încurci totuşi, alegem alta.

– E bine aşa? Am făcut cum trebuie?

– Ce vezi?

Hayley îşi muşcă buza.

– Micile antere sînt complet dezgolite.

– Pasul următor.

Luă o perie curată, din păr de cămilă.

– Trebuie să recoltezi polenul. Ia asta, şi perie-l de pe

antere. O să-l colectăm în tăviţa asta, cu grijă să rămînă uscat. Vezi, e pufos, deci s-a copt. Eu am să etichetez tăviţa.

– Ce distractiv e! Nici nu ţi-ar veni să crezi ce slabă eram la chimie, în liceu.

– Aveai doar nevoie de un partener de laborator mai bun. Toţi ai mei erau nişte aşi. Acum, o să pregătim planta de însămînţare. O vezi? ridică el floarea de crin pe care o alesese. Nu trebuie să fie deschisă complet. Căutăm antere bine dezvoltate, dar imature – înainte de a se autopoleniza. Îi dăm la o parte petalele şi anterele...

– O dezbrăcăm.

– Ca să zicem aşa. Să nu rămînă nici un fragment, că ar putea cauza apariţia ciupercilor, iar atunci chiar ai încurcat-o. Ceea ce căutăm sînt nişte stigme cît mai bine expuse.

– Partea asta fă-o tu. Aşa, sîntem ca o echipă.

– OK.

Harper înlătură petalele, apoi îşi luă penseta şi începu să smulgă cu îndemînare anterele.

– Acum, va aştepta polenul pînă mîine. Aşa, stigmele vor avea timp să devină cleioase. Pe urmă, transferăm polenul copt pe stigme. Poţi folosi o periuţă, dar eu prefer cu degetul. Gata.

Făcu un pas înapoi.

– Asta a fost tot?

– A fost prima. Hai s-o facem pe următoarea. Mai avem aici o duzină de plante pentru însămînţare. Cred că vom încerca pe ea vreo două plante de polen. Să vedem ce obţinem.

Lucrau cu rîndul, pe etape, într-un ritm plăcut, colegial, îşi spuse Hayley, şi foarte mulţumitor.

– Cum ai ales plantele cu care să lucrezi?

– Le-am observat o vreme, urmărind sistemele şi formele de creştere, configuraţiile de culoare...

– De cînd s-au născut.

– Mda, aproape.

– Harper, mai ştii ce-am spus, că dacă nu merge treaba cu noi, am să te urăsc toată viaţa?

– Mda, ştiu.

– Ei bine, aşa o să şi fie, dar am să înghit, cît pot de mult, fiindcă ştiu că ţii la ea. Ţii cu adevărat.

– M-a îmbrobodit, trebuie să recunosc. Mîine, polenizăm, etichetăm şi înregistrăm. Pe urmă, vom sta cu ochii pe ea. Probabil va trece cam o săptămînă pînă să vedem ovarul umflîndu-se, dacă avem succes.

– Ovare care se umflă. Îmi trezesc amintiri.

Harper zîmbi, lucrînd mai departe.

– Încă două săptămîni şi ar trebui să se formeze păstaia, după care trece cam o lună pînă să se coacă seminţele. Vom şti, cînd începe să se despice la vîrf.

– Mda, *déjà vu*.

– Termină cu ciudăţeniile astea.

Se duse la computer, unde începu să tasteze cu degetele lui lungi, introducînd datele.

– Şi atunci, luăm seminţele, le punem la uscat şi le plantăm spre sfîrşitul toamnei. Îmi place să procedez aşa, ca să nu germineze pînă-n primăvară.

– Le plantăm afară?

– Nu, aici. Le punem în sol preparat de mama, în ghivece de patru inci, şi abia pe urmă le ducem afară. Cînd au crescut destul de mari, le mutăm în straturile de crescătorie. Va mai trece un an pînă să înflorească şi să vedem cu ce ne-am ales de fapt.

– Noroc că n-am auzit în viaţa mea de vreo sarcină care să dureze doi ani.

– Mda, femeile scapă după nouă lunişoare amărîte. Cît ai zice peşte.

– Încearcă şi tu figura asta, amice!

– Sînt un fan al stării de fapt. Deci, le-am notat în registru, iar dacă merge bine, va trebui să vedem în cele din urmă nişte flori noi, iar unele dintre ele ar fi de aşteptat să aibă caracteristici de la fiecare părinte.

Aruncă o privire spre plante şi dădu din cap.

– Vom obţine ceea ce vrem sau, dacă nu tocmai, sper să fie ceva destul de apropiat ca să putem face încă o generaţie sau să încercăm cu un părinte diferit.

– Cu alte cuvinte, totul ar putea dura ani de zile.

– Hibridizarea serioasă nu e pentru cei grăbiţi şi leneşi.

– Îmi place. Şi-mi place şi că nu-i o treabă care să se rezolve peste noapte. Toată aşteptarea asta e foarte captivantă. Şi s-ar putea şi să nu iasă exact ce voiai, ci altceva, neaşteptat. Ceva nu neapărat mai bun, dar la fel de frumos.

– Ei, aşa mai vii de-acasă!

– Mă simt bine, afirmă ea, făcînd un pas înapoi de lîngă masa de lucru. Am avut o zi îngrozitoare! Mă tot gîndeam la cele întîmplate aseară, le tot suceam şi învîrteam în cap, şi mă săturasem pîn-aici de toată povestea.

– N-a fost vina ta.

– Ştiu, teoretic. Dar, pe undeva pe-acolo, mă întrebam dacă vom mai putea să ne simţim normal împreună vreodată, sau măcar cît de curînd. Dacă tu n-ai să te simţi, ştiu eu, incomod, iar eu, nervoasă. Îmi dădea impresia că ne-a fost stricată şansa de a ne iubi în linişte.

– Pentru mine nu s-a schimbat nimic.

– Ştiu.

Stăteau unul lîngă altul în faţa mesei de lucru, iar Hayley îşi rezemă capul de umărul lui.

– Iar faptul că o ştiu mă face să mă simt mai calmă.

– N-ar strica să ştii şi că i-am spus lui Mitch ce s-a întîmplat.

– A...

Hayley se strîmbă, trăgînd aer în piept.

– Cred că era nevoie şi e mai bine că i-ai spus tu, decît eu. Ţi-a fost greu?

– Nu, doar cam ciudat. Am discutat mult despre toată problema fără să ne privim în ochi.

– Mai bine să nu mă gîndesc, hotărî Hayley. Pur şi simplu n-am să mă mai gîndesc la asta.

Întoarse capul spre el, doar atîta cît să-l sărute.

– Şi acum, ar fi cazul să mă apuc iar de munca pentru care sînt plătită. Ne vedem acasă.

În timp ce lucra, fredonînd şi aşteptînd ca ziua de muncă să ia sfîrşit, pe lîngă ea trecu Stella. După cîţiva paşi, se opri cu mîinile în şolduri, s-o privească.

– E clar că hibridizarea îţi prieşte.

– Mă simt excelent. Mîine trecem la etapa a doua.

– Foarte bine. Azi-dimineaţă arătai cam abătută.

– N-am prea dormit, dar pe urmă mi-am revenit, ba mai mult decît atît.

Aruncă o privire în jur, ca să se asigure că nu mai auzea nimeni.

– Ne iubim.

Zîmbind, desenă în aer o inimă, cu degetele arătătoare de la ambele mîini.

– Harper şi cu mine. Amîndoi.

– I-auzi! Ce mai veste!

Rîzînd, Hayley continuă să care sacii cu pămînt de flori, din cărucior pe rafturi.

– Vreau să zic, ne iubim cu adevărat. Ne-am făcut declaraţia cu pricina.

– Mă bucur pentru voi, o îmbrăţişă Stella. Serios, mă bucur foarte mult!

– Şi eu mă bucur. Dar mai e ceva... Trebuie să-ţi povestesc ce s-a întîmplat.

Prudentă, se mai uită o dată în jur, după care îi relată în şoaptă incidentul din noaptea trecută.

– Dumnezeule... Acum e totu-n regulă?

– A fost îngrozitor, nici nu ştii ce groaznic a fost, încă mi se mai întoarce stomacul pe dos cînd mă gîndesc. Nici nu ştiu cum am reuşit să ne revenim. Asta a fost mai rău, aproape, decît faptul în sine. Dar am reuşit. Ne-a trecut. Nu-mi pot imagina cum s-o fi simţit el, dar important e că nu s-a îndepărtat de mine.

– Te iubeşte.

– Aşa e. Mă iubeşte cu adevărat.

Miracole pretutindeni, adăugă ea în gînd.

– Stella, toată viaţa am crezut că într-o bună zi am să mă îndrăgostesc, dar niciodată n-am ştiut că poate fi aşa. Acum, că ştiu, nu-mi pot imagina cum ar fi să nu dureze... Înţelegi?

– Da. Ai toate motivele să fii fericită. Şi ar trebui să-ţi fie clar că problema cealaltă n-are nici o legătură cu iubirea voastră. Tu şi Harper aveţi dreptul să vă savuraţi perioada asta de extaz, pentru că e neprețuită.

– Am senzaţia că totul, în viaţa mea, a dus la asta, şi la el. Şi cele bune, şi cele rele. Pe cele rele pot să le suport, fiindcă ştiu că am găsit unul la celălalt ceva care contează cu adevărat. Cred că sună cam aiurea, dar...

– Nu sună deloc aiurea. Sună splendid!

15

Laptopul de la second-hand era în perfectă stare, iar Hayley, folosindu-l, avea senzația că făcea ceva care avea sens. Poate că o oră-două de cercetări nu se soldau cu o recoltă prea bogată de informații noi, cel puțin în legătură cu situația ei, dar îi dădeau sentimentul că nu era singură.

Existau pe Net mulți oameni care, cel puțin, credeau că avuseseră de-a face cu fantome și bîntuiri. Hayley salva deja recomandări importante de pe toate website-urile pe care le vizita. Iar computerul îi mai oferea și avantajul de a-și putea scrie direct propriile însemnări, în loc de a le mîzgăli de mînă în caiete.

Și era distractiv să le trimită e-mailuri și prietenilor din Little Rock.

Desigur, navigatul pe Internet o captiva, la fel cum o captivase și studiul cărților. Existau atîtea informații, atît de multe lucruri interesante... Iar unul ducea invariabil la altul, așa că dacă nu era atentă, o prindea miezul nopții cocoșată peste keyboard.

Stătea cu bărbia rezemată în cot și gîndurile concentrate asupra unui raport online de la Toronto despre un bebeluș-fantomă care plîngea, cînd simți o mînă pe umăr.

Nu tresări, nu țipă. Închise doar ochii și vorbi pe un ton aproape firesc:

– Te rog, spune-mi că e o mînă adevărată!

– Sper că așa e, din moment ce o am la capătul antebrațului.

– Roz.

Hayley expiră încet.

– Bilă albă pentru mine că n-am sărit să mă agăț de tavan ca o pisică din desenele animate.

– S-ar fi putut să fie amuzant, replică Roz, îngustîndu-și apoi ochii spre display. *Ghosthunters*-punct-*com?*

– Unul dintre multe altele, preciză Hayley. Și, de fapt, sînt niște chestii destul de *cool*. Știai că una dintre metodele tradiționale de a descuraja fantomele să intre într-o cameră era aceea de a înfige bloduri sau cuie în jurul ușii? E ca și cum s-ar agăța de ele și n-ar mai putea să intre. Desigur, dacă o faci cît timp sînt în cameră, pe urmă nu mai pot să iasă.

– Dacă te prind că bați un singur cui în lemnăria mea, te omor.

– M-am și gîndit. În plus, nu văd cum ar putea să dea vreun rezultat.

Se răsuci cu scaunul, întorcîndu-se cu spatele spre laptop.

– Cică trebuie să vorbești cu stafia, politicos, și s-o rogi să plece. Ca de pildă: auzi, îmi pare rău c-ai avut ghinion și-ai murit, așa și pe dincolo, da' acum asta-i casa mea și mă deranjezi, așa că mă întreb dacă n-ai putea să te dai mai încolo.

– Aș zice că formula asta am încercat-o în mai multe variante.

– Mda, și degeaba.

Cînd Roz se așeză pe canapeaua din living, Hayley înțelese că nu venise doar ca să converseze despre Amelia. Nervii începură să-i vibreze.

– Desigur, se spune că trebuie să le consemnezi în scris

pe toate, dar Mitch ne-a şi pus să facem asta. Şi fotografii. Poţi angaja un vînător de fantome, dar nu cred c-ai vrea să-ţi intre o hoardă de străini în casă.

– Ai ghicit.

– Sau poţi cere unui preot sau unui pastor să binecuvînteze casa. N-are ce rău să facă.

– Ţi-e frică.

– Mai mult decît înainte, mda... Dar ştiu că toate chestiile astea, bătu ea cu degetul în ecran, nu ne prea sînt de niciun folos, pentru că ceea ce facem noi şi ce-am plănuit dintotdeauna să facem, e să aflăm cine, ce, de ce... Şi dacă reuşeam doar s-o dăm afară, n-am mai fi ştiut toate astea. Dar îmi place, cum să zic... să strîng informaţii.

– Tu şi Mitch, doi dintr-o bucată. Ai scris cele întîmplate în noaptea aia, cu tine şi Harper?

– Mda, răspunse Hayley, simţind cum i se înfierbîntau obrajii. Încă nu i-am, ăă, dat hîrtiile lui Mitch.

– E ceva foarte personal. Nici mie nu mi-ar plăcea să-i împărtăşesc unui străin asemenea experienţe personale.

– Nu eşti... vreau să zic, nu e străin... Niciunul dintre voi.

– Orice persoană, indiferet cît de dragă ţi-ar fi, devine străină cînd se pune problema patului, Hayley. Vreau să ştii că înţeleg asta. Şi mai vreau să ştii şi că nu e nevoie să mă tratezi cu menajamente cînd e vorba de aşa ceva. Am aşteptat vreo două zile, în speranţa că subiectul nu va mai fi atît de delicat.

– Ştiu că Harper s-a dus la Mitch să-i spună şi mai ştiu şi că Mitch ţi-a spus ţie. Pur şi simplu n-am putut, Roz. Dacă era oricine altcineva în afară de Harper... nu că m-aş fi culcat cu altul, dar... Of, uite că deja le-ncurc.

– Nu le încurci deloc.

– Este... Harper e al tău.

– Da, al meu.

Îşi ridică picioarele pe masă, în poziţia ei cea mai obişnuită.

– Am ştiut cînd s-a îndrăgostit de tine, deşi tu încă nu ştiai, şi mă îndoiesc şi de el.

– Cred că s-ar putea să fi fost în noaptea cînd am stat la Peabody.

Roz clătină din cap.

– Aia a fost o noapte romantică şi nepreţuită, dar nu atunci s-a întîmplat. Cine te-a ţinut de mînă cînd ai născut-o pe Lily?

– A...

Hayley îşi duse o mînă la gît, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

– El. Harper, şi cred că era aproape la fel de speriat ca mine.

– Cînd am văzut şi am înţeles, m-a durut inima. Doar o clipă. Vei şti şi tu cum e, cînd îi va veni rîndul cu Lily. Iar dacă ai noroc, cum am eu acum, îţi vei vedea fiica îndrăgostindu-se de un om pe care să-l poţi iubi, respecta şi admira, care să te amuze şi de care să se simţi apropiată. Aşa că, atunci cînd te va durea inima, va fi de fericire şi de recunoştinţă.

Lacrimile se revărsară pe obrajii lui Hayley.

– Nu ştiu cum aş putea fi mai norocoasă decît sînt deja. Ai fost aşa de bună cu mine... Nu, te rog, n-o lua uşor, se repezi ea, cînd Roz clătină din cap. N-ai idee cît de mult înseamnă pentru mine. Cînd am venit aici, mă credeam aşa de deşteaptă şi de puternică, aşa de pregătită pentru orice... „Dacă mă dă afară", îmi spuneam, „am să merg mai departe şi nimic mai mult. Îmi voi găsi o slujbă, un apartament, am să nasc copilul... O să fie bine." Dac-aş fi ştiut ce mă aştepta – nu numai orele, nu numai eforturile, ci şi iubirea şi grijile care se copleşesc cînd ai un copil, m-aş fi aruncat la picioarele tale, implorîndu-te să mă ajuţi. Dar n-a fost nevoie decît să cer.

– Ți-am dat o slujbă și o locuință pentru că mi-ești rudă și datorită situației în care te aflai. Dar nu de-asta te mai afli acum aici. Ți-ai cîștigat postul care ți se cuvenea la *În Grădină*, și locul în casa asta. Să fie clar, dacă nu le meritai, ți-aș fi arătat ușa.

– Știu.

Iar faptul că știa o făcu să zîmbească.

– Voiam să-ți dovedesc cine sînt, Roz, și sînt mîndră că am reușit. Dar, Roz, acum, că o am pe Lily, îmi dau seama cît înseamnă Harper pentru tine. Iar unul dintre motivele pentru care sînt neliniștită, mai neliniștită decît înainte, e că mi-e teamă ca Mireasa să nu-i facă ceva.

– Și de ce crezi asta?

– Fiindcă l-a văzut în el pe Reginald. Poate că unul dintre motivele pentru care s-a luat de mine constă în sentimentele mele față de Harper. Țin minte că, prima dată cînd l-am văzut, mi-am spus: „Mamăăă, dacă eram liberă, săream pe el imediat!"

Cînd Roz rîse, Hayley roși.

– Uite, vezi ce-mi iese pe gură? protestă ea. Iisuse, ești *maică-sa!*

– Uită asta un minut, și zi mai departe.

– Ei bine, vezi, nu aveam în minte, sau oriunde altundeva, un loc unde să mă pot gîndi serios la un bărbat, la o relație. Îmi spuneam doar că era *hot*, iar mai tîrziu, după ce-am ajuns să-l cunosc, și că e dulce, nostim și inteligent. Îmi plăcea mult și din cînd în cînd mă enervam la gîndul că era așa de simpatic, iar eu eram însărcinată și mofturoasă și nu în cea mai bună formă. După ce-am născut-o pe Lily, am încercat să mă gîndesc la el ca la un frate sau la un văr. Sau, mă rog, văr mi-este, dar înțelegi tu ce vreau să zic...

– La fel cum te gîndești la David sau Logan, ori la ceilalți doi fii ai mei?

– Mda. M-am străduit cît am putut să-l pun și pe Harper în aceeași categorie. Și aveam atîtea de făcut și de învățat, încît mi-era ușor să nu iau în seamă fiorul acela slab pe care-l simțeam. Știi cum e.

– Slavă Domnului! răspunse Roz ușurată.

– Pe urmă, nu mi-a mai fost la fel de ușor, iar sentimentele pentru el au început să devină tot mai puternice. Am impresia că, atunci cînd am început să le recunosc în sinea mea, să-mi imaginez cum ar fi o relație cu el, a intervenit și Amelia, să-și bage coada.

– Și cu cît erau mai puternice sentimentele, cu atît mai vehemente și mai demonstrative deveneau și obiecțiile ei.

– Mi-e frică să nu-i facă ceva, folosindu-se de mine. Văzîndu-l pe Reginald, nu pe Harper. Mă tem că n-am s-o pot opri.

Roz se încruntă.

– Am impresia că n-ai destulă încredere în el, că-și poate purta singur de grijă.

– Poate că nu. Dar e îngrozitor de puternică, Roz. Mai puternică decît era în viață, cred.

Amintindu-și senzația din momentul cînd *ea însăși* fusese împinsă la o parte, Hayley inspiră adînc, apoi expiră prelung.

– Și mai am impresia și că a avut la dispoziție timp berechet ca să se gîndească la răzbunare.

– Harper e mai puternic decît crede ea. Și tu la fel.

Spera ca Roz să aibă dreptate. În timp ce stătea în pat fără să poată adormi, cu Harper alături, nădăjduia să găsească în ea curajul și inteligența de a face față ripostei unui spirit răzbunător. Ba chiar mai rău, a unui spirit față de care simțea o anumită compasiune.

Dar Harper nu era răspunzător pentru ceea ce i se întîmplase. Nimeni dintre cei ce locuiau acum în Harper House nu era responsabil. Trebuia să existe un mod, o cale de a o face pe Amelia să înțeleagă asta. De a-i arăta că Harper era nu numai copilul căruia îi cîntase cîndva, ci și un om bun și iubitor. Și că nu se compara nici pe departe cu Reginald.

Oare cum fusese, de fapt? Reginald Harper. Un om atît de obsedat de dorința de a avea un fiu, încît lăsase în mod special o femeie însărcinată care nu era soția lui. Indiferent dacă Amelia consimțise sau nu – și nu puteau ști asta –, fusese un fapt egoist și crud din partea lui. Iar apoi, să ia copilul și să-și oblige soția să-l accepte ca și cum ar fi fost al ei... Nu era posibil să fi iubit – nici pe soția lui, nici pe Amelia, și-n nici un caz pe copil.

Nu era de mirare că Amelia îl disprețuia și, cu mintea ei pierdută, sau inima zdrobită, sau toate la un loc, îi asemăna cu el pe toți bărbații.

Oare cum fusese toată situația pentru ea? Pentru Amelia?

Stătea la masa de toaletă, înroșindu-și cu grijă obrajii la lumina lămpii cu gaz. Sarcina îi alungase culoarea de pe față. Încă o umilință, după oribilele grețuri din fiecare dimineață, după îngroșarea taliei și oboseala necontenită.

Și totuși, avea și anumite cîștiguri. Atît de multe, iar la unele nici nu se așteptase. Zîmbi, în timp ce-și dădea cu ruj pe buze. De unde-ar fi putut să știe că Reginald avea să fie atît de mulțumit? Sau atît de generos?

Ridică brațul, pentru a studia inimile de rubin montate în diamante care-i încercuiau încheietura mîinii. Era o bijuterie cam prea delicată pentru gustul ei, ce-i drept, dar avea o scînteiere fără cusur.

Și mai angajase încă o servitoare, lăsînd-o liberă să-i alcătuiască o nouă garderobă, pe măsura trupului ei în schimbare. Mai multe bijuterii. Mai multă atenție.

Acum Reginald o vizita de trei ori pe săptămînă și niciodată nu venea cu mîna goală. Îi aducea cel puțin ciocolată sau fructe zaharisite, cînd îi spunea cum poftea.

Ce fascinant, să descopere că perspectiva de a avea un copil putea face un bărbat să devină atît de supus!

Își imagina că fusese plin de solicitudine și cu soția lui, la rîndul ei. Dar aceea îi făcuse numai fete, în locul fiului la care rîvnea.

Ea avea să-i dăruiască un fiu. Și, în schimb, avea să culeagă roadele toată viața.

O casă mai mare, pentru început, hotărî ea. Haine, bijuterii, blănuri, o trăsură nouă – poate și o căsuță la țară. Reginald Harper își putea permite. Nu s-ar fi zgîrcit de la nicio cheltuială pentru fiul lui, fie și din flori – era sigură.

Ca mamă a acelui fiu, niciodată n-avea să mai trebuiască să-și caute alt protector, să flirteze, să seducă și să se tîrguiască, oferindu-le trupul ei și plăcerile unor bărbați avuți și sus-puși, în schimbul stilului de trai după care jinduia. Pe care-l merita. Care i se cuvenea.

Se ridică de la masa de toaletă și, cu părul sclipindu-i auriu, nestematele aruncînd scînteieri roșii și albe și halatul lucind ca argintul, se învîrti în fața oglinzii.

Cum se schimbase...! Acea umflătură a burții, cît de ciudat arăta, ce grasă și dizgrațioasă, în ciuda halatului elegant... Și totuși, Reginald era înnebunit după ea. Mîngîia burta aceea umflată, chiar și în focurile pasiunii. Și, cînd îl cuprindea patima, era mai blînd și mai bun decît îl văzuse vreodată. Aproape că-l putea iubi în acele momente, cînd mîinile lui deveneau tandre, nu poruncitoare. Aproape.

Dar dragostea nu intra în joc, şi asta era totul, nimic altceva. Acel tîrg între plăcere şi stil. Cum ar fi putut iubi ceva atît de slab, de înşelător, de arogant? O idee ridicolă, la fel de ridicolă ca mila pentru nevestele pe care şi le înşelau cu ea. Femei care strîngeau din buzele lor subţiri şi se prefăceau că nu ştiau nimic. Care treceau pe lîngă ea, pe stradă, cu nasul pe sus. Sau femei ca mama ei, care robotea pentru ele în schimbul cîtorva gologani.

Ei îi erau hărăzite lucruri mai mari, îşi spuse, ridicînd o carafă grea de cristal, ca să-şi dea cu parfum pe gît. Ei îi erau sortite mătăsuri şi diamante.

Cînd avea să vină Reginald, avea să se îmbufneze – doar puţin. Şi să-i spună despre broşa cu diamante pe care o văzuse în după-amiaza aceea. Cît avea să sufere fără ea!

Iar suferinţa nu-i făcea bine copilului. Îşi imagina că broşa avea să fie a ei în cel mult o zi.

Rîse uşor, făcînd o mică piruetă.

Apoi se opri, încremenind. Îşi ridică o mînă tremurătoare, pentru a şi-o pune pe burtă.

Mişcase.

În ea, un spasm uşor, o întindere scurtă. Ca o bătaie de aripioare.

Se vedea reflectată în oglindă cum stătea în halatul lucios, cu degetele desfăcute peste mica umflătură, ca pentru a ocroti ceea ce se afla înăuntru.

În ea. Viu. Fiul ei.

Al ei.

Hayley îşi amintea totul perfect. Deşi era dimineaţă, nu exista nimic din calitatea fragmentară sau ceţoasă a unui vis.

– A fost, cred că a fost, ca un fel de chemare la compasiune.

Sau, mai degrabă, la empatie, spuse ea, ţinînd ceaşca cu ambele mîini, în timp ce-şi sorbea cafeaua în spaţiul pentru micul dejun.

– Ce te face să spui asta? întrebă Mitch, care-şi adusese reportofonul şi caietul, aşa cum îl rugase ea. Ţi s-a adresat direct, în vreun moment?

– Nu, fiindcă nu era ea, eram eu. Sau, eram amîndouă. Nu era atît un vis, cît o transpunere în acea situaţie. Simţeam, vedeam, gîndeam. Nu-mi arăta doar – retrăia totul prin intermediul meu... Dacă are sens ce spun.

– Mănîncă-ţi ouăle, scumpo, o îmbie David. Pari slăbită.

Ascultătoare, Hayley luă puţin din omletă.

– Era frumoasă. Nu aşa cum o vedeam noi, de fapt. Vibrantă, şi... de să moară lumea – scuzaţi expresia. Îi treceau – îmi treceau – atîtea prin cap... Nici nu ştiu ce să spun. Iritare din cauza schimbărilor fizice, incomoditate, planuri şi vicleşuguri ca să obţină cît mai mult de la Reginald, surprindere faţă de reacţia lui la condiţia ei, dezgust pentru bărbaţii ca el, pentru nevestele lor, invidie, lăcomie... Toate se îngrămădeau de-a valma...

Făcu o pauză, trăgîndu-şi răsuflarea.

– Cred că era deja puţin nebună.

– Şi în ce sens era ăsta un apel la compasiune? o întrebă Harper. De ce să-ţi pară rău pentru o femeie ca ea?

– Datorită schimbării. A simţit copilul mişcîndu-se. L-am simţit şi eu. Acel şoc al senzaţiei, descoperirea bruscă a vieţii pe care o porţi în tine. Şi era însoţită de un val uriaş de iubire. În acel moment, copilul era al ei. Încetase să mai fie un şiretlic sau ceva incomod, era copilul ei şi îl iubea.

O privi pe Roz.

– Înţeleg, răspunse aceasta.

– Aşa că îmi arăta. Îmi iubeam copilul, îl doream. Iar bărbatul, genul de om care era în stare să se folosească de o

femeie ca mine, mi l-a luat. Purta brățara. Brățara cu inimi de rubin. Şi o simțeam, pe mîna mea şi a ei. Nu cred că a fost o ființă bună la suflet, în niciun caz nu era generoasă şi iubitoare, şi încă de pe-atunci, înainte de a se întîmpla şi toate celelalte, cred că era cam dezechilibrată. Dar iubea copilul, îl dorea. Cred că ceea ce mi-a arătat era real şi mi-a arătat mie, fiindcă eu aş fi înțeles mai bine ca oricine altcineva. Da, îmi părea rău pentru ea!

– Compasiunea e firească, spuse Mitch, dar nu poți lăsa garda jos. Se foloseşte de tine, Hayley.

– Ştiu, şi o să am grijă. Pot avea sentimente pentru ea, dar încredere-n ea n-o să am.

Zilele treceau şi aştepta următoarea mişcare, următoarea experiență, dar luna august trecea încet îndreptîndu-se spre septembrie. Cea mai şocantă experiență fu o pană de motor între florărie şi guvernantă, care o convinse să accepte că era timpul să-şi înlocuiască maşina.

– Nu e vorba numai de bani, îi spuse ea lui Harper, în timp ce o plimba pe Lily prin curtea cu maşini la mîna a doua. Dar este una dintre ultimele mele legături cu copilăria, cred. Tăticul meu a cumpărat maşina asta, la second hand. Cu ea am învățat să conduc.

– Se va duce într-o casă nouă.

– Pe naiba, Harper, o s-ajungă la groapa de fier vechi, şi-o ştim amîndoi. Sărmana bătrînică... Dar mai ştiu şi că trebuie să fiu rațională. N-o pot transporta pe Lily cu o maşină nesigură. Voi avea noroc dacă vînzătorul ăla care a luat-o s-o evalueze n-o să zică la întoarcere că-i datorez bani doar pentru că i-o las pe cap.

– Lasă-mă pe mine să rezolv.

– Nici nu mă gîndesc.

Se opri lîngă o rablă, lovind cu piciorul în cauciucuri.

– Ştii ce nu suport? Nu suport că o mulțime de vînzători de maşini şi mecanici, şi toți ca ei, tratează femeile care vin ca pe niște matracuci fără minte, numai fiindcă n-au penis. De parcă în asta şi-ar înmagazina ei toate datele despre motoare şi mai ştiu eu ce.

– Iisuse, Hayley! fu nevoit Harper să rîdă, deşi se strîmba scandalizat.

– Aşa e. Şi, deci, am făcut cercetări. Ştiu de ce am nevoie şi cît va trebui să plătesc. Dacă nu vrea să mi-o ia, mă duc cu ea în altă parte.

Ajungînd în dreptul unui sedan, îşi rezemă o mînă de capotă, făcîndu-şi vînt cu cealaltă în dreptul feței.

– Dumnezeule Atotputernic, ce căldură. Am senzația că mi s-au evaporat toate lichidele din organism.

– Eşti cam palidă. De ce nu mergem înăuntru, să stai jos puțin?

– E-n regulă. Doar că nu prea reuşesc să mă odihnesc. Chiar şi cînd dorm, am senzația că-s în alertă, ca-n primele cîteva săptămîni după naşterea lui Lily. Mă face să mă simt obosită şi nervoasă. Aşa că, dacă încep să mă răstesc la tine, încearcă să mă suporți.

Harper o masă pe mijloc.

– Nici o grijă!

– Îți mulțumesc că ai venit azi cu mine, serios. Dar să nu te simți dator să intervii.

– Ai cumpărat vreodată o maşină?

Hayley îi aruncă o privire piezişă, nemulțumită, în timp ce continua să împingă căruciorul lui Lily.

– Simplul fapt că n-am făcut-o nu înseamnă că-s venită cu pluta. Am cumpărat o mulțiume de alte lucruri şi-ți garantez că mă pricep mai bine decît tine la negociat prețuri, băiețică bogățică ce eşti!

Harper zîmbi.

– Nu sînt decît un grădinar care muncește.

– Oi fi muncind tu pentru salariu, dar ai și cîteva linguriță de argint puse bine pentru zile negre. Ei, uite, cam asta aș vrea.

Se opri să studieze un Chevrolet cu cinci portiere și aspect masiv.

– E foarte spațios, dar nu e uriaș și greoi, și e curat. Sigur va avea un consum mai economic decît vechitura mea, și nici bătător la ochi nu e.

Prețul afișat o făcu să se încrunte.

– Puțin dacă-l conving să mai lase din preț, am să mi-l pot permite. Aproape.

– Să nu-i spui...

– Harper.

– Gata, nu mai zic nimic, clătină el din cap, vîrîndu-și mîinile în buzunare.

Și fu nevoit să-și taie limba-n două, cînd vînzătorul apăru, numai zîmbet, și anunță prețul derizoriu al achiziției.

– A, atîta tot? își mări Hayley ochii albaștri, fîlfîind din gene. Cred că sentimentalismul nu contează, nu-i așa? Dar poate, poate vă mai îmbunați, doar puțin, în funcție de ce cumpăr. Asta-mi place, are o culoare drăguță.

„Îl joacă pe degete", își dădu seama Harper, văzînd cum își forța Hayley accentul. Îi ascultă în continuare, pe cînd vînzătorul îi propunea două mașini mai scumpe, o privi cum își rodea buza, cum își afișa zîmbetul și-l aducea din nou la ceea ce voia.

„Tipul s-a fript", conchise el, cînd Hayley obținu prețul dorit și o ridică pe Lily din cărucior, ca să se așeze cu ea la volan. Nimeni nu le-ar fi putut rezista, lor două, își mai spuse Harper.

Peste vreo oră, ieșeau din parcare, cu Lily moțăind în scăunelul de mașină și Hayley zîmbind radios la volan.

– „O, domnule Tanner, știți, eu habar n-am de mașini... Sînteți atît de drăguț, că mă ajutați așa..." clătină din cap Harper. Cînd stăteam acolo să facem actele, îmi tot venea să-i zic să fie atent la picioare. Intrase la apă, ceva de nu se poate.

– A reușit o vînzare frumoasă, și-a primit comisionul, iar eu m-am ales cu mașina pe care o doream. Asta contează.

Totuși, scoase un hohot de rîs.

– Mi-a plăcut cînd a încercat să te antreneze și pe tine, te-a împins sub capotă, iar tu te scărpinai în cap de parcă te-ai fi uitat la o rachetă de croazieră, sau așa ceva. Cred că l-am făcut să se simtă bine, ca și cum mi-ar fi dat ce aveam nevoie, pentru prețul pe care-l puteam plăti. Și asta contează. Data viitoare cînd mai trebuie să cumpăr o mașină, direct la domnul Tanner am să mă duc.

– N-a stricat nici că ai dat apă la șoareci de vreo două ori.

– Aia a fost pe bune. Îmi părea rău după vechea tărăboanță – și nu cred că ratele astea pentru mașină n-au să mă usture puțin.

Dar, își spuse ea, cel mai mare nod i se pusese în gît cînd domnul Tanner presupusese că erau soț și soție.

– Dacă ai nevoie de ajutor...

– Nici o vorbă, Harper!

Întinse totuși mîna să-l bată pe brat, semn că-i aprecia just oferta.

– O să ne descurcăm noi, Lily și cu mine.

– Atunci, ce-ar fi să te invit la masă, ca să sărbătorim?

– S-a făcut. Mor de foame.

Arătaseră într-adevăr ca o familie, își spuse ea. O familie normală, tînără, cumpărînd o mașină la second hand și luînd prînzul într-o braserie, unde tratau fetița cu o cupă de înghețată.

Dar situația devenise delicată pentru amîndoi. Erau un bărbat şi o femeie necăsătorită, implicați într-o relație romantică. Nu formau o unitate.

Acasă, Hayley se hotărî să profite de restul zilei libere, ghemuindu-se în pat cu Lily pentru somnul de după-amiază.

– Ne-am aranjat bine, nu-i aşa, puişor? murmură ea, în timp ce Lily se juca cu părul ei, iar ochii mari i se închideau încet şi gurița i se arcuia în jos. Eşti mulțumită de mămica? Îmi dau toată silința, să ştii.

Se ghemui şi mai aproape de ea.

– Sînt aşa de obosită... Am un milion de treburi pe care ar trebui să le fac, dar nici nu ştii ce obosită sînt. Mai devreme sau mai tîrziu am să le fac pe toate, nu-i aşa?

Închise ochii şi începu să-şi calculeze banii în minte, jonglînd cu fondurile, schimbînd depunerile săptămînale. Dar mintea nu voia, pur şi simplu, să se concentreze.

Gîndurile îi reveneau spre parcarea cu maşini vechi şi spre domnul Tanner, care-i strînsese mîna înainte de plecare. Spre zîmbetul lui şi urările de bine, pentru ea şi familia ei.

Apoi se îndreptară spre terasă, unde stătea împreună cu Harper, bînd vin rece în arşița nopții.

Dansa cu el în atmosfera irizată romantic a apartamentului de la Peabody.

Lucra cu el în casa de altoiri.

Îl privea cum o ridica pe Lily pe umeri.

Ar fi trebuit să-i fie uşor să fie îndrăgostită, îşi spuse ea somnoroasă. Ar fi trebuit să fie mai simplu. Nu trebuia s-o facă să dorească mai mult, atunci cînd dragostea era totul.

Oftă o dată, şi-şi spuse să se bucure de ceea ce avea, lăsînd restul să vină de la sine.

Iar durerea o înjunghie ca o mulțime de cuțite în burtă, şocantă, tăioasă şi oribilă. Le înfrunta tot corpul ei, şi urlă, pradă senzației că era sfîşiată.

Arsura, durerea... Insuportabile. Cum putea ceva atît de iubit, atît de dorit, s-o chinuiască aşa? Avea să moară de durere, sigur avea să moară. Fără să-şi vadă niciodată fiul.

Şiroia de sudoare, iar oboseala care o dărîma era aproape la fel de cumplită ca durerea.

Sînge, sudoare şi agonie. Şi toate, numai pentru copilul ei, pentru fiul ei. Lumea ei. Nici un preț nu era prea scump de plătit ca să-i dea viață.

Şi, în timp, durerea o spinteca, rostogolind-o spre întuneric, auzi țipătul slab al naşterii.

Hayley se trezi lac de sudoare, cu corpul încă resimțindu-se de durere. Propriul ei copil dormea în linişte, cu capul rezemat de brațul ei protector.

Se retrase încet, bîjbîind după telefonul de lîngă pat.

– Harper? Poți să vii?

– Unde eşti?

– În camera mea. Lily doarme aici, lîngă mine. Nu pot s-o las singură, adăugă ea repede. E totul în regulă, dar adineaori s-a întîmplat ceva. Poți veni, te rog?

– În două minute.

Făcu un zid de perne în jurul fetiței, ştiind însă că nici chiar aşa n-ar fi putut ieşi din cameră. Lily se putea rostogoli cumva sau putea să se cațăre peste ele şi să cadă. Începu să se plimbe prin cameră; oricît îi erau de slăbite picioarele, putea să se plimbe.

Deschise uşile, chiar în timp ce Harper sosea în fugă pe scară.

– I-au spus că s-a născut mort.

Se clătina pe picioare, iar genunchii-i fură cît pe ce să cedeze.

– I-au spus că născuse copilul mort.

16

În living, unde lumina se infiltra difuz prin perdelele de voal şi aerul era înmiresmat de trandafiri, Harper stătea lîngă fereastra din spate, cu mîinile în buzunare şi pumnii strînşi.

– Era distrusă, spuse el, fără să se întoarcă spre cei din cameră. Cînd am ajuns acolo, am găsit-o îndoită de mijloc şi a continuat să arate rău chiar şi după ce şi-a mai revenit.

– Nu păţise nimic.

Cînd Harper se răsuci spre el, Mitch ridică o mînă.

– Ştiu ce simţi. Crede-mă că ştiu. Dar nu i s-a întîmplat nici un rău fizic şi asta e cel mai important.

– De data asta, se răsti Harper, a întrecut măsura. Toată porcăria asta întrece orice limită!

– Un motiv în plus să rămînem uniţi şi să ne păstrăm calmul.

– O să-mi recapăt calmul cînd o să plece de-aici, din casă.

– Amelia sau Hayley? întrebă Logan.

– În clipa asta? Amîndouă.

– Ştii bine că poate sta la noi. Şi, dac-aş fi în locul tău, şi eu aş insista să-şi facă bagajele şi să plece. Dar, din cîte-am înţeles, ai încercat o dată şi n-a mers. Dacă-ţi închipui că acum ai şanse mai mari, îi duc eu valiza.

– Nu vrea să se clintească. Ce naiba au femeile astea-n cap?

– Se simt unite între ele, îşi desfăcu David mîinile. Chiar şi cînd o văd pe Amelia dezlănţuită, simt o legătură cu ea. Un angajament. De bine, de rău, Harper, e vorba de un soi de solidaritate.

– Şi e casa ei, adăugă Mitch. La fel cum e şi a ta, acum, sau a mea. Nu va accepta să plece, lăsînd treaba neterminată – cum n-ai face-o nici tu, nici eu, nici oricare altcineva dintre noi, încheie el, aruncînd o privire prin cameră. Aşa că, mergem pînă la capăt.

Nici chiar adevărul, oricît de logic era, nu reuşea să calmeze furia şi îngrijorarea lui Harper.

– N-ai văzut-o atunci, imediat după ce se întîmplase.

– Nu, dar am înţeles în linii mari, din ce mi-ai spus tu. Şi eu ţin la ea, Harper. Şi eu, şi ceilalţi.

– Toţi pentru unul, excelent. N-am nimic împotrivă.

Întoarse capul spre uşa de la living, iar gîndurile îi porniră pînă mai departe, la etaj, unde rămăsese Hayley.

– Dar acum e vorba de ea.

– De acord.

Mitch se aplecă în scaun, atrăgîndu-i iar atenţia spre el.

– Hai să examinăm puţin cele întîmpate. Hayley a trăit o naştere şi urmările ei traumatice, cînd Ameliei i s-a spus că-i murise copilul. Şi toate astea i s-au întîmplat în timp ce dormea cu Lily în braţe. Dar pe Lily n-au deranjat-o cu nimic. Asta îmi dă de înţeles că Amelia nu urmăreşte să-i facă vreun rău fetiţei, nici măcar s-o sperie. Altfel, cît crezi c-ar mai aştepta Hayley pînă să iasă pe uşă?

– S-ar putea să fie aşa, dar pentru a obţine ceea ce doreşte, Amelia va continua să se folosească de Hayley şi se va folosi de ea fără niciun scrupul.

– Nu te contrazic, dădu din cap Mitch. Şi o face, pentru că-i reuşeşte. Pentru că aşa ne furnizează informaţii pe care

altfel nu le-am putea afla niciodată. Acum ştim că i-a fost luat singurul copil şi i s-a spus, cu cruzime, că era mort. Nici nu este de mirare că şi-a pierdut minţile, care păreau să fie destul de şubrede încă dinainte.

– Putem presupune că a venit să şi-l ia înapoi, sugeră Logan. Şi că a murit aici.

– Ei bine, copilul a murit şi el, de-atunci. E la fel de mort ca ea, mort şi-ngropat, declară Harper, prăbuşindu-se într-un fotoliu. Aici n-o să-l mai găsească.

La etaj, Hayley se trezi dintr-o picoteală uşoară. Draperiile erau trase, aşa că în cameră domnea penumbra, străpunsă doar de o fîşie îngustă de lumină. O văzu pe Roz şezînd, citind o carte în acea fantă luminoasă.

– Lily.

Roz puse cartea deoparte şi se ridică.

– E la Stella. S-a dus în cealaltă aripă a casei, cu ea şi cu băieţii, ca să se joace acolo şi să ai puţină linişte. Cum te mai simţi?

– Epuizată. Şi încă mă mai doare puţin, pe dinăuntru.

Oftă însă mulţumită, cînd Roz se aşeză alături şi-i mîngîie părul.

– A fost mai greu decît la naşterea lui Lily, mai lung şi mai dureros. Ştiu că, de fapt, n-a durat decît vreo cîteva minute, dar au părut ore întregi. Ore şi ore de suferinţă şi fierbinţeală. Şi apoi, spre sfîrşit, senzaţia aceea tulbure, îngrozitoare. I-au dat ceva care a făcut-o să plutească, într-un fel, dar era aproape mai rău decît înainte.

– Laudanum, cred. Nimic nu se compară cu o doză de opiu.

– Am auzit copilul plîngînd.

Făcînd mari eforturi să se relaxeze, Hayley se ghemui pe o parte, ridicînd capul pentru a n-o scăpa pe Roz din privire.

– Ştii cum e, indiferent ce s-a întîmplat în orele alea înainte, cînd îţi auzi copilul plîngînd pentru prima oară, toate se trezesc la viaţă în tine.

– Era copilul ei, preciză Roz, luînd-o de mînă. Nu al tău.

– Ştiu, ştiu, dar atunci, pentru o clipă, a fost şi al meu. Şi acea durere groaznică, sfîşietoare, neîncrederea nebunească din momentul cînd doctorul i-a spus că se născuse mort – aceea a fost şi a mea.

– Eu n-am pierdut niciodată vreun copil, îi răspunse Roz. Nici măcar nu-mi pot imagina o asemenea durere.

– Au minţit-o, Roz. Şi cred că el i-a plătit şi pe ei. Au minţit, dar ea ştia. Auzise copilul plîngînd şi *ştia*. Asta a făcut-o să înnebunească.

Roz îşi schimbă poziţia pe pat, întorcîndu-se astfel încît Hayley să-şi poată rezema capul în poala ei. Rămaseră tăcute, privind spre lancea subţire de lumină care răzbătea printre draperii.

– N-a meritat, declară Hayley.

– Într-adevăr. N-a meritat.

– Indiferent ce fel de persoană a fost, orice-o fi făcut, nu merita să fie tratată aşa. Iubea copilul, dar...

– Dar ce?

– Nu era normal, modul cum îl iubea. Nu era un sentiment sănătos. N-ar fi fost o mamă bună.

– De unde ştii?

– Am simţit...

O obsesie, îşi spuse ea, o foame. De o imensitate imposibil de descris.

– Trebuia să fie băiat, înţelegi? O fată n-ar fi contat pentru

ea. O fată n-ar fi fost numai o dezamăgire, ci chiar o insultă. Iar dacă avea băiatul şi-l păstra, l-ar fi traumatizat. Nu intenţionat, dar n-ar mai fi fost omul care a fost. N-ar fi fost genul care şi-ar fi iubit cîinele şi l-ar fi îngropat cu un semn, şi care ar fi iubit-o pe bunica ta. Şi nimic din toate astea n-ar fi fost aşa cum sînt.

Întoarse capul, ca s-o privească pe Roz.

– Tu, Harper... Nimeni şi nimic n-ar fi fost la fel. Dar asta nu îndreaptă lucrurile. Tot nu îndreaptă ceea ce i s-a întîmplat.

– N-ar fi frumos ca toate pe lumea asta să fie în echilibru? Dacă dreptatea ar învinge întotdeauna, iar răul ar fi pedepsit de fiecare dată? Sigur ar fi mult mai simplu.

Buzele lui Hayley se arcuiră.

– Atunci, Justin Terrell, care m-a înşelat în clasa a zecea, ar fi gras şi chel şi ar întreba oamenii dacă vor şi cartofi prăjiţi, în loc să fie unul dintre patronii unui bar sportiv de succes şi să semene leit cu Toby McGuire.

– Nu-i aşa?

– Dar, în fond, poate c-o să ajung şi eu în infern, fiindcă nu i-am spus despre Lily tatălui ei natural.

– Ai avut motive clare.

– În cea mai mare parte. Cred că a face ce e mai bine nu e întotdeauna acelaşi lucru cu a face ceea ce e drept. Cel mai bine pentru fetiţă a fost să crească aici, la Harper House.

– Nu e totuna, Hayley. În acel caz, motivele nimănui nu au fost în regulă, nici pe departe. Minciuni şi înşelătorii, cruzime calculată şi egoism. Mă trec fiorii cînd mă gîndesc ce s-ar fi ales de copilul ăla, dacă era fată. Acum te simţi mai bine?

– Mult.

– Ce-ar fi să mă duc pînă jos şi să-ţi fac ceva de mîncare? Am să-ţi aduc aici, pe o tavă.

– Am să cobor eu. Ştiu că Mitch vrea să înregistreze toate astea. Probabil Harper i-o fi şi spus de-acum, dar e mai bine să-i relatez eu totul, direct. Şi cred că atunci am să mă simt şi mai bine.

– Dacă eşti sigură...

Hayley dădu din cap, în timp ce cobora din pat.

– Îţi mulţumesc că ai stat cu mine. Mi-a făcut bine să ştiu că erai aici în timp ce dormeam.

Se uită în oglindă şi se strîmbă.

– Mai întîi am să mă fardez puţin. Oi fi eu posedată de o fantomă, dar nu e nevoie să şi arăt ca ea.

– Bravo, fetiţo! Eu mă duc să-i spun Stellei că te-ai trezit şi ai să vii.

Hayley îşi spuse că-i era cu atît mai datoare lui Roz, cînd îşi dădu seama că toate fuseseră aranjate astfel încît numai ea şi Mitch să se afle în bibliotecă, pentru consemnarea experienţei.

Îi era mai uşor, oarecum, să vorbească numai cu el. Mitch era atît de deştept şi savant, cu stilul lui studios... Cam ca Harrison Ford cu ochelari, îşi spuse ea.

Cu o parte din oboseală şi şoc atenuate de puţinul somn şi numeroasele ceşti de cafea, se simţea mai sigură şi mai stăpînă pe sine.

În orice caz, iubea camera aceea. Toate cărţile, toate acele povestiri, acele cuvinte... Grădini dincolo de ferestre, fotolii mari şi comode înăuntru.

Pe vremea cînd abia venise la Harper House, noaptea umbla pe vîrfuri, coborînd în bibliotecă – încăperea ei favorită – doar ca să se aşeze şi să se minuneze.

Şi-i plăcea şi felul cum Mitch aborda în ansamblul proiectul Amelia. Cu panourile lui de afişaj, cu computerul, cu dosarele şi fişele, făcea ca totul să arate raţional, fezabil, temeinic.

Acum studia avizierul, cu listele şi coloanele lungi care compuneau arborele genealogic al familiei Harper.

– Ce crezi, după ce toate astea se vor sfîrşi, ai să-mi poţi face şi mie un arbore genealogic?

– Hmm?

– Scuză-mă. Întoarse capul spre el, făcînd un gest evaziv cu mîna. Mi-o ia razna mintea...

– E-n regulă, te frămîntă multe.

Mitch îşi puse pe birou caietul, îndreptîndu-şi atenţia asupra ei.

– Sigur c-am să ţi-l pot face. Îmi spui datele de bază pe care le ştii – numele complet al tatălui, data şi locul naşterii, şi pe al mamei, şi-i dăm drumul.

– Tare mi-ar mai plăcea. Ar fi interesant. Harper şi cu mine am reconstituit din urmă cam două generaţii, cît am putut. E îngrozitor de supărat pe mine?

– Nu, scumpo. De ce să fie?

– Era supărat. Voia să ne ia pe sus, pe Lily şi pe mine, şi să ne ducă la Stella. Şi n-am vrut să merg. Nu pot.

Mitch notă pe un blocnotes.

– Dac-o puteam scoate pe Roz din casa asta acum cîteva luni şi eu aş fi făcut-o – chiar şi dacă trebuia să folosesc dinamită.

– V-aţi certat din cauza asta?

– Nu tocmai, răspunse el, cu un licăr amuzat în ochi. Dar, în fond, eu sînt mai bătrîn, mai înţelept şi mai în ton cu limitele cu care se confruntă un bărbat cînd are de-a face cu o femeie încăpăţînată.

– Am greşit cu ceva?

– Nu eu am căderea să spun asta.

– Ba da, dacă te întreb eu.

– Între ciocan şi nicovală, fetiţo. Acolo m-ai dus.

Îşi împinse scaunul înapoi, scoţîndu-şi ochelarii.

– Înţeleg foarte bine ce simte Harper şi de ce, şi nu greşeşte. Îţi respect şi ţie sentimentele şi motivaţiile, şi nici tu nu greşeşti. Ce zici de asta?

Hayley reuşi să zîmbească acru.

– Bine zis – şi de niciun folos.

– Doar încă un avantaj al bătrîneţii şi al înţelepciunii. Dar voi mai adăuga un lucru, ca mascul posibil hiperprotector: nu cred că ar trebui să stai prea mult timp singură.

– Bine că-mi plac oamenii.

Cînd telefonul lui celular sună, Hayley se ridică.

– Acum mă duc, te las să vorbeşti.

Pentru că-l văzuse pe Harper afară, ieşi pe uşa laterală. Spera ca Stella să nu se supere că mai rămînea un timp cu Lily. Porni pe cărare, spre locul unde lucra el, în grădina de lăstari.

Vara continua să ţină lumea în ghearele ei asudate, dar era o căldură puternică şi vitală. Reală. Avea să se înfrupte din toată realitatea de care era în stare. Mingile albastre uriaşe ale hortensiilor împovărau tufişurile, crinii săgetau spre cer cu voioşia lor elegantă, iar pasiflorele îşi urzeau umbrarul în izbucniri de purpură.

Aerul era plin de miresme şi cîntece de păsări, iar printre toate acestea sclipeau frenetic aripile fluturilor.

Dincolo de cotitură, Harper stătea cu picioarele desfăcute şi trupul puţin aplecat, în timp ce degetele repezi şi îndemînatice răsuceau capetele moarte ale florilor, rupîndu-le şi aruncîndu-le într-o pungă legată la centură. La picioarele

lui se afla un coş mic în care zăceau deja margarete şi guraleului, nemţişor şi cosmos.

Era, într-un fel, un tablou atît de romantic în toate – bărbatul, seara, marea de flori – încît Hayley simţi că i se ridica inima în gît, plutind dureros acolo.

O pasăre colibri, ca un minuscul iureş de safir şi smarald, trecu ca o săgeată pe lîngă el ca să se oprească în loc deasupra cupei catifelate a unui boboc de monarda roşu-închis bînd din el.

Hayley îl văzu pe Harper oprindu-se s-o privească, nemişcat cu o mînă pe o tulpină şi în cealaltă ţinînd un cap cu seminţe. Şi-şi dori să fi ştiut să picteze. Toate acele culori vii ale sfîrşitului de vară, intense şi puternice, şi omul atît de nemişcat, atît de răbdător, întrerupîndu-se din lucru ca să-şi împartă florile cu o pasăre.

Nu mai putea de iubire.

Pasărea zbură, mic giuvaier electric. Harper o privi, iar Hayley îl privea pe el.

– Harper.

– Păsărilor colibri le place nectarul albinelor, spuse el, după care îşi luă foarfecele şi tăie o monarda. Dar există destul pentru toţi. Îl răspîndeşte bine.

– Harper, repetă ea, apropiindu-se să-l cuprindă în braţe, cu obrazul rezemat de spatele lui. Ştiu că eşti îngrijorat şi nu-ţi voi cere să nu fii. Dar, te rog, nu fi supărat pe mine!

– Nu sînt. Am venit aici să mă răcoresc. De obicei, îmi reuşeşte. Sînt foarte nervos şi îngrijorat.

– Venisem aici pregătită să mă cert cu tine, spuse ea, frecîndu-şi obrazul de cămaşa lui; îi simţea mirosurile de săpun şi sudoare, ambele sănătoase, bărbăteşti. Pe urmă, te-am văzut, şi mi-a pierit tot cheful de ceartă. Nu vreau să ne certăm. Dar nu pot face nici ce vrei tu, cînd totul în mine mă trage în direcţia opusă. Chiar dacă e greşit, nu pot.

– N-am de ales.

Mai tăie nişte flori pentru coş şi capetele uscate ale altora cîteva.

– Dar nici tu nu ai niciun cuvînt de spus în legătură cu ce-ţi voi zice acum. Mă mut în casa mare. Aş prefera ca tu şi Lily să veniţi la mine, dar are mai mult sens ca deocamdată să trec eu în camera ta, întrucît voi sînteţi două, iar eu, unul singur. Cînd totul se va termina, o să ne mai gîndim.

– O să ne mai gîndim...

– Exact.

Încă n-o privise, nu se uitase la ea cu adevărat, iar acum se duse cu cîţiva paşi mai încolo, să taie şi alte flori.

– Mi-e cam greu să deduc încotro ne îndreptăm, ce facem, în situaţia asta.

– Deci, presupui că vom locui împreună, în situaţia de acum, iar cînd situaţia se va schimba, o să privim altfel lucrurile.

– Chiar aşa.

Poate că avea totuşi chef să se certe.

– De întrebat ai auzit vreodată?

– Am auzit. Şi n-o fac. La florărie, lucrezi tot timpul cu Stella, cu mama sau cu mine.

– Cine te-a numit aşa, deodată, şef peste viaţa mea?

Cu mîini sigure şi ochi atenţi, Harper continuă să lucreze.

– Unul dintre noi te va duce şi te va aduce cu maşina.

– O să vină unul dintre voi cu mine şi ori de cîte ori va trebui să fac pipi?

– La nevoie, da. Dacă eşti hotărîtă să rămîni aici, astea sînt condiţiile.

Pasărea colibri se înapoie zbîrnîind, dar de data asta Hayley nu se mai lăsă furată de farmecul ei.

– Condiţii? A murit cineva şi-ai ajuns rege în locul lui? Ascultă, Harper...

– Nu. Aşa o să facem. Eşti hotărîtă să stai aici, să mergi pînă la capăt. Şi eu sînt la fel de hotărît să fii apărată. Te iubesc, şi cu asta am terminat.

Hayley deschise gura să răspundă, o închise la loc şi trase aer în piept, ca să se calmeze.

– Dacă spuneai de la început asta – asta, cu iubitul – poate eram mai receptivă la discuţii.

– Nu e nicio discuţie.

Ochii ei se îngustară. Harper nu se oprise nici acum din ce făcea, pentru a o privi în faţă.

– Da' ştiu că poţi fi încăpăţînat, cînd te apucă!

– N-a fost nevoie de cine ştie ce efort.

Se aplecă, adună florile din coş şi le strînse într-un buchet. Abia acum se întoarse, iar ochii lui căprui şi prelungi îi întîlniră pe ai ei.

– Poftim!

Hayley luă florile, privindu-l încruntat pe deasupra lor.

– Pentru mine le-ai tăiat pe astea?

Pe chipul lui Harper apăru zîmbetul acela leneş.

– Da' pentru cine?

Răsuflă scurt. Harper adăugase şi nicotină peste buchet şi, cînd inspiră, Hayley îi simţi parfumul amestecat cu aroma bogată a florilor.

– Mă exasperezi, jur, cu stilul ăsta – băgăreţ la un moment dat, dulce în următorul. Sînt foarte frumoase.

– Şi tu la fel.

– Ştii, poate că altul ar fi început cu florile, cu complimentele, cu te-iubesc-urile, ca să mă îmbuneze pentru ceea ce urma. Dar tu le faci pe toate cu fundu-n sus.

Privirea lui rămase aţintită spre ea, neclintită.

– Nu-mi puneam problema să te îmbunez.

– Am înţeles. Nu aştepţi să spun: în regulă, Harper, facem cum zici tu. Nu faci decît să te asiguri că am să mă conformez.

– Vezi ce repede te prinzi?

Fu nevoită să rîdă şi, strîngînd florile cu o mînă, îl cuprinse cu braţele pe după gît.

– În caz că te interesează, mă bucur că vii să stai cu mine. Data viitoare cînd mă mănîncă pe spate, va avea cine să mă scarpine.

– Voi fi prezent la datorie.

– Dacă mai ai ceva de făcut aici...

Se întrerupse, cînd Logan se apropie pe cărare.

– Iertaţi-mă, s-a întîmplat ceva, spuse el. Mai bine veniţi în casă.

Cînd intrară din nou în bibliotecă, Hayley simţi starea emotivă, ca pe o vibraţie în aer. Aruncă mai întîi o privire scurtă în jur, o văzu pe Lily împreună cu Gavin şi Luke, jucîndu-se cu maşinuţele pe jos, lîngă şemineul pe care David îl umplea cu flori în lunile de vară.

Zărindu-şi mama, Lily începu să turuie şi imediat îşi întrerupse jocul, ca să vină şi să-i arate basculanta. Dar, în clipa cînd Hayley o ridică în braţe, Lily întinse mînuţele după Harper.

– Toată lumea trece pe locul doi cînd eşti tu prin preajmă, comentă Hayley, trecîndu-i-o lui.

– Înţelege că ştiu cele mai fine detalii ale unui Fisher-Price. E-n regulă, adăugă el. Am luat-o. Ce e? o întrebă pe mama lui.

– Am să-l las pe Memphis să explice. Ăă, David, pe tine putem conta oricînd.

David tocmai aducea un cărucior cu răcoritoare şi gustări reci pentru copii.

– Trebuie să păstrăm corpul şi sufletul împreună, spuse el, făcîndu-le cu ochiul băieţilor. Mai ales prin casa asta.

– Luaţi-vă toţi ce vă doriţi, spuse Roz. Şi pe urmă, să începem.

Deşi vinul arăta tentant, Hayley alese ceaiul cu gheaţă. Stomacul ei încă nu-şi revenise sută la sută.

– Îţi mulţumesc că ai grijă de fata mea, îi spuse ea Stellei.

– Ştii cît îmi place. Mereu sînt uimită cît de bine se joacă băieţii cu ea, răspunse Stella, mîngîind-o cu o mînă pe braţ. Cum te simţi?

– Încă nu sînt tocmai în apele mele, dar în mare mi-e bine. Ştii cumva despre ce e vorba?

– N-am nici cea mai vagă idee. Hai, stai jos. Pari frîntă de oboseală.

În timp ce se aşeza, Hayley zîmbi.

– Începi să ai puţin accent sudist. Cum vorbesc yankeii, dar începe să se simtă. Sună drăguţ.

– Cred că de la inferioritatea numerică mi se trage.

Întrucît era îngrijorată de paloarea feţei lui Hayley, Stella se aşeză pe braţul fotoliului.

– Cît ne mai ţii aşa? se plînse Logan, iar Mitch trecu în faţa mesei din bibliotecă.

Exact ca un profesor, îşi spuse Hayley, care uneori uita că Mitch fusese într-adevăr profesor.

– Ştiţi cu toţii că de cîteva luni ţin legătura cu o descendentă a menajerei care a lucrat aici pe vremea lui Reginald şi a lui Beatrice Harper.

– Avocata din Boston, confirmă Harper, aşezîndu-se pe jos, cu Lily şi basculanta ei.

Mitch dădu din cap.

– I-am trezit interesul şi, cu cît a căutat mai multe informaţii şi a vorbit cu mai mulţi oameni, cu atît s-a implicat mai profund.

– Pe lîngă asta, Mitch i-a făcut un arbore genealogic – gratis, adăugă Roz.

– Sîntem chit, spuse el. Şi oricum aveam nevoie de unele informaţii. Pînă acum, n-a putut găsi prea multe care să ne intereseze. Azi însă, a dat peste ceva.

– Ne omori cu zile, comentă Stella.

– O scrisoare, scrisă de menajera în chestiune. Roni – Veronica, cunoştinţa mea – a găsit o cutie plină de scrisori, în podul casei unei strămătuşi a ei. Era o cantitate considerabilă, aşa ca s-a apucat să le sorteze şi să le citească. Dar azi a găsit una scrisă de Mary Havers unei verişoare. Scrisoarea era datată 12 ianuarie 1893.

– La cîteva luni după naşterea copilului, remarcă Hayley.

– Întocmai. Cea mai mare parte a scrisorii se ocupă de probleme de familie, genul de observaţii întîmplătoare la care v-aţi aştepta – mai ales într-o perioadă cînd oamenii încă mai erau obişnuiţi să converseze prin scrisori. Dar, în cuprinsul scrisorii...

Ridică nişte hîrtii.

– Mi-a trimis prin fax o copie. Voi citi fragmentele care ne interesează.

– Mamă! se auzi glasul amărît al lui Luke. Gavin se uită la mine cu *mutra* aia!

– Gavin, nu acum. Vorbesc serios! Iertaţi-mă, se scuză Stella, trăgînd aer în piept, hotărîtă să ignore cearta şoptită din spatele zi. Spune mai departe.

– O clipă doar.

Logan se ridică, porni spre cei doi băieţi şi se lăsă pe vine, spunîndu-le ceva. Cu un chiot, se repeziră afară.

– O ducem pe Lily să se joace în grădină! anunţă Gavin, umflîndu-şi pieptul. Hai, Lily, vrei să mergem afară?

Strîngînd camionul la piept, Lily îl abandonă pe Harper, cu un gest de pa-pa, şi-l luă pe Gavin de mînă. Logan închise uşa în urma lor.

– Mai tîrziu, mergem să mîncăm înghețată, îi spuse el Stellei, în timp ce revenea la locul lui.

– Mituire. Bine gîndit. Scuze, Memphis.

– Nici o problemă. A fost scrisă verişoarei lui Mary Havers, Lucille.

Şi, rezemîndu-se de masa din bibliotecă, Mitch îşi potrivit ochelarii pe nas şi începu să citească:

– „N-ar trebui să-ți scriu despre asta, dar sînt aşa tulburată pentru băieţaşul stăpînilor mei. E un copil de toată frumusețea, domnişorul Reginald, şi foarte cuminte din fire. Doica pe care a tocmit-o Domnul Harper e foarte pricepută şi pare să fie şi blîndă, şi foarte ataşată de el. Din cîte ştiu eu, stăpîna n-a intrat niciodată în odaia copilului. Doica vorbeşte despre toate cu Domnul Harper şi numai cu Domnul Harper. Sub scări, Alice, doica, le cam trăncăneşte, cum fac adesea fetele. Nu doar o dată am auzit-o cum zicea că stăpîna nu vede niciodată copilul, nu l-a ținut defel în brațe şi nici măcar o dată nu s-a interesat de soarta lui."

– O căţea fără suflet, comentă încet Roz. Mă bucur că nu mi-e rudă de sînge. Prefer nebunia, decît cruzimea. Apoi ridică o mînă. Iartă-mă, Mitchell! Nu trebuia să te întrerup.

– E-n regulă. Am citit-o deja de cîteva ori şi tind să-ți dau dreptate. Mary Havers continuă:

„Nu am eu căderea să cîrcotesc, firește. Totuşi, ar părea nefiresc ca pe o mamă să n-o intereseze copilul ei, mai cu seamă fiul care a fost aşa de dorit în casa asta. Nu se poate spune că stăpîna este o femeie bună la suflet sau mămoasă din fire, dar totuşi de fetele ei se mai interesează de ce fac peste zi. Nici nu mai ştiu cîte dădace şi guvernante au venit şi s-au dus în ultimii cîțiva ani. Doamna Harper e foarte cusurgie. Totuşi, niciodată nu i-a dat lui Alice vreo poruncă în legătură cu domnişorul Reginald.

Îți zic eu, Lucy, fiindcă deşi ştim amîndouă că adesea pe cei de la catul de sus nu-i interesează prea mult amănuntele gospodăreşti, decît dacă se întîmplă ceva, bănuiesc că e ceva tulbure în toată tărăşenia asta şi trebuie să-i destăinuiesc cuiva gîndurile şi temerile mele."

– Ştia că nu era ceva în regulă, îl întrerupse Hayley. Iartă-mă, adăugă ea, aruncînd apoi o privire în jur. Dar se aude, chiar şi în ceea ce n-a scris.

– Şi ținea la copil, comentă Stella, învîrtindu-şi în mîini paharul de vin. Era preocupată de el. Şi asta se observă. Citeşte mai departe, Mitch.

– Scrie: „Deşi ți-am zis de naşterea copilului, în scrisorile trecute n-am pomenit că nu se zărise niciun semn în lunile dinainte că Doamna Harper ar fi aşteptat să nască. Arăta şi se purta ca întotdeauna. Noi, care slujim, cunoaştem cele mai mici amănunte dintr-o casă şi despre cei care locuiesc în ea. Altfel, cum? Nu s-a făcut nici o pregătire pentru copilul ăsta. Nu s-a vorbit de doici, de scutece, nu s-au chemat moaşe la Doamna Harper, nici doctorul nu i-a făcut vreo vizită. Într-o dimineață, aşa pe nepusă masă, copilul a apărut aici, de parcă l-ar fi adus într-adevăr barza. Deşi sub scări s-a şuşotit cîte ceva, n-am îngăduit să se clevetească, măcar cu mine de față. Nu se cade să ne întrebăm noi de asemenea lucruri.

Şi totuşi, Lucille, e aşa de îndepărtată de copilul ăsta, că ți se rupe inima. Aşa că, da, eu m-am întrebat. Nu poate încăpea nici o îndoială cine-i tatăl, de vreme ce bebeluşul e bucățică ruptă din Domnul Harper. Cît despre mamă însă, asta-i altceva, cel puțin după părerea mea."

– Deci, ştiau.

Harper se întoarse spre mama lui.

– Ştia, această Havers, şi mai ştiau şi servitorii. Şi nu s-a făcut nimic.

– Ce puteau să facă? întrebă Hayley, cu vocea îngroşată de emoţie. Erau servitori, angajaţi în casă. Chiar dacă ar fi făcut gură, cine să asculte? Ar fi fost daţi afară, concediaţi şi nu se schimba nimic.

– Ai dreptate, confirmă Mitch, bînd din paharul cu apă minerală. Nu s-ar fi schimbat nimic. Şi nici nu s-a schimbat vreodată. A scris mai departe.

Îşi puse paharul jos şi întoarse pagina.

– „Azi a venit în Harper House o femeie. Aşa de palidă, aşa de slabă era, şi-n ochii ei, Lucy, se citea nu numai deznădejdea, ci şi un soi de sminteală. Danby..." – ăsta era majordomul din perioada aceea, explică Mitch, „Danby a luat-o drept cineva care căuta de lucru, dar ea a intrat nepoftită în casă, pe uşa din faţă, aşa, ca o nebună. Zicea că a venit după copil, după copilul ei. După fiul ei, pe care-l numea James. Zicea că l-a auzit plîngînd după ea. Chiar de-ar fi plîns copilul, nu-l putea auzi nimeni în antreu, căci era sus, în camera lui. N-am putut s-o alung şi nici s-o opresc n-am putut, cînd a luat-o la fugă pe scări, strigînd după fiul ei. Nici nu ştiu ce-aş fi putut să fac, dar a apărut stăpîna şi mi-a poruncit s-o duc pe femeie în salonul ei. Biata făptură tremura ca varga, cînd am dus-o înăuntru. Stăpîna nu mi-a dat voie să-i aduc nimic de băut. N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut mai departe, o treabă pe care n-am făcut-o de-atîţia ani de cînd sînt angajată. Am ascultat la uşă."

– Deci, a venit aici.

În vocea Stellei se simţea mila, cînd îi puse lui Hayley o mînă pe umăr.

– A venit aici să-şi ia copilul.

– „Am auzit toate grozăviile pe care i le-a spus stăpîna acestei nefericite femei," continuă Mitch. „Am auzit lucrurile fără suflet pe care le-a spus despre copil. Că-i dorea moartea, Lucy, pe Dumnezeul meu, ar fi vrut ca el şi nenorocita aia să

moară, aşa i-a spus, chiar în timp ce femeia, care-şi zicea Amelia Connor, îşi cerea copilul înapoi. A refuzat-o. A ameninţat-o. A gonit-o. Acum ştiu că stăpînul a făcut copilul, fiul pe care şi-l dorea, cu această biată femeie, ibovnica lui, şi i-au luat copilul ca să i-l vîre pe gît nevesti-sii, să-l crească aici ca pe un moştenitor. Înţeleg că doctorul şi moaşa care au ajutat-o să nască au primit poruncă să-i spună că era o fetiţă, şi se născuse moartă.

Ştiam că Domnul Harper e un om rece şi hotărît în afaceri şi-n treburile lui personale. N-am văzut nimic tandru între el şi nevasta lui, şi nici pentru fiicele lui. Totuşi, nu-l socoteam capabil de o asemenea mişelie. Şi nici pe nevastă-sa n-aş fi crezut-o în stare să-i ţină partea. Domnişoara Connor, în rochia ei nepotrivită, cu ochii rătăciţi, a fost dată afară, ameninţată cu poliţia dacă se mai întoarce şi dacă suflă o vorbă despre ce s-a vorbit în acea odaie. Eu mi-am făcut datoria, Lucille, şi am scos-o din casă. M-am uitat cum o ducea trăsura. De-atunci, nu-mi mai găsesc liniştea.

Socot că ar trebui s-o ajut, dar ce pot eu să fac? Nu e de datoria mea creştinească să-i dau un ajutor, sau măcar o mîngîiere, acestei femei? Şi totuşi, datoria faţă de stăpînii mei, cei care-mi dau un acoperiş deasupra capului, care-mi dau bucatele pe care le mănînc, şi banii din care trăiesc, este să tac. Să ştiu care mi-e locul.

Mă voi ruga să se facă dreptate. Mă voi ruga pentru femeia asta care a venit aici să-şi ia copilul pe care-l născuse şi a fost alungată."

Mitch puse paginile jos. Şi se lăsă tăcerea.

Pe obrajii lui Hayley şiroiau lacrimi. Îşi ţinea capul plecat, ca în tot timpul lecturii ultimei pagini. Acum îl ridică şi, cu ochii strălucindu-i de lacrimi, zîmbi.

– Dar m-am întors.

17

Hayley.

– Nu! făcu Mitch un pas spre Harper, care tocmai sărise în picioare. Aşteaptă!

– M-am întors, repetă Hayley, să iau ce e al meu.

– Dar n-ai putut lua copilul, spuse Mitch.

– N-am putut? N-am venit?

Şezînd în fotoliu, Hayley ridică braţele, cu palmele în sus.

– Nu sînt aici? N-am avut grijă de el, nu i-am cîntat să adoarmă, noapte de noapte? Şi tuturor celorlalţi care au venit pe urmă? Niciodată n-au scăpat de mine.

– Dar acum asta nu mai este de ajuns.

– Vreau ce-i al meu! Vreau ce mi se cuvine. Vreau... Ochii îi scînteiară prin cameră. Unde-s copiii? Unde sînt?

– Afară, răspunse calmă Roz. Se joacă în curte.

– Îmi plac copiii, continuă Hayley, cu o voce visătoare. Cine-ar fi crezut? Nişte făpturi aşa de capricioase şi de egoiste... Dar atît de dulci, atît de cuminţi şi de dulci, cînd dorm... Cel mai mult îmi plac cînd dorm. I-aş fi arătat lumea lui James al meu. Lumea. Şi niciodată n-ar fi plecat de lîngă mine. Credeţi că am nevoie de mila ei? exclamă ea, într-un acces brusc de furie. O menajeră? O *slugă?* Credeţi că vreau

milă de la ea? Blestemată să fie, şi cu ea, toţi ceilalţi. Pe toţi trebuia să-i omor, în somn!

– Şi de ce n-ai făcut-o?

Privirea i se abătu într-o parte, îndreptîndu-se spre Harper.

– Mai sînt şi alte căi de a osîndi. Atît de chipeş... Semeni aşa de mult cu el...

– Nu sînt el. Sînt al tău. Strănepotul fiului tău.

Ochii i se înceţoşară, iar cu degetele începu să-şi frămînte pantalonii, pe coapse.

– James? James al meu? Te-am vegheat. Copilaş dulce. Băieţel drăguţ. Am venit la tine.

– Îmi amintesc. Acum ce vrei?

– Găseşte-mă. M-am pierdut.

– Ce ţi s-a întîmplat?

– Ştii ce mi s-a întîmplat! Tu ai făcut-o! Tu eşti blestemat pentru asta. Pînă la ultima suflare te-am blestemat. Voi lua ce-i al *meu!*

Capul lui Hayley căzu pe spate, iar mîna i se încleştă pe burtă, înainte de a se zgudui din tot trupul.

– Doamne... Scoase un gîfîit prelung, sonor. Intens...

Harper o luă de mîini, îngenunchind în faţa ei.

– Hayley.

– Mda...

Avea ochii împăienjeniţi şi faţa albă ca hîrtia.

– Pot să beau puţină apă?

Ridicîndu-i mîinile, Harper şi le apăsă pe obraji.

– Nu mai poţi continua aşa.

– Nici mie nu-mi face plăcere. Avea draci! Mulţumesc, îi spuse ea lui David, cînd acesta îi oferi un pahar cu apă; o bău ca şi cum ar fi murit de sete. Era furioasă, apoi tristă,

apoi iar furioasă – toate, hăt peste vîrful scării emoționale. Scrisoarea a afectat-o. Mă rog, m-a afectat și pe mine.

Se întoarse spre Mitch, cu mîinile încă într-ale lui Harper.

– Îmi părea atît de rău pentru ea și pentru menajeră... Parcă vedeam cu ochii mei. Știi cum e, ca atunci cînd citești o carte. Casa, oamenii... Îmi puteam imagina cum ar fi fost dacă mi-o răpea cineva pe Lily, iar eu n-aș fi putut face nimic ca s-o iau înapoi. Sigur, primul lucru pe care l-aș fi făcut ar fi fost s-o trosnesc pe Beatrice. Cățeaua. Cred că eram destul de întărîtată, în sinea mea, iar ea n-a făcut decît să se strecoare înăuntru.

Degetele i se strînseră în jurul celor ale lui Harper.

– Are o impresie tulbure despre tine. De cele mai multe ori, totul e tulbure în mintea ei, dar te ține minte de cînd erai mic, are sentimente de iubire pentru tine, fiindcă ești sînge din sîngele ei. Dar și dintr-al lui. Și semeni cu el, oarecum. Cel puțin, așa mi se pare. Cînd se întîmplă lucruri din astea, sînt foarte derutante.

– Ești mai puternică decît ea, îi răspunse Harper.

– Mai întreagă la minte, în orice caz. Cu mult.

– Ai fost extraordinară, o felicită Mitch, punînd reportofonul deoparte. Și aș zice că ți-a fost de-ajuns, pentru ziua de azi.

– Am avut o zi agitată, încercă Hayley să zîmbească, privind prin cameră. Ce e, încă nu v-ați revenit?

– S-ar putea spune că nu prea, răspunse Stella. Ascultă, ce-ar fi să te duci sus și să te întinzi puțin! Logan o să meargă pînă afară, să vadă ce fac copiii. Bine?

– Sigur, se ridică Logan, venind mai întîi spre Hayley, s-o mîngîie ușor pe cap. Du-te sus, frumoaso, și odihnește-te!

– Cred că așa am să fac, mulțumesc.

Harper se ridică și el, luînd-o de mînă ca s-o ajute.

– Nu știu ce m-aș face fără voi, frații lor, continuă Hayley, în timp ce-l urma spre ușă. Zău că nu știu.

Roz îi aștepta să iasă.

– E foarte greu pentru ea. Niciodată n-am mai văzut-o arătînd așa de obosită. De cele mai multe ori, Hayley e plină de energie. La naiba, mă obosește doar s-o privesc!

– Trebuie să terminăm toată treaba asta, spuse Logan, deschizînd ușa să iasă. Și cît mai repede, adăugă el, înainte de a pleca.

– Ce putem face? își desfăcu Stella mîinile. Dacă așteptăm și privim, doar, pare să nu fie de ajuns. De voi, ceilalți, nu știu, dar m-a zguduit pînă-n măduva oaselor să văd ce se întîmpla, să văd cu ochii mei...

– M-aș putea duce pînă la Boston, s-o ajut pe Veronica să caute prin hîrtii, spuse Mitch, clătinînd din cap. Dar în momentul de față nu-mi prea vine să plec.

– Cu cît sîntem mai mulți, cu atît mai bine.

Roz întinse mîna spre a lui, strîngîndu-i-o.

– Și eu mă simt la fel. Drept să-ți spun, în momentul ăsta nu-mi place nici că David stă atît de mult timp singur în casă.

– Pe mine nu mă deranjează, răspunse David, turnîndu-și un pahar de vin, pe care-l ridică într-un toast. Poate fiindcă nu sînt neam de sînge cu ea. Mai adăugăm faptul că-s gay și prezint și mai puțin interes, ca bărbat. Putem ține seama și de faptul că m-ar privi mai degrabă ca pe un servitor. Toate astea mă plasează în josul piramidei eltoniene.

– Că și știe ea ce e aia, replică Roz. Dar e logic, din punctul ei de vedere și mă mai liniștește. S-o găsim... A mai spus asta și înainte.

– Mormîntul ei, interveni Mitch.

– Cred că în privința asta sîntem de acord, confirmă Roz,

pornind spre David, pentru a bea din paharul lui cu vin. Şi cum naiba să facem?

Mai tîrziu, cînd în casă era linişte, iar Lily dormea în leagănul ei, Hayley continua să se agite.

– Cînd sînt gata să cad de pe picioare, cînd simt că iar mă ambalez. Cred că-s foarte enervantă.

– Acum, că tot ai spus-o...

Cu un zîmbet, Harper o trase pe canapea, lîngă el.

– Ce-ar fi să ne uităm la meci? O să dau o raită pe la bucătărie, după ceva resturi de mîncare.

– Vrei să stau aici şi să mă uit la baseball?

– Credeam că-ţi place.

– Da, dar nu atît de mult încît să adorm în faţa televizorului.

– OK, oftă el, exagerat de adînc. Voi face sacrificiul suprem în folosul speciei. Aleg un DVD. O să ne uităm la un film, chiar şi dacă-i doar o comedie pentru gagici.

Hayley se rezemă de spătar.

– Serios?

– Dar tu va trebui să faci popcornul.

– Vrei să spui c-ai să stai aici să te uiţi la un film pentru fete, fără să faci comentarii sarcastice?

– În legătură cu partea a doua, nu-mi amintesc să fi spus ceva.

– Ştii, mie-mi plac filmele de acţiune.

– Ei, aşa mai merge!

– Dar mi-ar plăcea să văd ceva romantic, cu cîteva secvenţe lacrimogene bune. Mulţumesc!

Îl sărută zgomotos pe buze, apoi sări în picioare.

– Mă duc să fac popcorn cu unt. În uşă, se opri şi-i zîmbi radios. Deja mă simt mai bine!

În viaţa ei nu mai avusese atîtea suişuri şi coborîşuri emoţionale. De la energie maniacală la epuizare, de la bucurie la deznădejde. Şi, în fiecare zi, o lua de la capăt. Iar pe sub crize, şi accese, şi tumbe, se simţea o aşteptare nerăbdătoare şi nervoasă a ceea ce avea să urmeze. Şi a momentului cînd urma să se întîmple.

Ori de cîte ori se prăbuşea, făcea eforturi să-şi aducă aminte de tot ce avea: un copil frumos, un bărbat minunat care o iubea, o familie, prieteni, un serviciu bun şi interesant. Şi totuşi, de îndată ce începea spirala descendentă, nu mai putea să controleze căderea.

Era îngrijorată să nu se fi îmbolnăvit fizic. Vreun dezechilibru hormonal sau vreo tumoare pe creier... Poate că avea să înnebunească la fel de rău ca Mireasa.

Într-o dimineaţă, simţindu-se hărţuită şi frîntă de oboseală, intră la Wal-Mart să cumpere scutece, şampon şi alte cîteva articole de strictă necesitate. Nu putea decît să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru că prinsese acele cîteva momente libere. Sau, libere în compania lui Lily, se corectă ea, în timp ce-şi lega fetiţa cu chingile în căruciorul de cumpărături.

Cel puţin, nimeni nu se simţea dator s-o supravegheze cînd era plecată din Harper House sau de la florărie. Şi nu făceau altceva decît s-o pîndească tot timpul, ca nişte ulii.

Înţelegea de ce, şi Dumnezeu îi era martor că le aprecia corect preocuparea şi grija. Dar asta n-o împiedica să se simtă sufocată. Abia apuca să se spele pe dinţi fără să şi apară cineva cu oferta de a-i întinde pasta pe periuţă.

Porni pe culoarele dintre gondole, alegînd nervoasă obiectele de care avea nevoie. Apoi făcu un ocol pe la cosmetice, gîndindu-se că un ruj nou ar fi putut s-o înveselească. Dar nuanţele păreau prea închise sau prea deschise, prea vii sau prea şterse. Niciuna nu-i convenea.

Arăta atît de palidă şi trasă la faţă în ultima vreme, îşi spuse ea, încît dacă-şi aplica pe buze ceva prea colorat, ar fi dat senzaţia că-i intra gura pe uşă cu doi paşi înaintea ei.

Un parfum nou, eventual...? Dar toate eşantioanele pe care le mirosea o făceau să simtă o uşoară greaţă.

– Las-o baltă, mormăi ea, aruncînd o privire spre Lily, care încerca să ajungă cu mîna la un raft rotativ cu rimeluri şi creioane dermatograf. Mai ai mult pînă să le vină vremea, domnişoară! Totuşi, e amuzant să fii fată, ai să vezi. Avem atîtea jucării cu care să ne jucăm!

Îşi alese un rimel pentru ea şi-l aruncă în cărucior.

– Pur şi simplu nu-s în stare să mă îndur să le iau, acum. O să mergem mai departe, îţi luăm scutecele şi, dacă eşti cuminte, poate şi o carte de carton cu poze.

Coti pe alt culoar, nedorind încă să plece. După aceea, trebuia s-o ducă pe Lily la guvernantă şi să meargă la serviciu, unde urma să i se agaţe cineva în cîrcă pentru toată ziua.

Voia să facă ceva normal, fir-ar să fie! Mai mult, voia să *simtă* că făcea ceva normal – orice!

O privire absentă spre dreapta o făcu să se oprească pe loc.

În burtă i se răzvrăti un amestec de panică şi greaţă, plus o doză de conştientizare difuză. Şi continuă să crească, în timp ce Hayley făcea grăbită calcule în minte.

Cu senzaţia că toate organele din trup i se prăbuşeau, închise ochii. Cînd îi deschise din nou, văzu în faţa ei faţa fericită a lui Lily.

Şi întinse mîna să ia testul de sarcină la domiciliu.

*

O lăsă pe Lily la guvernantă, continuînd să zîmbească fals pînă ieşi pe uşă, pornind spre maşină. În drum spre casă, temîndu-se să se gîndească la orice, îşi păstră mintea complet goală de orice idei. N-avea să gîndească, n-avea să speculeze. Se ducea acasă, îşi făcea testul şi gata. De două ori. Cînd ieşea negativ, cum era sigură că avea să iasă, urma să ascundă pachetele undeva pînă să le poată arunca fără ca nimeni să ştie că avusese un acces de panică.

Nu era din nou însărcinată. În niciun caz nu putea să fie însărcinată din nou.

Parcă maşina şi avu grijă să-şi ascundă bine cutiile, în fundul sacoşei. Dar nu făcuse nici doi paşi, cînd în hol apăru David, ca un vrăjitor.

– Bună, scumpo, vrei să te ajut cu astea?

– Nu! strînse Hayley sacoşa la piept, ca şi cum ar fi fost plină cu aur. Nu, repetă ea, mai calmă. Le duc sus şi atît. Şi mai fac şi pe mine, dacă te interesează.

– Deloc. Şi mie-mi vine adesea.

Ştiind că vorbise pe un ton cam urît, Hayley îşi frecă faţa cu o mînă.

– Scuză-mă. Sînt prost dispusă.

– Şi asta mi se întîmplă destul de des.

David scoase din buzunar un tub desfăcut de Life Savers şi despinse din el una cu cireşe.

– Guriţa mare...

Zîmbind, Hayley se supuse.

– Să vedem dacă asta te mai îndulceşte, continuă el, în timp ce-i vîra bomboana în gură. Îmi fac griji pentru tine, scumpo!

– Ştiu. Dacă nu revin într-un sfert de oră, poţi să chemi cavaleria. S-a făcut?

– S-a făcut.

Urcă grăbită scara, apoi deşertă conţinutul sacoşei pe pat – pentru numele lui Dumnezeu, uitase scutecele! Înjurînd, înhăţă ambele truse şi se repezi în baie.

Un moment, se temu că n-avea să poată urina. Ar fi fost un ghinion tipic! Îşi impuse să se calmeze, inspiră de cîteva ori şi adăugă şi o rugăciune.

Peste cîteva momente, cu gustul dulce al bomboanei cu cireşe încă pe limbă, privea bagheta într-a cărei ferestruică se vedea limpede ca lumina zilei cuvîntul GRAVIDĂ.

– Nu.

Strînse bagheta în mînă, scuturînd-o ca şi cum ar fi fost un termometru, iar un asemenea gest ar fi readus cumva lucrurile la normal.

– Nu, nu, nu, nu! Ce-i *asta?* Ce eşti? se întrebă, privindu-şi propriul trup şi lovindu-se uşor cu pumnul sub ombilic. Un magnet care atrage sperma?

Deznădăjduită, se aşeză pe capacul toaletei, îngropîndu-şi faţa în mîini.

Deşi poate ar fi preferat să se tîrască în dulăpiorul de sub chiuvetă şi să se ghemuiască în întuneric, fără să se mai mişte de-acolo timp de şase luni, nu prea avea timp să-şi facă de cap cu plînsul de milă. Se spălă pe faţă, stropindu-se cu apă rece pentru a şterge urmele plînsului din baie.

– Mda, că şi rezolvi multe cu plînsul! se dojeni ea. Asta-i soluţia, nici vorbă. O să schimbe totul, iar cînd te vei uita iar la *porcăria* aia de test, pe baghetă o să scrie: A, nu, Hayley, nu eşti gravidă. Trebuia doar să stai pe budă şi să plîngi zece minute. Idioato.

Îşi înghiţi încă un torent de lacrimi şi se privi în oglindă.

– Te-ai distrat, acum plăteşte. Fă-i faţă.

O scurtă sesiune de machiaj o mai ajută cît de cît. Ochelarii de soare pe care-i scoase din poşetă o ajutară şi mai mult.

Îngropă cutiile testelor de sarcină în fundul sertarului cu lenjerie, nervoasă ca o toxicomană care-şi ascunde heroina.

Cînd ieşi, David era deja la jumătatea scării.

– Tocmai mă duceam să-mi iau goarna.

Îl privi cu ochi mari.

– Ce...?

– Ca să chem cavaleria, scumpo! Ai stat mai mult de-un sfert de oră.

– Scuză-mă, am... Îmi pare rău.

David dădu să zîmbească, gata să meargă mai departe, apoi clătină din cap.

– Nu, degeaba te prefaci, văd că ai plîns. Ce s-a întîmplat?

– Nu pot... îngăimă ea, cu vocea gîtuită, frîntă. O să întîrzii la lucru.

– Cred că lumea se va învîrti mai departe. Acum ai să stai jos aici în biroul meu, frumos...

O luă de mînă şi o trase, silind-o să se aşeze pe trepte.

– ... şi-ai să-i spui lui Nenea David ce necazuri ai.

– N-am necazuri – am *unul,* şi *bun!*

Nu voia să-i spună, nici lui, nici altcuiva. Numai după ce avea timp să gîndească, să ia o decizie. Să-şi îngroape capul în nisip pentru cîteva zile. Dar David, emoţionat, o cuprinse cu braţul pe după umeri, strîns, iar cuvintele îi scăpară pe gură fără voia ei.

– Sînt însărcinată.

– A...

Mîna lui coborî pe braţ, mîngîind-o.

– Ei, asta-i o problemă pe care hoarda mea secretă de supertrufe cu ciocolată n-o s-o rezolve.

Hayley întoarse capul, îngropîndu-şi faţa în umărul lui.

– Parc-aş fi o bombă fertilă, David. Ce-o să mă fac acum? Ce dracu' am să fac?

– Ce e mai bine. Eşti sigură?

Trăgîndu-şi nasul, Hayley îşi săltă fundul de pe scară şi scoase bagheta din buzunar.

– Ce scrie aici?

– Hmm... Vulturul a aterizat.

Cu blîndeţe, David îi cuprinse bărbia în palmă, ridicîndu-i faţa spre el.

– Cum te simţi?

– Rău, speriată... Proastă! Ca o proastă nenorocită. M-am protejat, David. Nu ne-am purtat ca doi adolescenţi cu minţile luate de poftă, pe bancheta din spate a unui Chevy. Cred c-am un soi de *über*ovule sau ceva, care scuipă pe bariere şi *sug* sperma-n ele.

David rîse, apoi o mai strînse o dată de umăr.

– Iartă-mă, ştiu că pentru tine nu-i amuzant. Hai să ne calmăm şi să privim lucrurile în ansamblul lor. Îl iubeşti pe Harper.

– Sigur că-l iubesc, dar...

– Te iubeşte şi el pe tine.

– Da, dar... Of, David, abia am început. Să ne iubim, să fim împreună... Poate-mi permit să-mi imaginez din cînd în cînd cum ar putea fi, mai încolo. Dar n-am făcut niciun fel de planuri pe termen lung. N-am vorbit deloc despre asta.

– De-asta e mai bine s-o faceţi mai devreme, decît mai tîrziu, scumpo! Acum o să vorbiţi.

– Cum ar putea orice bărbat de pe lumea asta să nu se simtă ca prins într-o capcană, cînd vine o femeie şi-i spune c-a rămas gravidă?

– Treaba asta se poate face şi singură?

– Nu asta-i problema...

– Hayley.

David se retrase, trăgîndu-i ochelarii de soare în jos pe nas, ca s-o poată privi în ochi.

– Ba exact asta e problema. Cu Lily, ai făcut ceea ce era corect pentru tine şi ce considerai în inima ta că era corect şi pentru tată, şi pentru copil. Bine, rău – şi, personal, cred că a fost bine – dar, oricum, găsesc că ai avut mult curaj. Acum, trebuie să fii curajoasă din nou şi să faci ceea ce e bine pentru toată lumea. Trebuie să-i spui lui Harper.

– Nu ştiu cum... Mi se face rău numai cînd mă gîndesc.

– Atunci, s-ar putea să fie adevărat că-l iubeşti, dar înseamnă că nu-l cunoşti.

– Ba-l cunosc foarte bine, tocmai asta-i problema.

Privi din nou bagheta; cuvîntul din ferestruică părea să-i urle în cap.

– O să-mi stea alături. Şi de unde să ştiu c-o face pentru că mă iubeşte sau fiindcă se simte responsabil?

David se aplecă spre ea, sărutînd-o pe tîmplă.

– Ai să ştii.

Totul suna bine. Suna rezonabil, logic şi matur. Dar asta nu uşura cu nimic ceea ce avea de făcut.

Ar fi vrut să mai poată amîna, să nu-i dea atenţie, măcar pentru cîteva zile. Chiar să-şi închipuie că avea să treacă de la sine. Iar această atitudine era meschină, egoistă şi copilăroasă.

Cînd ajunse la florărie, intră într-o toaletă pentru salariaţi ca să-şi facă şi al doilea test. Bău aproape un litru de apă, deschizînd robinetul la maximum, ca să fie cît mai sigură.

Dădu să-şi încrucişeze degetele, dar se opri, spunîndu-şi să nu fie totalmente vacă.

Totuşi, citi rezultatul cu ochii mijiţi, aproape închişi.

Nimic din toate acestea nu schimbă concluzia.

„Ei bine, asta e – sînt gravidă", îşi spuse ea. De data asta nu mai plînse, nici nu mai blestemă soarta. Nu făcu decît să vîre bagheta la loc în buzunar, deschise uşa şi se pregăti să facă ceea ce urma. Trebuia să-i spună lui Harper.

De ce? De ce trebuia să ştie Harper? Putea să plece pe loc, îşi spuse ea. Să-şi facă bagajele şi să plece. Copilul era al *ei*.

El era bogat, era puternic. Avea să-i ia copilul, iar pe ea, s-o arunce ca pe-o otreapă. Să-i ia fiul. Pentru gloria măreţului nume Harper, avea să se folosească de ea ca de o iapă de prăsilă şi apoi să-i smulgă ceea ce crescuse în trupul ei.

Nu avea niciun drept asupra a ceea ce era al ei. Niciun drept la ceea ce purta în ea.

– Hayley.

– Ce? tresări ea ca o hoaţă, apoi o privi pe Stella clipind din ochi.

Stătea între plantele umbroase, înconjurată de frunze verzi ca Irlanda. La cîţiva metri distanţă de toaletă.

De cît timp stătea acolo, cu mintea străbătută de gînduri care nu erau ale ei?

– Te simţi bine?

– Nu prea sînt în apele mele... Trase adînc aer în piept. Am întîrziat.

– Nu face nimic.

– Am să recuperez. Dar trebuie... am de vorbit cu Harper. Înainte de a începe, trebuie să vorbesc ceva cu el.

– E-n casa de altoiri. Voia să ştie cînd vii. Hayley, aş vrea să-mi spui ce ţi s-a întîmplat.

– Mai întîi trebuie să vorbesc cu Harper.

Pînă nu-şi pierdea curajul – sau mintile.

Plecă grăbită, mergînd repede printre mesele cu plante, peste porţiunea asfaltată, printre sere. Activitatea se înviora, observă ea, după lîncezeala din timpul verii. Temperaturile scădeau, doar puţin, şi-i făceau pe oameni să se gîndească la plantările de toamnă. Băieţii Stellei se întorceau la şcoală. Zilele deveneau tot mai scurte.

Lumea nu se oprea în loc numai fiindcă ea trecea printr-o perioadă de criză.

În faţa serei de altoiri ezită, frapată de faptul că mintea ei – atît de plină cu cîteva momente în urmă – se golise acum de orice gînduri.

Nu-i mai rămînea decît un singur lucru de făcut, decise ea. Să intre.

În seră era cald şi se auzea muzică. Se potrivea atît de bine cu el – atîtea plante în diverse stadii de creştere şi dezvoltare, mirosind a sol şi a verdeaţă...

Nu ştia ce melodie cînta – ceva cu flaute şi harpe. Dar ştia că, indiferent ce era, nu putea să răzbată prin căştile lui audio.

Harper se afla în capătul opus, iar Hayley avu impresia că trebuia să parcurgă cel mai lung drum din viaţa ei, chiar şi cînd întoarse capul spre ea, o văzu şi-i zîmbi.

– Ia te uită, tocmai persoana pe care voiam s-o văd.

O chemă cu un gest din mînă, în timp ce cu cealaltă îşi scotea căştile.

– Aruncă o privire.

– La ce?

– La puişorii noştri.

Deoarece se întorsese iar spre plante, nu-i văzu tresărirea.

– S-au făcut tocmai la ţanc, continuă el. Vezi, porţiunile cu ovarele s-au umflat deja.

– Nu sînt singurele, mormăi Hayley, venind lîngă el pentru a studia plantele pe care le altoise cu cîteva săptămîni în urmă.

– Vezi? Păstăile s-au format complet. Le mai lăsăm încă vreo trei-patru săptămîni, ca să se coacă semințele. Vîrful se va despica. Recoltăm semințele și le plantăm în ghivece. Le ținem afară, expuse. Iar în primăvară, vor germina. Cînd ajung la vreo trei degete înălțime, le răsădim în straturile din crescătorie.

Nu stătea de vorbă cu el despre un proiect comun doar ca s-o tărăgăneze. O făcea... din politețe.

– Și pe urmă?

– De obicei, bobocii apar în al doilea sezon. Atunci, vom studia și consemna diferențele, asemănările, caracteristicile. Ceea ce sperăm să obținem e cel puțin o floare – și mizez pe mai multe – mică, de culoare roz intens, și înspicată cu roșu. Cînd o obținem, vom avea Crinul lui Hayley.

– Și dacă nu-l vom avea?

– Pesimismul și grădinăritul nu fac casă bună, dar dacă nu reușim, vom obține altceva frumos. Și pe urmă, vom încerca din nou. Oricum, mă gîndeam că poate ai vrea să lucrezi cu mine, la un trandafir, pentru mama.

– Aa, ăă...

Dacă era fată, să-i pună numele Rose?

– Ar fi drăguț. Foarte frumos din partea ta.

– Mă rog, a fost ideea lui Mitch, dar el n-ar fi în stare să crească nici măcar o Chia Pet. Vrea să încercăm un trandafir negru. Nimeni n-a reușit încă să producă vreun trandafir cu adevărat negru, dar mă gîndeam că am putea să ne jucăm și să vedem ce ne iese. E perioada potrivită din nou – vremea pentru curățenia, dezinfectarea, aerisirea și uscarea serei. În domeniul ăsta de activitate, igiena e foarte importantă, iar

trandafirii-s destul de mofturoși. Și mai consumă și mult timp, dar ar fi distractiv.

Arăta atît de emoționat, își spuse ea, la gîndul de a începe ceva nou. Oare cum avea să arate cînd îi spunea că deja o făcuseră?

– Ăă, și cînd faci toate astea alegi părinții – planta de polen, planta de sămînță... Selecție deliberată, pentru caracteristici specifice.

Ochii ei albaștri, cei căprui ai lui Harper. Răbdarea lui, impulsivitatea ei. Care avea să fie rezultatul?

– Exact. Încerci să-i încrucișezi, să obții ceva cu cele mai bune caracteristici – sau, cel puțin, cu caracteristicile dorite – de la amîndoi.

Temperamentul lui, încăpățînarea ei. O, Doamne!

– Oamenii nu așa fac.

– Hmm...

Harper se întoarse spre computer, introducînd datele în fișier.

– Nu, nici eu nu cred.

– Și cu oamenii, nu se poate întotdeauna... sau nu întotdeauna se planifică totul așa. Nu se întîlnesc mereu să spună: auzi, hai să hibridizăm.

Rîzînd, Harper îi aruncă o privire peste umăr.

– Uite, nu m-am gîndit niciodată să folosesc textul ăsta în vreun bar, ca să agăț o fată. Am să mi-l scriu, dar de vreme ce fata o am deja, cred că nu va mai fi bun la nimic.

– Cu mine n-ai folosit niciodată texte, replică ea. Oricum, hibridizarea înseamnă să creezi ceva, ceva separat – nu doar să te joci și să te distrezi.

– Hmm... Auzi, ți-am arătat călinul? Mi-a cam făcut probleme pînă să se prindă mlădița, dar sînt destul de mulțumit cum crește.

– Harper. Lacrimile încercau iar să i se reverse pe obraji Harper, îmi pare rău!

– Nu-i cine ştie ce, răspunse el absent. Ştiu să mă descurc cu mlădițele.

– Sînt însărcinată.

Gata, îşi zise ea. O spusese. Scurt şi la obiect. Ca smulgerea unui pansament de pe o rană.

– Ce-ai spus? întrebă Harper, oprindu-se din scris, pentru a se întoarce încet cu taburetul.

Nu ştia ce să descifreze pe chipul lui. Poate fiindcă propriii ei ochi erau împăienjeniți şi pe jumătate orbi. Nu-i putea desluşi nimic nici în ton, prin vuietul care-i răsuna în urechi.

– Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Trebuia... Am fost aşa de obosită şi nu mi-a venit ciclul – am uitat, pur şi simplu – şi am avut greţuri din cînd în cînd, şi toate toanele alea nesuferite... M-am gîndit... Nu m-am gîndit. Am crezut că era din cauza Ameliei. N-am făcut legătura. Îmi pare aşa de rău...

Rostise toată tirada într-o învălmăşeală fără cap şi coadă, pe care abia dacă putea ea însăşi s-o înțeleagă. Amuți, cînd Harper ridică o mînă.

– Însărcinată. Ai spus că eşti însărcinată.

– Dumnezeule, trebuie să-ți spun pe litere?

Nesigură dacă-i venea să plîngă sau să urle, smulse din buzunar bagheta de testare.

– Poftim, citeşte: G-R-A...

– Stai aşa. Harper îi luă bagheta şi o privi. Cînd ai aflat?

– Azi, adineaori. Acum cîteva minute. Eram în Wal-Mart, la cumpărături. Am uitat de scutecele lui Lily şi mi-am luat un rimel. Ce fel de mamă sînt?

– Liniştește-te!

Ridicîndu-se, Harper o prinse de umeri şi o aşeză binişor pe taburet.

– Te simți bine? Vreau să zic, nu te doare, nu nimic...?

– Sigur că nu mă doare! Pentru numele lui Dumnezeu!

– Ascultă, nu te enerva!

Îşi frecă ceafa cu o mînă, privind-o lung. Cam cu aceeaşi expresie, i se păru lui Hayley, cu care-şi studia evoluția plantelor.

– E prima mea zi în meseria asta. Cît de avansată e sarcina?

– Destul de avansată.

– La naiba, Hayley... Vreau să zic, în ce lună eşti... sau cum se spune...?

– Cam în şase săptămîni, cred. Cinci sau şase.

– Şi cît de mare e?

Hayley îşi trecu o mînă prin păr.

– Nu ştiu... Cam cît un cocoloş de orez sau cît un bob, cred.

– I-auzi...!

Îi privi burta, apoi îşi puse o mînă pe ea.

– Auzi acolo! Şi cînd va începe să se mişte? Cînd o să aibă, cum ar veni, degete la mîini şi la picioare...?

– Harper, putem să ne concentrăm o clipă?

– Nu mă pricep deloc la chestiile astea. Şi vreau să ştiu. Trebuie să te duci la doctor, nu? O luă de mînă. Hai să mergem acum!

– N-am nevoie de niciun doctor, chiar acum. Harper, ce-o să facem?

– Cum adică, ce-o să facem? O s-avem un copil, asta o să facem.

O smulse de pe scaun, ridicînd-o în aer. Pe chip, în timp ce se uita în sus la ea, îi apăruse un zîmbet buimac.

– O s-avem un copil!

Hayley fu nevoită să-şi rezeme mîinile pe umerii lui.

– Nu te-ai supărat?

– De ce să mă supăr?

Acum se simţea ameţită, copleşită, zguduită pînă-n adîncul sufletului.

– Fiindcă... Fiindcă...

Încet, Harper o lăsă, aşezînd-o la loc pe scaun. De data aceasta, în glasul lui se citea atenţia şi răceala.

– Nu vrei copilul.

– Nu ştiu... Cum să mă pot gîndi la ce vreau şi ce nu? Cum să pot gîndi cît de cît?

– Sarcina afectează undele cerebrale. Interesant.

– Eu...

– Dar, în regulă, am să gîndesc eu în locul tău. Te duci la doctor, ca să ne asigurăm că totul e OK cu tine. Ne căsătorim. Şi la primăvară, vom avea un copil.

– Să ne căsătorim? Harper, oamenii nu se căsătoresc doar pentru că...

Deşi stătea rezemat de masa de lucru, reuşi totuşi s-o prindă la înghesuială.

– În lumea mea, unde cerul e albastru, oamenii care se iubesc şi fac copii se căsătoresc tot timpul. Poate că e puţin mai în avans faţă de programul pe care nu-l stabiliserăm, dar e genul de veste căreia îi dai atenţie.

– Ne stabiliserăm un program?

– Îl stabilisem eu.

Întinse o mînă, potrivindu-i părul după ureche, apoi o trase uşurel de o şuviţă.

– Te doresc, cum bine ştii. Doresc şi copilul. O să facem ceea ce trebuie şi nici nu vreau să aud de altceva.

– Deci, îmi ordoni să mă mărit cu tine.

– Plănuisem să te vrăjesc încetul cu încetul, pînă sosea momentul potrivit, dar, de vreme ce situaţia ne-a luat-o înainte, iar sarcina ţi-a blocat puterea de gîndire, o s-o facem aşa.

– Nici măcar nu eşti supărat.

– Nu, nu sînt supărat.

Tăcu un moment, ca pentru a-şi aduna gîndurile.

– Puţin speriat şi foarte uimit. Mamă, ce-o să-i mai placă lui Lily! Un frăţior sau o surioară pe care s-o chinuiască! Stai numai să le spun şi fraţilor mei, c-au să fie unchi! Şi mamei, c-o să fie...

– Bunică, încheie Hayley, dînd din cap, cu mulţumirea subversivă de a vedea în sfîrşit o undă de îndoială în ochii lui. Şi ce crezi c-o să zică despre asta?

– Probabil vom afla curînd.

– Nu pot... pur şi simplu nu mă pot obişnui cu gîndul.

Îşi apăsă podul palmelor pe tîmple, ca pentru a-şi opri capul să se mai învîrtească.

– Nici măcar nu ştiu ce să mai cred... Lăsîndu-şi mîinile să cadă în poală, îl privi lung. Harper, nu crezi că e o greşeală?

– Copilul nostru nu e o greşeală.

O cuprinse în braţe, simţind cum i se întretăia respiraţia în timp ce se lupta să-şi stăpînească plînsul.

– Dar altfel, e o surpriză nemaipomenită!

18

Tot restul zilei, Harper rămase ca năuc. Avea multe la care să se gîndească, pe care să le decidă, să le planifice. Primii paşi îi erau limpezi ca cristalul, la fel de clari şi precişi ca acţiunile iniţiale ale unei altoiri.

Avea s-o ducă pe Hayley la doctor, să-i examineze pe amîndoi, şi pe ea şi pe copil. Avea să se apuce de citit cărţi despre copiii mici – şi despre sarcină şi naştere – ca să înţeleagă procesul, să-şi formeze în minte nişte imagini mai clare despre ceea ce se întîmpla acolo, în corpul ei.

Urmau să se cunune cît mai curînd posibil, dar nu atît de repede încît să iasă o nuntă pripită, rece şi pragmatică. Nu-i dorea lui Hayley aşa ceva – şi nici pentru el, dacă stătea să se gîndească.

Voia să se căsătorească la Harper House. În grădinile la a căror îngrijire ajutase, în umbra casei unde crescuse. Voia să depună acolo jurămîntul faţă de Hayley şi, îşi mai dădea el seama, faţă de Lily şi faţă de viitorul copil care acum era mic doar cît un cocoloş sau o boabă de orez.

Asta dorea, spre asta se îndreptase, mai mult sau mai puţin, toată viaţa. Era un lucru la care nu se mai gîndise niciodată, iar acum îl ştia la fel de sigur pe cît îşi cunoştea propriul nume.

Hayley şi Lily aveau să se mute în casa trăsurilor. Urma să discute cu mama lui despre extinderea ei, ca să o facă mai spaţioasă, respectîndu-i totodată spiritul şi stilul tradiţional.

Mai mult spaţiu pentru copii, îşi spuse, pentru ca şi ei să poată creşte în Harper House, cu grădinile ei, cu pădurile şi istoria care aveau să fie şi ale lor, aşa cum îi aparţineau acum lui.

Putea să vadă toate astea, putea să le *ştie*. Singurul pe care nu-l putea vedea era copilul. Copilul la a cărui procreare contribuise.

Un bob de orez? Cum putea ceva atît de mic să fie atît de puternic? Şi deja atît de iubit?

Deocamdată însă, avea de făcut un anumit pas, înaintea tuturor celorlalţi.

Îşi găsi mama în grădină, adăugînd cîţiva ruji-de-toamnă şi crizanteme într-un rond de flori.

Purta nişte mănuşi de bumbac subţiri, înnegrite de ani şi ani de muncă. Pantaloni de bumbac tăiaţi sub genunchi, de culoarea albăstrelelor, mînjiţi deja cu verde şi maroniu de la lucrul în grădină. Picioarele-i erau goale, iar alături se vedeau şlapii de care se descălţase înainte de a îngenunchea pe marginea rondului.

În copilărie, Harper o crezuse invincibilă, aproape supranaturală. Mama lui ştia tot ce vrei şi ce nu vrei. Găsea orice răspunsuri de care avea el nevoie, îl îmbrăţişa, îl mai şi cîrpea uneori. De unele dintre cele din urmă încă se mai îndoia.

Dar, în primul rînd, fusese prezentă – o prezenţă mereu de neclintit. Şi la bine, şi la rău, şi cu oricare alte ocazii.

Iar acum, îi venise şi lui rîndul.

Cînd Hayley se apropie, Roz înclină capul, trecîndu-şi absentă dosul mîinii peste frunte. Fu frapat să vadă cît de frumoasă era, cu şapca trasă pe ochi şi expresia feţei senină.

– Am avut o zi bună, spuse ea. M-am gîndit să extind stratul ăsta şi să-l mai înviorez. La noapte o să plouă.

– Mda. Cu un gest maşinal, Harper ridică privirea spre cer. Să sperăm că avem parte de-o răpăială bunicică.

– Aurită să-ţi fie gura!

Mijind ochii împotriva soarelui, Roz îl privi lung.

– Ei, da' ce serioşi sîntem noi azi. N-ai vrea să te aşezi aici, ca să nu-mi sucesc gîtul?

Harper se lăsă pe vine lîngă ea.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

– De obicei ai să-mi spui ceva, cînd faci mutra asta gravă.

– Hayley e gravidă.

– Măi să fie, puse Roz jos săpăliga, cu multă grijă. Auzi, auzi, auzi!

– Abia azi a aflat. Crede că-i în vreo şase săptămîni. Are toate simptomele – cred că aşa se numesc, simptome – amestecate cu tot ce se mai întîmplă.

– Îmi dau seama cam cum ar veni. Se simte bine?

– E puţin cam tulburată, cam speriată, cred.

Roz ridică o mînă şi-şi scoase ochelarii de soare, ca să-l privească în ochi.

– Dar tu?

– Eu încă mă mai acomodez. O iubesc, mamă.

– Ştiu că o iubeşti. Şi eşti fericit, Harper?

– Sînt în multe feluri. Printre altele, da, şi fericit. Ştiu că nu aşa speraseşi să mi se întîmple.

– Harper, ce-am sperat sau am vrut eu nu are nici cea mai mică importanţă.

Cu grijă, Roz alese o steliţă-vînătă şi o puse în gropiţa pe care o săpase deja. Mîinile-i lucrau, potrivind rădăcina şi bătătorind pămîntul, în timp ce vorbea.

– Ceea ce contează e numai ce vreţi tu şi Hayley. Contează ce e mai bine pentru fetiţa ei şi pentru copilul care vi se va naşte.

– O vreau pe Lily. Vreau să mă însor cu Hayley şi s-o înfiez pe Lily, cu acte. Şi copilul ăsta îl vreau. Şi ştiu că ar putea să pară ca şi cum aş fi aruncat o pastilă efervescentă într-un pahar cu apă: plici, fîsss, familie, instant, dar... Nu plînge. Te rog, nu plînge!

– Am şi eu dreptul să plîng cînd primul meu născut îmi spune c-o să mă facă bunică. Am naibii tot dreptul la cîteva lacrimi. Unde dracu' mi-e baticul?

Harper îl trase din buzunarul ei de la spate şi i-l întinse.

– Trebuie să m-aşez puţin ca lumea.

Se lăsă să cadă în fund, îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul.

– Ştii că va veni şi ziua asta. Din clipa cînd îţi ţii prima oară copilul în braţe, ştii. Nu e primul gînd care-ţi trece prin minte, nici măcar conştient nu e, dar este acolo, convingerea asta că firul se deapănă. Ciclurile vieţii. Femeile le cunosc. Şi grădinarii. Harper.

Deschise braţele spre el.

– Ai să fii tătic.

– Mda.

Şi, pentru că putea, pentru că întotdeauna putuse s-o facă, îşi îndesă faţa lîngă linia viguroasă a gîtului ei.

– Iar eu voi fi bunicuţă. Doi la unu.

Se retrase şi-l sărută pe obraji.

– Mi-e dragă fetiţa asta. Deja e a noastră. Vreau ca tu şi Hayley să ştiţi că aşa simt. Şi că sînt fericită pentru voi. Chiar dacă aţi reuşit s-o aranjaţi astfel încît copilul să se nască în toiul celui mai ocupat sezon de la noi.

– *Oops.* La asta nu m-am gîndit.

– Te iert, rîse Roz, apoi îşi scoase mănuşile ca să-l poată lua de mîini, fără niciun fel de oprelişti. Ai cerut-o în căsătorie?

– Oarecum. Mai bine zis, i-am spus c-o să ne căsătorim. Şi nu te uita aşa la mine.

Sprîncenele ei rămaseră înălțate, iar ochii, tăioși ca oțelul.

– Este exact privirea pe care o meriți.

– O să am eu grijă, își coborî el ochii spre mîinile lor împreunate, apoi le ridică pe ale ei, cîte una, la buze. Te iubesc, mamă. Ai ridicat foarte sus ștacheta.

– Care ștachetă?

Harper își înălță iar privirea, spre ochii ei.

– Nu m-aș putea mulțumi cu o femeie pe care s-o iubesc și s-o respect mai puțin decît te iubesc și te respect pe tine.

Ochii lui Roz se umplură iar de lacrimi.

– Mai ține-o tu mult așa, și-n curînd baticul n-o să-mi mai fie de ajuns.

– Îi voi da tot ce am mai bun. Și, pentru început, aș dori să primească inelele bunicii. Verigheta și inelul de logodnă ale bunicii Harper. Ai spus odată că, atunci cînd mă voi căsători...

– Așa, băiatule!

Cu buzele arcuite într-un zîmbet, Roz îl sărută ușor.

– Ăsta-i bărbatul pe care l-am crescut. Am să ți le aduc.

Unul dintre celelalte lucruri pe care Harper nu și le imaginase niciodată era felul cum avea să ceară în căsătorie o femeie. Pe femeia *aceea,* pe cea ursită lui. La o cină somptuoasă, cu un vin de soi ales? La un picnic lejer? Scriind cu litere de-o șchioapă VREI SĂ TE MĂRIȚI CU MINE? pe panoul cu scorul unui joc?

Ce putea fi mai nepotrivit?

Cele mai bune, hotărî el, erau locul și tonul care să le convină amîndurora.

Așa că o invită la o plimbare prin grădină, în asfințit.

– Mă simt prost că mama ta are iar grijă de Lily. Sînt doar gravidă, nu handicapată.

– Ea a vrut. Iar eu voiam să stau o oră singur cu tine. Nu... fără chestii din astea! Doamne, încep să văd ce-ți trece prin cap! Sînt nebun după Lily și n-am să-mi pierd vremea spunîndu-ți lucruri care se văd cu ochiul liber.

– Știu. Știu că ești topit după ea. Numai că nu mă pot acomoda cu toate astea. Nu-mi stă în fire să sar direct în patul bărbaților, trecînd peste toate etapele. Și totuși, iată-mă în situația asta, pentru a doua oară.

– Nu, de data asta e altfel. Abia acum e prima oară. Vezi prunul ăla frumos de-acolo?

– Nu pot să-i recunosc decît, uneori, cînd înfloresc.

– Uite, ăsta, se opri Harper, ridicînd mîna să atingă una dintre frunzele verzi și lucioase. Părinții mei l-au plantat imediat după ce m-am născut. Vom sădi unul și pentru Lily, și încă unul, pentru copilul nostru. Dar pe ăsta îl vezi? Acum are aproape treizeci de ani, și pentru mine l-au pus. Gîndul ăsta m-a făcut întotdeauna să mă simt bine. Întotdeauna am simțit că aici, sub el, e unul dintre locurile mele speciale. Vom stabili și alte locuri, tu și cu mine, dar vom începe de aici, cu ăsta care există deja.

Scoase cutiuța din buzunar, și privi cum buzele lui Hayley se întredeschiseră tremurătoare, după care privirea i se ridică spre chipul lui.

– O, Doamne...!

– N-am să îngenunchez. N-am să mă simt ca un bou în timp ce fac asta.

– Cred că are ceva de-a face cu jurămîntul de loialitate. Vreau să zic, de-asta au început bărbații să îngenuncheze cînd fac cereri în căsătorie.

– Va trebui să te mulțumești doar cu cuvîntul meu. Doresc

viața asta pe care am început-o. Nu numai copilul, ci și tot ceea ce a început între noi. Între tine și mine, și Lily, și acum și acest copil. Vreau să-mi trăiesc cu tine viața asta. Ești prima femeie pe care am iubit-o vreodată. Vei fi și ultima.

– Harper, zău... zău că mi se taie respirația.

Harper deschise cutia, zîmbind ușor cînd îi văzu ochii cum se dilatau.

– Ăsta a fost al bunicii mele. Are o montură cam demodată, cred.

– Aș... Fu nevoită să înghită un nod. Aș prefera cuvîntul „clasic" sau „moștenit". Sau, hai să fim realiști: *iu-huu!*... Harper, cred că Roz...

– Mi l-a promis mie. Și mi l-a dat să ți-l dăruiesc ție, femeii cu care vreau să-mi petrec toată viața. Vreau să-l porți. Mărită-te cu mine, Hayley!

– E minunat, Harper! Și tu ești minunat.

– N-am terminat.

– O... Rîse scurt, nervos. Nu-mi pot imagina ce-ar trebui să mai urmeze.

– Vreau să iei numele meu. Și Lily, vreau să ia numele meu. Vreau tot pachetul. Cu mai puțin nu mă pot mulțumi.

– Îți dai seama ce spui? îi puse ea o mînă pe obraz. Ce faci, înțelegi?

– Înțeleg perfect. Și n-ar strica să-mi răspunzi cît mai repede, fiindcă nu vreau să stric momentul ăsta romantic trîntindu-te la pămînt și vîrîndu-ți inelul în deget cu forța.

– N-o să ajungem acolo.

Hayley închise un moment ochii, cu gîndul la prunii înfloriți, la generații întregi de tradiție.

– Am știut că mă vei cere de soție încă de cînd ți-am spus

că sînt însărcinată. Așa e firea ta, te îndeamnă să faci numai ceea ce se cuvine. Ce e onorabil.

– Nu e...

– Tu ai spus ce-ai avut de spus, îl opri Hayley, scuturînd din cap cu tărie. Acum e rîndul meu. Știam c-aveai să mă ceri și, în parte, mi se făcea rău fiindcă mă temeam că n-aveam să fiu sigură, dacă mă vei cere fiindcă te considerai dator. Dar acum știu că nu e ăsta motivul. Am să mă mărit cu tine, Harper, și-am să-ți port numele. Și Lily îl va purta. Te vom iubi toată viața.

Harper scoase inelul din cutie și i-l puse pe deget.

– E prea mare, murmură el, ridicîndu-i mîna s-o sărute.

– Înapoi n-ai să-l mai primești.

Îi cuprinse pumnul într-al lui, pentru a ține inelul pe loc.

– Numai cît să-l dau la ajustat.

Hayley reuși să încline din cap, iar în clipa următoare se aruncă în brațele lui.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Rîzînd, Harper îi aplecă capul pe spate, ca s-o sărute.

– Speram să spui asta.

Se simțea cam stînjenită, în timp ce se ducea cu Harper să-i anunțe pe mama lui și pe Mitch și să-l pună pe David să servească șampania. Avu voie să bea jumătate de pahar, cu care să răspundă la ambele toasturi.

Unul pentru logodnă și altul pentru copil.

Roz o strînse cu putere în brațe și-i șopti la ureche:

– Noi două avem de vorbit. Curînd.

– A... Da, așa cred...

– Ce zici, vorbim acum? Harper, îți răpesc fata pentru cîteva minute. Vreau să-i arăt ceva.

Şi, fără să aştepte răspunsul, Roz o luă pe Hayley de braţ şi ieşi cu ea din cameră, conducînd-o spre scară.

– Te-ai gîndit ce fel de nuntă îţi doreşti?

– Păi... nu... A fost atît de brusc...

– Ba bine că nu.

– Harper... a zis ceva în sensul că ar vrea să ne căsătorim aici.

– La el speram şi eu. Am putea folosi sala de bal, dacă-ţi doreşti ceva somptuos. Sau grădinile şi terasa, dacă vrei o atmosferă mai intimă. Discutaţi şi să mă anunţaţi şi pe mine. Abia aştept să mă apuc de lucru şi vă anunţ c-o să am opinii foarte ferme, aşa că va trebui să staţi cu ochii pe mine.

– Nu te-ai supărat.

– Mă şi mir că-mi spui aşa ceva.

– Încerc să mă pun în locul tău, explică Hayley, în timp ce urcau scara. Şi nu prea reuşesc.

– Fiindcă ai propriul tău loc. Prefer ca pe al meu să nu-l invadeze nimeni, replică Roz, cotind spre aripa unde locuia ea.

– N-am rămas gravidă intenţionat.

La uşa dormitorului, Roz se opri, privind-o pe Hayley drept în ochii ei plini de lacrimi.

– De-astea-ţi trec prin cap? Că aş crede că ai pus totul la cale anume?

– Nu... nu tocmai. Dar multă lume aşa ar crede.

– Am plăcerea să spun că eu nu sînt multă lume. Şi mai sînt şi o bună judecătoare de caracter, doar cu un singur eşec major de-a lungul ilustrei mele cariere. Dacă aveam o părere atît de proastă despre tine, Hayley, n-ai fi locuit acum în casa mea.

– Am crezut... cînd ai spus că avem de vorbit...

– A, asta era în legătură cu un lucru pe care-l am pentru tine.

Se duse la pat şi deschise cutia aflată deasupra, din care ridică un obiect asemănător cu un nor albastru-deschis.

– Asta a fost pătura lui Harper, pe care am făcut-o pentru el imediat după ce s-a născut. Pentru fiecare dintre băieţii mei am făcut cîte una şi fac parte dintre lucrurile pe care le-am păstrat ca să fie date mai departe. Dacă o să aveţi o fetiţă, vei folosi ceva din lucrurile lui Lily, sau poate vei dori să cumperi nişte articole noi, feminine. Dar sper ca, dacă veţi avea un băiat, s-o foloseşti pe astea. În orice caz, de acum încolo e a ta.

– E foarte frumoasă.

Un moment, Roz o ridică lîngă obraz.

– Da, este. Harper e una dintre marile iubiri ale vieţii mele. Nimic nu-mi doresc mai mult pe lumea asta decît să fie fericit. Iar tu îl faci fericit. Pentru mine, lucrul ăsta e mai mult decît de ajuns.

– Am să-i fiu o soţie bună.

– Fă bine şi să te ţii de cuvînt! Şi-acum, ne-aşezăm să plîngem puţin împreună?

– A, da! Mda, ar fi şi cazul.

În timp ce stătea culcată lîngă el, pe întuneric, Hayley asculta ropotul monoton al ploii.

– Nu ştiu cum pot fi atît de fericită şi în acelaşi timp atît de speriată.

– Şi eu mă simt la fel.

– Azi-dimineaţă, aveam senzaţia că totul mi se dărîmase în cap, ca o etajeră plină cu cărţi, şi fiecare carte mă lovea cu cotorul drept în creştet. Iar acum, descopăr că, de fapt, cădeau flori şi sînt acoperită de petalele şi de parfumul lor.

Harper o luă de mînă – de stînga, al cărei deget mare tot freca inelarul. Inelul se afla în caseta lui, pe scrin.

– Mîine am să-l duc la bijutier.

– Nu ştiu cum mă voi simţi fiind măritată cu un om care-mi ghiceşte gîndurile.

Apoi se rostogoli spre el, aruncîndu-şi capul pe spate.

– Cred că şi eu ţi le pot citi pe ale tale. Şi merg cam în sensul ăsta...

Îşi coborî buzele spre ale lui.

Uşoară şi senină, aşa se simţea cu el. Frumoasă şi liberă. Şi, mai presus de orice, iubită. Indiferent ce anume încerca să-i întunece inima, indiferent ce pîndea în noapte, putea şi avea să reziste şi să-şi petreacă timpul alături de el.

Apărată, ocrotită. Sedusă.

Putea avea încredere că întotdeauna urma s-o ţină în braţe, la fel ca acum, cu trupurile lor calde lipite unul de altul şi buzele inflamate de sărutări. Putea fi sigură că avea să fie puternică, simţind pe limbă gustul lui.

Se mişcau împreună, încet şi uşor, în timp ce ploaia ropotea melodios pe dalele de piatră ale terasei. Inima ei bătea în acelaşi ritm. Cu plăcere şi nerăbdare. Îl cunoştea atît de bine... Prieten şi coleg, iar acum, amant. Şi, în curînd, soţ.

Copleşită, îşi rezemă obrazul de al lui.

– Te iubesc, Harper. Am impresia că deja te iubesc de-o veşnicie.

– Avem o veşnicie înainte.

Îi mîngîie cu degetele faţa, obrajii, tîmplele, părul. O vedea în semiîntuneric, forma chipului, lucirea ochilor. Misterioasă ca o vrăjitoare în lumina slabă a furtunii, dar totuşi a lui. Putea să se uite la ea şi să vadă lungul drum spre viitor. S-o atingă şi să cunoască frumuseţea simplă a prezentului.

Îi gusta buzele, pielea, linia prelungă a gîtului, curba subtilă a sînului. Dedesubt bătea inima ei, la fel de constant ca ploaia, iar bătăile se accelerară, sub apăsarea posesivă a gurii lui.

Încet, călăuzit de oftaturile ei, o cutreiera cu mîinile şi cu buzele. Torsul îngust, atît de alb, atît de delicat în lumina slabă, şi tresăririle muşchilor peste care trecea, trepidaţiile, îi spuneau că era excitată.

Îşi puse buzele, uşor, negrăit de uşor, pe burta ei, şi stătu un moment cu obrazul acolo, minunîndu-se de ceea ce creştea înăuntrul ei. Mîna lui Hayley îl atinse pe păr, mîngîindu-l.

– Cel de-al doilea nume al lui va trebui să fie Harper, murmură ea. Băiat sau fată, indiferent ce nume îi alegem, e important să transmitem mai departe numele de Harper.

Întorcînd capul, o sărută încă o dată deasupra copilului lor.

– Ce zici de Cletis? Cletis Harper Ashby.

Îşi împiedică buzele să se arcuiască pe pielea ei, cînd îi simţi mîna oprindu-se.

– Asta-i o glumă, nu?

– Micul Cletis sau micuţa Hermione, dacă e fată. În zilele noastre, nu întîlneşti prea multe Hermione.

Porni iar în sus, cu sărutări, pînă ajunse cu buzele deasupra alor ei.

– O să-ţi pară rău dacă mă-ndrăgostesc de numele astea şi insistăm să-i punem unul dintre ele. Atunci n-ar mai fi aşa de amuzant, ce zici?

– Poate Clemm, continuă el, sărutînd-o pe colţurile gurii. Sau Gertrude.

Îi împinse coastele cu degetele.

– Se pare că va trebui să am grijă să fiu eu aceea care va completa certificatul de naştere. Mai ales de vreme ce cred

că vom rămîne la nume de flori. Favorita mea personală e Begonia.

– Şi dacă e băiat? Îi zicem Begonel?

Hayley îl apucă de ambele urechi, trăgîndu-l cu putere, apoi izbucni în rîs.

Şi continuă să rîdă, cînd Harper se strecură într-însa.

Îi era atît de cald şi de bine lîngă el, în timp ce stătea cuibărită, adormind. Ropotul ploii răsuna ca o muzică, un cîntec de leagăn care îi făcea să plutească înainte, pe aripile visurilor.

Îşi imagina că mergea spre el, cu rochia ei albă scînteind irizat în lumina soarelui, cu crini, mari şi roşii, rezemaţi de braţul îndoit, ca un copil. El avea s-o aştepte, să aştepte s-o ia de mînă şi să depună jurămintele. Să facă acele legăminte care duceau spre veşnicie.

Pînă cînd moartea vă va despărţi.

Nu. Palpitaţia de sub inimă o făcu să-şi schimbe poziţia. Nu voia să menţioneze moartea în ziua nunţii lor. Niciun jurămînt legat de moarte.

Moartea aducea umbre, iar umbrele blocau razele soarelui.

Jurăminte goale. Vorbe rostite pe dinafară şi niciodată sortite să fie respectate. Nori peste soare şi ploi care-i făceau rochia albă să devină cenuşie, murdară.

Era un tablou mohorît şi friguros. Dar înlăuntrul ei ardea o asemenea căldură... Ura era ca un cuptor, în care dogoreau flăcările furiei turbate.

Ce ciudat, cît de extraordinar, că se simţea atît de vie, atît de păcătos de *vie,* în sfîrşit.

Casa era cufundată în întuneric. Ca un mormînt. Toţi cei dinăuntru erau morţi. Numai copilul ei trăia, şi avea să

trăiască etern, în vecii vecilor. La nesfîrşit. Ea şi fiul ei urmau să trăiască pentru totdeauna, să fie împreună pînă la sfîrşitul timpurilor, în timp ce toţi ceilalţi putrezeau.

Aceasta era răzbunarea ei. Singura sarcină pe care o mai avea de îndeplinit, acum.

Dăduse viaţă. O crescuse în trupul ei, o adusese pe lume în chinuri vecine cu nebunia. N-avea să-i fie furată. Era a ei, pentru totdeauna.

Avea să locuiască în Harper House, cu fiul ei. Şi avea să fie adevărata stăpînă a Casei Harper.

După noaptea asta, ea şi James n-aveau să se mai despartă niciodată.

Ploaia o udase leoarcă în timp ce mergea cu poalele cămăşii de noapte prin noroi, fredonîndu-şi cîntecul.

Urmau să se joace în grădini, sub soarele primăverii. Cum avea să mai rîdă James! Flori desfăcîndu-se, păsări cîntînd – numai pentru ei. Ceai şi prăjituri, da, ceai şi prăjituri pentru băiatul ei scump.

Curînd, foarte curînd de-acum, îi aştepta o primăvară veşnică.

Mergea prin ploaie, călcînd cu picioarele prin ceaţa care se întinsese la sol. Din cînd în cînd, i se părea că auzea sunete – voci, rîsete, plînsete, strigăte.

Din cînd în cînd, i se părea că vedea cîte o mişcare, cu coada ochiului. Copii jucîndu-se, o bătrînă adormită într-un şezlong, un tînăr sădind flori.

Dar nu făceau parte din lumea ei, nici din lumea pe care o căuta.

În lumea ei, aveau să fie doar nişte umbre.

Mergea pe cărări sau călca peste rondurile îngheţate, iarna, cu picioarele goale şi murdare. Ochii-i erau raze nebune de lună.

Văzu silueta grajdurilor. Acolo era lucrul de care avea nevoie – dar tot acolo mai erau şi alţii. Servitori, grăjdari, lucrători nespălaţi.

Aşa că ridică un deget la buze, ca pentru a cere să se facă linişte, dar îi scăpă un hohot de rîs. Poate că avea să dea foc grajdurilor, să stîrnească o vîlvătaie care să se înalţe pînă la cer. O, cum aveau să mai necheze caii şi să fugă oamenii!

Un rug ca para, într-o noapte rece ca gheaţa.

Simţea că putea aprinde focul doar cu gîndul. Şi, gîndind astfel, se răsuci spre Harper House. Putea s-o facă scrum pînă în temelii, numai cu puterea minţii ei. Fiecare cameră avea să fie pîrjolită. Iar el, marele Reginald Harper, şi toţi cei care-o trădaseră, urmau să piară în flăcările iadului aprinse de ea.

Dar nu şi copilul. Nu, nu, copilul nu. Îşi apăsă gura cu ambele mîini, izgonind gîndul înainte să sară scînteia. Pentru fiul ei, nu asta era calea.

El trebuia să vină cu ea. Să fie cu ea.

Porni iar spre casa trăsurilor. Părul, încîlcit în jurul feţei, îi cădea în ochi, dar mergea fără grabă.

Acolo nu erau încuietori, îşi spuse, în faţa uşilor late. Cine ar fi îndrăznit să păşească nepoftit pe pămîntul Harper?

Ea.

Uşa scîrţîi cînd o deschise. Cu tot întunericul, putea distinge luciul trăsurilor. Pentru marele stăpîn toate roţile trebuiau să fie lustruite. Caleşti mari, strălucitoare, ca să-i ducă pe el şi pe tîrfa de nevastă-sa, şi pe fetele lor miorlăite, oriunde pofteau să meargă.

În timp ce mama fiului lui, dătătoarea de *viaţă,* mergea cu o căruţă de furat.

O, scump avea să mai plătească!

Stătea în uşa deschisă, clătinîndu-se pe picioare, în timp ce mintea i se învîrtea în cerc, în cercuri-cercuri zumzăind de furie, nedumerire şi iubire cumplită. Uitase unde era, şi

de ce se afla acolo. Apoi scopul se învîrti în loc şi fu încă o dată limpede.

Putea risca să aprindă o lumină? Trebuia, trebuia... Pe întuneric, n-avea cum să vadă.

Nu încă.

Deşi degetele-i tremurau de frig cînd aprinse o lampă, nu simţea. Continua s-o ardă fierbinţeala şi s-o facă să zîmbească, la vederea colacului de frînghie.

Aşa, asta avea s-o ajute, avea s-o ajute cum nu se putea mai bine.

Lăsă lampa aprinsă şi uşa deschisă, în timp ce se întorcea afară, în ploaie.

Cînd se întoarse, întinzîndu-se spre ea, Harper n-o mai găsi. Se trezi pe jumătate şi întinse şi mai mult braţul, aşteptîndu-se să-i simtă pielea.

– Hayley?

Murmurîndu-i numele, se săltă în cot. Primul lui gînd fu că se dusese la Lily, dar din monitorul de lîngă pat nu se auzea nimic.

Mai avu nevoie de cîteva secunde ca să-şi dea seama ce anume auzea.

Ploaia răsuna prea tare. Ridicîndu-se repede, văzu că uşile de la terasă erau deschise. Se rostogoli jos din pat, luîndu-şi în grabă blugii.

– Hayley! o strigă, trăgîndu-şi pantalonii pe el, în timp ce se repezea spre uşă.

Nu văzu decît ploaia şi întunericul.

Stropii de apă îl bombardau usturător, iar inima i se strînse în piept ca un ciob de gheaţă. Cu o înjurătură panicată, se repezi înapoi înăuntru, intrînd în camera lui Lily.

Fetița dormea liniștită. Mama ei nu era acolo.

Reveni în dormitor, înhăță monitorul și, vîrîndu-l în buzunarul de la spate, porni s-o caute.

Strigînd-o, coborî în goană scara. Casa trăsurilor, își spuse el. Întotdeauna bănuise că Amelia se dusese acolo. În noaptea cînd o văzuse în grădină, în copilărie, fusese sigur că se îndrepta într-acolo.

Avea rochia udă și murdară de noroi, își aminti el, în timp ce fugea. Ca și cum ar fi umblat prin ploaie.

Cunoștea la perfecție drumul, chiar și pe întuneric. Nu exista nici o cotitură a cărării care să nu-i fie familiară. Văzu ușa din față deschisă și simți un val de ușurare.

– Hayley!

Aprinse din goană lumina, cînd năvăli înăuntru.

Pardoseala era udă, iar urmele de pași noroioase traversau holul, spre bucătărie. *Știu că în casă nu era nimeni încă înainte* de a o striga din nou, înainte de a fugi prin bucătărie, cu inima bubuindu-i, în căutarea ei.

De data aceasta, înșfăcă telefonul și apăsă pe dial automat, în timp ce ieșea prin spate.

– Mamă, Hayley a dispărut. A ieșit afară. N-o găsesc. S-a... o, Iisuse, o văd! La etajul doi. E pe terasa de la etajul doi!

Aruncă telefonul cît colo și continuă să alerge.

Hayley nu întorsese capul cînd o strigase pe nume, ci continua să înainteze pe terasă, ca un sectru. Picioarele lui Harper alunecară pe pietrele ude și sări de pe cărare în rondurile de flori, strivindu-le, ca să scurteze drumul spre scara care urca pe terasă.

Cu plămînii arzîndu-i, cu inima urlîndu-i, se năpusti în sus.

Ajunse la etajul doi tocmai cînd Hayley deschidea o ușă.

La auzul strigătului, ezită și se întoarse încet cu fața spre el. Și zîmbi.

– Moarte pentru viață.

– Nu!

Făcu ultimul salt, o apucă de braț și o smuci înăuntru, la adăpost de ploaie.

– Nu, repetă el, cuprinzînd-o strîns. Simte-mă. Știi cine sînt. Știi cine ești și tu. Uite, simte...

O strînse și mai tare, cînd începu să se zbată. O ținea la pieptul lui, la căldură, în timp ce capul ei se zbuciuma dintr-o parte în alta, mușcînd în gol ca un cîine turbat.

– O să-l iau pe fiul meu!

– Ai o fiică. O ai pe Lily, Lily doarme. Hayley, rămîi cu noi!

Și o prinse în brațe, cînd tot corpul ei se moleși, fără vlagă.

– Mi-e frig, Harper... Mi-e frig...

– E-n regulă... N-ai pățit nimic.

O duse în brațe prin sala spațioasă de bal, plină cu lucirile ireale ale ploii ce biciuia ferestrele.

Înainte de a ajunge la ușă, Mitch o deschise din partea cealaltă. Le aruncă o singură privire și respiră ușurat.

– Mama ta s-a dus să vadă de Lily. Ce s-a întîmplat?

– Nu acum.

Cu Hayley dîrdîind în brațele lui, Harper trecu pe lîngă el.

– O să ne ocupăm de asta mai tîrziu. Trebuie s-o șterg și s-o duc la căldură. Restul va mai avea de așteptat.

19

Îl învelise într-o pătură de la gît pînă la vîrfurile picioarelor şi şedea lîngă ea pe pat, ştergîndu-i părul cu un prosop.

– Nu mai ţin minte cum m-am trezit. Nu-mi amintesc nici cum am ieşit...

– Ţi-e destul de cald?

– Mda...

În afara fiorului de gheaţă din oase. Se întrebă dacă avea să mai poată vreodată ajunge căldura atît de adînc în corpul ei.

– Nu ştiu cît timp am stat acolo, afară...

– Acum te-ai întors.

Hayley duse o mînă în spate, punîndu-şi-o peste a lui. Şi Harper avea tot atîta nevoie de căldură şi de încurajare ca şi ea.

– M-ai găsit tu.

O sărută pe părul umed.

– Te voi găsi întotdeauna.

– Ai luat şi monitorul lui Lily. Iar asta, îşi spuse ea, însemna şi mai mult. Ţi-ai amintit să-l iei. N-ai lăsat-o singură.

– Hayley.

O cuprinse cu braţele, lipindu-şi obrazul de al ei.

– Pe niciuna dintre voi n-am s-o las vreodată singură.

Apoi îi puse o mînă pe burtă.

– Pe niciuna sau niciunul dintre voi. Jur.

– Ştiu. Ea nu crede în promisiuni, sau în loialitate, sau în iubire. Dar eu cred. Cred în noi, cu tot ce avem.

Întoarse capul, pentru a-i atinge buzele cu ale ei, cît erau de reci.

– N-am crezut întotdeauna, dar acum cred. Am totul. Ea nu are nimic.

– Îţi mai poate fi milă de ea? După ce s-a întîmplat acum? După toate...?

– Nu ştiu ce simt pentru ea. Sau în legătură cu ea.

Era atît de minunat să-şi poată da capul pe spate, sprijinidu-şi-l de umărul lui puternic şi solid.

– Credeam că o înţelegeam, măcar puţin. Amîndouă eram în situaţii oarecum asemănătoare. Vreau să zic, rămăseserăm gravide, şi în primul moment nu doriserăm copilul.

– Tu nici nu te compari cu ea.

– Harper, uită un moment de personalităţile noastre şi de sentimentele tale pentru mine. Priveşte totul obiectiv, ca atunci cînd lucrezi. Observă situaţia. Amîndouă eram necăsătorite şi gravide. Nu-l iubeam pe tată, nu voiam să ne vedem vieţile schimbate, împovărate chiar. Pe urmă, am ajuns să ne dorim copiii. În moduri diferite, din motive diferite, dar am ajuns să ne dorim fiecare, atît de mult, propriul copil.

– Moduri diferite şi motive diferite, repetă el. Dar, în regulă, pot să-mi dau seama că, cel puţin la suprafaţă, unele lucruri seamănă.

Uşa se deschise şi intră Roz, cu o tavă.

– N-am să vă deranjez. Harper, vezi să bea asta.

După ce puse tava la picioarele patului, Roz trecu într-o parte. Luă faţa lui Hayley în mîini şi o sărută pe obraz.

– Să te odihneşti.

Harper îi luă un moment mîna într-a lui.

– Mulțumesc, mamă.

– N-a avut pe nimeni care să aibă grijă de ea, spuse încet Hayley, cînd uşa se închise în urma lui Roz. Pe nimeni care să țină la ea.

– Dar ea la cine a ținut? De cui i-a păsat? Obsesia nu înseamnă afecțiune, adăugă el, înainte ca Hayley să răspundă; se ridică şi turnă ceai în ceaşcă. Ceea ce i s-a făcut a fost o mare porcărie, nici nu intră în discuție. Dar ştii ceva? În trista ei poveste nu există nici un erou.

– Ar trebui să existe. Întotdeauna ar trebui să fie şi eroi. Dar, nu... continuă Hayley, luînd ceaiul. Ea n-a avut nimic eroic. Nici măcar tragic, ca Julieta. Nu e decît tristă. Şi înverşunată.

– Şi calculată, adăugă el. Şi nebună.

– Şi asta. Nu te-ar fi înțeles. Cred că de-acum o cunosc destul de bine ca să fiu sigură de asta. Nu ți-ar fi înțeles inima, nici cinstea. Şi asta e trist.

Harper se duse la uşă. Căpătase ploaia torențială pe care şi-o dorise, şi putea sta acolo, privind pămîntul cum îşi astîmpăra setea.

– A fost întotdeauna tristă.

Sondîndu-şi adîncurile sufletului, dincolo de furie, reuşise să-şi găsească izvorul milei.

– Mi-am dat seama de asta încă de cînd eram copil, iar ea venea în camera mea şi cînta. Tristă şi pierdută. Şi totuşi, cu ea mă simțeam în siguranță, ca atunci cînd eşti cu cineva care ține la tine. Ținea la mine, şi la frații mei – într-un anumit fel. Cred că şi asta ar trebui să însemne ceva.

– Şi încă mai ține, o simt. Numai că e debusolată. Harper, nu-mi mai amintesc...

Lăsă ceaşca jos, iar în ochi îi apărură lacrimi de emoție.

– Nu e la fel ca în trecut, cu celelalte ocazii cînd s-a întîmplat. Puteam să văd sau, cel puțin, o parte din mine putea. Nu ştiu cum să explic... dar de data asta, toate sînt amestecate şi nu mai înțeleg nimic. Sau, nu înțeleg totul... De ce se ducea în sala de bal?

Harper voia să-i spună să se relaxeze, să nu se mai gîndească. Dar cum ar fi putut? Aşa că, în schimb, reveni lîngă pat şi se aşeză lîngă ea.

– Te-ai dus la casa trăsurilor. Sigur ai trecut pe-acolo – uşa era deschisă şi am văzut urmele paşilor, cum trecuseşi prin bucătărie. Pe jos era ud.

– Acolo s-a dus în noaptea aceea, în noaptea cînd a murit aici. Trebuie să fi murit aici, în noaptea aia. Altfel, nu are nici un sens. Am văzut-o atunci, tu şi cu mine. Stătea afară, pe terasă, udă şi plină de noroi. Şi ținea în mîini o funie.

– S-ar putea ca în casa trăsurilor să fi fost nişte frînghii. Probabil că de-acolo o luase.

– De ce avea nevoie de o frînghie ca să ia copilul? Voia s-o lege pe doică?

– Nu cred că de-asta luase funia.

– Şi mai avea şi chestia aia, ca o seceră. Lucioasă şi sclipitoare, îşi aminti ea. Ascuțită. Poate era gata să omoare pe oricine ar fi încercat s-o oprească. Dar funia... ce putea face cu funia, dacă nu să lege pe cineva?

Făcu ochii mari şi puse ceaşca pe farfurioară, cu zgomot, cînd văzu privirea lui Harper.

– O, Doamne! Să se sinucidă? Să se spînzure, la asta te gîndeşti? Dar de ce? De ce să vină tocmai pînă aici? De ce să umble prin ploaie şi să se spînzure în sala de bal?

– Pe vremea aia, camera copiilor era la etajul doi.

Puțina roşeață care-i apăruse în obraji păli din nou.

– Camera copiilor...

Nu, îşi spuse ea, în timp ce imaginea i se contura în minte. Niciodată n-avea să-i mai fie cu adevărat cald.

În zilele ei libere, Hayley era obişnuită ca orele să treacă ca vîntul. Avea timpul atît de încărcat cu treburi – cumpărături, spălat rufe, organizatul lucrurilor care se dezorganizaseră în zilele de lucru, îngrijirea lui Lily, plus mii şi mii de alte mărunţişuri care apăreau – abia îşi mai amintea cum era viaţa celor care n-aveau o slujbă cu normă completă şi un copil mic numit „timp liber".

Cine ştia că ei îi plăcea o asemenea viaţă?

Cînd nu avea nimic de făcut, o apuca melancolia şi neliniştea. Dar, cînd şefa îi ordona să-şi ia o zi liberă, nu începea nicio discuţie. Cel puţin, dacă şefa era Rosalind Harper.

Fusese alungată acasă la Stella, fără s-o aibă cu ea nici măcar pe Lily, ca să-i distragă atenţia. I se spusese să se odihnească şi încercase. Încercase cu adevărat. Dar obişnuita ei plăcere de a citi n-o mai mulţumea; vraful de DVD-uri pe care i le pusese la dispoziţie Stella n-o distra, iar casa pustie şi tăcută o făcea să numere minutele, în loc s-o tragă la somn.

Îşi petrecu o parte din timp umblînd prin camere – camerele la al căror zugrăvit ajutase. Stella şi Logan transformaseră casa neterminată într-un cămin omenesc, combinînd stilul şi flerul Stellei pentru detalii cu simţul spaţial al lui Logan. Şi băieţii, desigur, îşi spuse ea, în timp ce trecea prin dreptul camerei pe care o împărţeau Gavin şi Luke, cu paturile suprapuse şi rafturile pline de benzi desenate

şi maşinuţe. Era o casă amenajată ţinîndu-se cont de copii, cu multe culori şi multă lumină, şi cu o curte mare care se întindea pînă la liziera pădurii. Chiar şi cu eleganţa grădinilor – şi cum ar fi putut fi altfel decît elegante nişte grădini decorate de Logan – era o curte unde copiii şi cîinele puteau zburda în voie.

Îl luă în braţe pe Parker – singurul care-i ţinea companie în ziua aceea – şi începu să-l mîngîie, în timp ce cobora iar la parter.

Oare şi ea avea să se priceapă la fel de bine ca Stella să-şi întreţină casa şi familia? Avea să fie la fel de iubitoare, inteligentă şi raţională?

Niciodată nu-şi făcuse asemenea planuri. Stella era cea cu planurile. Ea, Hayley, nu făcuse decît să meargă pe drumul ei, destul de mulţumită cu slujba la librărie, ajutîndu-şi tatăl să îngrijească micuţa casă în care locuiau împreună. Din cînd în cînd, se gîndise să urmeze nişte cursuri de afaceri – ca să se pregătească pentru visul vag de a-şi deschide propria librărie. Într-o bună zi...

Se gîndise şi să se îndrăgostească – tot într-o bună zi. Majoritatea fetelor se gîndeau la asta, îşi imagina ea. Dar nu fusese nici o grabă, nici pentru marea dragoste, nici pentru ceea ce urma: permanenţă, un cămin, copii... Maşina de familie şi meciurile de fotbal ale băieţilor fuseseră nişte idei la fel de îndepărtate ca luna de pe cer. Mai erau ani şi ani pînă atunci. Ani-lumină.

Dar se întîmplaseră acele lucruri care o împinseseră într-o direcţie la care nu se aşteptase niciodată. Aşa că, iat-o aici, la nici douăzeci şi şase de ani, însărcinată cu al doilea copil, lucrînd într-un domeniu despre care în urmă cu doi ani nu ştiuse mai nimic.

Şi atît de îndrăgostită, încît numai că nu respira inimioare de Sfîntul Valentin.

Şi ca să pună cireaşa pe tort, o fantomă criptică şi, cu siguranţă, psihopată hotărîse să-i ia corpul cu împrumut din cînd în cînd.

Cînd Parker începu să se foiască, îl puse jos, apoi îl urmă în bucătărie, unde căţelul se aşeză lîngă uşa din spate, sfredelind-o cu privirea.

– OK, OK, afară cu tine. Cred că n-am cea mai stimulativă companie pe ziua de azi.

Îl lăsă să iasă, iar Parker porni ţanţoş prin curte, spre pădure, ca şi cum ar fi trebuit să nu întîrzie la o întîlnire.

Hayley ieşi şi ea. Era o zi frumoasă. Ploaia împrospătase împrejurimile şi răcorise puţin aerul. Putea să facă o plimbare, să smulgă nişte buruieni... Sau putea să se întindă în şezlongul de pe terasă şi să vadă dacă aerul curat o ajuta să doarmă.

Fără prea mari speranţe, lăsă spătarul şezlongului mai jos şi se gîndi să revină în casă după o carte. Adormi în cîteva minute.

Se trezi cam buimacă, la auzul unui sforăit. Nedumerită, îşi apăsă o mînă pe gură, dar sunetul continua. Avea un şal subţire de bumbac aşternut peste ea, iar umbrela mesei fusese înclinată astfel încît să-i ţină umbră.

Sforăitul era al lui Parker, care stătea trîntit pe spate lîngă şezlong, cu picioarele în sus, arătînd ca un cîine de jucărie răsturnat.

O fi fost viaţa ei cam stranie în acel moment, dar nu credea că un cîine ar fi putut să mute umbrela sau să-i aducă o pătură.

Chiar în timp ce-şi dregea vocea răguşită de somn şi se ridica, pe uşa din spate ieşi Stella, aducînd două pahare de ceai cu gheaţă.

– Ai dormit bine? o întrebă ea.

– Nu-mi amintesc de nimic. Am dormit buştean. Mulţumesc, adăugă ea, luînd un pahar cu ceai. Ce oră... Mamă! clipi din ochi, cînd îşi privi ceasul. Am fost dusă de pe lumea asta aproape două ore.

– Mă bucur să aud asta. Arăţi mai bine.

– Sper din toată inima. Copiii unde-s?

– I-a luat Logan cu el, după şcoală. Le place să meargă pe şantierele unde are de lucru. E splendid afară, nu-i aşa? O zi ideală pentru a bea ceai pe terasă.

– Totul e-n regulă la florărie? Genul ăsta de vreme atrage clienţii.

– Şi i-a şi atras. Am avut mult de lucru. Ia uite la mirtul ăsta de crep... Mor după curtea asta, declară ea, cu un oftat.

– Tu şi Logan aţi făcut o treabă uluitoare. M-am mai gîndit la asta şi înainte. Ce echipă grozavă sînteţi!

– Aşa reiese. Cine-ar fi crezut că un ştie-tot arţăgos şi dezorganizat şi o hiperrealizatoare constipată ar putea găsi adevărata iubire şi fericire?

– Eu. Încă de la început.

– Cred că aşa e. Deşteaptă mai eşti. Ai mîncat?

– Nu prea mi-a fost foame.

Stella o ameninţă cu degetul.

– S-ar putea să-i fie cuiva, acolo, înăuntru. Mă duc să-ţi fac un sandvici.

– Nu te deranja, Stella.

– Un PB cu J?

Clădinînd din cap, Hayley cedă.

– Nu joci cinstit. Îmi ştii toate slăbiciunile.

– Stai aici. Aerul curat o să-ţi facă bine. Vin într-un minut.

Stella se ţinu de cuvînt: reveni nu numai cu sandviciul, ci şi cu un ciorchine de struguri negri şi cîteva felii mici de brînză. Şi o jumătate de duzină de fursecuri milaneze.

Hayley luă farfuria în poală, apoi ridică privirea spre Stella.

– Ai să fii mămica mea?

Rîzînd, Stella se aşează pe şezlong, la picioarele ei. Şi începu să i le maseze într-un fel care-i făcea toţi muşchii din corp să se simtă relaxaţi.

– Una dintre plăcerile mele favorite, cînd eram gravidă, era să fiu răsfăţată cînd şi cînd.

– În primele cîteva luni, data trecută, mi-a lipsit asta.

– Ei, atunci ai să-ţi scoţi pîrleala acum, o bătu Stella pe picior. Cum te simţi – în materie de gestaţie?

– Bine. Obosită, ştii, şi cu oscilaţii în sus şi-n jos pe scala emoţională, dar destul de bine. Iar acum mi-e şi mai bune, adăugă ea, după ce muşcă încă o dată din sandvici. Şi sînt dezolată că trebuie să recunosc, dar un somn bun şi o mîncare şi mai bună fac toţi banii. O să am grijă de mine, Stella, îţi promit. Am avut mare grijă cînd eram însărcinată cu Lily şi o să am grijă şi de data asta.

– Ştiu c-o să ai. Şi-n plus, nimeni n-o să te lase să alegi.

– Înţeleg... Ridică din umeri, cam nervoasă. Mă simt ciudat cînd toată lumea îşi face griji pentru mine.

– Atunci, nu-ţi rămîne decît să te simţi ciudat în continuare, pentru că n-avem încotro. Cu toate cîte se întîmplă...

– Noaptea trecută, a fost aşa de... Am folosit toate cuvintele şi înainte: stranie, bizară, intensă, puternică. Dar n-a fost numai atît. Stella, nu i-am spus lui Harper totul. N-am putut.

– Ce vrei să zici?

– Nu i-am spus ce-am simţit. Ar sări-n sus, aşa cum fac toţi bărbaţii. Contez pe tine să n-o faci.

– Spune-mi ce se întîmplă.

– E o senzaţie... şi nu ştiu dacă-i doar din cauza stresului

sau dacă e reală. Dar o simt. Stella, vrea copilul. Copilul ăsta, accentuă ea, punîndu-şi o mînă pe burtă.

– Cum...

– Nu poate. Nici o forţă de pe lumea asta, de nicăieri, nu e destul de puternică pentru a mă da la o parte. Ştii cum e, pentru că şi tu ai purtat un copil în tine, ba chiar doi. Pe cînd Harper, el şi-ar ieşi din minţi.

– Atunci explică-mi, ca să nu-mi ies şi eu din minţi.

– E complet încurcată, mai mult nu pot explica. Între aici şi acum, şi trecut, cînd a trăit ea. Oscilează înainte şi-napoi. Cînd e în prezent, vrea ceea ce am eu. Copilul, viaţa, corpul meu. Mai mult, îşi doreşte şi avere, şi privilegii. Doreşte senzaţiile şi răsplata. Înţelegi?

– În regulă, da.

– E mult mai înspăimîntătoare, mult mai egoistă, cînd mintea ei e în prezent. Cînd revine în trecut, şi o fură ceea ce i s-a întîmplat, e ca şi cum s-ar petrece chiar *acum*. Şi atunci, e doar furioasă şi răzbunătoare, aşa că vrea să plătească cineva pentru ceea ce i s-a întîmplat. Sau e tristă şi vrednică de milă şi nu vrea decît ca totul să se termine. E obosită. Harper crede că s-a sinucis.

– Ştiu. Am stat puţin de vorbă.

– E de părere că s-a spînzurat în camera copilului. Chiar acolo, în timp ce el dormea. S-ar fi putut s-o facă. Era destul de pierdută şi nebună ca s-o facă.

– Ştiu şi asta.

Stella se ridică, ducîndu-se la marginea terasei ca să privească în curte.

– Iar am avut vise.

– Ce? Cînd?

– Nu aici şi nu noaptea. Vise cu ochii deschişi, s-ar putea spune. La serviciu. Pe teritoriul lui Harper. Imagini ca acelea

dinainte, cu dalia. Dalia albastră. Numai că e monstruoasă. Aşa vrea s-o văd. Nişte petale ca bricele, aşteptînd să-ţi sfîrtece degetele dacă o atingi. De data asta, nu mai creşte dintr-o grădină.

Se întoarse iar, privind-o pe Hayley în ochi.

– Ci dintr-un mormînt. Fără însemne, în pămînt negru. Dalia e singurul lucru care creşte acolo.

– Cînd au început?

– Acum cîteva zile.

– Şi crezi că le are şi Roz?

– Va trebui s-o întrebăm.

– Stella, trebuie să ne ducem sus, în fosta cameră a copiilor.

– Da.

Revenind, Stella luă mîna pe care i-o întindea Hayley.

– O să mergem.

Le era uşor să stea de vorbă fără a fi şi bărbaţi de faţă, cînd activitatea anunţată era planificarea nunţii. Bărbaţii, observase Hayley, se împrăştiau ca furnicile, cînd auzeau cuvinte ca „liste de invitaţi" şi „scheme de culoare".

Aşa că puteau sta pe terasa Stellei, în aerul îmbălsămat al serii, dînd-o pe Lily dintr-o pereche de braţe în alta sau lăsînd-o să se joace în iarbă cu Parker.

– Nu credeam că ne va fi aşa de uşor să scăpăm de Harper, se plînse Hayley. M-aş fi aşteptat să vrea să participe şi el cu ceva la planurile pentru nuntă. Că doar şi el se căsătoreşte, nu numai eu.

Roz şi Stella schimbară o privire amuzată, înainte ca Roz s-o bată pe Hayley pe dosul mîinii.

– Copil dulce şi prostuţ.

– Cred că nu contează, de vreme ce nu asta face, dar totuşi...

Nemulţumită de sine, Hayley făcu un gest cu mîinile.

– Oricum. Deci, Amelia ţi-a făcut şi ţie figuri.

– De două ori, confirmă Roz. Cu ambele ocazii, cînd eram singură în casa de propagare. Lucram şi dintr-odată mă pomeneam în altă parte. Era întuneric, prea întuneric ca să-mi dau seama unde, şi frig. Foarte frig. Stăteam lîngă un mormînt gol. Cînd priveam în jos, o vedeam pe ea, uitîndu-se la mine. Îşi ţinea mîinile încleştate pe tulpina unui trandafir negru. Sau, în întuneric, părea negru.

– Şi de ce nu ne-ai spus? întrebă Stella.

– V-aş putea întreba şi eu acelaşi lucru. Aveam de gînd să vă spun, iar lui Mitch i-am şi spus. Dar am avut cîteva evenimente majore care mi-au distras atenţia.

Hayley o săltă pe Lily în poală, admirînd brăţara groasă de plastic cu care se juca.

– Îmi amintesc că, atunci cînd a început povestea asta, iar eu am propus să ţinem o şedinţă de spiritism, toată lumea a crezut că glumeam. Dar poate fi bine să încercăm. Noi trei avem legătura asta cu ea. Poate că dacă am încerca, dacă încercăm cu adevărat să comunicăm, ne va spune ce vrea.

– N-am de gînd să-mi scot prea curînd globul de cristal şi turbanul, spuse Roz pe un ton categoric. În orice caz, nu cred că ştie nici ea. Prin asta, vreau să zic că doreşte să fie găsită şi cred că se referă la mormîntul ei, sau la rămăşiţele ei pămînteşti. Dar nu ştie unde anume se află.

– Nu putem fi sută la sută siguri că ar fi pe proprietatea Harper, spuse Stella.

– Da, nu putem. Mitch face tot posibilul ca să găsească unele consemnări ale morţii, ale înmormîntării. Nu credem că de la ea au rămas.

– O înmormîntare secretă, dădu din cap Hayley. Dar ea vrea mereu să ştim ce i s-a întîmplat. Continuă s-o înfurie.

Ridică din umeri, zîmbind.

– E unul dintre lucrurile pe care le percep cît se poate de clar. Dacă a fost omorîtă sau s-a sinucis în casă, trebuie să aflăm.

– Camera copiilor, declară Roz. Încă se mai folosea, cînd m-am născut eu.

– Ai stat acolo cînd erai mică? o întrebă Hayley.

– Aşa mi s-a spus. Cel puţin în primele cîteva luni, cu doica. Bunica mea nu era de acord, bunica Harper. Se pare că n-o folosea decît cînd primeau musafiri. A făcut uz de considerabila ei influenţă asupra părinţilor mei, pînă m-au mutat într-o cameră de la etajul întîi. Pentru băieţii mei n-am folosit-o niciodată.

– De ce?

Roz îşi ţuguie buzele, gîndindu-se la întrebarea lui Hayley.

– În primul rînd, nu voiam să stea atît de departe de mine. Şi, da, nu-mi plăcea senzaţia pe care mi-o dădea camera aia. Ceva greu de explicat, iar atunci nici nu i-am acordat prea multă atenţie.

– Mobila din camera lui Lily e de-acolo.

– Da. După ce Mason a coborît din leagăn, am pus ca toate să fie duse înapoi, sus. M-am obişnuit să depozitez acolo lucrurile băieţilor, cînd le rămîneau prea mici. De regulă, nu folosim etajul doi. Întreţinerea lui e prea costisitoare şi n-avem nevoie de atîta spaţiu. Deşi, în trecut, am mai dat petreceri în sala de bal.

– Eu n-am urcat niciodată acolo, comentă Hayley. Ceea ce mi se pare ciudat acum, dacă stau să mă gîndesc, pentru că-mi place să umblu prin case, să văd cum arată, să-mi imaginez cum au fost mai demult, chestii de-astea... Dar nici

măcar o dată nu m-am gîndit să mă duc acolo, de cînd locuiesc în casă. Tu, Stella?

– Nici eu şi ai dreptate, e foarte ciudat. Băieţii au avut toată casa la dispoziţie, timp de peste un an. Te-ai fi aşteptat să se zbenguiască şi pe-acolo, la un moment dat. Dar cred că nici ei n-au urcat vreodată la etajul doi. Chiar şi dacă o făceau în secret, Luke n-ar fi rezistat să nu spună. Mereu îl ia gura pe dinainte.

– Cred că ar fi cazul să mergem.

Hayley se uită de la una la alta.

– Cred că trebuie să mergem.

– Diseară? întrebă Stella.

– Nu cred că mai am răbdare să aştept. Mă scoate din minţi.

– Dacă asta vom face, o vom face împreună. Toţi şase, spuse Roz. Fără copii. David îi poate ţine jos. Trebuie să te asiguri, Hayley. Se pare că, în momentul de faţă, tu eşti cea mai apropiată de ea.

– Sînt sigură. Dar nu numai eu, ceea ce e încă un lucru despre care voiam să vorbim. Şi Harper. Sentimentele ei pentru el, în legătură cu el...

Puţin înfrigurată, îşi frecă braţele.

– Sînt îngrozitor de amestecate şi de puternice. Îl iubeşte – ca pe copilul copilului copilului, cam în sensul ăsta... Şi-l şi urăşte – ca bărbat, un bărbat din neamul Harper, din sîngele lui Reginald.

O privi pe Stella, apoi pe Roz.

– Combinaţia asta de sentimente e foarte puternică. Cred că s-ar putea să fie cu atît mai puternică datorită a ceea ce simţim Harper şi cu mine unul pentru celălalt.

– Iubire, sex, rudenie, răzbunare, durere, dădu din cap Roz. Şi demenţă.

– Şi faţă de ea însăşi are sentimente destul de confuze, continuă Hayley, expirînd scurt. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar cred că toate, în momentul ăsta, că toate contează. Cred că ne apropiem de sfîrşitul poveştii.

– Aleluia, proclamă Stella.

– Ştiu. Vreau să se termine. Vreau să-mi plănuiesc cu adevărat o nuntă şi să fac planuri pentru copilul ăsta. Vreau să stau aici cu voi două şi să vorbim despre flori şi muzică şi genul de rochie pe care am s-o port.

Roz îi acoperi mîna cu a ei.

– O s-o facem.

– Azi-noapte, înainte de a se întîmpla ce s-a întîmplat, parcă mi-aş fi imaginat, mă vedeam pe mine însămi într-o rochie lungă, albă şi cu flori... Dar cred că aşa ceva este exclus, ridică ea pe jumătate din umeri, bătîndu-se uşor pe burtă. Nu cred că mai am dreptul la o rochie lungă şi albă.

– Iubito, îi strînse scurt mîna Roz. Fiecare mireasă are dreptul la o rochie lungă şi albă.

Mîncarea era pe primul plan, o masă de familie, soiul de ritual care-i unea pe toţi în locul unde erau puse florile, iar copiii turuiau. Roz spusese că asemenea lucruri erau importante, iar Hayley îşi dădea seama în ce scop.

„Ăştia sîntem", păreau să spună. „Ăştia am fost şi-om fi, în ciuda oricăror necazuri. Sau poate tocmai din cauza lor."

Primise acel dar, acea familie. O mamă, o soră, un iubit, fraţi şi prieteni. Un copil pe care-l iubeau cu toţii şi încă un copil, pe drum.

Indiferent de ce era nevoie ca să-l ocrotească şi să-l ţină în siguranţă, avea s-o facă.

Aşa că mîncă. Vorbea şi asculta, ajuta la ştersul vinului vărsat, şi-şi îngropa nervii sub aparenţa normalităţii.

Se vorbea despre flori şi muzică, despre şcoală şi cărţi. Şi se mai vorbea şi despre planurile de nuntă după care tînjise.

– Cred că Hayley ţi-a spus că am dori să ne căsătorim aici, dacă n-ai nimic împotrivă, mamă.

– Asta-mi place să aud, răspunse Roz, punîndu-şi furculiţa deoparte. În grădină? Ne vom ruga ca vremea să rămînă frumoasă şi pregătim şi nişte corturi, de rezervă. Am de gînd să-mi suflec mînecile în privinţa florilor. Ţin neapărat ca aici să-mi lăsaţi mie iniţiativa. O să vreţi crini, cred.

– Da. Vreau un buchet de crini roşii.

– Atunci, le lăsăm încolo de pasteluri şi mergem pe culori stridente. Îmi convine. Ştiu că nu-ţi doreşti ceva prea formal şi, de vreme ce anul ăsta am avut deja două nunţi, cred că putem pune la punct toate detaliile fără prea multe chinuri şi suferinţe.

– Mai ai timp să-ţi scapi pielea, îl sfătui Logan pe Harper. Retrage-te acum. Zi doar atît: „Mi se pare perfect". Iar dacă-ţi dau să alegi între ceva şi altceva, să nu cazi în capcană. Ajunge să spui: „Ambele sînt grozave", şi le laşi pe ele să hotărască.

– Se crede amuzant, remarcă sec Stella. Nu-i dau un şut pe sub masă, fiindcă are dreptate.

– Cum de se căsătoreşte toată lumea? întrebă Gavin. De ce trebuie mereu să purtăm cravate?

– Fiindcă le place să ne tortureze, îi răspunse Logan. Aşa fac femeile.

– Atunci să-şi pună şi ele cravate.

– Am să port eu o cravată, se oferi Stella. Iar voi încălţaţi pantofi cu tocuri.

– Eu ştiu de ce se însoară oamenii! ciripi Luke. Ca să aibă

voie să se culce în acelaşi pat şi să aibă copii. Tu şi Mitch aţi făcut deja un copil? o întrebă el pe Roz.

– Noi ne-am îndeplinit norma mai demult. Şi, apropo de asta, continuă Roz, ridicîndu-se de la masă. Cred că-i timpul să-l ajutaţi pe David să strîngă aici, băieţi, ca să vă puteţi mînca îngheţata, la bucătărie.

– În regulă, trupă, atenţiune! În coloană pe un rînd, adunarea! Mişcă, soldat!

Înainte ca Hayley să facă vreun gest, David veni s-o ia pe Lily din scăunelul înalt.

– Ce, dacă eşti mic de-nălţime, crezi că eşti scutit? Îi place să mă ajute să pun vasele în spălător, îi spuse el lui Hayley. Ne înţelegem de minune.

– Eu am nevoie doar să-ţi vorbesc două minute, în bucătărie.

– Domnilor, strîngeţi şi predaţi! ordonă el, după care o scoase pe Lily din sufragerie. Partea asta am rezolvat-o, îi spuse lui Hayley. N-ai de ce să-ţi faci griji.

– Nu, nu despre asta e vorba. Ştiu că Lily e în siguranţă, cu tine. Despre nuntă voiam să vorbim. Vreau să te rog ceva.

David o puse pe Lily jos şi-i dădu o oală şi o lingură cu care să bată în ea.

– De ce ai nevoie?

– Ştiu că s-ar putea să ţi se pară ciudat, dar cred că o zi ca cea a propriei nunţi trebuie să fie organizată aşa încît să n-ai nici o obiecţie, nu?

– Dacă nici ziua aia, atunci care?

– Exact. Aşa că mă întrebam... speram... dacă ai putea să mă duci tu la altar.

– Poftim?

De pe chipul lui David se şterse absolut orice expresie.

– Ştiu că nu eşti destul de bătrîn ca să-mi poţi fi tată sau

aşa ceva. Dar nu în sensul ăsta mă gîndeam. Mă gîndeam că eşti unul dintre cei mai buni prieteni ai mei şi ai lui Harper. Că sîntem ca o familie. Şi că într-o asemenea zi este vorba de familie. Pe tata nu-l mai am, nici altă rudă de sînge la care să ţin aşa cum ţin la tine. Deci, vreau să mă conduci prin naos – aşa, la figurat vorbind – pînă la Harper. Ar însemna foarte mult pentru mine.

Ochii lui David se împăienjeniră, în timp ce o cuprindea cu braţele.

– E cel mai dulce lucru pe care l-am auzit în viaţa mea, gînguri el. Cel mai al dracului de dulce lucru.

– Primeşti?

David se retrase.

– Voi fi onorat.

Şi, luîndu-i ambele mîini într-ale lui, le întoarse şi i le sărută în palme.

– Extrem de onorat.

– Phii... Mă temeam să nu ţi se pară o prostie.

– Nici pe departe! Sînt aşa de mîndru şi de mişcat... Şi, iubito, dacă nu pleci în clipa asta, am să mă fac de rîs în faţa batalionului.

– Şi eu, îşi trase ea nasul. OK. O să vorbim despre toate amănuntele, mai încolo.

Se lăsă pe vine s-o sărute pe Lily pe cap, rămînînd în mare parte neluată în seamă.

– Să fii cuminte, fetiţo.

– Hayley.

David îşi trase răsuflarea, în timp ce Hayley se oprea la uşă.

– Ştii, tăticul tău...? Şi el ar fi mîndru.

Nu reuşi să-i răspundă decît cu o înclinare a capului, înainte de a ieşi.

Ştergîndu-şi lacrimile, se luă după sunetul vocilor din living, apoi se opri, la auzul enervării din glasul lui Harper.

– Nu-mi place ideea asta, deloc nu-mi place. Şi-mi displace şi mai mult faptul că voi trei aţi pus la cale totul singure.

– Noi, femeile, replică Roz, cu un sarcasm atît de acid, încît Hayley îi simţi arsura încă de afară.

– Faptul că sînteţi femei nu mă priveşte, ripostă el. Dar faptul că femeia *mea* e însărcinată, da. Şi nu-mi asum nici un risc în chestia asta.

– În regulă, aici ai dreptate. Dar ce-ai de gînd să faci cu ea în următoarele şapte-opt luni, scumpule?

– Am s-o apăr.

– Greu îi mai e omului să te contrazică.

– Dacă ne contrazicem, nu rezolvăm nimic, interveni glasul lui Mitch, pe cel mai rezonabil ton. Putem să discutăm, să dezbatem şi e improbabil că vom cădea de acord în toate privinţele. Dar trebuie să luăm şi unele hotărîri.

Hayley îşi îndreptă şira spinării şi intră în cameră.

– Iertaţi-mă. Mi-ar fi fost greu să nu vă aud. Harper, voiam să te întreb dacă putem merge pînă afară ca să-ţi vorbesc, dar cred că ceea ce am de spus se cuvine să spun aici, de faţă cu toată lumea.

– Eu am să-ţi spun unele lucruri pe care cred c-ai prefera să le auzi în particular.

Zîmbind, Hayley răspunse:

– Vei avea timp destul să zbieri la mine între patru ochi. O viaţă întreagă. Ştiu că te-ai stăpînit pînă acum, datorită copiilor. Dar aş dori să mă asculţi, înainte de a mai spune ceva.

Îşi drese vocea şi mai făcu încă un pas înainte, spre mijlocul camerei.

– Azi, cînd eram singură, mă întrebam cum am ajuns aici. Niciodată nu mă gîndisem să plec din locurile unde am crescut sau că voi avea doi copii înainte de a mă hotărî unde doream cu adevărat să ajung şi ce voiam realmente să fac. Măritişul, copiii, astea aveau să rămînă pentru mai tîrziu, după ce-mi făceau un rost în viaţă, după ce mă mai distram şi eu puţin. Şi acum, iată-mă aici, locuind în alt stat. Am o fetiţă care încă n-a împlinit doi ani şi încă un copil pe drum. Mă pregătesc să mă mărit. Şi lucrez într-un domeniu la care înainte nici nu mă gîndisem. Cum am ajuns aici? Ce caut eu aici?

– Dacă nu eşti mulţumită...

– Te rog, ascultă-mă, şi nimic mai mult. Încă mai am de ales. Întotdeauna ne rămîne de ales. Aşa că m-am întrebat – oare asta vreau, aici vreau să fiu, fac ceea ce-mi doresc să fac? Iar răspunsul este: da. Te iubesc. N-am ştiut că aveam în mine toate astea.

Rămase cu ochii într-ai lui Harper, uitîndu-se numai la Harper, încrucişîndu-şi mîinile peste inimă.

– N-am ştiut că pot iubi un copil aşa cum o iubesc pe Lily. N-am ştiut că puteam iubi un bărbat aşa cum te iubesc pe tine. Dacă aş avea de ales între toate posibilităţile din lume, tot pe asta aş alege-o. Să fiu cu tine, cu copiii noştri, în locul ăsta. Pentru că, vezi tu, mai e un lucru, Harper. Iubesc şi casa asta. La fel de mult cum o iubeşti şi tu. Ceea ce este, ceea ce reprezintă, ce va fi pentru copiii noştri şi pentru copiii lor.

– Ştiu. Şi gîndurile mele au mers pe acelaşi drum. De asta eşti tu ursita mea.

– Nu pot pleca de-aici. Te rog, nu-mi cere să fac aşa ceva. Nu pot să ies din casa asta, de lîngă familia asta, de la munca pe care am ajuns s-o îndrăgesc. Şi singurul mod în care pot

rămîne este acela de a încerca să fac acest lucru, să rezolv problema asta. Să îndrept o nedreptate sau, cel puțin, s-o înțeleg. Poate că asta mi-a fost sortit. Poate că ne-am găsit unul pe altul, fiindcă eram *hărăziți* să ne găsim. Nu știu dacă o pot face, fără ca tu să fii lîngă mine.

Își trecu privirea și pe la ceilalți.

– Fără să fiți cu toții alături ce mine.

Apoi se uită din nou la Harper.

– Fii alături de mine, Harper. Ai încredere cînd îți spun că ceea ce fac e corect. Ai încredere în noi.

Harper făcu un pas spre ea și-și rezemă fruntea de a ei.

– Sînt cu tine.

20

Nu există nici o garanție că se va întîmpla ceva, spuse Mitch, introducîndu-și în buzunar o casetă de rezervă.

– Cred că pot face eu să se întîmple. Vreau să zic...

Hayley își umezi buzele.

– Cred că pot s-o atrag. Dorește și ea asta – o parte din ea o dorește și a dorit-o timp de un secol.

– Și cealaltă parte? întrebă Harper.

– Cealaltă parte vrea să se răzbune. În ultimă instanță, probabil ar tinde mai degrabă să-ți facă rău ție decît mie.

– Și ne poate face rău, sublinie Roz. Am văzut asta cu ochii noștri.

– Așa că, ne urcăm acolo înarmați cu camere și magnetofoane, clătină din cap Logan.

– Noi, cei puțini aleși, declară Mitch.

– Mă rog, a ridicat miza.

Logan o luă pe Stella de mînă.

– De vreme ce nimeni dintre noi nu e dispus să renunțe, hai să plusăm.

– Rămînem uniți, spuse Roz, în timp ce porneau pe scară. Orice-ar fi. Pînă acum, n-am înfruntat-o niciodată ca un grup. Cred că asta ne va spori puterea.

– Întotdeauna a avut avantajul de partea ei, mereu a acționat ea prima, dădu din cap Harper. Mda, rămînem uniți.

Cînd ajunseră la etajul doi, Roz se întoarse spre sala de bal. Urmîndu-şi instinctul, păşi înainte şi împinse uşile duble articulate, deschizîndu-le.

– Aici au avut loc petreceri fermecătoare. Îmi amintesc că noaptea veneam pe furiş să văd lumea dansînd.

Întinse mîna să aprindă lumina. Aceasta se revărsă peste mobilierul acoperit cu huse şi frumoasele modele în forma frunzelor de arţar ale podelei.

– Odată, era cît pe ce să vînd candelabrele astea.

Ridică privirea spre cele trei lămpi orbitoare suspendate sub medalioanele de ipsos cu ornamentaţii.

– Nu m-am îndurat s-o fac, deşi mi-ar fi uşurat mult viaţa de zi cu zi. Aici am dat propriile mele petreceri, cîndva. Cred că e timpul să mă apuc din nou.

– Pe-aici a intrat, în noaptea aia. Sînt sigură.

Deşi mîna ei se afla deja într-a lui Harper, Hayley şi-o încleştă şi mai tare.

– Să nu-mi dai drumul.

– Nici să nu te gîndeşti.

– A intrat pe uşile terasei. Nu erau încuiate. Dacă ar fi fost, putea să spargă geamurile. A intrat şi... o... Poleială şi cristal, mirosul cerii de albine şi al untdelemnului de lămîie... Stropii de ploaie, picurînd de pe streşini... Aprinde lumina.

– Am aprins-o, spuse încet Roz.

– Nu, ea aprinde lumina. Harper.

– Aici sînt.

– Pot să văd... Pot să văd...

Ceaţa se rostogolea înăuntru pe uşa din spatele ei, fumegînd umed peste podelele lustruite. Avea picioarele pline în noroi, însîngerate de la pietrele peste care călcase, şi lăsa în urma ei, pe jos, dîre de noroi şi de sînge.

Vie încă. Inimă pulsînd sînge.

Astfel, astfel trăiau în Harper House. Odăi impunătoare, luminate de candelabre scînteietoare, oglinzi aurite pe pereţi, mese lungi, lucioase, şi palmieri în hîrdaie, atît de luxurianţi încît miroseau a tropice.

Nu fusese niciodată la tropice. Ea şi James aveau să se ducă într-o zi şi acolo, într-o zi aveau să se ducă şi să se plimbe pe nisipul ca zahărul, pe lîngă apa caldă şi albastră.

Dar nu, dar nu, vieţile lor îşi aveau locul aici, în Casa Harper. O alungaseră, dar ea avea să stea aici. Întotdeauna aici. Să danseze în sala asta de bal, luminată de ciucurii de cristal.

Se clătina, într-un vals fără noimă, cu capul înclinat cochet. Lama din mîna ei lucea, aruncînd raze orbitoare din tăişul ascuţit ca un brici.

Avea să danseze acolo, noapte de noapte, dacă aşa i se năzărea. Să bea şampanie, să poarte bijuterii scumpe. Urma să-l înveţe pe James să valseze şi el cu ea. Ce chipeş avea să fie, învelit în păturica lui albastră şi pufoasă... Ce tablou frumos urmau să formeze. Mamă şi fiu.

Trebuia să se ducă la el acum, să se ducă la James, ca să poată rămîne împreună pentru totdeauna.

Ieşi pe coridor. Unde să fie camera pentru copii? În cealaltă aripă, fireşte. Fireşte. Copiii şi cei care-i îngrijeau nu aveau ce să caute lîngă sala cea mare de bal, printre camerele elegante unde se retrăgeau oaspeţii. Miroşi casa! Ce parfum bogat are... Casa fiului ei. Şi, de-acum, şi a ei.

Covorul era moale ca o blană sub tălpile ei. Şi, în ciuda orei înaintate, cînd toţi cei ai casei dormeau, lămpile cu gaz ardeau slab.

Nu cruţaţi nici o cheltuială! îşi spuse ea. Aveţi bani de tocat.

O, pe toţi avea să-i toace şi să-i ardă de vii!

În capul scării, se opri. Acolo dormeau, pesemne, bastardul şi tîrfa lui. Somnul celor avuţi şi privilegiaţi. Putea să coboare la ei şi să-i ucidă. Să-i sfîrtece în bucăţi, să se scalde în sîngele lor.

Alene, îşi trecu degetul mare peste lama curbată a secerei, făcînd să apară o dîră roşie de sînge. Oare sîngele lor era albastru? Sînge de Harper. Ce delicios ar fi fost să-l vadă şiroind din beregăţile lor albe, băltind într-un albastru regal pe cearşafurile de in alb.

Însă cineva ar fi putut s-audă. Careva dintre servitori putea să audă şi s-o oprească înainte de a-şi face datoria.

Atîta linişte... Se bătu cu un deget pe obraz, înăbuşindu-şi un zîmbet. Tăcută ca un şoricel.

Tăcută ca o stafie.

Porni spre cealaltă aripă, deschizînd încet uşile pe care le întîlnea în drumul ei. Aruncînd cîte o privire dincolo de fiecare.

Ştiu – vorbea inima ei de mamă, pasămite – cînd întinse mîna spre ivărul uşii următoare. Ştiu că acolo, înăuntru, dormea James.

Lampa ardea slab, iar în lumina ei putu deslusi rafturile cu jucării şi cărţi, balansoarul, micile birouri şi scrinuri.

Şi, în colţ, leagănul.

Lacrimile i se revărsară din ochi, în timp ce pornea într-acolo. Acolo dormea el, fiul ei scump, cu părul negru curat şi dulce, cu obrăjorii roz, plesnind de sănătate.

Niciodată nu existase un copilaş mai frumos decît James al ei. Aşa de drăgălaş şi de molcuţ, în leagănul lui... Avea nevoie să fie dezmierdat, şi legănat, şi să i se cînte... Cîntecele dulci pentru băieţelul ei cel dulce.

Îi uitase păturica! Cum îi putuse uita păturica? Acum trebuia să folosească una cumpărată de altcineva, cînd venea timpul să-l ia cu ea.

Blînd, nespus de blînd, îşi trecu degetele peste părul lui fin, îngînîndu-i cîntecul de leagăn.

– Vom fi împreună pentru totdeauna, James. Nimic nu ne va mai despărţi vreodată.

Şi, aşezîndu-se pe podea, se apucă de treabă.

Începu să taie frînghia cu secera. Îi era greu să formeze laţul, dar bănuia că reuşise destul de bine. Destul de bine. Lăsînd secera deoparte, luă un scaun şi-l puse sub lampa din tavan. Şi începu să cînte încet, în timp ce lega ştreangul de braţele lămpii.

Cînd trase cu putere, ca să-l încerce, rezistă, făcînd-o să zîmbească.

Scoase *gris-gris*-ul pe care-l avea într-o punguţă legată la gît, cu o panglică. Învăţase pe de rost descîntecul pe care i-l vînduse regina voodoo, dar acum se chinuia să-şi readucă aminte cuvintele, în timp ce presăra *gris-gris*-ul în cerc, împrejurul scaunului.

Cu aceeaşi lamă, îşi spintecă mîna. Şi lăsă să-i curgă sîngele din palmă peste *gris-gris,* ca să lege lucrătura.

Sîngele ei. Amelia Ellen Connor. Acelaşi sînge care curgea şi prin venele copilului ei. Sînge de mamă, vrajă puternică.

Mîinile-i tremurau, dar continuă să gîngurească în timp ce pornea iar spre leagăn. Pentru prima oară de cînd îl născuse, îşi luă copilul în braţe.

Îi pătă cu sînge pătura şi obrazul trandafiriu.

O, ce cald, ce dulce! Plîngînd de bucurie, strînse bebeluşul la piept, peste rochia udă şi murdară. Cînd copilul scînci şi începu să se mişte, nu făcu decît să-l strîngă şi mai tare.

„Şşşt, şşş, scumpetea mamei... Mămica-i aici, acum. Mămica n-o să mai plece niciodată de lîngă tine." Capul i se mişca, guriţa făcea mişcări de supt, ca şi cum ar fi căutat sfîrcul. Dar cînd, cu un suspin de bucurie, îşi trase rochia sub sîn şi-l apăsă acolo, copilul se încordă şi scoase un ţipăt.

„Taci, taci, taci. Nu plînge, nu te agita. Dulcele mamei dulce băiețel...“ Mișcîndu-și brațele înainte și-napoi ca să-l legene, porni spre scaun. „Acum ești cu mama. Niciodată, niciodată nu te va mai lăsa fără ea. Vino cu mama, iubitul meu James! Vino cu mama acum, acolo unde n-o să mai cunoaștem nici durere, nici întristare. Unde vom valsa în sala de bal și ne vom lua ceaiul și prăjiturile în grădină.“

Se urcă, stînjenită de greutatea lui, de zbaterile lui, pe scaun. Chiar și în timp ce copilul plîngea, îi zîmbi și-și petrecu șireangul pe după gît. Cîntînd încet, vîrî și gîtul lui în lațul mai mic.

„Acum, sîntem împreună.“

Ușa dintre camere se deschise, lăsînd să intre o rază de lumină care o făcu să se întoarcă într-acolo, cu dinții dezgoliți ca ai unei tigroaice care-și apără puiul.

Guvernanta somnoroasă, cu ochii cîrpiți, scoase un țipăt, cu mîinile astupîndu-și ochii, la vederea femeii în rochie albă și murdară, cu copilul în brațe, țipînd de spaimă, foame și furie, cu o frînghie în jurul gîtului.

– E-al meu!

În clipa cînd împinse scaunul cu piciorul, doica se repezi înainte.

Urletele se pierdură în frig și întuneric.

Hayley ședea pe podeaua fostei camere a copiilor, plîngînd în brațele lui Harper.

Încă mai era rece ca gheața, chiar și acum, în living, cu o pătură peste picioare și focul neobișnuit pentru acel anotimp, pe care Mitch îl aprinsese în cămin.

– Voia să-l omoare, le spuse ea. Voia să omoare copilul.

Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, voia să-și spînzure propriul copil.

– Ca să-l păstreze, spuse Roz, cu privirea spre foc. Asta-i mai mult decît nebunie.

– Dacă doica nu intra în clipa aia... Dacă nu-l auzea plîngînd și nu venea în grabă, ar fi făcut-o.

– Egoistă femeie.

– Știu, știu... își ridică Hayley mîinile, frecîndu-și umerii. Dar n-a vrut să-i facă niciun rău. Credea că aveau să fie împreună, fericiți și... o, Iisuse... Era distrusă, în toate sensurile posibile. Și, pe urmă, în ultima clipă, cînd a pierdut din nou... Clătină din cap. Îl tot așteaptă. Cred că-l vede în fiecare copil care apare în Harper House.

– E într-un fel de infern, nu-i așa? întrebă Stella. În infernul nebuniei.

N-avea să uite niciodată, își spuse Hayley. Niciodată.

– Doica, ea a salvat copilul.

– Nu i-am putut da de urmă, interveni Mitch. Au avut mai multe doici, nu doar una singură, cînd era el mic, dar momentul respectiv indică o fată pe care o chema Alice Jameson – ceea ce se potrivește și cu scrisoarea lui Mary Havers către Lucille. Alice a plecat din slujba familiei Harper în luna februarie 1893, și altceva despre ea n-am mai găsit.

– Au alungat-o.

Stella închise ochii.

– Asta trebuie să fi făcut. Au plătit-o, poate, sau, la fel de probabil, au amenințat-o.

– Și una, și alta, aș crede, spuse Logan.

– Voi insista ca să fac tot posibilul s-o găsesc, promise Mitch.

Roz se întoarse spre el, zîmbindu-i.

– Ți-aș fi recunoscătoare. Fără ea, n-aș fi acum aici, și nici fiii mei n-ar fi fost.

– Nu asta voia să știm, spuse încet Hayley. Sau, nu doar asta. Nu știe unde e acum. Unde e îngropată. Ce-au făcut cu ea. N-o să poată pleca, să se odihnească, să treacă dincolo, ce-o fi, pînă n-o găsim.

– Cum? întrebă Stella, desfăcîndu-și mîinile.

– Am eu o idee în privința asta, spuse Roz, privindu-le fețele. Una care cred că va împărți grupul ăsta cam în două tabere egale.

– Și ce rost are? obiectă Harper. Ca Hayley s-o vadă iar încercînd să spînzure copilul?

– Ca ea, sau altcineva dintre noi, să vadă ce s-a întîmplat în continuare. Sperăm. Iar prin „noi" mă refer la mine, Hayley și Stella.

Pentru prima dată de cînd plecaseră spre etajul doi, Harper dădu drumul mîinii lui Hayley. Se ridică de pe canapea.

– E cea mai tîmpită idee pe care am auzit-o...

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Harper.

– E singurul ton pe care pot vorbi cînd maică-mea înnebunește. N-ați văzut ce s-a întîmplat acolo, sus? Cum a mers Hayley din sala de bal spre vechea cameră a copiilor? Cum vorbea de parcă ar fi văzut cu ochii ei cum se întîmpla totul, de parcă ar fi luat parte la ceea ce se întîmpla?

– Am văzut foarte bine. De-asta trebuie să ne ducem înapoi.

– În problema asta, sînt nevoit să-i dau dreptate lui Harper, Roz, interveni Logan, ridicînd din umeri cu un aer de scuză. Nu-l văd stînd degeaba aici, în timp ce trei femei se duc acolo singure. Și mă doare-n fund dacă par misogin.

– Mă așteptam. Mitch?

Cînd Mitch nu făcu decît s-o privească din locul unde stătea, încruntat, sprîncenele lui Roz se arcuiră în sus.

– Ei, prevăd că iar ai să-mi faci o surpriză.

– Doar nu poți fi de acord cu ea, în privința asta? întrebă Harper, întorcîndu-se spre tatăl lui vitreg.

– La naiba, Harper, n-am încotro. Nu-mi convine, dar înțeleg ce urmărește și de ce. Și înainte să-mi iei beregata, gîndește-te la un lucru: tot o vor face, dacă nu acum, mai tîrziu, într-un moment cînd niciunul dintre noi nu este prin preajmă.

– Și cu chestia aia cu „unitatea" ce s-a întîmplat?

– Un bărbat a folosit-o, a abuzat de ea, i-a furat copilul și a alungat-o. Iar acum, ne înnebunește din nou, pe Stella și pe mine. În tine nu poate avea încredere. Poate reușim s-o convingem să aibă încredere în noi.

– Și poate reușește să te arunce de pe terasa de la etajul doi.

– Harper. Roz veni spre el, cu un zîmbet tăios ca briciul. Dacă e aruncat cineva afară din casa asta, ea o să fie. Îți jur pe ce-am mai scump. Compasiunea mea pentru ea a ajuns la capăt. Pentru tine, încă o mai am.

Întoarse capul spre Hayley.

– Iar asta e foarte bine, s-ar putea să fie chiar un avantaj. Eu însă am ajuns la capătul răbdării. Ceea ce-ar fi făcut dacă nu intervenea doica e de neiertat, pentru mine. Am s-o dau afară din casa asta. Poți să te mai întorci? o întrebă ea.

– Da, pot. Și eu vreau să se termine. Pînă atunci, nu cred c-o să mai am un singur moment de liniște.

– Îmi ceri să risc să te pierd.

– Nu, Harper, se ridică Hayley, pornind spre el. Îți cer doar să crezi în mine.

– Mai ştii cum, în filme, blonda aia proastă, de obicei echipată sumar, coboară singură în pivniţă cînd i se pare că aude un zgomot, mai ales dacă prin zonă umblă brambura un ucigaş în serie c-un satîr?

Roz rîse, în timp ce stătea cu Hayley pe palierul de la etajul doi.

– Noi nu sîntem proaste.

– Şi nici blonde, adăugă Stella. Sînteţi gata?

Îşi încleştară mîinile unele de altele şi porniră pe culoar.

– Problema cu chestia asta, începu Hayley, cu o voce care suna metalic în propriul ei auz, e că dacă nu ştie ce i s-a întîmplat pe urmă, de unde-o să aflăm noi?

– S-o luăm pas cu pas, răspunse Roz, strîngînd-o scurt de mînă. Cum te simţi?

– Îmi bate inima cu-o milă pe minut. Roz, cînd s-or termina toate, putem deschide din nou camera asta? Să facem din ea, nu ştiu, poate o cameră de jocuri. Ceva luminos şi colorat.

– Excelentă idee.

– Şi iată-ne aici, declară Stella.

Intrară toate trei împreună.

– Cum arăta înainte, Hayley? o întrebă Roz.

– Hmm... leagănul era acolo, arătă ea cu bărbia. La perete. Lămpile ardeau slab. Lumină de gaz, ca-n filmul ăla cu Ingrid Bergman. Ăla cînd Charles Boyer încearcă s-o facă să înnebunească. Acolo era un balansoar şi încă un scaun, unul cu spătar drept – cel pe care l-a folosit – dincolo. Aici era etajera, indică ea locul, cu jucăriile şi cărţile pe rafturi. Şi o...

Capul îi zvîcni înapoi, iar ochii i se rostogoliră în orbite. În timp ce începea să se sufoce, genunchii i se înmuiară.

Auzi, prin vuietul de furtună care-i izbucnise în urechi, vocea lui Roz strigînd s-o scoată de-acolo. Dar scuturâ din cap cu sălbăticie.

– Stai, stai...! Doamne, mă *arde!* Copilul ţipă şi servitoarea, doica... Nu-mi daţi drumul!

– Te scoatem de-aici, spuse Roz.

– Nu, nu... Doar să nu-mi daţi drumul. Moare... e groaznic... şi e aşa de furioasă...

Îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui Roz.

– E întuneric... Acolo unde e, este întuneric beznă. Era... Nici o lumină, nici aer, nici speranţă. A pierdut. Iar i l-au luat, iar acum e singură. Şi va rămîne singură pentru totdeauna. Nu poate să vadă, nu poate simţi. Toate par atît de îndepărtate... Foarte frig, foarte întuneric. Se aud voci, dar ea nu le distinge, doar nişte ecouri. E aşa de pustiu... Se duce în jos, tot mai jos, tot mai greu... Nu poate vedea decît întunericul. Nu ştie unde e. Pluteşte doar, din ce în ce mai departe...

Oftă, rămînînd cu capul pe umărul lui Roz.

– N-am ce să fac, nici chiar în camera asta. Îmi pare rău pentru ea, nu mă pot abţine. A fost rece, şi egoistă, şi calculată. O tîrfă, desigur, în cel mai josnic sens al cuvîntului. Dar a plătit pentru asta, nu-i aşa? Mai mult de o sută de ani în care a fost pierdută, în care a vegheat copiii altora şi niciodată n-a avut parte de mai mult decît de un moment de nebunie cu al ei propriu. A plătit.

– Poate c-a plătit. Ţi-e bine acum?

Hayley dădu din cap.

– N-a mai fost ca data trecută, n-am mai simţit-o trăgînd aşa de mine. Acum am fost mai puternică. Am mai multă nevoie de viaţă decît are ea. Cred că e obosită. Aproape la fel de obosită ca noi.

– S-ar putea şi asta. Dar să nu laşi garda jos.

Stella ridică din nou privirea spre locul unde fusese agăţat cîndva un candelabru cu gaz.

– Nici o clipă. Hai să ne întoarcem.

Se ridică, ajutînd-o şi pe Hayley să se ţină pe picioare.

– Ai făcut ce-ai putut. Toţi am încercat.

– Nu mi se pare de ajuns. A fost o moarte brutală. N-a murit imediat, a apucat s-o vadă pe doică fugind cu copilul. A întins braţele spre el, chiar în timp ce şireangul o sugruma.

– Asta nu e iubire maternă, orice-o fi crezînd ea, remarcă Roz.

– Nu e, într-adevăr. Nici n-a fost. Dar era tot ce avea.

Hayley îşi umezi buzele, dorindu-şi cu disperare puţină apă.

– L-a blestemat pe Reginald. Pe toţi i-a blestemat, pe cei din familia Harper. Şi-a... şi-a impus să rămînă aici. Dar e obosită. O parte din ea, partea care murmură cîntece de leagăn, e aşa de obosită şi de pierdută...

Lăsă să-i scape un oftat, apoi zîmbi, cînd îl văzu pe Harper plimbîndu-se agitat pe palier.

– Cu toţii avem mult mai mult decît a avut ea. Noi o ducem bine...

Plecă de lîngă celelalte două femei, pornind spre el.

– Cred că n-am găsit ceea ce căutam, dar ne e bine.

– Ce s-a întîmplat?

– Am văzut-o murind şi am simţit-o, în întuneric. Îngrozitor. Singură, în frig şi-n întuneric. Pierdută.

Se rezemă de el, lăsîndu-l s-o conducă în jos pe scară.

– Nu ştiu ce i s-a întîmplat pe urmă, ce-au făcut cu ea. Cobora prin beznă, prin întuneric şi frig.

– Au îngropat-o?

– Nu ştiu. Era mai degrabă... ca o plutire în derivă, prin beznă, în jos, undeva unde nu putea nici să vadă, nici să audă, sau să-şi găsească ieşirea.

Inconştient, îşi frecă gîtul cu o mînă, amintindu-şi arsura şireangului care se strîngea.

– Poate era ceva metafizic – ştii, opusul tunelului spre lumină.

– O plutire în derivă, zici? Ochii lui Harper deveniră atenţi Nu cumva o scufundare?

– Ăă... ba da... Cred.

– Iazul, spuse el, privind-o. Niciodată nu ne-am gîndit la eleşteu.

– E o nebunie!

În lumina cenuşie a zorilor, Hayley stătea pe malul iazului.

– S-ar putea să dureze ore întregi, poate chiar mai mult. Trebuie să-l fi ajutat cineva. Am putea chema şi noi alţi oameni. Scafandri, ceva...

Roz o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

– Vrea s-o facă el. Simte nevoia.

Îl privi pe Harper cum îşi punea înotătoarele.

– Acum a sosit timpul să facem un pas înapoi şi să-i lăsăm pe ei.

Eleşteul arăta atît de întunecos şi adînc, cu stratul de ceaţă care plutea pe suprafaţa apei. Nuferii plutitori, păpurişul şi frunzele de lotus care întotdeauna arătaseră atît de fermecător păreau acum ameninţătoare, periculoase şi străine ca într-un basm sinistru.

Dar Hayley îşi amintea cum se zbuciumase Harper pe palier, în timp ce ea urcase scara, pînă în camera copiilor.

– A avut încredere în mine, spuse ea încet. Acum e rîndul meu să am încredere în el.

Mitch se lăsă pe vine lîngă Harper, dîndu-i o lanternă subacvatică.

– Mai ai nevoie de ceva?

– Nu cred. E ceva vreme de cînd nu m-am mai scufundat.

Inspiră adînc de mai multe ori, ca să-şi dilate plămînii.

– Dar e la fel ca sexul – nu uiţi niciodată mişcările.

– Pot să chem nişte studenţi, prieteni de-ai fiului meu, care ştiu şi ei mişcările, spuse Mitch, studind suprafaţa ceţoasă a apei, la fel cum făcuse şi Hayley. E un iaz cam mare ca să-l parcurgă un singur om.

– Ce-a fost, ce n-a fost, mi-e stră-străbunică, aşa că eu trebuie s-o fac. Ceea ce-a spus Hayley aseară, că poate ei i-a fost sortit să ajute să fie găsită. Acum am şi eu aceeaşi senzaţie.

Mitch îşi rezemă o mînă pe umărul lui.

– Să stai cu ochii pe ceas şi să ieşi la suprafaţă la fiecare treizeci de minute. Altfel, maică-ta o să m-arunce după tine.

– S-a făcut.

O privi pe Hayley, cu un zîmbet.

– Auzi... murmură ea, venind să se ghemuiască alături; cu o mînă pe obrazul lui, îl sărută scurt pe buze. Să-ţi poarte noroc.

– Am mare nevoie. Nu-ţi face griji! Am înotat în eleşteul ăsta...

Se uită la mama lui, iar prin minte îi fulgeră amintirea propriilor mîini, mici, plescăind prin apă, pe cînd ea îl ţinea în braţe.

– ... de cînd mă ştiu – şi chiar mai mult.

– N-am nici o grijă.

O sărută din nou, apoi îşi încercă supapa. În sfîrşit, potrivindu-şi masca, se lăsă să lunece în apă.

Înotase acolo de nenumărate ori, îşi spuse el în timp ce se scufunda, urmărind raza lanternei prin adîncuri. Răcorindu-se în după-amiezile caniculare de vară sau făcînd cîte o baie impulsivă dimineaţa, înainte de program.

Ori, venind cu cîte o fată acasă, de la o întîlnire, şi convingînd-o să se scalde goi la lumina lunii.

Se bălăcise cu fraţii lui în acel iaz, îşi amintea, în timp ce lumina trecea peste fundul mîlos, înainte de a-şi consulta ceasul şi busola. Mama lor îi învăţase pe toţi trei să înoate în acel eleşteu, şi-şi aducea aminte rîsetele, ţipetele şi momentele calme, răcoroase.

Oare toate acestea se întîmplaseră deasupra mormîntului Ameliei?

Împărţi în minte iazul în parcele, ca şi cum ar fi tăiat felii o plăcintă, şi începu să le cerceteze una cîte una, metodic.

După treizeci de minute, apoi după o oră, ieşi la suprafaţă.

Se aşeză pe mal, cu picioarele atîrnate în apă, în timp ce Logan îl ajuta să-şi schimbe butelia de oxigen.

– Am străbătut aproape jumătate. Am găsit cîteva cutii de bere, sticle de suc... Înclină capul spre mama lui. Şi nu te uita aşa la mine, că ştiu ce-i ăla respectul.

Aplecîndu-se, Roz îşi trecu o mînă peste părul ud.

– Mie-mi spui?

– Dacă-mi dă cineva o pungă, le strîng din mers.

– O să ne ocupăm mai tîrziu de asta.

– Nu e adînc, să tot aibă vreo optişpe picioare, maximum, dar ploaia a cam răscolit mîlul, aşa că-i destul de tulbure.

Hayley se aşeză lîngă el, dar Harper observă că avea grijă să nu-i ajungă vîrfurile picioarelor în apă.

– Aş vrea să pot coborî şi eu cu tine.

– Poate că la anul am să te-nvăţ să te scufunzi. O bătu uşor pe burtă. Acum stai aici şi ai grijă de Hermione.

Şi se scufundă din nou în apă.

Era o muncă istovitoare, fără nimic din spiritul de aventură pe care-l simţise în vacanţă, cînd folosea echipamentul de

scafandru. Efortul de a privi prin apă, fără să-şi ia ochii de la cercul de lumină, îi dădea dureri de cap.

Singurul sunet era al propriei lui respiraţii, inspirînd oxigen din rezervor, monoton şi tot mai iritant. Ar fi vrut să termine mai repede, să fie totul gata şi să se aşeze în bucătăria uscată şi caldă, cu o cafea, în loc să mai înoate prin apele alea blesemate şi întunecoase, căutînd rămăşiţele pămînteşti ale unei femei care, în acel moment, nu făcea decît să-l enerveze.

Era obosit, sătul şi obosit să aibă o parte atît de mare din viaţa lui concentrată asupra unei sinucigaşe nebune – una care, dacă era lăsată în voia ei, şi-ar fi omorît propriul copil.

Poate că, la urma urmei, nu Reginald era cel mai rău dintre personajele negative. Poate că luase copilul ca să-l apere. Poate că...

Simţi o arsură în burtă, nu atît de greaţă, cît de furie, ca un junghi fierbinte. Genul de furie care-l putea face pe un om, îşi dădu el seama, să uite că se afla la vreo cinci metri sub apă.

Aşa că se uită din nou la ceas, cu un gest deliberat, dădu mai multă atenţie respiraţiei şi continuă să urmeze raza de lumină.

Ce naiba se întîmpla cu el? Reginald fusese un ticălos, nu încăpea nici o îndoială. La fel cum şi Amelia fusese o egocentrică şi o sonată. Dar rezultatul împreunării lor fusese puternic şi de soi. Bun şi iubitor. Numai produsul conta.

Deci, asta conta. Conta s-o găsească pe Amelia.

Probabil că era îngropată undeva în pădure, conchise el. Dar, la naiba, de ce să sape o groapă iarna, în pămîntul îngheţat, cînd aveau la îndemînă un iaz, pe proprietatea lor privată? Părea normal, atît de normal, încît se întrebă cum se nu se gîndise pînă atunci.

Dar, din nou, poate că nu folosiseră iazul pentru că era riscant. Îl foloseau oamenii, încă de pe-atunci. Ca să se scalde, să pescuiască... Cadavrele aruncate în apă ies de cele mai multe ori la suprafaţă.

De ce să rişte?

Se mută într-o altă zonă şi o lumină cu lanterna.

Încă o oră aproape încheiată trecu, în apă şi în întuneric. Trebuia să termine pentru ziua aceea, îşi spuse el. Să-şi reumple buteliile şi să continue mîine. În curînd aveau să vină clienţii şi nimic nu descuraja mai rău vînzările decît vestea că un tip căuta nişte rămăşiţe umane.

Îşi îndreptă lumina lanternei printre cozile nuferilor, gîndindu-se în treacăt că putea încerca să hibridizeze unul roşu. Ceva care să facă într-adevăr senzaţie. Studie rădăcinile, mulţumit să vadă că erau sănătoase şi progresau bine, şi se hotărî să iasă la suprafaţă.

Raza de lumină trecu peste ceva aflat dedesubt, puţin mai spre sud. Harper îşi consultă ceasul, observă că se apropia de termenul limită, dar dădu din labe şi se scufundă, parcurgînd fundul apei.

Şi o văzu – ce mai rămăsese din ea. Oase, pline de mîl, încîlcite în vegetaţie. Îngreunate, observă el, într-o tresărire de milă, cu cărămizi şi bolovani, legate de acele oase, la mîini, talie şi picioare, cu aceeaşi funie, probabil, cu care se spînzurase.

Funia pe care voise s-o folosească şi ca să-şi ucidă fiul.

Şi totuşi, n-ar fi trebuit să iasă la suprafaţă, la un moment dat? De ce nu putrezise frînghia, cum de nu scăpaseră greutăţile din legături? Era o lege elementară a fizicii, nu?

Dar fizica elementară nu lua în calcul stafiile şi blestemele.

Lopătînd cu o mînă prin apă, se apropie şi mai mult de ea.

Lovitura îl aruncă înapoi, făcîndu-l să se dea peste cap şi să scape lanterna din mînă.

Era în întuneric, cu morții, și nu mai avea aer.

Se străduí să nu intre în panică, lăsîndu-și trupul destins, inert, astfel încît să se lase pe fund și de acolo să se împingă cu picioarele spre suprafață.

Dar încă un val îl răsturnă.

O văzu, lunecînd prin apă, cu rochia albă învolburîndu-se în jur, cu părul plutind în forma unor tentacule încurcate. Ochii-i erau holbați de nebunie, iar o mînă se întindea spre el, cu degetele încovoiate ca niște gheare.

Le simți apucîndu-l de gît, strîngînd, deși continua s-o vadă la cîțiva metri distanță, suspendată în apă deasupra propriilor ei oseminte.

Lovi și el, dar în gol. N-avea cu cine să lupte. Încercă să-și croiască drum spre suprafață, dar Amelia îl ținea jos la fel de inexorabil ca bolovanii și cărămizile care o trăseseră pe ea la fund.

Îl omora, așa cum plănuise să-și ucidă propriul copil. Poate că asta urmărise tot timpul, își spuse el, ca prin ceață. Să ia cu ea un Harper.

Se gîndi la Hayley, care-l aștepta sus, la copilul pe care-l purta ea în pîntece. La fiica pe care deja i-o dăruise.

N-avea să renunțe la ele.

Privi din nou oasele, încercînd să-și găsească în suflet o fărîmă de milă. Și se uită la Amelia, dementă pentru veșnicie.

Te țin minte, spuse el în gînd, cu un suprem efort de voință. *Mi-ai cîntat. Știam că n-o să-mi faci niciodată vreun rău. Îți amintești și tu. Sînt copilul care a ieșit din copilul tău.*

Bîjbîi după cuțitul de scafandru, și-și crestă palma cu lama. La fel cum își tăiase și ea cîndva palma, pradă nebuniei. Începu să-i curgă sîngele formînd un nor roșu în apa tulbure dintre ei, plutind spre oasele înnămolite.

Ăsta-i sîngele tău, în trupul meu. Sînge de Connor, nu

numai de Harper. De la Amelia la James, de la James la Robert, de la Robert la Rosalind, și de la Rosalind la mine. De-asta te-am găsit. Lasă-mă să plec! Lasă-mă să te duc acasă. Nu mai trebuie să stai singură și pierdută.

Cînd strînsoarea din jurul gîtului slăbi, își stăpîni imboldul de a se repezi imediat spre suprafață. Încă mai putea s-o vadă și se întrebă cum de era posibil să-i distingă lacrimile curgînd pe obraji.

După tine m-am întors. Ți-o jur.

Împinse din picioare și i se păru c-o auzea cîntînd, cu vocea aceea ușoară și dulce, din copilăria lui. Cînd se uită în urmă, văzu raza lanternei, care se ridica dinspre fundul apei, abătîndu-se spre ea, pentru a o lumina cîteva clipe.

Și o privi cum se mistuia ca un vis.

Ieșind la suprafață, își smulse tubul și trase aer în piept, care-i arse gîtul îndurerat. Lumina soarelui îi intră în ochi, orbindu-l, iar prin vuietul din urechi auzi voci care-l strigau pe nume.

Buimac, o găsi pe Hayley stînd în picioare pe margine, cu o mînă apăsată pe abdomen. Iar la încheietura acelei mîini, inimile de rubin străluceau precum speranța.

Înotă spre ea printre nuferi, îndepărtîndu-se de moarte, înapoi spre viață. Logan și Mitch îl ajutară să iasă pe mal, unde rămase culcat pe spate, gîfîind, privind-o pe Hayley în ochi.

– Am găsit-o.

Epilog

Razele soarelui se infiltrau printre frunzele sicomorilor şi ale stejarilor, aşternînd forme frumoase de lumină şi umbră pe covorul verde al ierbii. Pe ramuri cîntau păsări, umplînd de muzică aerul înmiresmat.

Pietrele funerare se înălţau drepte, de marmură albă sau granit cenuşiu, gravate cu numele morţilor. Pe unele, zăceau flori, decolorîndu-se, cu petalele fluturînd în adierea uşoară. Omagii pentru cei ce muriseră cîndva.

Harper stătea între mama lui şi Hayley, ţinîndu-le de mîini, în timp ce sicriul era coborît în pămînt.

– Nu mă simt tristă, declară Hayley. Mi-a trecut. Am senzaţia că e ceva firesc. Mai mult decît firesc – generos chiar.

– Şi-a cîştigat dreptul de a se afla aici. Lîngă fiul ei.

Roz privea mormintele şi numele. Reginald şi Beatrice. Reginald şi Elizabeth.

Şi, mai încolo, părinţii ei. Mătuşile şi unchii lor, verii, toate verigile din lungul lanţ al neamului Harper.

– La primăvară, spuse ea, o să-i punem şi ei o piatră. Amelia Ellen Connor.

– Ai şi făcut-o, într-un fel.

Mitch întoarse capul, sărutînd-o pe păr.

– Îngropînd o dată cu ea zornăitoarea lui, şi fotografia. Hayley are dreptate. A fost o faptă generoasă.

– Fără ea, eu n-aş exista. Fără ea, nici Harper, Austin şi Mason n-ar exista. Şi nici copiii pe care-i vor aduce ei pe lume. Îşi merită locul.

– Indiferent ce-a făcut, merita o soartă mai bună decît cea pe care a avut-o, oftă Stella. Sînt mîndră că am luat parte la toate astea, la restituirea numelui ei şi, sper, la regăsirea liniştii.

Îi zîmbi lui Logan, apoi şi lui David şi celorlalţi.

– Cu toţii am luat parte.

– Aruncată în lac. Ca un gunoi.

Logan mîngîie cu o mînă spatele Stellei.

– Şi totul, ca să protejeze – ce? O amărîtă de reputaţie.

– Acum a fost găsită, adăugă David. Ai făcut bine ce-ai făcut, Roz, că ai forţat sistemul ca să fie înmormîntată aici.

– Numele Harper încă mai are destulă greutate ca să-i influenţeze pe birocraţi. La drept vorbind, voiam să-i dăruiesc asta aproape la fel de mult cum voiam să plece din casa mea, de lîngă ce şi cei pe care-i iubesc. Se înălţă să-l sărute pe Harper pe obraz. Băiatul meu. Curajosul meu băiat. Ţie îţi datorează aproape totul.

– N-aş crede, o contrazise el.

– Te-ai întors.

Hayley îşi strînse buzele.

– Chiar şi după ce a încercat să te atace, te-ai întors ca să ajuţi să fie scoasă din iaz.

– Îi promisesem. Un Ashby se ţine de cuvînt, la fel ca un Harper. Eu sînt şi unul, şi altul.

Luă un pumn de ţărînă, îl ţinu o clipă deasupra mormîntului, apoi îl lăsă să i se cearnă printre degete.

– Acum, s-a terminat.

– Ce putem spune despre Amelia?

Roz ridică un trandafir roşu.

– A fost nebună – să fim cinstiţi. A murit urît, şi nici viaţa nu şi-a trăit-o mult mai bine. Dar mi-a cîntat, şi mie şi copiilor mei. Viaţa ei mi-a dăruit-o mie pe a mea. Prin urmare, odihneşte-te acum, străbunică.

Lăsă trandafirul să cadă pe coşciug.

Pe rînd, şi ceilalţi aruncară cîte un trandafir în mormînt, apoi se retraseră.

– Să-i lăsăm puţin singuri, spuse Roz, arătînd cu capul spre Harper şi Hayley.

– S-a dus.

Hayley închise ochii, lăsîndu-şi mintea să se liniştească.

– O simt. Ştiam că se dusese, încă înainte să ieşi din apă. Ştiam c-o găsişeşi, înainte să ne fi spus. Am simţit ca şi cum funia care o ţinea legată de mine ar fi fost tăiată.

– Cea mai fericită zi din viaţa mea. Pînă acum.

– A primit lucrul de care avea nevoie.

Privi în jos, spre sicriu, la florile aşternute peste el.

– Mi-a fost aşa de teamă, cînd erai în eleşteu, că n-ai să te mai întorci la mine...

– Nu terminasem cu tine. Nici pe departe.

O luă de umeri, întorcînd-o dinspre mormînt, spre el, spre lumina soarelui.

– Avem o viaţă de trăit. Acum e vremea noastră.

Scoase inelul din buzunar şi i-l puse în deget.

– Ţi se potriveşte. De azi încolo, e al tău şi numai al tău.

Şi-şi coborî buzele peste ale ei.

– Hai să ne căsătorim.

– Cred că-i o idee excelentă.

Cu mîinile împreunate, părăsiră locul morţii, întorcîndu-se înapoi la iubire şi la viaţă.

În Harper House, holurile spaţioase şi camerele elegante erau liniştite, pline de soare, pline de amintiri. Pline de trecut, deschise spre ziua de mîine.

Acolo nu mai cînta nimeni.

Dar grădinile înfloreau.

– Sfîrşit –

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.
3. Livrarea cărţilor cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.
6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 189000 lei / 18,9 lei noi)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 249000 lei)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 245000 lei / 24,5 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 4 (256 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 199000 lei / 19,9 lei noi)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)